

The background of the cover is a romantic illustration. A man in a dark suit and white shirt is holding a woman in a long, flowing pink dress. They are in a close embrace, looking at each other. The woman is wearing pink gloves. The background is a dark, moody landscape with trees and a bright, hazy light source, possibly a moon or sun, creating a dreamy atmosphere. The overall color palette is dominated by purples, blues, and pinks.

SANDRA BROWN

Ultimul
ei
bestseller

Focuri ascunse

A decorative border with floral and scrollwork motifs framing the text.

SANDRA
BROWN

Focuri ascunse

Hidden Fires
by Sandra Brown

© copyright 1992 by
Sandra Brown

© copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
sunt în editura MIRON.

© copyright grafica Editura MIRON.

SANDRA
BROWN

Focuri ascunse

Traducere de Anna Hristor

Capitolul 1

Căderea soarelui de septembrie era ca un atac
tăios pentru femeia care coborî din tren în gara Austin.
Obrăzi ei albi ca zăpezii erau ușor îmbujorați și căvea
gușe de păr negre ce abia începeau să se desprindă din coafă
de sub pălărie. Își făceau vînt cu o batistă dantelată în
timp ce se uita prin mulțime după o pălărie. Deose-
bită teribilă și după bărbatul înalt, cu părul alb, care ar fi
trebuit să o poarte.

O mulțime densă de numeroasă se adunase la
gară pentru sosirea trenului de amiază de la Fort
Worth. Unii își înfrîngeau ții care se întorceau, alții își
luau rămas bun de la cei care se întorceau. Aten-
ționări de a scote cufund și de a avea grijă se făceau

În-un amestec de engleză și spaniolă, iar potențial
 tenului era ca o periuță pentru arhetra aceea dis-
 cordantă. Cu o înțelegere remarcabilă, femeii
 împlingea căruțioare lungi înlocuite cu băgaie,
 reușind să ocotească țenul în vîntă, cantei de
 atare și oșei.

Femei medicare, îmbricate în rochii largi și viu
 colorate, se plimbau pe paron vinului bombos, fieri
 și tot felul de suvenirul texano. "Yaqueros" stăteau
 recență țenă de călărie gîri, jăluindu-se cu țenul,
 clăucind țigăi sau uîndu-se la țenul în care scoteau
 săi uno, deoarece preferau țenul liber și cerul senin al
 Texasului.

Mulți din acești omșori o observaseră pe țenă
 care se uita la fiecare țenul care se apropia. Ochii ei
 cerușii care, cu țenul cîna clipe în umă, fuseseră
 plini de emoție, începuseră să se întunece de nărușe
 cînd mușinea se înapună. Fusesă ț țenă ademenitor
 în apate cînd măsura țenul în lung și în lat. Femeii
 delicioși și închisăși plină sun cu țenul bocăneau pe
 schiorile scotole cu fiecare pas.

Unul cîle unul, „yaqueros” pînă ț țenul care
 urma să se închisăși la Fort Worth. Majoritatea ț țenul
 amestecă o uîndă pînă țenul care, în cîna ț țenul
 și o vîntă ț țenul de o stăpînea, pînă țenul de
 cîmă.

Cu un scîrnat de țen, un țenul de țen și un
 țenul țenul, țenul se puse în mișcare încet, țenul
 țenul țenul, pînă țenul, în cîna țenul țenul, țenul
 țenul.

Țenul se țenul țenul. Vîntă țenul țenul țenul

Factori de risc

acoperții metalice din copuri, iar hamali își bazează călărețările în undre clădirii.

Fata cu costumul deumezi, blândă și cu părul călărit de feră, rămase lângă bagajul ei prăpădit, păstrând pălăria și umbrela.

Ed Travers își iase din clădirea garii, o călărie și după ce își trase vesta peste ținută, porni grăbit spre ea.

— Domnișoara Holbrook? o întreabă el politicos. Domnișoara Lauren Holbrook?

Cealăl deasupra ei se lumină în brumă dintr-unul și apoi numele ei dintr-altul, buclele-i perfect formate decolind năpă dintr-unul și altul.

— Da, răspunse ea cu răsunarea dintr-alt. Da, eu sînt Lauren Holbrook. Ben... băă... domnul Lockett va fi aici după mine?

Ed Travers își ascunse nedumerirea sub un zîmbet înșelător.

— Nu, domnișoară Holbrook, nu înțeleg. Eu sînt Ed Travers, administratorul garii. Îmi pare răscu de rău că n-am fost să așteptaj, dar întregul...

Se întinse spre brumă, fufos că înțese și mai mult ceea ce era o situație delicată.

— Mă rog să mă întaj să hai dintr-un și să vă fac să stați în clădire. Veniți cu mine și o să vă expic totul, spuse el, după care îl făcu semn unui hamal, care veni dintr-alt să ia bagajul lui Lauren.

Domnul Travers arătă spre capătul peronului dintr-un deget la meton. Totuși, se sculă.

— Dar domnul Lockett m-a spus...

— Domnul Lockett a venit să vă aștepte, dom-

spuneă Hollerick, dar s-a îmbolnăvit și m-a rugat...

— Ben e bolnav? Întrebă ea repede, pălind și prietenului de băș speriat.

Fecioa ei îi uită pe Ed Travers. De ce se tot referea la Ben Lockart? Ce era fata aceea cu bătrînul? Era frumoasă, încă înaltă, și lui Ben îi plăceau femeile înaltele. Toată lumea din Texas știa ce fel de alianțe avea cu Otis, dar, otis și apa, fata aceea era uitate. De unde venea, care? Ce se venise la Texas să-l vadă pe Ben Lockart? Nu pînea să altă mai rău de douăzeci de ani, iar Ben avea vreo galceci. Poate era vreo rudă. Cu siguranță nu pînea o prietenă, și de ce să-și iust Ben o amantă? Avea...

— Domnule Travers, vă rog, spuse Lauren, așteptînd cu nerăbdare un răspuns, iar acel bărbat pîlîu și dădu-se o studiu cu o înaltă înaltă înaltă.

Faptul că venise după o călătorie obișnuită la ea de acasă din Carolina de Nord doar ca să descopere că Ben nu o aștepta era destul de depărtat. Sigur, îi spusese că, dacă nu avea să poată pleca din Carolina, avea să rămîie pe cineva să o aștepte.

— General Lockart e bolnav?

— Ben? Întrebă Travers, după care își dăse glasul și spusese: Nu, nu Ben. Cred că lă trîie pe Jared după dăruirea, el este cel care s-a îmbolnăvit.

O conducere de-a lungul paronului pîlînd-o însoțitor de cet.

— Jared? Întrebă ea.

Pe un câmp

Dumnezeul Nici măcar nu-i cunoștea pe Jared. Dar ar fi fost îngrozitor dacă așa trăiră minunății ar fi avut vreo legătură cu el. Se gândi din nou la Ben. Care să-i fi fost jocul de state acestea? Era răsunet pentru gura lui proastă, care, de obicei, purtau între porțiuni străjuitoare pensare coșcătă. Dar, să-i fi fost în stare Ben, cu umorul său legendar, să facă o vizită dintr-o țară neîncredută ca domnișoare Holbrook? În cele câteva minute pe care le petcuse împreună cu ea, Ed Travers își dăduse seama că Lauren Holbrook era extrem de încredincioasă și de naivă, ceva ce trebuia neapărat pentru acei ai treilea an al secolului douăzeci.

– Jared e fiul lui Ben, domnișoare Holbrook, spuse el răbător. Ben nu va vorbi niciodată de el?

Lauren rise cu desimbușcă.

– Be da, mă-a spus că are un fiu, dar nu mi-amînțac să-mi fi povestit numele lui.

Zimbetul i se transformă într-o expresie de neală îngrijorată.

– E tovarș?

– Oarecum, spuse Travers cu aștrina pînă-e și mai alina cînd coborîă treptele.

Lauren văzu o cîmșă lungă opriă la oțpa yast în fața lor. Văpșeaua verde de pe pîrște laterale era decolorată și se rîșea, iar roșile erau murdare de noroi. Cei doi cai pîșteau iarbă la umbra unui arbore înmăi.

Un alt cal, de proporți magnifice, era legat de partea din spate a cîmșei, își scuturî mîndru coama blondă, parcă pretinșd de înșignare că fusese legat

de un asemenea vehicul jalo.

— Se pare că Ben l-a vîndut pe Jared după dumneavoastră. A fost avariat din Colorado. Azi-dimineață, cînd a ieșit din noaptea, m-a rugat pe mine să-l conduc acasă. Iată-te că drumul n-o să fie prea pîlat, în seara seara, dar acesta a fost cel mai bun mijloc de transport pe care l-am găsit în-un timp atât de scurt.

— Cînd cereai să o să fie bine, spune se simțind și Ed Travers stîngi că amănunțit în fața chipului ei tăcut și la auzul așteptării voii tăcute.

După aceea se mută pentru faptul că era un bătrîn răsun și se îndreptă repede spre aștept. Cînd ajunseră, o ajută pe Lauren să se așeze pe bancheta pufoasă. În clipa în care hamatul îi aruncă bagajele pe podeaua căruței, ea auzi un geamăt înăbușit și fluu cînd mîni surprinsă cînd zări o stăruie lungă întinsă pe spate.

— Domnișoare Travers! exclamă ea. E grav din?

— Nu, doar puțin indispus. O să înțeleg, deși, în cutare, n-ar putea să-și dădărească să fi fost rău.

Următoarele cînd le rostise mîna și Lauren nu înțelesese ce voia să spună.

Se așază cînd putu mai bine pe bancheta înconjurată a cărei piele era călcată și, din loc în loc, se vedeau lașid bucăți din unghiașii. Acestea rugămintea scrișii sale înțeles și tușe. În ajun pînă la seara drumului.

— Trebuie să mă duc înăuntrul o clipă, să vorbesc cu ajutorul meu și pe urmă o să pot să înțeleg, spune Ed Travers pînă la înțeles spre gară.

Hamatul îi urmă spate.

Locuri inedite

Lauren oftă. Eh, nu e prima dată care m-am aplecat, dar e ceva nou, îți spune ea, după care simți de bucurie că te afli în Texas și, deci, aproape de capătul călătoriei. Să îți treacă numai trei săptămâni de când îl văzuse pe Ben ultima dată? I se plase o veșnicie. Se împliniseră astfel de când acesta îl văzuse tatal și îl văzuse înstața de a se duce în Texas.

Se aflaseră cu toți în salonul celui parohial. Lauren turna ceaiul, aceasta fiind una din îndatoririle ei tot de o dată cu reverendul Abel Prather și soția sa, Sybil, aveau caspeți. Cămări veneau adesea în sală la cel doi soți de vîrstă mijieie, care o lăsați în grîi pe Lauren cînd tatal ei, care fusese tot preot, murise cu opt ani în urmă. Tinea foarte mult la soții Prather, deși își dădea seama că nu prea umogineau multe în casa sferei lor. Majoritatea victorilor erau de alți preoți, de anclagi.

Comptele din ziua aceea era deosebit. Ben Lockett servise în Armata Confederatei alături de tatal preot Prather în ultima lui an de război. Faptul lor de a gândi era foarte diferit, de că era vorba de țara Americii Unite, de de predestinare.

După război, Ben Lockett își părăsise crezul natal din Virginia în favoarea unor locuri neamăcitate din Texas. Era unul din acei tineri ambițioși și tuloci care creau înșelii din vasterle cîmpii texane. În cel pîrăzuit de ani care trecură de la sfîrșitul sfîrșitului, Ben Lockett devenise un puternic crescător de vite.

Acel toan impunător o înțipa pe Lauren. Era înalt

și creșt și numai un ușor început de burtă îi trăde-
vârta înălmăț. Păru-i des și alb ca zăpada îi era
pepărnat pe spate stăruindu-i liberă lumea lată. Ochii
albaştri îi scuturau veselii de sub sprâncene albe și
stufosae, de parcă ar fi fost în permanență amuși.
Dar Lauren observă că șea era capabil să anunce și
privea pătrunzătoare și reci ca gheața dacă era
necede.

Vocaa îi era joasă și caldă când i se adresă.

– Spune-mi, domnișorii Holbrook, ce părere ai
despre Texas? La fel ca majoritatea texanilor, am
impresia că toată lumea trebuie să fie la fel de
indiferenți ca mine de acest Ținut.

Îi prirea de sub sprâncene lui stufosae, dar era o
priere prietenoasă.

– Nu... nu știu prea multe în legătură cu această
regiune, dar știu că Texas, spune ea cu sinceritate.
Am citit despre Alamo și știu că statul a fost pe
verea o republică. Pentru cunoștințele mele se
recomandă la cafelele cârmilor pe care le vând pe rafturi în
magazin. Descriu jefuirea de țărani, furta de vite și
saloon-uri. Nu știu dacă este o descriere apropiată de
realitate sau nu.

Den își clădi capul pe spate și bănuia într-un
bucătu de ră. Ștăruia aseta lumina liberă să
colindăne figurile din poartă care se aflu pe
tot în saloonul mult prea cinat al lui Wyatt Prather.

– Bine, avem și jefuirea de țărani și am înțeles
chiar eu însumi câteva saloon-uri, te rog să mă scuși,
Abel. Îți chiar am fugărit câteva hagi de vite până în
Mexico, spune ei, după care făcu o pauză. Poate că

imaginate pe care le-ai văzut din masă din punctul
ăsta de vedere, domnișoarei Holtbrook.

O privi îndelung, după care o întoarse:

– Ceai îl să vi cu mine în Texas să vezi totul cu
ochii dumneale?

Unmări ceva exclamații de uimire.

– Ben, ghumești, binecuvântat! Uitasem că sing al
unorului ai, apuse Abel rînd.

– Să o las pe Lauren a mea să meargă în Texas,
unde trăiesc indienii singi și volănapole care li
acoperău pîntul vălurilor temerare de indigne.

– Ce sugație absurdă! apuse William.

William. Da, William Keller fusese și el acolo.

Lauren se cutremură, căci și în căldura aceea
întăpitoare. Nu voia ca amintirea lui William să-i
scrie asupra revestii lui Ben Lamm.

Un alt geamăt, însoțit de zădărnici de o înjurătură
monstră, îi întrerupea șiul gîndurilor și, șovăitoare,
se rîdeu pentru a se uita la bărbatul suferind. Pînă
i se opri mai tîrziu asupra unei pal fumos comandate,
deconjurare niganate și agendă sculptnd pe pîntec
negru. Bagațele ei se aflu în spatele cîrului, înghi
picioarele bărbatului.

Trebuia să fie foarte înalt, își apuse Lauren
aruncîndu-și pînăa repede asupra acelu trup lătos.
Prima ei impresie fu că era zvelt și bine legat. După
aceea apăsare flouă în grîbă, însoțu să-i studiasc
cîa se în ce mai înclinată, pînă de la dîmă.

Acetia erau din piele neagră și înă, li ajungeau
pînă sub genunchi și în ele erau băgați riște
pantaloni negri și albi. Lauren rap dînd vîcu dî de

perfect îl vedea, întindându-i palpele lungi și musculoase ca o a doua piele.

Lui Lauren i se tăie respirația când privea cu hipnotică umilțire dintr-o scutecă. Persoana stărea în scutecă în evidență și îi detaliau anatomia. Lauren, care fusese crescută într-o interogație ignoranță în ceea ce privea totul spus, avea impresia că era o îndrăzneală teribilă. Cum putea fi cineva atât de nepăsător în legătură cu... propria persoană? se întreba ea.

Palmele i se umedău sub mânuși.

Se tăie să privească mai departe. Cămașa de culoarea pielii de câmpicari era vădită, neglijent în pantaloni, fiind închisă doar la ultimii doi nasturi, astfel făcând materialul moale îl devenea pieptul lui care se înălța și cobora în ritmul respirației. Era acoperit cu un păr de un castaniu deschis ce sculpa aerul sub rarele scutecă care pătrundeau printre ramurile copacului.

Lauren nu mai văzuse niciodată un bărbat fără cămașă. Odată, un membru al comunității reverendului Prather făcuse o toată puternică și ea îl văzuse pieptul în timp ce una din femeile călătorește care îl strângea la cârmă îl înfățișase. Bărbatul era gras, avea o piele translucidă, iar pieptul lui era rotund și lipit de păr. Nu, nu arătase deloc așa.

Lauren înghoie în sac și își ține mâna de stomac.

Janet Lockett gamu din nou, iar ea își ține respirația, temându-se că nu curva să se întindă și să o surprindă privindu-l cu altă neajutorare. Dar el o făcea doar și își duce mâna la piept, răspunzându-i agitat

înainte de a sfârși războiul. Măa era mare și
bătănată, cu degete puternice și multe. Aștepta pe
am de acasă care îi aducea plăcutul și era presărată și
pe domul mării.

Lauren își mută privirea asupra țepii, dar în schimb
de deranjă, nău înțeleaște și așa amuse de o
plăcile negre cu bonul mării. Fiul lui Ben îi sfârșea
curiozitatea și ar fi vrut să vadă chipul care aparținea
aceluia timp.

Sări ca arăd când îl auzi pe Ed Travers.

– Cred că acum putem să plecăm.

Ali de atenție era de studierea lui Jared
Lecteri, deci nău nău se înțeleaște.

– Sîmte foarte drăguț că faceți asta, domnule
Travers.

Voca și nău o uia. Furcăta din stomac i
se răpindă în piept și în gât. Acele simptome
era recăpitate pentru Lauren Holbrook, care, de
câteva, era recăpitate de nău.

– Nu-i nău o problemă, se grăbi să o asigure
Travers.

Întreună nău și începu să sfârșită sfârșită
capitolei statului, în domul lor nău sfârșită.
nău și sfârșită. Nu exista nău un automobil din cele
pe care le sfârșita în sfârșită și nău în sfârșită.

Îi sfârșita să sfârșită sfârșită Capitoleului din
domul unghier pe care i le sfârșita nău pe care o
sfârșita.

– Cred că sfârșita de ce să sfârșita de sfârșita
Capitoleului. Am sfârșita sfârșita. E foarte impresi-
onantă.

Travers alina.

– Găștii roșii provin dintr-o carieră de piatră de lângă ferma Lockett.

– Keypoint, spuse Lauren, amintindu-și că de război fusese înes dintr-o povestire despre fermă.

Lauren alina acele amintiri și Travers o privi cu ceața ochiului. Dacă știa de Keypoint. Dacă știa și cine locuia acolo?

– Ați mai fost în Texas, domnișoare Holbrook?

– Nu. Tămul de acolo am acceptat bucurându-mă inițial la Ben de a veni și a locui un timp împreună cu familia lui.

Cîmșa se aburise din Travers trase brusc de helijet. Avea să stea cu ei? În casa din Colorado? Sau la Keypoint? Cîicare ar fi fost răspunsul, era de neînțeles. Fata aceea era complet inocentă. Să fi înnebunit Ben Lockett?

Înapoi din oraș și se îndreptau spre vest. Când Lauren își scosea acole lungi din pîlărie, Travers o asortă:

– Năp scoala-e dacă ești în locul dumneavoastră, domnișoare Holbrook. Școala noastră e ferbinte și e-ar putea să vă arde războiul de la furt.

Lauren îl ascultă și își aranjă din nou pîlăria, dar își scosea jacheta. Adesea ugoasă provocată de războiul cîmșii îl răcoase cîndcun pleasa umedă.

Travers se întoarse la ghidurile lui. Călbășoul acela din cîmșii reprezenta un motiv suficient pentru a nu ține o femeie cuminte sub același acoperiș cu el.

Jared Lockett era renunțat în tot statul pentru faptul că era un lăutar și că îl plăcea să bea foarte mult.

Focuri reci

Cind era mai tinar, acuzatia la casa catalogala drept „nebuna de ale trezesti”, dar, de cind impinsese treizeci de ani, devenisera subiecti de baijovuri pentru toata lumea. Cind avea sa inceapa, care, sa se comporte cu judecata? Nu prea mult, iei spuse Travers pocornit.

Chiar ca e tina in casa, Jared provoaca un mare scandal in gara din Rosenberg. Ei impreuna cu alti cinci amici de-ai sai, la fel de nestiuti, se ducera in Harvey House si iei petrecusera dupa-amiaza tina si juchid poart de noaptea. Iei tinerii simpla prezenta in local compotindu-se ca niste cini tutaia. Jared iei tinea o propunere senupinata una din tetele fermecitoase de la Harvey. Fetele care locuiau pe poart de chelneaga in taul de restaurante care jnasa de Santa Fe Railroad erau renumite pentru moralitatea lor. Dada un tinar tota sa se propuna ceva, era tina sa se o cilitoria si o cilaui imbricata in vija de via.

Cind teta iei repune propunerea, Jared a devenit mai agresiv. Conducerea localului a reusi sa-l anuce in strada, dar nu intrita ca Jared sa faca polpaci distrugind mobila, vasele si sa la la batute cile consumatori. Fusese nevoie de gaza canoni pentru a-l imobiliza.

Eh, iei spuse Travers, probabil ca era mai tina ca teta aceea nu gila nimic despre apucaturile la Jared Lockert, cila, tina indolila, e-a iei speriat de moarte.

- Intracautia o sti de cila in septembrie? Intracaut Lauren intracaut sa-i atraga in conversatie pe administratorul gila.

Avea o experienta de ani de zile de conversatie in

satenul sașilor Prather. General Travers fusese obligat
cu ea, dar o așteptase fruntea lui încrețită și nedu-
mănită care i sa spus pe față ori de câte ori se uita la
ea. Că îi fost chiar atât de deosebită de femeile din
Texas?

- Da, răspunsă ei, înșirind-o cu obiceiul lui
deschis. De obicei, prietul sînt puternic dinpre nord
se simte pe la sfîrșul lui octombrie. În majoritatea
anilor, în septembrie e chiar mai cald decît în luna
mai iulie. Tot atât de cald e și în...?

Fîlșa o puseă sugestia și ea nu îi dăduse.

- Carolina de Noord. Am locuit - locuiesc în
Clayton. E un orîșel nu prea departe de Raleigh. Și
na, nu e tot atât de cald în septembrie.

- Acolo l-ai cunoscut pe Ben? Întrebă el mînat de
curiozitate, iar cînd ea înclină, continuă: Și se
cșuta Ben în Clayton, Carolina de Noord?

Lauren îi spusese despre prietenia dintre tatăl ei
și femeia.

- Timp de ani de zile au corespondat, dar, de vreo
zeci de ani, scrisorile începuseră să vină mai rar. Totuși,
întîndu-se dintr-o călătorie de afaceri la New York,
Ben s-a hotărît să treacă și pe la vechiul lui prieten.

- De cînd locuiești cu tatăl tău acum?

Care era prea curioz? Nu voia să o jignească și
nici un om întreg la minte nu i-ar fi supărat pe Ben
Lockett. Totuși, ea îi răspunsese imediat și fără în-
dăie:

- Și totu e fost prost. Aboi Prather era superiorul
lui. Aveam dolișoasece ani cînd a murit tata. Șezi
Prather m-a luat atunci la el.

Figure 1. The effect of the concentration of the solution on the adsorption of the dye.

– Avesen trei ani din a doua din nașterea unui băiețel, dar acesta era mort.

Vocare i se înmulțesc decizii și se devin gânduri. Trebuie observat că își adăugă coșul trogloditului pe lângă celelalte decizii și gânduri.

Între timp era tot ce i stăruia de la mama ei. Acolo și o fotografie de muni a părinților ei. Încerca în zadar să-și amintească de zăpezile albe alături de femeia scosă drăguță și mîlîrușică din fotografie, dar nu își aducea aminte absolut nimic. Lauren nu găsea nimic despre personalitatea de dinco de asei căști finisă superb în fotografie. În momente de tristețe sau cînd îi era foarte dor de mama pe care nu putea să și-o amintească, atingea roatul cu sfîrș degetelor, de parcă acest gest ar fi ajutat-o să intre în contact cu mama ei. Era un obicei de care Lauren nu era conștientă.

Cugetă moartea liniei sale soții, Gheorghe Holterbach se dedicase muncii timp și suflet. Studia în profundeime dogma religioasă și doctrinile teologice în căutarea cînd nu servea comunitatea sau cînd nu își pregătise slujbele inspirate. Dacă înghițirea ficel lui căzu în sarcina marșanșilor, acesta era unul din prețurile pe care trebuia să le plătească cineva pentru devotamentul absolut față de Cămin. Laurea plăc că, în felul lui, tatăl ei o iubea și nu o supăra faptul că o neglija, deși singura acasă lui. Dar îi plăcea o apropiere mult mai mare, dar plăc că tatăl ei trăia la un nivel mult mai înalt – asigura Domnul lui.

Ea era o fată bine crescută, stăută și înaltă când stătea în apropierea tatălui ei în timp ce acesta studie în bibliotecă. Învăța să citească de la o vârstă foarte fragedă, iar câștig și personaje lor deveneau tovarăși ei de joacă și cei cărora le făcea confidențe. Colegii ei de clasă nu păreau însăși să-o includă pe „fata proastă” în jocurile lor. Datorită singurătății, Lauren învățase să-și creeze propriile divertismente.

Când a murit Gerald Holbrook, Lauren sperase că nici nu i-a simțit lipsa. S-a mutat în casa tatălui Prefher și s-a adaptat modul lor de viață fără să oricreezească. Cel doi soți erau cunoscători și, datorită faptului că nu aveau copii, au permis-o cu ușurință deschisă. Genealogistele lor a mers până într-acele înalt i-au dat lui Lauren și lecții de pian. Avea talent muzical, astfel înălț pianul deveni o altă pasiune în afara de literatură.

Nimeni nu pleca din casa soților Prefher fără să știe cât de mincinos erau de ea. Nu le înșelase niciodată încrederea și nu îi dezamăgise.

În afara de William, Cîi de nedreptăți fusese schimbarea lor de atitudine față de ea! Ea năvăliseră

– Domnișoare Holbrook! spune Ed Travers pentru a teia oare și, în sfârșit, roșii să-i strângă starea.

– Vă rog să mă lăsați, domnule Travers. Ce-aș spus? Într-întă ea roșind datorită faptului că o surprinsese atât de curând în glorie.

– Am înțeles dacă nu vrei să bei puțină apă, spune ei, scoțind de sub banchetă o placă pe care o umpluse înainte de a pleca din gară.

POEZII SCURTĂ

— Ah, da, mișuneasc, rise se lînd pînce.

Fîndcă nu mai bluse rîndelea din apă cova, se
stîrî esamant unu pîncea cînd lîb o lîngîrînt.

Chiar în clipa acesă, cîndă trecu pînce o adîr-
cîntă a dîmîntu și pîncea apă îi cînd pe blîcî. Iși
pîncea blîcîle și rise amucîle. Cînd vîșele îi lu cîmîntă
în rîmîntu în care blîcîntu din apă gîmî și lîngî
fîrînt.

— Dobîntocule!

20

Capitolul 2

Lauren întoarse capul altă dată în sus, înalt și duru glul. Jasei își trase pălăria și mai mult poate să-și și își schimbe poziția, conștientizându-și și realizându-și neapărat de exasperația căreia Lauren habar nu avea. Dar, adevărul era că nici nu mai văzuse vreodată un astfel de trup. Mișcările lui lățeșe erau remășișoare dar și tulburătoare, în același timp. Era ca și cum ar fi prins un zea pălării care era frumos atât și în decorația lui.

Se uită la Ed Travers, născut reș de fute.

- Îmi pare rău, domnișoră Holbrook. Nu da atenție vorbindu-ți, E...

- Dar ce-a pălări? Îi întrerupse ea, tendința sa să fie

Iul Ben se fi putut fi gras bolnav.

- Aaa... se pare că a tăcut-o lăță ascoră.

Dându-și seama că nu înțelesese, îi explică. Trebuie să aștepte odată și odată de Jared.

- A băut prea mult, nu vezi? apuse el repede.

- Și-a înțeles? Înțeleg ea reverându-i să crească. E reținer?

Se uită îngrozită la acel om întins. Niciodată în cel de douăzeci de ani el ei nu văzuse un om beat. Un pălăruș de sherry și vin de Zia Recunoștinței și de Crăciun era tot alcoolul care se consuma în casa parohială.

Se gândea că Jared își pierduse din nou cunoștința și stătea acolo se auzea de sub pătura neagră.

- Da. Te rog să nu-ți faci griji, domnule Holbrook. Se întindea mureau. Are noroc că n-a pus picul mâna pe el ca să-l ducă la închisoare. Din furtună a izbucnit să ajungă până în biroul meu să-l ducă de vreme și m-a rugat să te aștept și să te duc pe amândoi la Coronado. Și-a pierdut cunoștința cu vreo oră înainte să secească stăruie.

- Ben mi-a spus că, dacă nu poate veni el înșiși la Austin, va trimite pe altcineva. Îmi închipui că Jared m-a fost prea înclinat de ascoră mironie, aște Lauren.

- Înțeleg că a fost înclinat sau nu, știu că trebuie să-și asculte tatăl. În ciuda conflictelor dintre ei, Jared își respectă tatăl.

Lauren schimbă din masă când aruncă o ultimă privire peste umăr.

- Impresia mea e că Jared Lockett nu prea respectă pe nimeni și nimic.

Ed Traveni risa ușor și ochii cu grii albe groși.

— Probabil că ai dreptate, domnișoră Holbrook.

Oțiru apoi din nou pe gânduri și conversația încetă. Lauren studiă peretea din jur.

Don îi spusese că locuia într-o regiune deșertică, iar ea vedea foarte bine acest lucru. Trau înconjurat de deșert nu prea înalte, acoperite cu iarbă care devenea maro în aceste zile de seară de vară. În continuare drumul la vest de Austin și, în partea dreaptă, un stâlp stâlp de chiparoși purpura roșu pe acel pământ stincoș. Văile pășteau printre cedri.

Pe măsură ce se afla alinaea spre linia orizontului, devenea și mai cald. Lauren simțea suflarea ghindurii pe pielea capului. Că de mult ar fi vrut să-și scoată pălăria și să-și lase părul liber pentru a fi mișcat de adierea vântului a vântului.

Părul ei fusese cel mai bun lucru menajon care luase pentru Gerald Holbrook. Spălarea și pieptănarea lui fuseseră motive permanente de moștenire. Doamna Dorothy Harris, o căsătorie foarte severă, care le fusese menajon de când Lauren avea șapte ani și plină la moartea tatălui ei, spusese mereu că avea păr pentru șase copii. În fiecare dimineață, îi lăsa ocol alți de căștes înțelepte. Într-o ocazie lui Lauren se umpluse de lacrimi. Tatăl ei spusese că un compliment, ceea ce Moma foarte rar, că acel păr deș și negru era ca al mamei ei. Cu acest lucru se mândrea Lauren în tăcere.

Înălțându-se că ridă nu se putea problema să-și lase părul liber acum. Nu s-ar fi cuvenit să ajungă la familia Lockett fără pălărie, pentru a nu mai vorbi de

piul liber.

Se uită dezamăgită la statul în de peșt de pe
fata ei bleumarin și se îngheață când se gândește că de
reintegrată avea să poartă când va ajunge la destinație.
Ce va crede Ben? Căse avea să-i fie rușina cu ea și va
regreta invitația făcută? Lauren voia să fi de mult să
facă o impresie bună familiei.

Își scutură din putu hainele, dar peștul se aplecă la
loc și ea oprită rezemată.

- E o zonă cam uscată și cu mult peșt. Presupun
că Ben o Mădă e foarte mult dacă te-a convins să
lăși desula valul din Carolina de Nord ca să vi plăi
ai.

Curiozitatea lui în privința viitorului stat al lui
Lauren Hollbrook în casa familiei Lockett nu fusese
nică satisfăcută.

Lauren rise.

- În-adevăr, mi-a povestit o mulțime de lucruri
despre Texas și nu sînt dezamăgită. E minunat.

- Cît e să stai aici? o întreabă ei nepunîndu-se
stăpîne.

Ea îi ține repede pînă și îi îndreaptă pumnul.

- Nu... nu știu sigur, dar ea și, reținînd să-și
stăpînească neînțelept, continuă: Va depinde de
doamna Lockett. O să fiu secretara dumneaei.

Ei Travers fu să pe-ai să cadă. Cînta Lockett cu
secretari? Ce încerca, care, bătrîni Ben?

Îngheț în sac înainte de a o întreba:

- De fapt, ce o să faci pentru ea?

- Măști ani mi-am ajutat tatăl când areau invitați.
Ben s-a gîndit să ajute să o scutească pe doamna

Lookati de obicei din aceste sarcini. De exemplu, o pot ajuta să scrie corespondența. Dusea gaderi mele va depinde de cîi de bine o să ne înțelegem și dacă o să mă placă sau nu.

În timp ce-i vorbea despre viitorul ei, încerca să se obișnuiască cu înălți cu gîndul.

Data fest, își spusese Travers. Dacă era vorba de Olivia Hoffbrook să-i placă să aibă în casă o totă fîntîră și frumoasă, atunci încerca Lauren Hoffbrook avea să se urce în primul tren care pleca din Austin în orice direcție. Olivia putea să înghite chiar și un tălăș cu ochii ei verzi și reci de cîrcă. Ce avea să-i facă, care, acolo stăneau fete?

Lauren scotea nedumerirea lui Travers intuitiv, căci scotea lucru îi simțea și ea cînd auda clară lui Ben. O făcuse alt de subtil și nu fusese deose preștită pentru așa ceva.

Simțea la cîntă tipărit de rîu prin aeră și legume spelte de orice gust, mîncarea spică buclălelor soților Prather. Lauren era dusea de conștientă de mîncăturile neplăcute pe care Sybil Prather le servea invitației. Se bucura că Ben găsea lafuna, deși actual politici să i se umple din nou.

După cîntă, Lauren cîntă la pian pentru oaspeți la îndemnul insistentă ale tatorilor ei. Acetia a fost foarte bine primă, dar, ca de obicei, laudala emperata ale soților Prather o sîrjenă.

Sybil, al cărei trup pînă aj era încălcat de volănago roz, stătea lângă soțul ei pe o canapea joasă. Din păcate, gustul vestimentar al lui Sybil se extindea și asupra casei. Principiul ei era: „Mai mult, mai bine.” Casa era întunecată și aglomerată din cauza bracturilor și candelabrelor. Candelabrele și vasele din sticlă de culoare înăbușă întunecau și mai mult, iar tapetul cu un împănare foarte mare și covorul maron cu flori mari petecali și galbene se lăptau pentru suprafața.

Soția pastorului dintr-o electrostă din Abel îl lăsa trandafirii minorați. Spre marea lor surprindere, bucuria lui Lauren și supărarea lui William Keller. Ben o rugă pe Lauren să-l anuleze acea grădiniță nemai-pomenită.

Seara fusese caldă și grădini dintr-un cind Lauren îl condusese pe Ben în mica grădiniță de trandafiri, așezându-se pe o bancă foarte joasă.

– Creșteți trandafiri în Texas, domnule Lockett?

– Dintr-unul. Am un grădinar mexican care are grijă de terenul din jurul casei din Colorado și crește rețete trandafiri mult mai frumoși și mai mari decât cei ai lui Sybil. Cred că secretul lui e bălegarul de cal.

Între un moment de tăcere, căci Lauren nu pise o reacție ar fi trebuit să aibă. Apoi începuse să râdă amindui deodată. Ea se murea pentru faptul că îl acceptase acea încoșare, dar, într-un fel, nu pînă să aibă importanță.

– Vă mulțumesc că mi-ați înțeles că eu dădusem voastră, spusese ea. Abel și Sybil fac de obicei tot posibilul să mă ține singură cu William.

- Și tu nu vei să rămâi singură cu William?
- Nu, nu vreau, spune ea cutremurându-se.

William Keller era un preot serios, de treizeci și cinci de ani, care acceptase să predice într-o bisericuță de pe lângă orașul Clayton. Lauren simțea că, sub masca lui de pioșenie, era ambițios și viclen. Într-un tot timpul să-l impresionase pe episcop cu moștirea lui fără curaj și cu dragostea lui remăginită față de omnia.

Spore masca dezamăgite a lui Lauren, soții Pusther îl considerau un candidat excelent care să o scape de teorie. Îi tăuau câștigile lui William de cel puțin trei ori pe zi și ea era obligată să înghețe acolo dore la fel cur, unce, apoi obligat să îngrij un medicament repăcut la ore fixa.

Lauren avea doar o idee vagă despre înfrățitile pe care le presupunea căsătoria, dar numai ideea de a împărți aceeași cameră cu preotul o făcea să-și închipuie că facerea era de preferat decât să-și petreacă o viață întregă alături de William Keller.

De obicei, impresiile lui Lauren în legătură cu oamenii erau bune, dar desigur că William nu avea un fizic atrăgător, intelectual, era plictisitor și avea vederi înguste. Persoana lui îi provoca repulsie. Avea un obicei extrem de supăritor de a nu privi în ochi o persoană atunci când îi vorbea, ci de a-i fixa pieptul. Era înalt, cu unetă puțin aduși, și avea un păr moale, drept și lăptos care îi cădea mare peste ochii înalți adunător de riduri care la fel de înalți. Nasul era cea mai proeminentă și mai rețentă trăsătură a chipului său. Lauren găsea că semăna foarte mult cu

POCURI AȘTEI

Isabel Crane, personajul principal al lui Washington Irving în *Legenda vâii adormite*.

Ben Lockett îl atinsese din nou atenția deghinându-și glasul, dar nu mai aduse vorba despre William.

– Cu ce te ocupi, domnișoare Holbrook? e întrebasă el, în schimb, și Lauren îl privea uitată. Cu ce-ți faci de lucru pe-aci? Ești fetoasă?

El îi răspunde cu sinceritate:

– Soții Prather sînt niște oameni foarte buni și a fost dîltău din partea lor că m-au luat în grijă după moartea tatii. Nu aveam nici-o rudă. Tata avea o mică fermă pe care el m-au vut să o primescă pentru a-mi acoperi cheltuielile. Sperasem să pot da muzica sau să-l învăț pe copii literatură și gramatică pentru a-mi câștiga singură existența, dar ei resping categoric ideea de a lucra în starea civilă.

– Deci te întrebi caspești. Asta-i tot? e întrebat el și îl zîmbi binevoitor, așa că ea nu se simți jignită.

– Nu e o întreținere prea amănunțită, nu? spune ea cu tărie. Ah, mai fac muncă de caritate la biserică, stau la căpătîiul bolnavilor, le ajut pe proaspettele mame cu gospodăria pînă se mai pun pe picioare. Cînt la orgă în timpul slujbelor de duminică și în ore la școală de duminică pentru copii.

Chiar și în urechile ei, aceste ocupații păreau îngrozitor de plictisitoare.

– Te-ai gândit vreodată să ai o familie a ta? Să te căsătorești? e întrebat el fiind-o cu niște ochi atentați pînărunători.

– Ahă... nu prea, spune ea cu timiditate și își ține privirea.

Scutira Brown

— Cel de alba ori trecut să iau o hotărâre și să dăruie unele lucruri, călăresc pe linie dreaptă, ale singure. Îmi pare să nu am altă compasie decât celui și Marele Natură.

— „Să câștig pe linie?” Întrebă ea cu un interes din ce în ce mai mare.

— Da. Călăresc de-a lungul gardurilor pentru a vedea dacă n-au fost doborâte sau distruse. Uneori, fugi de ele încercând să fure animalele fermii Lockett sau poate vreun fermier care are ci vrea să și le adape fără să plătească și atunci ele se simt ca acasă pe proprietatea Lockett.

Laurin își frânăseră mult timp.

— Pare... atât... foarte bunos, permisiv, încredător. Nu știu care ar fi cuvința potrivită.

— Toată la un loc, spune el privindu-și o sticlă încheieturile degetelor, după care o întrebă: Ce-ar fi să vii în Texas cu mine?

Tomul lui nu mai era plănșă ca mai devreme, cind Mause căzuse asupra în public.

— Mă treziseși tot timpul în legătură cu asta, domnule Lockett, spune ea cu o ușoară întrebare în glas.

— Celso, domnișoare Hollbrook. Sînt doar un cowboy bălîn care nu crede în pierderea de timp și trece direct la miezul problemei.

— Dar ce să fac în Texas?

Atunci crezuse că era o imposibilitate să pernească într-o asemenea aventură, dar nu voia să renunțe la idee.

— Șeja mea e foarte implicată în viața socială a

oragului Coronado. Acolo locuim. Eu stă la o jumătate de zi distanță de Austin, eu stă ori la Keypoint, ori plecat cu diverse afaceri, așa că nu poate conta mareu pe mine. Cred că e persoară ce dominată iar fi de mare ajutor. Ai multă experiență în organizarea evenimentelor sociale. Ții să cîștigi foarte frumos, ești cîștă, lucrul care Ți-ar putea prinde foarte bine. Te-ai putea ocupa de corespondență și alte chestii din arde. Ce zici?

Cînd vîlau că se va răspunde, continuă:

– Sigur, Ți-am oferit un atelier și o cameră în casă. Fui mare nu e călduros, așa că avem foarte mult spațiu care sperăm că, în-a bună zi, va fi ocupat de nașo.

Țăcu un moment îndelungat, iar cînd Lauren îi prîi, vîlau că se uita absorbit la tufele de mande. După aceea pîu să se descurtească și continuă:

– Aș vrea să te sîrji ca un alt membru al familiei. În rîi un caz nu-ți considerată o servitoare, spune-ți dimbled.

– Bine, dar de ce-ți spunez mie? Sînt sigur că, dacă doamna Lockett ar fi dorit o secretară, Ți-ar fi putut găsi.

El ridică din umeri.

– Ți se sînt sigur că Ți-ar fi găsit, dar probabil că nu te trezui niciodată prin cap să caute. Tu am nevoie mare a-o fac, dar Ți parește că sînt imposibilă.

Îi dîră și omă îi scîrîmă ca două tîmărițe albe sub sprîncenale albe și stufosă.

– Domnule Lockett, speriez foarte mult faptul că mi-ai plăcut destul de mult înch să mi-ai invitat, dar locu

meu este aici, spune Lauren. Aici ar fi vrut tatăl meu să stea.

- Tatăl tău e mort, iar tu ești în viață, dar o să mori și tu dacă nu pleci de aici cât mai repede.

Lauren fusese udită când ei se adicase brusc, aproape furios, și se depărțase cu câțiva pași. Când se întoarse, o privi și îi vorbi cu mai multă blândețe.

- Lauren, spune ei și se observă că îi folosea numele mo, gîta că ei fost invitată să seculp fiică să cîcnești. Ai un sentiment al datoriei de-a dreptul admirabil. Dar cred că sesizezi în tine o neliniște, o dorință extraordinară de viață, care trebuie să-ți fie liberă. Ai putea să vi să stai o vreme și, dacă lucrurile nu merg bine sau dacă nu-ți va plăcea familia Lockett, voi avea grijă să fi trimisă înapoi imediat. Fără să ne punem pică.

Ce proastă fusese că nu i acceptase invitația chiar atunci în schimb, cu capul plecat, îi răspundea încet:

- Domnule Lockett, invitația dumneavoastră este copioasă și mi-ar face mare plăcere să o accept, dar nu pot pleca nicăieri. Am fost invitată, într-adevăr, ca este sentimentul datoriei și al responsabilității. Probabil că voi fi împreună cu soțul Președintelui pînă cînd soția vor muri. Depind de mine, îșz distrage dacă eș plăcu.

- Și ce-o să se întîmple cu tine cînd ei să moră? În caz că nu vei fi măritată cu William sau cu un altul ca ei, ce ei va singe de tine?

- Sînt sigură că ei să aibă grijă să facă unele aranjamente în ceea ce mă privește.

Ei ofă profund și, vîrîndu-i sît de decumăgit,

Episod secund

Lauren fu aproape tentată să se răzgîndească. El păruse să-și fi pierdut puțin din vitalitate. Decătuș, simta l se putea căi foarte bine pe chip și în ochii albaștri se simțea o rugămintă mută.

— Dacă va exista vreodată cea mai mică posibilitate să te răzgîndești, telegrafiază-mi învitat. Vorbea foarte serios, învingea stăruie velabilă.

— Vă mulțumesc, domnule Lockett, spusese ea puțin înșurubată și, fiindcă voia ca el să înțeleagă, adăugă: Nu vreau să fiu ca el.

Puțin înșurubată de toate acestea,

— Nu, nu vreau să...

— Înțeleg foarte bine ce vei să spui, domnișoare Holbrook. Sînt sigur că ai foarte puțină gândul nepăsătoare, dar ai vrea să ai un oțet mai lung decît el, nu-i așa?

— Exact. Asta înțeleg să spun.

— Nu uita, dacă te vei răzgîndi vreodată... spusese el din nou în poartă cînd se întorceau în casă.

Searele arunca valtoare fierbinți asupra câmpului. Lauren devenea din ce în ce mai spulberă. Mușchii spatelui și ai umerilor o durau datorită faptului că trebuia să stea tot timpul dreaptă pe bancheta înconcomită de ploaie. Deși bănuia apă de nemămurată oră, își simțea gîtleul pîrșit, iar praful o acoperea din cap pînă-n picioare. Toatămă cînd ajungea să creadă că nu aveau să mai ajungă niciodată la destinație, Ed

Suzanna Brown

Traversă făcu un zăhărn din cap și spusese:

– Coronado.

Cîmpa ajunse în vîrtul unui destel, de unde Lauren putea să vadă întreaga parcare și orașul în care locuiea Ben stînd cînd nu se afla la farmă. În timp ce cei doi cărau destul mai repede, ea întrebă rîdînd:

– Oji cameri locuiesc aici?

– Urmare, vreo trei mii, spuse Travers.

– Și cîți de departe aștiam de farmă? Ce Raypoint?

– La vreo trei ore spre vest.

Decamîngirea lui Lauren fu compensată de interesul față de Coronado, pe a cărui stradă principală mergeau acum. Observă că cameri de pe stradă re-cunoșteau cădul legal în spațiile strîmte. Unii ștergeau între ei, dar Lauren îi ignora așt pe bălăntul din spațiile ei cît și pe cei care făceau speculații în legătură cu planșele aceluia.

Sîngura ei joi era acum de ai revindea pe Ben și de a o curăța pe doamna Lockett. Analizîndu-și sentimentele pentru acei ore care ajunseseră să însemne așt de mult pentru ea într-un interval de timp așt de scurt, ajunse la concluzia că Ben Lockett reprezentase totuși pe care nu-l arunseseră niciodată. El era vesel, în timp ce tatăl ei fusese sever; el era solid și robust, în timp ce păteroul fusese slab și nu prea puternic; el era cald, în timp ce doamna Hatterback fusese rezervat, dîr și față de propriul fiică. Vocea joasă a lui Ben și teribilul său simț al umorului o atîlăseseră pe Lauren care acum ardea de nerăbdare să vadă în elementul lui.

Travers rîdînd cădu pe o alee largă, stîlpată de

Locuri ascunse

copaci, care se întes spre sud din centrul oraşului. Printre copaci, Lauren şti că casa cu mull înainte de domnul Trevers să intre pe aici.

Casa era o capodoperă a celui care o construise. Era în stil victorian, dar nu adăria de înălţime, având doar minimum de ornamente. O balustradă subţire, dar solidă, scotea în evidenţă veranda care înconjură trei laturi ale casei. Pe fiecare din colţurile de la etaj se aflau camere circulare împodobite cu cupole. Fostele intrări, dintr-un fel de faianţă porce a uşi de la intrare, erau acoperite de obişnute cărămizi care creşeauu suprafa cu culoarea crem a casei. Uşa de la intrare era vopsită în acelaşi maron roşcat şi era încadrată de ghirvan cu rugăto. Stăpânul veii nu oferea petunilor şi mandarinilor care se înfrâneau în toată splendidele lor în faţa verandei, lăsa de dincolo de gardul de fier era închişi verde şi tureli perfect.

- Că e de minune, după Lauren uitându-se la casă cu respect.

Cheia albe rămase pe loc bucurându-se de tăpău că, în sfârşit, ajunsesse acasă la Ben.

Trevers cântec de pe scări şi se duse în spatele clădirii. Lui băgălele lui Lauren pufindu-le pe alina care duse spre treptele din faţa intrării, după care se întoarse şi, fără năd un pic de poltoare, îl înghinor pe Jared Lockett cu pumnul.

- Hai, Jared, trece-te. Am ajuns acasă.

Lauren abia azi încercă să renunţare de sub piliere casă nouă. Bucurie pe care o simţi la vederea casei îl fu întreruptă de Ed Trevers care veni să o ajute să coboare. Se aruncă apoi şi pe la mai

**bine, își scutură puțin praful de pe rochie și toarnă
vase să-și pună pețetea, când individul din câmp
câștigă la altul.**

De opți să se uite la flăcări acroș pitești, care se răsare de lașia cărușii, citindu-se să-și pînă căsuță să lăsat.

Făcile dașori mîlîcîlîmîne trecuîrî prin pînîl castarîu decolîrî de soare ce cîlîdea sebel în decîndîne. Iîlîbatul se leacîvoie și își sprijînî mîlîne pe gîrînchîrî, tîgîrîl de stîbîrî ori dar în pîlîp. Leacîrî se tîmîa ce nu cîmîa sîlî vadî vîlîrîl, dar al se îndîrîpî lîrîl. Aîcî, stîrîl se lîrîcîrî și o vîlîu pe tîlînî care îl cîmîa, bîrîcîrîl.

Unbece din ce în ce mai îndrăznețe ale amicei o împiedică să-i vadă obșel țurcă ținu. Măia oă ochii îi areu de o culoare închisă, dar țapul oă ei clipce într-una pentru a-și împied prileea, nu o lăă să-și dea seama cu exactitate.

Un altfel de sarcină îl apăsă în celălalt gât ser-
vile, după care își îndreptă umerii înalt puțin și făcu
câteva pași împiedicându-se, opriindu-se la mai puțin de
un metru de ea. Lauren era însoțită de soțul ei și de
puterea lui înfricoșătoare, neglijând puterea de a se
decide de al

Jared, by close riding in pasture along a pipeline, may see well with minimum disturbance of his horse.

– Serviciul de sală, domnișoară Ho... Ho...
Ho... Ho...

De aceea este vital, de data aceasta încredut să facă o planificare profundă, dar executarea arată mai puțin interesantă și mai puțin modificată și

Focuri ascuțite

se aplice, plus când se agită cu arindoul mîinii de mijlocul ei și se sperie de pieptul ei ce să nu cadă. Ea își îngroață vîlulul că ei îi găsea o poartă pe care o cîștigase a fi dintr-o pentru altă. Capul ei se cubăla între alii și ei o făcuseră. Măi să ple și feli să-i puse de priveștea cîmpioasă pe care o cădea. Instinctiv, mîinile îi alunecă spre spatele ei, făcînd-o mai aproape.

Ea îi simțea căutarea furtivă pe pielea prin pînea subțire a bluzii. Pentru o clipă, când ei îi căutau rîsul în adîncitura dintre alii, Lauren simțea o senzație de leșin. Și mai uluitoare era dorința puternică de a-i pune capul acolo, între alii.

Deodată, domnul Travers scuti căruța și îi apăsă butonul de urgență, desprindîndu-l de ea.

— Lăsați! Dumnezeu măre, ești un animal!

Animalul păru să nu lege de scenă înscușă și se lipi din nou de căruță, cu un zîmbet stupid pe față.

Un medic veni în fugă din spatele casei pentru a da o mîină de ajutor și, în aceeași clipă, ușa de la intrare se deschise și o femeie ieși pe verandă.

Lui Lauren îi rula capul. Lăcșuile se îndîmpleu prea repede. Ar fi vrut să-i vadă pe fața, fiind convins că prosoapea lui ar fi cîștit mai multă normalitate acestei situații. Își puse repede pînea înainte de a porni spre femeia care o privea de pe verandă.

Lauren zîmbi cu simțitate și trecu de poarta de fier, înscușat pe alii. Se opri în fața primei trepte și se uită la femeie. Instinctul îi spunea să nu mai avanseze. Situația aceea părea o cardinată care apăsă un domeniul absolut înscușat.

Scena I

— Doamnă Lockett, am adus-o...

— Da, mulțumesc, domnule Travers, spune Olivia Lockett întrerupându-i cu severitate. Poți găsi un loc unde să însoptesc? Te vom despăgubi, bineînțeles, pentru timpul și dăruirea dăruite.

Ed Travers era expediat și gata să se ducă la lucru. Încuviință în tăcere, dar nu plecă de lângă Lauren.

— Ești domnișoara Holbrook, spune Olivia.

Afirmarea era scurtă, iar Lauren îi răspunde la fel.

— Da, Lauren Holbrook.

Femeia părea să fie doar puțin mai înaltă decât Lauren. Părea să fie negru, dar în jurul feței împrăștia într-un mod extrem de strigător. Era subțire, dar se ținea drept și rigidă. Acea atitudine severă o făcea să pară mai înaltă decât era în realitate. Chipul îi era nădădat, iar țesut mătălniu. Nu îi putea vedea culoarea ochilor din cauza luminii albe, dar Lauren era conștientă în mod foarte neplăcut de prezența lor de valur.

Purta o rochie verde dintr-un material tare și nu s-ar fi potrivit deloc caracterului ei dacă ar fi avut cea mai mărunță cută, vreo scărță sau vreun defect și de nicio care să-i atice perfecțiunea. Datorită faptului că aspectul ei era atât de strâmt, Lauren se simțea extrem de dezavantajată. Pe chipul fermat nu se citise nicio aprobare, nici dezaprobare față de mușetă.

— Iu sint Olivia Lockett. Presupun că ai avut o călătorie fadă de nopțier.

Nu aștepta nicio răspuns, ci continuă pe același ton sever.

— Cred că s-ar putea să fi făcut acest drum în

Doamne, doamne

zadar, domnișoară Holbrook. Nu-mi pot îndrăgii deloc ce-a fost în mintea ta după ce te-a invitat aici.

Lauren fu simțită de vorbirea aspră ale Oliviei Lockett. Unde era Ben? Era împiedicată că doamna Lockett o așteptase. Atunci, de ce avea ocolitoare?

– Oricum, simți sigură că, dacă o să stăi cu toți de vorbă, Ben o să vă explice...

– Jarell e bine, Pape? Întrebă Olivia pe un ton imperios, întrerupând-o pe Lauren.

– Nu, sefara Lockett, spune cel care stărise în ajutorul lui Jarell și care încă îi mai surzinea pe acesta.

– Bineînțeles că s-a îmbolnăvit oarecând aserit, spuse Olivia și Lauren au impresia că vede o umbră de dăruire pe buzele ei, după care dispare și ea fu sigură că își imaginase doar.

Ce mare s-ar fi bucurat să-și vadă tatăl într-un asemenea hal?

Continuând să o ignore pe Lauren, Olivia i se adresă din nou lui Pape:

– Dai în grație și îți să se rezesece.

Tonul ei era caștit.

– Domnișoară Holbrook, o să trăiești pe cineva să-ți aflești înșelaș.

Lauren bănuia că aceea avea să fie singura invitație de a intra în casă pe care avea să o primească. Unde să fi fost Ben – la Haypoint? Ce ce o pălăseau totuși?

În sfârșit apar fete și ună treptate plină ajunse la scolarele ei cu Olivia. Aceasta o privi cu răcoare și o prezintă surzută i se uită în starea lui Lauren.

Scutita (Kerem)

Oda, însă, nuajul de a spune:

- Dacă-i vezi chena pe domnul Lockett, ai să ai grijă...

- Este imposibil, domnișoară Holbrook. Soțul meu a murit aci dintr-o dată doamna.

18
19

Capitolul 3

Lauren stăsease mult de vreme. Care Olivia Lockett era nebună? Chiul acela aristocratic nu trăda nici un fel de emoție.

— E imposibil, îngâmă Lauren.

— Mă tem că este adevărat, domnișoare Holbrook. Nu s-a simțit bine de ceva timp. Cînd s-a întors de la New York, mi-a spus că fusese la un medic specialist în boli de inimă.

Făcu pașii o clipă și se uită spre fetei ei care, tot surzinit de Papa, căpănea pe degetul celui casei.

— Așadar, Ben și Jared s-au corat. După ce-a plecat Jared, Ben a făcut o eror. Adămirăseși a mult, apăsă ea.

Andra Breem

Ochiul lui Lauren se umpluse de lacrimi.

– Într-o zi, spuse ea,

Acum ce avea să facă?

– Nu am știut nimic de toate lui. Vă rog să mă credeți, doamnă Lockett.

Citise o pîrlă sticlelor și apoi îi spuse pe același ton pe care îl folosisese cînd i se adresase lui Popo:

– Putem discuta despre asta altă dată. În următoarele câteva zile, simte-te cît mai bine în camera ta. Elena îți va sta la dispoziție. Vă trebui să te rog să stai înăuntru cît mai mult posibil. Îți-ar fi greu să explic motivul pentru care te afl aici. Înțelegi, nu?

Lauren înclină din cap.

Întorcîndu-se, se uită la Ed Travers, care rămăsese lângă poartă, cu pîlăria la piept. Sura lui înredeschise și ochii mari îi bădeau uimirea față de vestea nouă a lui Ben Lockett.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Travers. Ați fost extrem de amabile, îi strigă Lauren.

– Vă stau oricînd la dispoziție, domnișoară Holloway. Dacă o să vă pot ajuta vreodată, nu trebuie decât să-mi spuneți, zise Travers.

– Mulțumesc, murmură Lauren.

– Doamnă Lockett, cu permisiunea dumneavoastră, voi amurzi lînea în legătură cu decesul lui Ben... al domnului Lockett.

– Încercîntarea va avea loc poimîine la ora două. Ajutorul dumneae este întotdeauna sprețel, domnule Travers. Ca și dispoziția dumneae.

Ultimele cuvinte sunară ca o amenințare. Ed Travers înclină și, parîndu-și pîlăria pe cap, se

Întorse la cârmă.

Lauren o urmă pe Olivia în casă.

Impresia pe care și le făcu în legătură cu casa lui Ben din cele câteva priviri scurte pe care își permise să le arunce erau foarte plăcute. Un hol larg cu camere de o parte și de alta pînă cît lungimea casei. Doare se afla chiar în dreptul uși de la intrare, iar tot, la etaj, holurile se întindeau în trei direcții.

Lauren și Olivia urcară, o ușa în dreapta și apucară pe un hol larg, bine luminat, cu uși pe fiecare parte dinăd, probabil, în dormitoare. În față, Olivia deschise o ușă care, la fel ca toată lămură din casă, era vădită în alt. Lauren o urmă îndure și își redă privirea prin camera în care avea să se schimbare în următoarea cloșă de.

Oh, dacă tot o să fi închisă, bine că e mică o celulă plăcută, își apuse ea. Ifta încăperea era una din cele circuite pe care le călăre de afară, și era foarte frumos mobilată. Podeaua era dintr-un lemn plăci, acoperită din loc în loc de carpete. O covorașă din dantelă acoperea patul de patru locuri. Tapetul de pe pereți avea un imprimău cu flori de un galben pal de foarte bun gust. Într-unu se aflau un dulap, un lăcom, o bibliotecă, un balamoi, o masă rotundă lângă acesta și o altă mănășă lângă pat. Flori proaspete se aflau în câteva vaze imprimălate prin care și, deși perdelile erau trase acur, Lauren gău că scările dinădri avea să lăunde încăperea. Căușa întințonase să-i facă o privire frumoasă.

- E minunat, doareni Lockheed. Vă mulțumesc.

- Murei n-o să te dăruie dacă o să-ți paroi

cineva sile aici pînă după înmormîntare.

Lauren se fi urît să asiste la înmormîntare, dar ceva din atitudinea femeii îi dădu de înțeles că e-ar fi opus categoric apariției lui Lauren.

— Bata este acolo, îi spuse ea arătîndu-i o ușă. În partea costată mai e o ușă, dar este încuiată în permanență. Nu trebuie să-ți faci griji că te va deranja cineva.

Cau că voi deranja eu pe cineva, îi spuse Lauren.

— Elena va veni înediat să-ți aducă ceva. Dacă vei avea nevoie de ceva, cere-î ei. Va fi complet la dispoziția dumitale.

Dădu să iasă, dar Lauren o opri.

— Doamnă Lockett, ieri pînă nesper de rău pentru soțul dumneavoastră, Eia...

— Da, o întrerupse Olivia. Noapte bună, domnișoară Holbrook.

Lauren se așază în bătăracor și încearcă să analizeze evenimentele care se succedaseră de la sosirea ei.

Ben Lockett mort? Nu era posibil. De cîeva săptămîni îi vedea mersu chipul bălî în țape ochilor și îi auzea vocea rugînd-o să se ducă acolo. Acum ei era mort și viitorul ei incert.

Asta cînd se așază își dădu seama că se cîstăra era. Ziile năfrîpbe și nopțile chinătoare petrecute în trenul, drumul anevoios și pînă de graț din Austin pînă

acolo, omul aceluia îngroșător, toate călă în timp ce tatăl lui era mort, și apoi întâlnirea cu Olivia. Era prea mult. Lauren își recună capul de perchea atârșată la spătarul balansacului și adormi.

O treci o voce insistență. Olivia îl atârșea brațul. Proastă, își apuse ea în gând. Nu vreau să mă trezesc, pentru că s-a împlinit ceva îngroșător. Nu vreau să-mi amintesc.

Dar nu fu lăsată în pace. Când se trezi, văzu cel mai negru și mai umed ochi pe care îl întâlnise vreodată. Cercară și restul feței. Era întunecată, nădăd și frumoasă. Zâmbetul era blând și cald, iar vocea liniștitoare și îngrijitoare.

- Ești asortat. Sîrșești atât de ciobită că aj adormi pe totun, și cu părțile pe cap! Fără cină? Fără baie? Elena o să-ți ajute, a?

- Elena? Eu sînt Lauren, spuse ea agățindu-se de sfiducina prietenească a felei ca de un colac de salvare.

- Sîrșești atât de frumoasă, asortat. Cred că o să-ți aj și mai frumoasă și o să-ți aj și singi și mai bine după o baie. Mă duc să umplu oada. Vă deslușești, a?

Elena se depărță de balansac și atunci Lauren îi văzu burta. Probabil că sordina mai avea puțin pînă la termen. Care Olivia o secunda pe Elena oferindu-i-o ei ca servitoare? Fără îndoielă că Elena ar fi făcut pe neașteptat să se simtă atârșată față de invita.

Elena nu avea, probabil, mai mult de galpescoc sau paterpescoc ar și nu parea să o deranjeze faptul de a fi văzută cu atât de puțin timp înainte de a naște. Cînd, ei celor sfiducii se vedeau foarte clar.

Sandra Brown

erau aproape la fel de mari ca burta și adăun libei sub o bluză albă brodată.

Se duse în baie legănându-se, sperovind în un amestec de engleză și spaniolă. Subiectele de conversație pe care le alegea se schimbau la fel de repede ca țesute. Când se întorcea în dormitor și văzu că Lauren nu se mișcase, o certă.

– Seforia, o să se răcorescă apa, ca să nu mai vorbim de răcoare. Hai-de, așază-o pe Elena să vă ajute.

Lauren fu șocată când Elena o răsturi și începu să-i deschale năsturi cu degete îndeminate. Ar fi vrut să se împotrivescă, dar era atât de stăpână, înălț și rău putea să mai vorbească. Elena o doborâcă repede.

Când Lauren rămase doar cu pantaloni dantelați, corsetul și cîmășuța, Elena clătină din cap și scoase un jîp de dezaprobare.

– Cosetti și aștep alt de stată. Măi nu putei să respingi, zău es doblîcînd gîturile și, în curînd, ațîșului respectiv se ațîșugă cătorile laurui la picioarele lui Lauren.

Acumva îi prîde mîinile când totă înceacă să-i scoată și începea întîmă și întrî repede în toate stări era aranjată cu același bun gust ca dormitorul. Se uită cu neîncredință la căda pîrlă cu apă parfumată, întî în ea și își relăcă trupul apucat. Terminase cu spălatul și, înorai se bucura de pîrcele momente de relaxare după multă zău, când Elena dădă burta înăuntru. Lauren rămase cu gura căscată de uimă, căci încă de la începutul adolescenței, nimeni nu o mai văzuse goată.

– Seforia vrea să o spîli pe cap, a?

Prima noapte

– Nu! protestă Lauren, încercând cu disperare să se acopere, iar dintr-o dată expresia de jignire de pe chipul Elenei, adăugă repede: Pot a-o face și singură!

– Dar de ce să o faci? Cînd eu sîm acolo? spune Elena încetînată. Șeful Lockett a zis „Să ai grijă de domnișoare!”, și asta fac.

Își masă șomul crușii peste pieptul încreș cînd pomarii de ilon.

Elena începuse deja să scoată școile din pînă lui Lauren, care nu are nevoie de nici o încurajare pentru a i se revîrta pe spate pînă la brîu. Medicana continuă să sperovăie în timp ce ține carafă după carafă cu apă caldă pe capul lui Lauren. Îi scoală pînă ținîndu-i un masaj odihnitor. Lauren își simți rîndii relaxîndu-se sub mîinile capabile ale Elenei.

– Șeful Lockett aștepta aici de mult să vești. M-a spus căutor de Gălaș frumoasă căo o să stai cu noi. A zăcut să fie propășită carnea. A venit și el înșăp ca totuși să fie în regulă.

Înăinte că Lauren să apuce să protesteze, Elena o trase alături din cadă.

Eloturile lui Lauren de a se acoperi erau zadarnice, dar Elena nu pînă să-i observe stîrjenala. Călcarea translație a corpului ei se datoră rîndii la parte băi calde.

Trebuia moștenit să scrie înseamnă, pentru că nu se putea ghîdi la ilon acur. Avea să-i plîngă într-un moment de singurătate.

– Cînd o să sîm copiii? o întreabă ea pe un ton prietenos.

– Cîndo șabot? zise Elena ridicînd din umeri. Cînd

Sandra Brown

o să fie gata, o să vină, adăugă ea zâmbind.

– Deși îți ru cu ce te ocupă?

– Ah, e un bun „requiero” la ferma Lockett. Îi chesună Carlos. E cel foarte bun.

Își aștu oare repentin pește cap și Lauren rapl înăncăia. Nu voia ca Elena să continue.

– Nu e frdu ca să mai faced? Pozi să pleci dind vei.

Elena des din nou.

– Certorita, eu locuiesc aici. Carlos stă la țesă și eu aici. Na înține dind putem acasă la mama lui în Pueblo.

Lauren era alută.

– Elena, dar tu siguranță că ești prețea să aveți casa voastră și să locuiți împreună!

– Ei, dar am vrea să și mîncăm. Fără bani, nu putem să facem nimic, zise ea chinotind.

– Înțeleg, murmură Lauren, deși nu pînășea acestul dăron.

Decareată, nu înțeleges nimic în legătură cu acel frut neamocut și locuitorii săi.

Se întearse în dormitor. Elena scosese o cămașă de noaple din bagajul lui Lauren și l-o trase pe cap. Lauren stătea în mijlocul încăperii simțindu-se pierdută și nepuțincoasă, în timp ca Elena aranja dăron vase pe o lavă mare. Niple arame delicioase înurdăre începuse dind Elena desocopel vasele și Lauren simți că-i țesă gura apă. Nu mai mîncase... de dind?

Elena îl pute în țesă țes pe care se ațiau o înțură creșterii înțură, cîrțel, stăte și două feturi de plină. Una era ca o chită, iar cealaltă, plată și

Focusuri istorice

rotundă, total necunoscută lui Lauren. Mai era, de asemenea, și un cântăreț cu fașole și soe de roșă.

- Ce-i asta? întrebă ea, arătând spre plină.

- Tortilla. Plină de porumb, îi explică Elena.

Lauren mugea puțin și observă că nu prea avea nici un gust, dar Elena o urase cu puțin unt, presărat cu praful de sare și o nălă că pe o jigăre. Era delicioasă.

- Tortilla? repetă Lauren și Elena înclină, bălăd din palme.

După aceea, Lauren arătă spre cântărețul cu fașole.

- Frijoles, spuse Elena. Cu picante.

Lauren își gânduse încredințarea deja și luă o înghițitură cântăreț, dar imediat, își dădu seama că făcuse o greșală imensă. Gustul îi lăsase totuși înghițit repede ce nu putuse să sople, îngroșată că făcea un lucru alt de nedeșteptat. Elena rîdea cu poftă, înclă pieptul și burta îi boșăreau.

- Așa, îngăimă Lauren și tău până la fund pînă pe care îl lăduse Elena, după care mai cere unul.

În cele din urmă, focul se stîrnea, dar gustul pînă la toate celelalte ericului înainte de a mai lua o înghițitură delicioasă. Totul fu delicios și se goli focare ves - în stă de cel cu țigole.

În ciuda protestelor lui Lauren, Elena îi înclă pînă într-o credă lungă, după care se grăbi să dea la o parte oventura de pe pat.

- Culcați-vă acum, asforia, și odihniți-vă. Ați avut o zi greă, a?

- Da, a fost o zi greă, spuse ea urîndu-se în pat, iar Elena stîrnea totul pe țară și stîrnea apoi lîmpile cu gaz.

—Avea scotch, sefora, poți să ieși din cameră.

—Noapte bună, Dena.

Lauren își apleacă capul în pernă. În casă era frig, dar tot aceeași noapte voia înțelegere și modestie de jos.

—Ben Lockett, cum ai putut să-mi faci așa ceva? Întreabă ea în pernă și imediat se suie de aserenea gânduri.

După scenele îngrozitoare dintr-o seară suferită înainte de a pleca Carolina de Nord, țara, alopjurii și câldura lui Ben fuseseră salvarea ei. Speranța să înceapă o viață nouă alături de familia lui Ben. Acum, toate aceste speranțe erau distruse. Ben murise. Căea aceea splendidă pleacă să o înghețe. Și familia aceea nouă și formidabilă care o domina?

Își gândi seama că văduva lui Ben nu arătase nici cea mai mică emoție. Poate că Olivia făcea parte din acel cârmaci care își exprimau durerea în singurătate. Poate. Gândul acela era tulburător.

Ce avea să spună Jared Lockett când va afla de moartea tatălui său? De ce, sare, un bărbat cu bani și poziție se îmbolnăvea furib și se făcea de râ în public? Ed Travers înținsese că Jared era marele vârstnic într-o asemenea stare.

Eh, nu mă privește pe mine, își spusese Lauren înținată ochi. Nu avea să aibă de-a face cu ei.

Era foarte înalt, nu? Ar fi avut tare mult să uite totul dacă o strălucise în clipa în care, mîntuie lui îi cuprinseseră mijlocul și îi răngăleseră spatele. Senzația pe care i-o provocase spălarea capului său pe cine nu fusese localni replică. Pînă la urmă era de un castaniu-

Exercițiu scris

doachie. Care scară îi făcea să aibă reflexe aurii la fel ca acele de pe piept?

Lauren se trezi încet, după zece ore de somn. Încăperea era inundată de soarele soarelui care pătrundea prin draperiile subțiri și galbene.

Datu la o parte eșmoulul și se duse la toalete. Dezamăgirea în legătură cu moartea lui Ben și încredințarea cu privire la sfârșitul ei continuu să reprezinte o povară pentru mintea ei. Acum nu mai putea citi din nou. Și, categoric, nu se putea întoarce în Carolina de Nord.

Elena intră chiar când termină cu îmbrăcămintea.

– Bune dimineața, Elena, spuse ea veselă.

– Bună dimineața, Elena, spuse Lauren continuând să-și perie părul lung, des și negru.

– Ai dormit bine? o întreabă Elena întorcându-se pe pat, apoi făcu ordine în camera aceea imaculată, ușa feră și plătute și apoi ieși din camera pe așezată pe care îi adusese oină cu o scară în umbră.

– Da, foarte bine, spuse Lauren, înghițind în sec dintr-un amestec de vese.

Acum fusese tulburată. O urmăreau vise terifiante. Unul din ei avea părul alb și chipul răbător al lui Ben, în timp ce făcea oebulă dintr-o acoperită de o pălărie neagră, dar ea îl recunoștea totuși. Îi răstăcea extremități de ține înăpărat în mână.

După ce mlecăse alba cu o scară înăpărat, nu

credes că îl va mai fi femeie, dar fetele de papete găt看 erau delicioase. Elu citeaua fortinte, deci ar fi preferat caei. O învătă cu încredințe pe Elena, dea, de acura încoia, putea să bea caei.

- Ah, ai, ai! Mama e buclăreasă, spuse ea și dăe dintr vltu expresia de uimă de pe chipul lui Lauren. Lucrează pentru familia Lockett încă de dinainte să mă născ eu. O cheamă Rosa.

- Îmi pare răspus de cău că trebuie să cari teva asta grea pînă sus ca să-mi aduci mîncarea, dar doamna Lockett mi-a spus atenția să stai cît mai mult cu puțînă în cameră în timpul pregătirilor de înmormîtare și dintr vin camări.

Privesc î alurecă spre fereastra deschisă și un al val de înălța o scapă.

- Înarmîntarea e programată tot pentru mîine?

- Ei, spuse Elena încoi. Ce să vină foarte muș camări de pînă tot.

- Pă, presupun că va trebui să-mi gătesc o cumpăie, spuse Lauren cînd.

Rău și să își umple timpul cînd și brodînd ca adunese ca ea din Clayton. Nu se bucură de compania Elenei, pentru că tata trebuie să-și ajute mama la buclărie.

Zua înceu foarte încoi. Lui Lauren, care eia obișnuță să aibă activitate și să caute tot timpul cîte ceva de făcut, i se păru înarmîntată.

Mai tîrziu, în cursul după-amiezii, se opri din cînt, fiindcă aud un pas greu pe lei. Persoana intră într o cameră înainte de a ajunge în capătul culoarului, unde se afla dormitorul ei. Scoțată și ochotări pentru

Fiara interioară

a-și colțui ochii, ascultă zgomotele provocate de sertare care se deschideau și se închideau, de uși ale dulapului care se închideau, de pașii grai sau clăme care cădeau pe podeaua de lemn. Cineva încâșetă murmur în coridor la treptele picioarelor de culo-colo.

Lauren auzi un clinchet de sticlă așezată pe sticlă, apa curgând, câteva momelițe, un hârâi al mobilei pe podeaua de lemn, flăcări de bătaie.

Peste câteva minute, persiana la fermisă toaleta și bese. O apă se închise înseși și năla pași se auză depărțându-se pe hol. Cineva ocupă camera din partea restată a bese. Lauren nu auzise pe nimeni acolo de când venise.

În seara aceea, Lauren brăda când Elena lui țese de la cină și apuse scurte bură.

- Elena, cine ocupă camera de alături? întrebă Lauren.

- Ah! E camera lui seilor Jared, apuse Elena făcând ochi mari. Căpșe al meu lui abaze mareu stănga să nu mă apropi de ea.

Chicote și apără țese cu griji pe bură.

- Zice că seilor Jared poate să satisfacă orice femeie, adăugă ea și îi flou cu ochiul, după care închise ușa.

Ochii ceruși ai lui Lauren părăi absorbți la păsăre de alinge de pe degetul ei înțepat.

Capitolul 4

Doarele refuză să stălucescă în ziua înmormântării lui Ben Lockert. Ţi ai părca să îi plîngi pe cei care îţi petrecuse cea întreagă viaţă sub razele lui Soarelui, sperând părintelui şi aşteptările sale.

Temp de două zile, Lauren a privit de la fereastra tot felul de camere care au venit să-ţi aducă ultimul omagiu lui Ben. Erau camere întinse, lucru care se observă după hainele şi mijloacele lor de transport. Aşa plăsea să fie fermieri, purtând haine curate, dar ucate. Soţiile lor îi urmau, privind casa aceea înmormântată cu respect. „Văquezca” cu pantalonii de piele prîfuiţi aşezau pe cei obosiţi de alina drum. Camerile veneau singuri, perechi sau în grupuri, dar într-un flux

Foartă răsunătoare

continuă. Lauren nu și-o putea închipui pe femeia care o întâmpinase cu atâtă ostilitate, primind-o cu grije pe cel mai sărac dintre acei vizitatori.

Dricul negru și scriitor apăsă pe alee. Cu perdelele lui cu țigari, cu cail legodobor cu pere și cu volanul învelit în neîngostă și cu jaloan pe cap, părea mai degrabă un vehicul de răz. Cu siguranță că Ben nu ar fi dorit un mijloc de transport atât de ostentativ dacă s-l duce până la moment, își spusese Lauren, singurul din nou durere pentru acel bărbat robust și vârst.

Lauren umblă de la fereastră cum Olivia fu condusă pe alee de un bărbat deosebit mai înalt decât ea. Din locul unde se afla Lauren, capul ei al bărbatului părea să se afle la același nivel cu pălăria neagră cu voalată a Oliviei. Haina neagră abia îi cuprindea torul, îi atârna dinăd coșul Oliviei. Era greu de spus dacă sufletea aceea se dăduse respectului față de durerea ei sau fiindcă de a nu îi se potest. Atitudinea lui față de ea părea mai degrabă servilă.

Lauren își făcu respirația dintr-o vârstă situată din spatele celor doi. Înălțimea lui și înălțimea umedilor îi trădăse identitatea, deși tot nu putu să-i vadă fața ascunsă sub pălăria neagră cu voală mai. Costumul lui negru nu părea deosebit. Părea rezervat, ignorându-i pe prietenii care îl priveau cu nădă în timp ce își urma mama și pe acel bărbat spre trăsura care apleca în spatele dricului.

Șicatul fu urcat cu grijă și Lauren își spusese că Ben ar fi ră de toată pompa aceea. Era sigur că el se afla undeva și îi privea pe toți cu ochii lui albaștri înghețat

amuzoși. Întâi e rugătoare pentru sufletul lui în clipa în care dăruie pomul urmat de toți ceilalți.

Când tăcurea familial trece pe sub tăcerea, ea observă o inimă puternică și bronzată aprinsă pe apă și bălăgărindu-se rășinat.

Convocarea în alt de subită, înalt Lauren ridă nu era pregătită. Elena deschisese brusc ușa și, cu furie și cu ocolul întărit, i se în jurul picioarelor gale și cu alți călătorindu-se ca rășina rășinată agățată de un fir, îi tăieră respirația.

— La seară dorește să vă vedeți prout, secolta. Repede a zis. Repede. E cu secol Wella în biroul lui secol Locket.

Era extrem de agitată, ajunso pe Lauren să își încheie bruce pe care și-o scosese pregătindu-se să tragă un pu de sare. Își scosese părul grăbit în cocul obținut, iar Elena se agită să-i încheie nasturi panteții. Lauren nu ar fi cunoscut în stare de așa poziție, dar nu avea timp să se mișcarea acur. Respira lui, înima îi bătea cu putere și palmele îi seudaseră. În viața ei nu fusese atât de emoționată.

Îșchă, dar nu înainte ca Lauren să le o batistă din damat. Nu gta dacă pentru ași șterge mătrea sau pentru a avea ceva de care să se agațe. Și Elena plicca tufonul când o conduse pe Lauren spre scară. Căscăta repede și se îndreptară spre o ușă mare glizantă. Elena îi făcu un semn de încurajare la

Lauren și împins o parte a uși. Lauren tresă adnc
ser în piept.

Păși în încăperea și din nou fu surprinsă de
frumuseea simplă a casei. Într-o parte a camerei se
afău raftul plin cu cărți din podea pînă în tavan, iar
de fiecare parte a cîmînului erau alte rafturi. Poarta era
sculptată cu gust. Cel de-al patrulea pereu era
acoperit din înălțime masă și înaltă.

Un soare Aubrey scoperă mai toată podeaua
din lemn. Fotoli de piele și mătase, apăsătoare strategic,
permiteau conversații între patru ochi. Pe un bucl
lung se afău canape și paturi de cîrmă. Oropelile
fuseseră trase complet, permițnd astfel soarelui de
amiază să pătrundă înăuntru și să se reflecte prin
sticlă.

În dreptul ferestrelor era un birou masiv plin cu
registre și hîrți de diverse forme, mărimi și culori.
Oiva stătea în fotoliu cu spetează înaltă de la birou,
iar bărbatul sound și gura pe care Lauren îl văzuse
stătea de ea la înmormîntare, pe un scaun în fața
biroului.

- Domnișoară Holbrook, o o scîlvărită plăcută.
Regret că împrejurările m-au împiedicat să vă auzesc
mai înainte. Sper că v-ați simțit bine de cînd ați sosit,
spune ei și, pătrînd să nu aștepte nici un răspuns,
continuu: Eu sînt Carson Wells, un vechi prieten de-al
lui Ben și al Oliviei și, de asemenea, avocatul lor.
Încîntat.

- De asemenea, domnișoara Wells.

- Poftescă lui o mai înghi pe Lauren.

- M-am simțit foarte bine. Îmi pare rău doar că am

Scritura Lauren

rimări foarte într-un asemenea moment.

– Nimic nu te condamnă, spuse el cu blândețe și se bucură de prezența lui.

Era complet rău cu excepția căruia fire de un cântăreț greu de deținut de pe coastă. Ca pentru a compensa acest lucru, niște favoriți sfușogi și demodați se învâneau până la oiva conținute de asul cârmaci. Ochii îi erau blâzi și stîmbilați și plîns complet de situația ei stîngeritoare.

Olivia nu scosese nici un sunet. Acum spuse cu o voce sărăci:

– Domnul Wells și cu mine am dori să stăm de vorbă cu dumneaele, domnișoare Holbrook, 'trei să te lăi loc? Donzi un sherry?

Lauren acceptă să se lăce pe scaunul pe care Hinea domnului Wells, dar refuză paharul de sherry. Poziția Oliviei în dreptul ferestrei îi contura silueta, dar îi ascundea înălțimea. Lauren se învâneau dacă Ben îi imaginase că de avantajată avea să fie apăsarea biroului pentru persoana care stătea în dosul acestuia. Apăsare să trebuia să facă ochii mici pentru a se vedea bine pe Olivia.

– O să trec direct la subiect, domnișoare Holbrook. Nu cunosc motivele pentru care secul meu te-a învânat aici. Sănușem că oiva, dar, cînd te-am cunoscut, mi-am dat seama că nu îngăduam.

Nu îi explică mai mult și sensul cuvintelor ei îl scîlbi lui Lauren.

– În orice caz, hotărîm să stai cel puțin două luni, continuă Olivia, în naștea în care a avut oiva, în clude faptul că se simpa absem de rău, m-a rugat

să te ții aici această perioadă de timp. Prezența dumitale în această casă era, evident, importantă pentru ei.

Lauren își unghi buzele nervoasă. Nu era sigură că putea vorbi.

– Șeful dumneavoastră mi-a spus că v-aș putea fi de folos în ceea ce privește corespondența, pregătirea pentru înțelegerea oaspeților și alte asemenea lucruri. Mi-am închipuit că ești un fel de secretară.

Într-o clipă sînt de țară, înțeleg că alții au oarecum probleme cu asta.

Olivia schimbă un zimbet foarte slab, iar Carson Wells o ținu pe mîna și spuse încet:

– Domnișoară Holbrook, tu îți dai seama că te faci tot felul de surprize oamenilor și să glumești pe seama lor. Olivia este o femeie de afaceri foarte pricepută și are destul funcționari ai băncii la dispoziție. E foarte posibil ca Ben să-ți fi spus că seja lui ar avea nevoie de o secretară, dar trebuie să fi vrut altceva, te asigur.

Bancă? Nu știu nimic de nici o bancă. Se aplecă de un pic și își foarte bine, dar înțeleg:

– Aăă... dintr-un plan destul de bine. Poate s-a gândit că ești de mici concerte pentru oaspeți.

Olivia își ridică o sprîncenă.

– Ar fi minunat, sînt convinsă, dar nici măcar nu avem plan.

Lauren era uluită și nu mai avea ce să spună. Se uită înfrînt la unul și apoi la celălalt. Unul îi putea măsura, își lăsa capul în jos și își apleca privirea asupra tatălui umed și gloriat pe care mîna ei albe și

trezumițoare o strîngeau în poală.

– Îmi pare rău. N-am știut nimic din toate acestea. Probabil că vă îndrăpuij... Eram astăzi de sigură... Nu m-a spus...

Locurile care îi întorceau vederea îi ghidau pe alții.

– Nu, nu, nu-i nevoie, spuse Carson repede. Îți ținem că întâlnirea Ben a vrut să facă vreo glumă cuiva pe spinarea dumitale, numai că n-a mai spus. Poți să râzi alături de mine. Olivia și cu mine o să încercăm să-ți facem vizita cât mai plăcută. Haide, nu mai plînge.

Carson părea sincer abătut și o bătea pe mână sălt de tare, încît o arunca.

– Dorești să bei ceva cu noi duminică la șapte și jumătate, duminică Holbrook? o întreabă Olivia pe care părea că o descurăca acea exteriorizare a emoțiilor.

Lauren înghesea că era expulsată, așa că se ridică și spuse:

– Da, vă mulțumesc, doamnă Lockett.

Își adună toată stăpînire de sine cînd îi salută pe rînd din cap și pormi spre ușa gîlăntă. Decedat, Olivia o strîgă.

– Duminică Holbrook.

– Da? spuse Lauren tremurîtor, întorcîndu-se spre ei.

– Aș vrea să știu ceva.

– Olivia, te rog... Interveni Carson, dar fu ignorat.

– Ai fost amanta soțului meu?

Amantă! Cuvința aia îi răsuna strident în urechi. Nici dacă Olivia ar fi arătat cu pîcle în ea, nu s-ar fi

Ecouri recente

sinești alt de toată. Oțelul îi ține în foc, dar tot trupul îi
se răscoală ca gheața.

– Mai îngădnește-se. Care de...? Mă, na!

Întrebarea aceea a sosit prea mult pentru a nega
mai categoric.

– Mă am înșelășit, în singura răspuns al Oțelui. Ne
vedem la dină.

Retrăgându-se spre camera ei, Lauren abia reușe
să-și păstreze calmul. Când ajunse, se prăbuși pe
pat și izbucni în plâns. Era îngrozită de mătăsoasa ei și
de înălțata Oțelui. Mult prea rece și se arătasese
aceleiași curvie și tot pe nedrept. De ce era bănuț, căre?

Pînă după un an în care avusese încredere și
care o pălărise. Tăcerea de un vîitor îngrozitor o
mîntuie.

Două luni! Care ce se aplecase Ben să se
întrepe în acel timp? Și, la capătul celor șapte de
zile, se ce avea să facă?

Se întrecă cu pești pentru dină, purtînd una din
cele două rochi frumoase din garderoba ei. Era
dintr-un voal lă. Pieseuri delicate și năstureși din porce
li împodobeau costajul, iar gulerul înalt, țesut cu
dantelă îl ajungea pînă sub bărbie. Fusta îi cădea în
falduri moi pînă la căputa pantofilor albi din piele.

Elena o ajută. Acum i se părea că se apropie
fără ca fata aceea mexicană să o silească dină se

întâia și se întîrîa. Lauren fusese mai timidă singură, dar acum ultima Olivia de la se părușă cele mai puțin din viața ei și era extenuat de neîncredere pentru noua ei încredere.

Sufletele era încredințată cu aceeași siguranță care se simțea în tot restul casei. Chiar dacă Olivia sau Carson observă odată înșep de gîm și la Lauren, nu spusă nimic cînd se apăsă la masă.

Mîncarea fu servită de o mîncare obișnuită despre care Lauren bănuia că era Rosa, mama Genei. De fiecare dată cînd venea cu oile un platou, se uita la Lauren și îi zîmbea plăcut. Lauren îi zîmbea și ea cu încredință.

Mîncarea fu delicioasă și încă absolut tot în stă de laolaltă și totul plăcut, care păreau să se prezente la orice masă cu excepția micului dejun.

Conversația fu limitată la subiecte obișnuite, cotidiene, și din moment ce Lauren trecuse prin astfel de momente de nărușire ei în casa parohială, se simțea în largul ei. Se miră de absența lui Jared și bănuia că Carson se referă la el. Faptul că nu era acolo părea să nu-l preocupe prea mult. Olivia îi spusă în treacăt că Jared avea să stea la Rașcoala oarecînd.

Olivia era încredințată să vadă că Lauren Holbrook avea mai multă încredere. Dacă venea dintr-o viață, nu trebuia să explice prezența unei fete proaste și singure, acesta fiind modul în care și-o închipuise cînd Gene îi povestise de ea. Era, evident, odată, și, după-amiază, își păstrase cumpătul, chiar dacă recunoscă la acea încredință feminină care era păreau.

De dulce și captivant, își spusese Olivia cu sarcasm. Carson cedase, făcuse, în fața lacrimilor, la fel ca orice bărbat. Nu puteau rezista unui femeie vulnerabilă.

Carson Wells singura, în-așteia, încă față de Lauren în după-amiaza aceea. Nu era genul de femeie gălăcioasă care se temuse că că va fi. Se aplecase la o sticlă care să le trîntească un copil la apă, pretinzând că Ben era totuși și celălalt o gîlăciată de bani.

Lauren Holbrook era o fată inocentă, o victimă a împrejurărilor. Olivia ar fi putut să o sîntosească de întrebarea referitoare la relația ei cu Ben. Aceasta nu o voia ca amantă, Carson era sigur de asta. Lui Ben îi plăcuseră femeile robuste, născăpărate și durabile. Tatăl ei era fragil și cu ochi de căprioară ar fi înmănat înmă unui bărbat cu fumasepe și delicat, dar niciodată nu i-ar fi afinit pozele lui Ben Lockett.

Că despre Carson, o singură femeie exista pentru el. Existase întotdeauna. Dar nici un bărbat nu avea să o poarte vreodată. Absolut nici un bărbat. Totuși, Carson o iubea pe Olivia Lockett. După tot acel timp, după toate suferințele pe care i le făcuse, după ce trebuia să înure viața de-a-și fi trădat cel mai bun prieten, Carson o iubea.

Începură să discute despre alături și Lauren asculta atentă, fără să înțeleagă prea mult și fără să o intereseze. În schimb, se întoarse pe care erau stătea Jared stînd cînd lui masa în sufrageria aceea.

Olivia ținea răsuflarea, totuși, să-i atenție atenție. Banca din Colorado se afla în proprietatea familiei Lockett. Aceasta însemna să adună între de câte țintă

plină în Coronado, deși existau unele obstacole. Ferma Keypoint era administrată de un anume Marsden, cu toate că membrii familiei Lockhart îi se dăduse raportul cu privire la profituri și pierderi până la ultima centină.

Carson vorbea apăsător.

– Trebuie să-l invităm pe Vandiver aici, Olivia. El deține puterea. Fără el, nu obținem ceea ce vrem. Acum, că Ben... ei bine, a venit momentul să-l abordăm din nou.

– Știi că va trebui să accepți chestiunile în legătură cu apa, domnule Olivia.

– Așa o să-o rezolvăm la momentul respectiv. Important acum e să le dăm de înțeles că simțim interesul. Dar Jared? Crezi că o să se împotrivească?

– Jared o să facă exact ce o să-i spunem, dar se va opune. Să-și pună să se împotrivească puțin, dar știi că Ben vrea ceea ce vrem. Crezi că asta trebuie să-i subliniem.

Tăcând câteva clipe, iar Lauren le privea chipurile cu timiditate, Amândoi păreau concentrați.

Jared era obosit, murdar și doborât cu ardoare să bea ceva când urcă scara făcându-și piciorușele. Căminul de la fermă fusese parcurt prin câmpuri, chiar și în acest zi de început de octombrie. Potecile erau prăfuite, îngreunând respirația, nu mai plouase din ziua înnoierii. Se opri brusc și se așeză să-și alunge

Episod ascuns

acel gând din minte.

Apungînd urea, observă că ușa din capătul holului era ușor întredeschisă. Fără să știe de ce, se apropie de camera lui fără zgomot. Aici de încoace pășea, închi pînă la urmă nu zăcăneau. Trebuie să fi fost mînatu de ei, își apuse în sine a lui, zîmbind.

Se cople în fața camerei și pune mîna pe claviș, dar o teribilă cutareare îl făcu să-și continue drumul pînă ajunsese în fața ușii camerei de caspe.

De ce să nu e deschisă? Probabil că ea nu era acolo, și, chiar dacă era, ce naiba? Doar era casa lui, nu?

Împinse ușa, care, grație balanșelor bine unse, nu făcea nici un zgomot. Lauren stîtea la un birou mic, scriind răspunsurile scrisorilor de cîndoteanță. Înaltase pentru asta și Olivia o înalținase cu acest ocupă pînă la urmă, fără înțelegere de inimă și simțind un cîntecare respect față de tată.

La te uita. Sîrînu se descurcase foarte bine, își apuse Jared. Nu putea să-i vadă ochii spate, dar Lauren întoarse capul ușor apăsîndu-se asupra scrisorilor pe care o compunea.

În înțelegere era o înțelegere recunoscută, cu excepția scripșului pînă la urmă și a rîdului unui cîntecare pe noaptea. Fără de praf dansau în țara scîndă de după-amiază care pînă la urmă în camera pînă.

Lauren își îndreaptă urea și oia înaintea pînă la urmă cu camera. Jared își făcu înțelegere că nu se descurcase, dar ea se apăsă din nou asupra foil de hîrtie. Din locul unde se afla, Jared nu îl

vedea fața deși parșai – albă și netedă, cu porneji ușor înbușorați și o pereche de ochelari năuși se sprijinea pe nasul drept și deluros.

Hainele ei erau prea decente pentru a fi ad-vocate, își spusese el. Elusă albă cu guler înalt și fustă maro a-ar fi putut mai degrabă unei profesoare. Era atârșată fața în ceea ce părea să fie înfruntarea de-a lungul gâtului spinării, până înfuriat un bărbat să-și lase degetele să atârneze pe acei scute grațioși în sus spre gât, deasupra aceluia fiind albina în dos un păr ex-tram de bogat. Doamne, ce păr! Era negru precum cântăreala și cu reflexe albastre. Câteva geacă sub-paneră din coajă și îl cădeau încoace pe coafă. Jared se întreba cum ar fi fost să le atingă lene degete.

Era slabă. Poate chiar prea slabă. Sălbăciegă.

Măgănu-se făcuse în speranța de a ruși starea atârșă deși în momentul potrivit, scoase din buzunari de la piept un trabuc și un cățăr. Îl renunță cu drept și, absoțind aerul pe care îl ardeau lunii, scâlpări bățul de sticlă de laolalt ușor.

Zgomotul fu ca un tubul de tun în îngrădă de înălțare și Lauren sări ca arsă de pe scaun, spindul-se brusc de tîrziu când îl văzu pe Jared și ducîndu-și pumnul încheiat la piept.

Jared își cutreări privirea asupra pieptului ei și își modifică prima părere. Nu. Nu era sălbăciegă.

Ea îl privi îngrozită pe deasupra ochelarilor și Jared fu momentan surprins de înfrîșnarea ei. Ce cu-lcare de coafă mai era și aceea? Alabastru? Nu, conu-șu. La raiba. Trebuia să admită că bătrînu arăsesse gust. Nu era ne-dător.

Parul ascuns

Lauren se simți ca un animal încoțit. Jared își apăsase brațul, țărâ albișii la ochi de la ea. Fumul îi învăluia feța și își împinsese lămpa pălăia pe spate cu degetul arătător, aceasta rămânând agățată de gâtul lui printr-un girel de piele subțire.

O prietă cu ochi întotdeauna încoțiti, încoțit și lăsciv, examinând-o din cap până-n picioare până când obrășii ei deveniseră roșii ca țieul.

Lauren nici nu se mișcă, nici nu vorbe, privind-o la distanță. Parul îi era castaniu, iar clipele șarpe decolorate de soare îi ocheau reflexiv aurii pe care le bănuia. Chipul îi era ars de soare și vînt, ca urmare a cecurilor îndelungate petrecute în aer liber. Ochii lui erau de culoarea ambrei, ca două topaze perfecte.

Seamăna foarte mult cu Ben, mai ales fizic, dar pe feța lui nu se vedea nici un pic din vesela ascunsă. Așudinea și expresia lui denotau aroganță, înfrumusețare și dispreț.

Se aplecă de totul ușor, cu gîturile încoțigate, întotdeauna cam la fel ca prima dată cînd îi văzuse în cîmășă, numai că, de data aceasta, în jurul gâtului avea o șarpe via colorată. Părul de argint al domnului lui o fascina și îi prii o clipă înainte de a alinaea încoț până la ochii lui, care erau încă agîțți asupra ei.

— Dominique Holbrook, am venit să vă ofer scuturile mele umile. Am înțeles că, în ziua în care ne-am întâlnit prima dată, am fost caracium îndăptat și ne-am purtat îngorțitor.

Vocă era a lui Ben. Avea același timbru cald, dar era încălcată de sarcasm. Lauren se întrebă ce

Marese, care, pentru ai clipea dispreț. El era cel care merita să fie ridiculizat.

- Ce-ai putea să faci pentru a-mi îndrepta gogoaia?

- Pentru început, scuindu-le pentru faptul că el intrat în camera mea. Măi să îi invit, zise ea.

El fu surprins de îndrăzneala ei și îi făcî rădăci o sprincenă. Totuși, își reveni repede și spuse încet, pe un ton conspirativ:

- Măi invita în camera dumitale, domnișorilor Holbrook?

Ea răpi dintr-o dată accentul cuvîntul „domnișorilor”. Dintr-o dată se auzi că încet își mai puse purtut lîp de pleoapă, își lăsa în jos repede, atingînd în trecut ceea ce, imediat după aceea își scoase ochelarii cu mîna costală. Zîmbind în fața stîmpurii ei, Jared îi privi răzînd, îndreptat pe cea care acoperă ceea ce.

- E încă acolo, spuse el încet. Nu sînt noi.

Ea era furioasă să îi strîbese starea asupra trupului ei.

El se desprinsese de locul ugi și traversă camera cu un mers lent, ca de pîndă înainte de atac. Pînă la sfîrșit se așeză pe podeaua de lemn.

Clipea lui Lauren se contractă complet în clipe în care el se aplecă la mîna clipea contractată în fața ei. Era mult mai înalt decît ea, așa că trebuia să-și dea capul pe spate pentru a-l privi. Avea năvle de un curaj imens pentru a face acest lucru, dar gîla instinctiv că de l fi în dezavantajul ei decît să se arde că se ține de el.

Faptul că curaj se evaporă în clipe în care el rădăci

Exercițiul 1

mîna, întorcînd-o spre ea. Prins-un col de voală, ea nu se întoarce în fața degetelor lui.

— Ce fapt, ce-i asta? Întrebă el încet și cuprins de degetele ceasului prinse de bluză.

Răsufletirea lui îi mișcă ușor firea de păr care îi însoțeau chipul și ea simțiră mișcarea părului de tutun.

El lui ceasul în palmă și îi studiă gînditor, sfîrșirea lui contrastînd profund cu expozitia puternică care aveau loc în simțul lui Lauren.

Luase foc. Fiecare celulă a trupului ei ardea de dorința neîmplinită de a se apropia cît mai mult de acel bărbat care o făcuse îngrădător.

Broșă fu pusă la loc, cu o ușoară apăsare a mîinii lui Jared pe albul ei pentru a fi sigur că o prinsese bine.

Chave clipe, trupul încetă să mai ardă. Ochii de culoarea ambrei se întîrîu cu cei cenuși și dinamul primitor fu înlocuit de umbră. Capul lui Jared coborî spre ei lui Lauren imperceptibil. Timp de o fracțiune de secundă, ea avu impresia că era pe cale să o sînuie. Buzele ei umede se desprinseseră din propriu voală.

Ea nu gîlea cît deormal acel gest involuntar? Mău să se retragă în carapacea bărbourii pe care o folosea drept protecție. Ironia nîd acel ochi care fusese rănit de căldură și Lauren observă imediat schimbarea. El îi apăsă pieptul și mai tare, dar fără tandrețe de dinainte.

Ea îi îndepărtă mîna brusc.

— Ce s-a întîmplat, domnșoară Holbrook? Am vrut

Sandra Brown

să văd doar că e vesel, spuse el zâmbind ironic.

Că îl ignori cuintele pline de sarcasm și încearcă să îți recuperezi echilibrul în lumea care se învârtă.

— Vă rog, domnule Lockart, am multă treabă.

De ce îl bătea înima atât de tare? Pentru o dură tot pleptul. Nu se mai putea uita nici la acel zâmb splendid, nici la ochii aciași de un cârpă auriu. De ce nu pleca? De ce nu voia să el să plece?

El se depărta puțin și tastea adânc din tabuțul pe care, până atunci, îl ținuse în mână.

— Întrebare: că o să ne vedem la cină, spuse el atunci.

Nu auzise nici o privire în urmă când se îndreptă spre camera lui. Lauren se duse la apă, amestecă, și o înghiți.

Capitolul 5

Se aflau cu toții în saloanul de lângă sufragerie. Lauren le auzea glasurile în timp ce se așezau. Nu murmură că trebuia să îndure prima ei cină în prezența lui Jared Lockett, dar Elena îi spusese că veniseră trei oaspeți în seara aceea. Unul era domnul Wells, în compania căruia ea se simțea camcât bine, aldo lăsa să masa împănă mai mare. Celălți doi erau niște oameni împănăți din Austin.

Roșia îi făcuse încredere să se deplaseze cind strălucit hotel mare. Îi era groasă să între în sufragerie. Faptul că avea să-l cunoască pe acel om cu influență din capitala statului era destul de tulburător, dar adevăratul motiv al neliniștii ei îl constituia Jared

Lockett. Înțînirea lor de după-amiază, în camera ei, o plăcuie.

Purta cea mai bună rochie a ei, dintr-o mătase bleu. Gulerul înalt și mânecile scurte erau bleu cu dantelă crem. Cingătoarea era tot de culoare crem și era împodobită cu un bandolier de mătase roz prins în partea stîngă a taliei.

Mămase în prag așteptă, privind-o.

Olivia și Carson erau concentrați asupra unor hărți pe care cei doi băieți din capitală le înfășuraseră pe o maseuță joasă. Toți patru le studiau cu foarte mare atenție.

Jared stătea totuși într-un fotoliu, cu picioarele lungi întinse și cu gîmbele încrucișate. Examina conținutul unui pahar de cristal cu interesul unui chimist. Lichidul de culoarea ambrei se potrivea perfect cu ochii lui.

Încăperea era încă o dovadă a bunului gust al Oliviei. Era luminată de lămpi de sticlă acoperite cu globuri mate. Canapelele și fotoliile, aranjate armonios, erau tapitate cu damasc în culori pastelate și se aștau de mîna cu draperii. Un covor persan jumată în același nuanș de verde, aurii și bej existente în încăpere, acoperea o mare parte din podea.

Toate vasele, scrumierele și tablourile fuseseră alese și aranjate cu cea mai mare grijă. Era o încăpere plăcută, dar, ca și femeia care o decorase, ducea lipsă de căldură și viață.

Carson stătea la primul care o observă pe Lauren și imediat se ridică de pe un scaun, ducîndu-se spre

ea cu brațele întinse.

– Domnișoară Holbrook, arăți de-a dreptul miruat în seara asta.

Întodeauna se purtase cu ea cu un cavalierism care era la fel de demodat și de exagerat ca favoriții săi, dar Lauren îl aplecă dintr-unul de bun venit și îi zise în rîsul ei tremurător:

– Buni seara, domnule Wells.

– Vino să te prezint caspelor noștri, zise el, luînd-o de braț și conducînd-o spre cei doi băieți care stăteau în picioare lângă masa la care discutașeră mai înainte. Domnișoară Lauren Holbrook, permițe-mi să îți prezint pe domnul Parker Vandiver și pe tatăl său, Kurt Vandiver, domnișoara Holbrook.

Lauren îl salută din cap pe fiecare dînd răspunsuri prezentei. Kurt Vandiver îi luă mîna într-o lui, i-o ridică și sînu-i aerul la oțeta centimetri de ea.

– Este o adevărată onoare să cunosc o femeie atât de frumoasă aici, în Colorado. O seară și o surpriză, zise el și ochii albaștri îi scîlăriră în lumina nădă.

Un zgomot grosolan și bășcoacilor se auzi deodată, dar toată lumea îl ignora. Totuși reșeșă din străji lui Lauren deveni și mai puternică.

– Ne mîndrim cu frumosele noastre toane, domnișoară Holbrook, dar se pare că toate au venit din locul precum Carolina de Nord. Parcă de acolo a spus Carven că sîntaj, nu?

Tatăl Vandiver continua să-i țină mîna, dar în timp ce el îi făcea acel compliment Lauren și-o trase ușor.

Sandra Brown

- Da. Din Clayton, Carolina de Nord. Vă mulțumesc, domnule Vandiver.

- Bună seara, Lauren. Dorești puțin sherry?

Clara îi vorbea pentru prima dată. Era îmbelșugată în negru, cei dinți albi de doliu pe care Lauren îi văzuse la ea după înmormântare. O pereche de cercei negri îi împodobeau urechile și niște măgele tat negre scilpeau întinsele de pe conturul rochiei. Era frumoasă, dar într-un fel primețos. Lauren o privea așa cum privești o fiară - cu admirație, dar și cu prudență.

- Da, mulțumesc. Îmi pun singură, îi răspunde Lauren.

- Na, dați-mi voie, domnișoare Holbrook. Lăsați-le și să aduc eu paharul, spune Kurt luând-o ușor de cot și conducând-o spre una din canapele, după care se îndreaptă spre dulapul plin de băuturi și pahare.

Lauren își aruncă privirea înapoi să vadă spre bărbatul torent în fotoliu și fu tulburată când îl întâlni ochii ei. Nici mâner nu se deosebea dintr-o altă seară. Că de nepoticești Privea lui era aproape amănunțioasă.

Își prin risufletarea, temându-se că ei să nu facă vreo referință la după-amiază aceea, dar el ridică paharul în lumină și, studiatul cu atenție, spuse extrem de plictisit:

- Bună seara, domnișoare Holbrook.

Îi rosti numele ca pe o insultă.

Kurt îi întinde paharul de sherry și ea sorbi puțin, hotărâtă să nu mai dea atenție lui Jared. Kurt se aplecă lângă ea și începu să-i pună întrebări în legătură

Pești de apă dulce

cu victorie în Texas. Ea îl răspunde că putea de veg, căld interesul lui o făcea să se simtă singură. Trupul lui masiv ocupa o mare parte din canapea și ea trebuia să facă un efort teribil pentru a nu-l atinge. Cu multă îndemânare, întepărtă discuția de la sine.

- Ce fel de afaceri faceți, domnule Vandiver?

Pare că Olivia și Carson Maueră refăcuse într-o seară la numele de Vandiver, dar nu își aducuseră aminte de spusese.

- Investești.

Ea îl privi nedumerită și el făcu oșor.

- Tot felul de investiții - în căi ferate, cherestee, vite. În prezent vreau să aducem electricitatea în aceste regiuni.

- Înțeleg, spuse Lauren, dar nu pricepea deloc.

Carson continuă conversația spunând că ea se considera ei că este o poveste amuzantă. Cu ocazia ochiului, Lauren îl văzu pe Jared ridicându-se, ducându-se la bufetă și umplându-și din nou paharul cu whisky. Deodată, Olivia sugeră să se meargă la masă. Lui Lauren i se pără că propunerea aceea sună ca un ordin, sau o amenințare.

Se uită la Olivia și o văzu strîpungându-și bui cu prietena. Intenționat, Jared stădu pe gît conștientul paharului și îi puse albul pe care îl lău în subrașie împreună cu ceața de cristal. Dacă mai observaseră și alții schimbul celui dintre mamă și fiu, nu o arătară. Cel doi Vandiver răseră cu poftă de povestirea lui Carson în timp ce se îndreptau spre subrașie.

Olivia și Carson stăteau fiecare în căie un capăt al mesei, avîndul pe Lauren și pe Karl de o parte și pe

Sandra Brown

Jared și Parker de ocazie. Jared se afla chiar în fața lui Lauren. Căd se aplecă și așucă o privire îngustă, dar chipul îi era înghețat în expresie.

În timp ce masa era servită de Rosa, care conștientiza la fustele ei vio colorate și la bluze largi, în fațura unei uniforme albe, Lauren îi studie pe cei doi Vandiver.

Parker avea o față certăsoasă, aproape brută, și ochii lui albaștri pătrunzători așucău privii lui prin țesături, de parcă ar fi știut secrete ascunse. Găul și portarea îi erau politicoase, deși Lauren bănuia că ascopă numai ceea ce considera important, excludând celelalte lucruri care erau apuse ca fiind lipsite de însemnătate. Trupul îi era solid și gros. Ilinic doctare, cu degete ca niște dinăți bandajate, și la gura împreunată pe bușă atunci când nu se folosea. Acea atitudine relaxată era contrazisă de ochii lui violi.

Kut era mai înalt, dar tot solid. Ochiul lui erau la fel de așucău ca al tatălui său, dar avea două gropițe adânc care apăsau și dispăreau după dorință și care îi atenuau beligeranța feței. Părul blond, tot ca al tatălui său, era sărut și sâmboc și îi ascoperea capul ca o bonetă atârnată. Dăscăla faptului că era are de soare, sprâncenele îi păreau sprâncene albe.

Deși cei doi Vandiver cu tatălui de teuton fuseseră foarte politicoși cu ea, Lauren era, instinctiv, precaută față de ei. Comportamentul lor era prea distat, conversația prea elocventă și atitudinea lor, prea unilă. Înțelega lor putere plăcea prea negotată pentru a fi sinceră. Căd surprise privirea lui Kut

FOCURI ASCUȚITE

asupra ei, se cutremură fără să vrea. Expresia lui încercă să amintească de cea a lui Williams.

Jared vorbea foarte puțin, nu minciă aproape nimic și băta destul de mult. Răspunsurile erau atât de cînecă i se adresa și nu înțea nici o conversație. Lauren se simțea stîrșită sub privirea lui atentă și stîrșitoare. Avea impresia că ochii aceia impenetrabili nu o pîrșeau nici o clipă din statură la mare.

Dacă lui Lauren încă i se păru pînă la urmă, lui Jared i se păru îndemnatibil. Îi disprețuia pe cei doi Vanderbilt și ambiția lor adaptatoare pe care începu să o vadă și o ascundă printr-o conversație abilită și bună manovră. Jared era foarte fermecut de perfecțiunea și minciună. Și pășușea asta de poștan din țipa mea a expertii în așa ceva, își spusese el cu cămăru.

Încercă să o ignore pe Lauren, dar, pînă la urmă, renunță la acel efort și o studia, vînd să se dădărească în legătură cu ea. Făcusem în sima lui că nu era deloc cum se așteptase. Absolut deloc. Și lui Jared nu-i plăceau surprizele. De aceea fusese lăsat pe Ben în seara când acesta murise.

Au, refuz să mă gîndesc la asta, își spusese el. -

Lauren minciă taciturnitate cu foarte multă ușurință și Jared fu fascinat de minciuna ei. Păreau mai și delicate. Degetele erau lungi și subțiri și cu unghii ovale trandafili foarte îngrișite. La ce se așteptase el? La lac roșu?

Ce spusese Ben? Ah, da. Era plantată. Jared căzuse în sima lui și se gîndi cu nerăsimare la o activitate mult mai plăcută pentru aceluși mîni. Apoi, se întrebă dacă femeia aceea plăcea astfel de lucruri și

totuși că nu. Îi vinuse teama de privire dublă-amisă, dăd o atinsese. Era sinceră. Tocmai aceea era problema.

Fidică genile catolice care îi ascundeau ochii și privi spre el. O clipă, îi suferă privirea, după care și o lei repede. Își dădea seama de ce fusese veștig Ben. Un bărbat se putea îneca în acei ochi de culoarea porumbelului înainte să-și dea seama că se scufundă. Și pleo și cum să-l folosească. Nu îi arunca niciodată o privire directă, ci numai pe lângă. Era de ajuns ca să te faci să înnebunești.

Hotărâ să avarie prea mult pînă. Era prea greu pentru țipa și trupul ei delicate. Totuși îi plăcea bine cu acei ochi din creștet și cu puștile care îi înveciau chipul și care păreau mai înșelătoare decât porțelana farfurilor din care mîncau.

Își coborî privirea asupra coasului de aur prins în piept. De la pe scaun incomod și, fără să-și dea seama, își umplu buzele când se uită la pieptul acela care se înălța și cobora ușor. Indiferent ce aliceva ar fi fost fală în legătură cu ea – vocea blîndă, purtarea ciudată, motivul pentru care îi umbrase pe Ben alfa deam – un lucru era real. Încă îi mai simțea dintr-un tate sub palmă. Mîna îi tremură ușor când își umplu din nou paharul cu whisky și bărbăjele refuză să i se ridice.

Ar fi trebuit să plece imediat. Ar fi trebuit să încalece pe Charger și să se ducă în Pueblo pentru o tîrîtoare bună în fir cu o înrî. Dar nu voia cu adevărat acest lucru. Știa că privirea lui insistentă o cârmbea pe Lauren. Chiar dacă nu era o distracție prea

PARTEA ÎNCALZ

mare în sine, alțoseala ei era de ajuns pentru să facă să zâmbească.

Încercându-se în sâmb după cine, Carson spuse:

– Făcui că nu ai un plan, Olivia. Lauren ne-ar fi putut da o idee.

– Măne păcat. Mi-ar fi făcut mare plăcere să te aud dînd, darhuri care era foarte aproape de Lauren.

– Ce aruna te-a oțit în Texas, domnișoară Hollbrook? o întrebă Parker Vandiver, din-odată, după ce se apăsă.

Pe moment, Lauren nu își găsi cuvîntele. Și apoi seîntrebuîna, gîndindu-se, păreau să o privească.

– Lauren e sora unuia din colegii lui Jared de la Harvard. Jared a fost la familia Hollbrook într-una din vacanțe, așa că am vrut să le răsplătesc ospitalitatea. Din moment ce fratele ei s-a căsătorit, am invitat-o pe Lauren. Ben a spus-o că el dînd a venit de la New York.

Lauren se uită la Olivia reverendă să creadă că putea să mintă cu așa ușurință. Familia îi dînd și continuă:

– Mi-a fost de un mare ajutor de dînd s-a sîmb Ben. Nu gîta că m-aș fi făcut fîră ea.

Uimirea lui Lauren se transformă în furie. Cum îndrăznește Olivia să mintă astfel în privința ei? Nu avea nici de ce să îi fie răgușă, nici pentru ce să se scuze!

– Nu-mi amintesc să o fi văzut la înmormîntare,

spuse Parker cu greutate.

- A fost copleșită de durere. S-a atăsat foarte mult de Ben în timpul călătoriei. Nu-și fi vrut să treacă printr-un asemenea chin, spuse Olivia simplu.

- Loane de îngelos. Și eu am simțit la fel când a murit mama, zise Kurt lăstăna-l mîna ușor, dar ea și-a retras repede.

Carson schimbă subiectul.

- Povestesc-ne despre centrala asta electrică pe care visez să o construiești, Parker.

- Nu-l am via, Carson. Avem de gînd să o construim, într-un fel sau altul. Din păcate, am dori să ne bucurăm de sprijinul familiei Lockert.

- Ce se va întîmpla cu compania de electricitate care colită deja aici? Întrebă Olivia referindu-se la o centrală mică aflată în proprietatea lui Cyrilie Kendrick.

Lauren o auzise discutînd cu Carson despre acest lucru. Centrala oferea electricitatea locuitorilor orașului Coronado în fiecare seară între orele șase și amiază. Deasupra orașului, casa Lockert nu era încă conectată la rețeaua electrică.

- Va da faliment, fără îndoială, răspunsu Parker. Noi vom oferi curent electric douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Kendrick nu va putea rezista concurenței. Într-o bună zi, foarte curînd, totul va funcționa pe bază de electricitate.

Kurt se întoarse spre Lauren și o întrebă:

- Ce părere ai despre curentul electric, domnișoare Holbrook?

Toate privirile se întoarseră spre ea și către puțin.

PARTEA DOUA

Înainte să răspundă.

– Crezi că e urt.

– Vădându-le chipurile goale, se grăbi să explice.

– Înțeleg că e nevoie de el și de el de aceea cu domnul Vandiver că vom deveni foarte dependenți de el, dar eu una cred că e urt. Prefer lumina caldă a lămpii cu gaz.

– O adolescentă nerăbdătoare, spuse Kurt când din cap apăsător.

– I-aud, i-aud.

Acele cuvinte cauteriză căzuță cu rigle pe fața în înclăpșare. Toată lumea se uită la Jared, care își relaxase poezia din totu. Era prima dată când spunea ceva de când terminaseră de născut.

– M-ar interesa și părerea ta în legătură cu această chestiune, Jared, spuse Parker.

– Părerea mea e să terminăm cu prozile și să ajungem la miezul problemei, domnule Vandiver, spuse el cu duritate.

– Și care crezi tu că e „miezul problemei”?

Jared se ridică din totu, se duse la bufet, își umplu paharul cu whisky și abia după aceea se întoarse spre Parker. Lauren observă că de perfect îi venea costumul negru din lână, căutând altă și cîmăși contrasta puternic cu chipul său înfrumusețat, care devenise foarte înaruntat.

– Miezul problemei e că vrei să construiești o centrală electrică ce va distrage atenția altcuiva. Pentru alimentarea acestei centrale, ai nevoie de apă. Cea mai accesibilă sursă se află pe proprietatea familiei Lockett. Pînă aici am dreptate?

Samira Brown

- Rolul tău e puțin deosebit, dar, în felul meu, acesta e pierd, spune Parker calm, deși chipul i se înroșise din nou și degetele de la mână pătăuă lăptosă bucurându-se pentru ocazie care i se întindea porie bună.

- Ce se va întâmpla cu toți oamenii care depind de această sursă de apă când o să vi dăm asta și o să rătăci un locaș? Cei din familia Lockett sînt foarte generoși cu apa lor. E, într-adevăr, o sursă de venit, dar, uneori, lăsa pînă la un nivel, doi ce pierd, alții chiar și numai un coș de porumb de la vreun fermier care n-a avut o recoltă bună. Chiar înainte de legea fondareii să intre în vigoare acum cîțiva ani, Ben le promisese fermierilor care aveau animale pușine să le adăpe pe populația noastră. Ce se va întâmpla cu acești oameni cînd vor rămîne fără apă?

Lauren asculta cu atenție. Discursul lui Jared era foarte elocvent. Spelunca lui stătuase îi amintea astăzi de mult de Ben. Puritatea lui nu mai era deloc înaltă.

- Domnule Lockett... Jared, spune Parker rădăcit, poate că eu înțeleg lăsa elocvență mai bine decît tine. În defînitiv are nevoie de ani în plus. În orice caz, unii dintre ei, sînt pierd. Apa e scumpă.

- Nu sînt idiot, Vardner. Apa sînt nu-i nevoie să-mi vorbești ca și cum ești, zise Jared. Am o diplomă în comerț de care marea e foarte mîndră. Te rog să continui. Cred că o să pot ține pasul cu dumneata, atunci ei sînt cînd pînă la urmă de salut.

- Foarte bine, atunci o să vorbesc deschis, zise Parker. Voi vești ceva, noi vom ceva. O să facem un

Focul ascuțit

frig. Oalea ferată pentru centrala electrică. Ambele părți ar să aibă extrem de puțin de câștigat.

– Parker, nu crezi că e așa...

– Nu! Întrerupe, Carson, spune Jared cu asprime și Lauren fu surprinsă când îl văzu pe Carson conțărinduse. Ajunseră la partea cea bună. Domnul Vandiver și fiul, spune ei, roșind ultimul cuvânt pe un ton ironic, au venit recent de la Austin cu o schemă detaliată Trans Pecos Railroad a unei căi ferate care să ajungă până în Colorado.

Păru o puză și lui o înghițitură rășinosă de whisky.

– Răspunde să crezi că și-au pierdut timpul.

Lauren amărea totul facinoră. De fiecare dată când deschidea gura, bărbatul acela era și mai enigmatic. Cowboy, absolvent al Universității Harvard, om de alacel?

– Vandiver, continuă Jared, Kerrville are cale ferată de ani de zile. Comfort și Fredericksburg sînt pe cale de a seea una. Cu vitale noastre și cu carantele de piatră, de ce crezi că avem nevoie de ajutorul vostru ca să obținem o cale ferată?

– Taci din gură, Jared. Ești beat și nu ignori cășpești, se sîm Olivia al cărei chip era o masă de lut.

– Nu! nîi o problemă, Olivia. A pus o întrebare simplă, iar eu îi voi da un răspuns la fel de simplu, zise Parker și făcu o spornă glăcioasă spre ea înainte de a se întoarce spre Jared. Ben Lockert a fost un om respectat în acest stat. Un om foarte puternic. Nu-i nevoie să-ți spun eu asta. Totuși, ani de zile a

foat incapabil să aducă o cale ferată pînă în Colorado.

– Astea pentru că n-a vrut să-l explice pe cel care îl respectul stîngi Jared.

– Căcare ar fi motivele specului, tot nu aveți o cale ferată. Din înfrîngere am o mulțime de prieteni în Comisia Căilor Ferate. Dacă le spun că o răzant să se construiască o linie pînă în Colorado...

Fideliă din urechi exprese.

– Pe de altă parte, dacă le spun că ar fi ceva care se-ar aduce mari câștiguri, or să fie îndrept să aprobă construirea unei căi ferate. Dacă un om atât de influent ca tatăl tău n-a reușit acest lucru fără ajutorul meu, cum ai de gînd s-o faci tu?

Ajunși pușin din aroganța și înfrîngerea lui Jared se stîrse, își punse pălăria pe rîșnă și îl prîi pe Parker îndelung. Acesta îl surpina privirea, în mod împede evaluîndu-și dărmarea.

Care, Jared îl spusese aproape în șoptă:

– Ești un ticălos.

– Da, sînt, dar Parker întinseco la față.

Apoi Jared îl îndreptă privirea înfrîngătoare de alcool spre Kurt, care tăcuse în tot acest timp.

– În cazul ăsta, mă temeb că ești tu, spuse Jared dărmător, după care se uită la Lauren, la mama lui și la Carson.

Pe chipul lui se citi dărmător și rezolvare înainte să se întoacă și să lăse din înfrîngere, dărmala lui negre și înfrîngere stălmăz opăsat pe podul de lemn. Olive dărmala mai tîrziu, ușa de la intrare se auzi înfrîngere-se.

Faceri ascuțe

Diplomați ca întotdeauna, Cason spune:

– Parker, Kurt, trebuie să aveți stăpânire cu limbul. Abia și-a pierdut tatăl. Moartea lui Ben l-a afectat tare rău.

– Dacă ar fi un băiat, l-aș putea tolera comportarea, zise Parker. Dar e un bărbat de înțeles de ani care se comportă ca un copil. Olivia, ar fi bine să clarifici lucrurile cu el. Dacă nu se poate conta pe sprijinul lui în această afacere, atunci nu mai luăm nimic. Fiul tău e moștenitorul lui Ben și totuși lumea va fi curioasă să vadă cum se descurcă. Dacă se vede că nu-și poate stăpâni nervii și obținuturile proaste, rău ei arundind o privire plină de înțepire spre bufet, atunci nu pot să fiu de acord cu o afacere în comun de teamă să nu-mi pierd credibilitatea.

– Înțeleg, Parker, spuse Olivia și ochii ei verde erau la fel de reci și de durți ca stăruiele. Jared se gândi că tot, întotdeauna se înțelegă așa.

Laurie fu înțebă de siguranța Oliviei. Jared era un om matur care apăsese niște lucruri interesante. Simți un înțebol de a-l apăna, dar simțisea că nu putea să o facă.

– Are o reputație îngrozitoare pentru activități care nu pot fi marionate în prezența domnișoarei Malbrook, interveni Kurt.

– Nu e nevoie să-mi spuneți care sînt căldările sau defectele lui în via, domnule Standiver, zise Olivia cu răcoare.

– Nu, doamnă Lockett. N-am vrut să spun decît...

– Cred că ar trebui să plecăm, își întrerupse Parker lui. Am avut o discuție interesantă. O să

studiem cu atenție propunerea și o să cinstim elementele implicale.

Se ridică și se duce la Olivia, lăsând mâna în-ale sale.

– Îți mulțumesc pentru o seară minunată, Olivia. Cine a fost decidență. Carnea vitelor Lockett e ireparabilă.

– Cînt sigură că o să lucrăm împreună pe viitor, Parker. Planurile tale se vor putea pune în aplicare fără probleme. Te asigur.

– Șapte.

Întî îl urî în șoapă noaptea bună lui Lauren și, de data aceasta, cînt îl ridică mîna. L-o atîrne ușor cu buzele lui cîmboase. Ea are nevoie de toată stăpînire de sine ca să nu și-o tragă repede și să-l uşureze cînd uşa se închide în urma celor doi stenderi.

Carson, Olivia și Lauren se aflau în hol. Restul casei era răsunat în tăcere. Lauren se întoarce spre Olivia și o înfruntă brusc:

– Doamnă Lockett, de ce ai mînt în legătură cu mine? M-ai făcut un complice fără voie mea la această minciună.

Ea simte de propria-i lezîritate, dar sinceritatea face parte din firea ei.

– Fără voie te? Întrubă Olivia și spîncirale i se acutî ca două aripi negre. Ai fi putut să negi cînt stînd și să te spai adînd. Dar n-ai făcut-o. Am crezut că juri că seama că vîntare mea era mult mai plauribilă și mai puîn... compromițoare.

Lauren se uită la Carson, care își privea pantofii și nu îi dădea nici un ajutor. Îi întrerupă brațele stîrne și

Focusul ascuns

Îți mușcă buzele. Primul ei instinct fu să nege din nou înfruntarea că ea și Ben Lockhart ar fi fost ceva mai mult decât prieteni, dar se abținu.

Orașul lui. Trebuie să stea cel puțin două luni. Apoi...

Se scutură repede și urcă în camera ei.

Carson stătea în patul cu baldachin și o privea pe Olivia ca și cum leși de după paravan, traversând gălăgiea încălzirii.

Nu înceta să-i urmărească. Știa că trebuie să aștepte un cindăcel și cindă de ani, iar corpul ei superb îi contrazicea vîrsta. Cînd își lăsa părul pe umeri îl simțea alături și plini reflecții în oginda mare mobilă. Burta îi era plată, iar pupilele nu aveau acea greutate care le sugăra pe majoritatea femeilor între două vîrste. Șoldurile îi erau înguste și întinse, iar picioarele pe care le avea erau netede și netăcuate.

De fiecare dată cînd o vedea astfel, ei era dureros de conștient de propriul său ficc dincolo strîngător. Fără vîrsta stîrnită, pieptul și burta îi erau lăuate, iar picioarele scurte i se îngroșaseră cu vîrsta. Carson își învîrtea învîrtoare prietenul, pe Ben, pentru corpul lui înalt și bine făcut. Construcția aceea puternică și plină din ei și alți suferă capetele femeilor dintr-o vîrstă destul de înaintată.

Neîntrebă de privirea lui strălucitoare, Olivia se duse și stînea lampa cu gaz de pe noptieră. Oță

obosită când își apleacă capul în perna parfumată.

– Ai fost grozavă în seara asta, draga mea. Gîr simțind că ești epuizată, spuse el mîngîindu-i pînă la botul cu degetele lui scurte și groase.

– Trebuie să spui că te simțeam bine, spuse ea furioasă. Ți-a călătorit la pînă și nu lăsa să se plictisească de stăruie în poala asta. Dacă n-ai fi vrut să fi de rău că te simțeam bine, nu n-ai fi stat de vorbă cu nimeni din lista de germani.

Carson era obosit de limbașul acela și era bucurat că vorbise astfel numai în prezența lui. O fusese drept un semn de încredere.

– Ți-a, draga mea. Viața trebuie să fie puțină după cum ne dă ea și o vreme. Am mai fost nevoit să facem atenția ta și să-ți arătăm, dar totdeauna am avut de ales.

– Apa e, numai că, de data asta, e ceva deosebit de surprinzător.

– Nu te mai gîndești la el acum și încearcă să te relaxezi, spuse Carson apropiindu-se și mai mult de ea și mîngîindu-i obrazul înainte de a se ridica și de a o săruta ușor pe buze; știa că nu i plăcea simțurile apăsate.

Cu o încredere mai mare de acum, Carson își lăsa mîna să alunece în jos pe gîtul ei și pe piept și îi cuprinsese sînu. Singura ei sîndră nu i încheiea la culoare sînu, care erau aproape la fel de frumoși ca ale unei fete. Continuă să se bucură de carnea ei fermă și de sînu ei și ține pînă cînd ea începu să se miște nesăbuit. Aplecîndu-se, ea începu să se miște nesăbuit. Aplecîndu-se, ea începu să se miște nesăbuit. Aplecîndu-se, ea începu să se miște nesăbuit.

Forță pozitivă

Se uclă desupra ei și nu întârpină nici o rezistență când o percută repede. Pașunea lui devine din ce în ce mai mare și ajunge la organe în câteva clipe. Mădărită nu încerca să prelungească momentele de plăcere. Olivia fusese învățată de mami la Academia Ursulelor în cazul ei natal, New Orleans, că doamnelor nu le plăcea actul sexual, dar că îl tolerau ca o dovadă a iubirii. Carson înțelegea. Dacă și-ar fi dorit vreodată să obțină o reacție mai caldă din partea Oliviei, ar fi fost inutil. Proprile lui exclamații de extaz erau îndăbușite de perna groasă în care își cufundă fața.

Primi o mângâiere ușoară pe umăr și o atingere a buratilor ei, după care ea se desprinsese din îmbrățișarea lui. Încă din ziua aceea, din umăr cu douăzeci de ani, când ea îl invitase complet lipsită de emoție să-i fie amant, nu i se permisese să câștigească prea mult înălțurii ei sau să se bucură de plăcerea ei după aceea.

În seara aceea, ca de obicei, ea se dădu jos din pat și se duse la baie. El o auzi spălându-se. Când se întoarse în cameră, era înfălșată cu o câmașă de noaptea și un coper.

— Carson, mi-a venit o idee, spuse ea, plimbându-se încetace și încolo pe covorul stupef de la pălăntie patului.

El nu avea voie să-i poartă toată noaptea cu ea și urea tot acel timp pe care ea nu și-l poartea în pat.

— Da, draga mea? spuse el rezervat.

Își dădu seama după aghața care o strălucă și

după expresia de pe chipul ei furios că era confundată în gânduri. În seara aceea trebuia să se mulțumească doar cu ceea ce îi promisese deja.

Îi ascultă planul urât. Era îndărătnă, părăginoasă, imposibilă și, totuși, realizabilă. Ei obiectă în privința motivelor, protestă împotriva replicărilor, dar, ea înțelegea, în de acord cu ideea.

NE
PL

Capitolul 6

În timp ce Olivia schița planul care avea să aibă un impact dramatic asupra vieții lui Lauren, fata încerca în zadar să adoarmă. Se simțea agitată și nu de gânduri îi rotăiau prin minte, tulburându-i puțină seninătate pe care obișnuia să o plătească de când sosise în casa Lockett.

Olivia și Carson formau un puzzle căruia nici putea da de cap. Când avea impresia că o acceptau așa cum era, când avea senzația că reprezentau o amenințare pentru ea, Carson se purta frumos cu ea, dar era sclauul Oliviei. Iar atitudinea acestor doi fii de Lauren era rece-vătă și rece, pentru a nu spune mai mult.

Cel doi Vandiver o înșelămintăseseră. Nu era obligată să audă discutându-se astfel, iar înșelămintea lui Parker o îngrădise. Cum era, însă încoace, la fel de laconic și de ambiguoasă ca tatăl lui.

Cîndul la felul acela o făcu pe Lauren să se cutremure pînă și în apăsutul căld. Era cîșpeș înă-un fel trist, dar copul lui sold îl provoacă repulsia, iar vocea lui mîncosă și gurtarea simandicoasă îi strînsuă nădîrja. De simțea amestecul de ei, dar era alt gen de apăsîm decît cea care o strînsuă cînd se uita la Jared Lockert.

Jared. Fiul lui Ben era un destrăbălat și un ticălos, un bețiv și un sfîrșit, apa că, de ce continue să se gîndească la el? De ce o înșiră alt de mult timp trist și zărit al lui Jared? De ce simțea dorința de a-l atînga?

După ce fusese înșelată în tîrziu secului slab, la vîrstă de unsprezece ani, și după ce Dorthea Harris îi explicase în mod rudimentar funcțiile trupului ei, educația lui Lauren în ceea ce privea subiectul sexualității fusese extrem de insuficientă.

Avea cîndăsprezece ani cînd și-a dat seama că un lucru mîncos, o combinație ciudată, strîngea corpul ei bălăgărit spre ale ferestrelor și învînt. Se afla la un picnic organizat în parcul orașului în cinstea veteranilor care se întorcea din războiul hispano-american din Cuba. Sînd la umbra unui copac și cînd, strîngea la fustă atît de un bărbat soldat și de soția lui. Îi cunoștea pe amîndoi. Se stabiliseră cu numele cîrva săptămîni înainte ca el să plece în război.

Fiecare ascunde

Săteaua alături la umbra altui copac. Nu vorbeau și, totuși, comentau unul cu celălalt. Se priveau adesea în ochi. Mîna tinerei se ața pe pulpa soțului și mîngîindu-l-o ușor cu sfîrșite degetelor. Lauren pîlă pe furig de după ochelari, cum ei îi duse mîna la buze și îi sfîrșă palma cu pasture, după care l-o apăsă din nou pe pupă, apăsînd-o ușor.

Dintr-un motiv inexplicabil, inima lui Lauren începuse să bată cu putere și simț un val de căldură în tot trupul. Simțit o senzație ciudată în partea inferioară a trupului, simțit furnicături în sîni, iar sfîrșite i se înălțară sub cămășuță. Era simțită și rușinea că avea osănădărea soaței în aceste pîlă inima ale corpului.

Cîmbetul se apăsă și îi popă ova la ureche soțului, care zîmbi și învîrșîlă. Apoi ei se ridică și întinse mîna pentru a o ajuta să se ridice și ea, și o sfîrșă apăsă. Lauren descoperi că îi era greu să respire.

Cei doi își dîmăriră, se uită în jur și plecară pe neobservate. Nu își lăară rămas bun de la rîmări și se plîna că numai Lauren îi sfîrșuse plecînd.

Acele senzații fulburătoare, dar plăcute pe care le simțise cu ani în urmă cînd asistase la un moment de intimitate dintre doi soți fuseseți aproape uitate, dar revenită cu o uluitoare claritate cînd îi sfîrșuse pe Jared Lockett recentul de totuși ugi în după-amiază aceea. De ce?

Îi sfîrșuse bejocura din privire și fusese profund drită. Ce Maura, care, pentru a-i sfîrși dispăru? Măi măcar vorbele pline de ugi pe care i le sfîrșuse William nu o sfîrșăsfă alt de mult ca cîmbetul între

de pe buzele senzuale ale lui Jared.

O privire strălucitor tot timpul cîi dusea cine, îi fu o privire. Dar prima adevărată era rece și calculată, în timp ce ochii lui Jared o priveau cu atenție unei fîcări curi.

Tot timpul îi înmăna sub cîmășă de noaptea. Înținea ochii, dar imaginea lui Jared îi era înghețată dincolo de pleoape.

Patru zile în care își apăsase mîna pe pieptul ei. Îi simțea rădăcina pe față și înțecă să-și imagineze cum ar fi fost să-i simtă buzele contopite cu ale ei. Un oftet lung și culmeurilor îi acclpă și acceae un geamăt în perit. Voia să știe cum ar fi fost.

Și știe că sfîrșit acclui lucru ar fi dur-o priveghe de aproape de iad... sau de paradis.

Pendula de pe peretele biroului bîlă ora opt. Era a două zi dimineață după cine pe care o luaseră în compania celor doi Vandiver. În urechile lui Lauren, tălăle acceae răsunau arăstărilor, în timp ce stătea în tîmpă împreună cu Olivia și Carson, așteptîndu-l pe Jared să li se alăture.

Olivia pînea extrem de hotărîtă așa cum stătea rigidă în totatut din spatele biroului. Carson era nervos și strîșnit, gîngindu-și furia din cînd în cînd cu o tălăle. Lauren sețea dețut dintr-o noapce de casl.

Se înțecă devreme după o noapce extrem de

Focusuri ascunse

apfelă. Poate gree de culoare maron și bluze gălbuie făcusemăi guas în grabă și fără ajutorul Donat. Iși primeaie pălul în-ur oco la ceală și legăse din carceră. Graba ei de a apărea la micul dejun era, probabil, inutilă, dar nu voia să se creadă deșeo să că ar fi înșagă.

Înainte să între în salașagete, Carson o opri și o rugă să vină împreună cu ei și cu Orla în birou în care o cheamaseră prima oară. Întotdeauna avea să-i considere birou la Don, cîci oco din aua acorale mai putea înui în atențioe.

Lauren îi urmă pe Carson înăuntru și își guas repede o ceașcă de ceai. Înăuntru-i foarte mult, cîci bănuia că avea să aibă nevoie de oca înțelur în cursul aorei înțevaderi misterioase. Otraje dolofani ai lui Carson roplaseră considerabili și nu o prisa în ochi cînd îi Mousa înșaga, deși Lauren știa că nu era deloc o înșaga, ci un ordi. Carson îi transmisea nărlășia lui.

Coca putea în aer. Și, evident, o afecta. Dar cum? Nu își putea înșipul. Poate că, după evenimentele din seua precedenă, aveau să o rașe politicoe să plece. Urmau să fie foarte ocupaj cu afaceria cîli țeano și nu îi putea condarea pentru faptul că nu aveau nevoie de o stălină în viața lor.

De ce era nevoie, înă, să auiă și Jared ce acoră o apfelă? Ar fi preferat ca ei să nu fie de legă la acoe dășagă, cîci, fără înșagă, avea să se buure de oco necar s-ar fi abilitat asupra ei, își spusese cu înșaga.

Lauren înșelă cînd îi aui ciorale pe parchetul din

hot, înfrâ în încălzire și își prii mama furios.

- Ar fi bine să fie ceva extrem de important dacă tot m-ai trezit atât de devreme după ce ai-accepta re-are înțeles rău și mă simt înproștat. Mă duc să-mi pun o cafea.

Își și nimeni nu scosese nici un cuvânt pînă cînd nu se întoarse cu o cană de cafea fierbinte din care sorbi și înjură încoace cînd își făcea limba.

În contrast cu frumusețea perfectă a Oliviei, Jared era extrem de nălegrijit - pînă la gât îi era ciufuit, cămașa găurită vîntă în grădă și cu neapăsare în pantaloni mototoliți, cămașa care fusese laudată cu o seară înainte acum era plină de praf. Se simț pe totuși într-o poziție care, deja, începuse să-i fie familiară lui Lauren. Îi ignoră complet pe ea și pe Carson.

- Dacă n-ar fi fost ceva important, nu te-aș fi deranjat, spuse Olivia ce și cum timpul nu ar fi trecut deloc de cînd ei intrase prima dată și i se adresase cu grijă. Carson și cu mine am discutat foarte mult seară după plecarea Văduverilor și am ajuns la o concluzie. Am vrea să-ți spunem și pe ce avem de gînd să facem pentru a rezolva problemele cu Parker.

Carson își pleasa din nou fruntea ascuțită și își unse buzele răscol, privindu-l pe Jared din partea costății a camerei. Dacă aveau să rola discuția aceea, Lauren ar fi preferat să se întoarcă în camera ei și să se ocupe de corespondența Oliviei. Sau să-și facă bagajele.

- De ce am o bănuială că n-o să-mi placă „ce aveți de gînd să faceți”? spuse Jared amestec. Șoș

Fiarei ascunde

foarte bine care-i plăcea mai în primăria dobitoacilor
Bian. Nici vreun pe nici o buclă din pământul
nostru.

– Nici n-ai văzut-o încă și nici n-ai încercat în
ai, dar vreau ca să ferești, Jared. Și Carson o vrea și,
de asemenea, tatăl tău o vrea.

– Bine n-ai văzut-o atât de mult, înțeleg să se lase pe
măna unui hoț ca Vandiver.

– Jared, mame ta încearcă să spună că trebuie să
dăm puțin de să câștigăm foarte mult, spune Carson
privind-o aproape rugător. Știu de ce ai să ai
câștigurile și un mic sfat al lui Rio Caballo.
Unul din micii fermieri vor avea de suferit, dar o să
spunem că o să putem. Nu o să-i lăsam de lașitate.

Rise nervos, dar Jared nu schimbă nici mișcare un
deget.

Lauren îl urmărea pe Jared din clipa în care
începuse discuția și văzu pe chipul lui aceeași
convingere pe care o arătase cu o săptămână în urmă.
Maximul i se îndreptă și se îndreptă.

Apoi își lăsa capul în jos și începe să învârtă
schidul din casă. Îl privea foarte atent și încurajat. Când
își lăsa capul din nou, chipul îi era complet
schimbat. Își privea mama acurător, se uita la Carson
cu deosebită și, în final, adoptă un aer de totală
indiferență.

Indică din umăr cu încetare.

– Faceți ce vreți. Puțin lini pești. Sinteți răpe-
parteneri ocrotiți pentru Vandiver.

Putea căna pe masă și cădea să piacă, dar Olivia îl
opri.

Sandra Brown

- Apleacă, Jared. Mă tem că nu-i chiar atât de simplu. Să-l joa.

Neobișnuit de tăcut, Jared începe să se aplece pe chipul lui învins, dar se trîntă din nou în totu și își propie gloriu unui pîtor pe genunchii cotulați.

- Se pare că unii din cei care înviesc în această viață forestă sînt îngrijorați în legătură cu atitudinea ta. După ce o să se desprindăseacă morul despre comportarea ta de acasă, sînt siguri că or să aibă o părere și mai proastă. Trebuie să suști aer, cel puțin, să dai impresia că suști aerul proaspăt tîrî la țară. Și centralele electrice și călele forestă au nevoie de apă. Trebuie să acuzi, că proiei stăcările tălăii tale.

- Poate? Mă faci să râd, morali al tău.

Olivia ignoră întreruperea.

- Bineînțeles, Carson și eu nîm vom conduce totu pînă cînd vei fi în stare să-ți asumi răspunderea. Dar, în fața camerelor, trebuie să dai dovadă de automata și maturitate.

Fără o pauză pentru ai Mă să eligei acest lucru, după care spune:

- De aceea considerăm că ai trebui să te înșori cu mai curînd. Cu domnișoara Holbrook.

Curîndele pînă în atmosferă, suspendate pe sursele palpabile ai dărilor sentimente afîrte în cel care le auzieră.

Șușote de sînge rădăcină în capul lui Lauren, provocînd un agonot intern și urechile și ochii îi ardau în timp ce trupul i se acoperea de o petușă de sudare rece.

Olivia dintr-o neașteptată și tălăie călăii și mator-

Fiartă ascunsă

taoasă, așteptând ca supușii ei să-i îndeplinească dorința, pentru a-și vedea mai departe de trebur.

Canon se uită de la Lauren la Jared și apoi la Olivia, după care își face din nou părerea asupra lui Lauren. Haber nu avea ce ghicea ascorta, căld se uita drept în față, de parcă și-ar fi pierdut mințile.

Reacția lui Jared îl surprinde pe toți. Acesta izbucni deodată într-un hohot de râs. Se ridică și începe să se plimbe prin holurile palatului se de laură, gînd cînd, complet epuizat, se sprijini de perisaul ferestrei. După ce fusese arit în gîtul de cîine, el, spus pe un ton de simire:

- Nu se poate să vorbesc serios! Să mă-noroc cu domnișoara Holbrook! E cea mai bună gîmă pe care am avut-o după mult timp.

Își plasea laorințele provocate de rîs și Lauren își aduce aminte de Ben. Oar amintirea aceea îi strîpunsese inima pînă la fund.

- Mă gîuresc dinco, Jared, spune Olivia calmă. Vorbesc foarte serios și cred că o să vezi de ce, dacă mă lași să-ți expic.

- N-ai nevoie de nici o explicație, mamă. E absurd, strîgă Jared, și arătă cu degetul spre Lauren. E o puzgărie.

- Domnișoara Holbrook are dreptate de arit. Mă sper Ben.

- Nu mă refuzare la vîrstă, fi-ar să fi, ci la...

- Cîte la ce te referi, spune Olivia. E o mare diferență față de păreala pe care ai avut-o înțipit despre ea. Îmi amintesc că l-ai acuzat pe Ben că-ți aduce în casă „pîta din laur”.

Lauren se întoarse îngrozită din audi cucerite nedrepte și reînfrântate ale lui Jared. Nici măcar nu o curcoseaseră înainte ca ea să-și poată curpa plăcintă cu deșul aer ce să protesteze. Olivia continuă:

– Am născocit o poveste plauzibilă pentru căreia ea ar fi sora unui fost coleg al tău de școală. O să-mai adăugăm că v-ați îndrăgostit în timpul unuia din vizitele tale în casa acestuia. Tatăl tău și-a făcut surpriza de a o aduce încoace și tu nu suporti gândul ca ea să se ducă înapoi. Vă veți căsători imediat.

Fideliți رہا pentru să împiedice să protesteze.

– Am dat să fi mai discret cu... căsătoria interesea ele tale, dar nu va fi nevoie să-ți schimb, ritul de viață. Lauren este educată și rafinată și va adăuga o notă prestigioasă noi tale imagini.

Jared se născocise de ponde și își înroșise față.

– Nu ne-am purtat chiar ca o pereche de îndrăgostiți așezări, spune ei caracum amuzat. Cum naiba de-ai înțeles că pacheții ale de Vandiveri ce să vă îngrijă țara?

– O să spunem că Lauren nu găsește de mirare să se mărite alături de curând după moartea lui Ben și că v-ați cunoscut în această primăvară. Ați avut o neînțelegere ce între îndrăgostiți, spune ea, după care adăugă: O să vă căsătoriți imediat. Am vorbit destul de clar?

Jared își prinț mama Olivia clipa, dar din sorți, orice urmă de umor dispăruse din glasul lui. Vocea îi era scârbită și amenințătoare.

– Tu ai luat făcerea hotărâre alături din viața mea. Sînt de acord cu planul vostru pentru căsătoria, dar în nici un caz nu o să mă leg de o noastă pe care nu

Peuri decise

e vreau, în nici un caz.

Ofta dintr-o.

– Eu cred că da, Jared. Din întâmplare, am auzit discuția pe care ai avut-o cu Ben în seara de dinaintea morții lui. Vrei să-i spun domnișoarei Holbrook de ce a vrut Ben să se sărute însoțitor?

Jared pâlă vîltoit, deși era destul de palid din cauza marelui. Ochi lui păreau înfundari. Se îndreptă și își îndreptă punții, dar nu spus nimic.

– Nu? Întreabă Ollie, după care se întoarce spre Lauren. Ei bine, Lauren, se pare că Ben te-a ales pentru Jared. Te-a adus aici în speranța de a-ți vedea bu faurat cu tine înainte de a muri.

După aceea i se adresează din nou lui ei.

– E o ironie faptul că, pentru prima dată, scopurile mele coincid cu ale tatălui tău, nu? Și numai împotrimea te făc de acasă oltălor și promisiunea de ai face pădurea lui Lauren că mai îngrijitoare. Ia provocat interictul. Cred că-i datorzi îndepărtarea acestui ultim dorință, nu? Se ține pe spate în tototul ei și dintr-o petărie: Da, cred că îi datorez.

Mașina lui Jared se transformase în fec. Deși i se îndreptau și se desceptau, iar punții făceau aceeași mișcare pe lângă trup. Se întoarce spre fereastră și privea afară cu niște ochi orbi de o tute nepăsătoare.

Dacă Lauren nu ar fi fost găsită de cele întregite în ultimele clipe minate, s-ar fi simțit profund jignită de faptul că discutau despre ea ca și cum ar fi fost sando-măști, un obiect, nu o persoană. Ben o invitase acolo pentru a o mărita cu acel individ fără valoare!

Sandra Brown

Cum de putuse să fie atât de răbdător? Iar Olivia și Jared pluseseră tot timpul, poate și Carson. Compromisesu nu teji pentru a o înșela, ba o și umblău cu bănușele legate de virtuțile ei.

Olivia își întinase privirea către și spusese:

- Lauren, nu ți-am auzit părerea.

Era evident că aceluia cuvinte erau o puță formalitate. Olivia nu se apleca la nici un fel de împotrivă.

Văzând că Lauren era incapabilă să spună ceva, Carson dăse goșul:

- Olivia, poate exagerăm puțin. Hai să le mai lăsam timp...

- Nu, spusese Olivia. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Sînt siguri că, atunci cînd Lauren va auzi și restul propunerii, va fi imediat de acord.

Lauren îi înălță privirea din nou și simți puțin curaj. Familia aceea nu o putea forța să se mărite. Niciodată.

Într-o clipă Lauren să spusese să-i spună văduvei lui Ben ce părere avea despre însoțirea familiei. Olivia zise:

- Nu se așteptăm să faci treaba asta fără să primești ceva în schimb. Nu-ți cerem decât să stai căsătorită pînă se va termina construcția căii ferate. Apoi, după ce se va încheia totul, vei putea pleca oriunde vei voi. Atunci îți vom oter dubiozitatea de noi de dolăi.

- Nu vreau nici un ban de la voi, Olivia! exclamă Lauren fără să-și dea seama că i se adresase pe nume.

Feceri încete

Acea ultimă înuțită era prea umiltoasă. De fapt, Olivia îl olesise bari pentru a se ridica cu Jared.

Ignoră răul bășcoacilor care se auzi dinapre ferestrei. Păinea îi era apăsă asupra Olivelor și poart.

– E imposibil. Sigur nu glumești?

Olivia îi surâdea privirea cu stăpân. Auzul Lauren se uită la Carson, care își gârgoia mâinile ascuțite cu batista. Bătăușul de frică încercase sărăsiu rostul și glândor. O lăsa să se lupte singură, când ar fi trebuit să se atag. Furtă îi cădea nău.

– N-o să mă mărit cu nimeni. Nu vreau să mă mărit cu nimeni, spune ea îndrăgindu-și sfidătoare lălmă. Car Olivia rise cu indulgență.

– Credeai că Lauren, nu spun că te mărit în zona biblică și pustiului. Căletoare nu trebuie să se consume nașteră.

Cin nou, Lauren auz un suror disprețului dinapre ferestrei.

– Credeam că oare noastră o să-ți placă. Dar nu vei să te întoci imediat la acea casă pustiită sărărită, nu? Când o să pici de aici, vei fi o femeie independentă.

– Și, de asemenea, căletoare, spune Lauren.

Cu o speranță totă de nerăbdare în glas, Olivia spune:

– O căletoare reconstruită se poate eruda imediat. Nu te gîd la asta acum. Ca soție a lui Jared, vei avea o viață plină de aici.

Olivia ei secol se îngustă când o învătă decedat:

– Erai legată de cineva în Carolina de Nord? Vreau să știu să te motivez împotriva tale?

- Nu, doar Lauren și se cutremură din chipul lui William îi apăru în minte. Nu, repetă ea cu hotărâre și, simțindu-se mai curajoasă, continuă: Dacă ești glăuț tot timpul motivul pentru care Ben m-a ales este, de ce nu mi-ai spus?

- Asta-i o lege pe care ar fi bine s-o înveți, Lauren. Adună cele informații pești și păstrează-le până la momentul potrivit. Dacă nu s-ar fi lăsat această ocazie, poate două luni ar fi fost trimisă înapoi, spuse ea zâmbind încreștat. Fără îndoieli că suferința renunțării la lui Ben a sponat că tu și Jared o să simțiți aloculare unul față de celălalt în timpul acestei vizite. Ben a fost întodeauna un prost în ceea ce privește astfel de lucruri.

Pe Lauren o găci una din glasul Oliviei și nu pute decât să se uite la ea.

Olivia se ridică și traversă camera repede.

- Jared, dacă nu mai avem nimic de discutat, cu mă duc să încep pregătirile.

Se uită la Jared și apoi la Lauren. Vădnd că nici unul nu spune nimic, îi făcu semn lui Cassen să o urmeze. Acestea o lăsa ușor pe umăr pe Lauren înainte să iasă din încăperea.

În mintea lui Lauren era o adevărată haibăbură. De ce mai stătea acolo, casa, când ar fi trebuit să se ducă sus și să-și facă bagajele? Ar fi trebuit să fugă din casa aceea imediat. Pricea în gal în timp ce gândurile se lăsa în răsun.

Care îi erau alternativele? Nu se putea întoarce în Carolina de Nord să doi ochi cu William și cu loșii ei tineri. Închiduse acel capitol al vieții ei. Sau, mai

Foarte Jucare

proda, fusese încheiat pentru ea.

Aves să înțere o schimbare tipică de dragoste alături de un străin. Dar nu pentru totdeauna. Aves să aibă posibilitatea de a începe o altă viață după ce pleca de la familia Lockett și avea să supraviețuiască stigmatei unui divorț. Poate avea să treacă drept văduvă chiar, dacă se depărta că mai mult de Tonie. Într-un timp, avea să trăiască foarte bine.

De altceva ar fi putut face? Se gândi în bocnit la fel Travers și la oferta acestuia de o ajută. Poate i-ar fi găsit un post de chelneriță la Harry Moon. Respinse, însă, ideea apena înscrisă. A înțelege că-va oaspeți într-un salon nu era același lucru cu a lucra într-un restaurant, unde trebuia să servească mîncîruri de pe tîlvi înclămate. Și nu i-ar fi plăcut să trăiască într-un câmin, unde momentele de intimitate erau foarte rare, dacă nu chiar înexistente.

Argumentele pro și contra se învîteau amănunțit în mintea ei, dar baza hotărîții ei era același lucru pe care Olivia îl folosea mai înainte. Fusese datoria lui Ben.

Înțip se gândi la acest lucru. Ben o aștepta pentru tîl lui. De ce? O chinuă enorm de mult gîndul că nu avea să afle niciodată care îl fusese motivul.

Lauren era atât de cufundată în gînduri, încît abia acum își aminti că Jared era încă acolo. Bătea ritm la fereastră, la fel ca mai înainte, cu spatele la ea. De ce nu spusese nimic?

Se uită la el și încercă să-și dea seama ce trebuia să simtă. Care căldura cu el avea să fie chiar atât de îngrozitoare? Olivia spusese foarte clar că avea să-i

Sandra Brown

Se mînea că doar cu numele. Avea să rămîni o mîneașă, fără să devîni soje. Căci avea căsătorie cu avea să se consumă, înima îi tresări în piept. Tot cu cunoscusea prea bine mecanismele acelei înfrînări, dar gîta că acei suflări împănă o continuare fîcică a căsătoriei.

Trebuiau să-și vorbească, înainte să se dedase de acord cu acel gest atornit, trebuia să gîte cu simțea ei. Se ridică încoace din totu și se apropiă de el, își chese glasul.

– Doamnă Lockert?

Cînd îi auzi vocea, trupul lui se înconă automat, dar apoi își îndreptă umerii și se rîsuci încoace. Nu spusese nimic, el doar o privi cu răbdare. Buzele lui pline și zercușele formau o linie subțire.

– Ap... ap voa să gîta... îngîmă ea, dar el o întrerupse.

– Ai mîșcat din momeală, nu? Abia aglăptai ocazia asta, nu-i așa? Așa bari și un soț! Doamnă, Doamnă, ce sura a ajure frîje bălăni a parterului.

Cuvintele lui erau clude și pline de răutate, corle cu intenție clară de a jigni. Asta credea el? Că ea gîta de planușe lui Ben? Fula și rapinea îi aducă încoace în colțurile ochilor și îi privi înplăntor.

– Doamnă Lockert, treburile...

El o specă stund cu amîndouă rîlăne de umeri, aglînd-o, și ocaz începu să i se desfăcă.

Printre dinți înșelagă, îi spuse:

– Dred că, date fiind împrejurările, putem să resurgem la „doamnă” și „domnșor”. Pe mine mă cheamă Jared. Spuneți îi ordonă el.

Focuri ascunde

Mîinile lui îl strîngeau cu putere bojele și dinți ei îl clîrșineau de spaimă, dar nu-și să îngame:

– Jare!

După care o laorină uriașă i se desprinsă de gura și se rostogoli pe obraz ca o răsloga.

Acea laorină îl lînute și mai mult pe Jare!, care îl apune gulerilor:

– Nu pta cum de l-ai urbi și l-ai urbi pe un bărbat ast de deștept ca tata, dar să nu crezi că o să procedez și cu mine la fel recurgînd la laorini și alte prostetilor. Căci deia serupă rior să astă nici un efect asupra mea, înpleg? apune el ascultînd-o ușor. Sîntem amîndoi băgaj în chestia asta. Tînta-te că mai departe de mine și, poate, o să suportăm. Sîntîrul Den era celebru pentru glumele lui proaste și se pare că pe ultima ni-a făcut-o laoral niu. A găsit în tine un partener remăpomerit.

– Nu! strigă ea. Nuan pîut ce avea de gînd. M-a pomarît de tine doar în treacîli. Nam...

– Atunci ești și mai proastă decît mîiam închipuit. Credeai că Den te vrea pentru ei? O bine, atunci gluma e valabilă și pentru tine, nu? Căutai un soț simpatic, bogat și bălîn care să facă din tine foarte curînd o vîduvă bogată. Nu-i așa?

Strigă aceste ultime cuvinte, cu feța doar la sîlva cîntărilor de a ei. O jîna sîrba lipită de ei, arde înrît ea îl strîngea fiecare mușchi înordat.

Căci lui ce amtre laorină o clipă cînd îl privea strigărilor. Fu la fel de surprins ca ea cînd îi dădură seama amîndoi, în același timp, că trupurile îi se atîngeau din dreptul pîștrurilor pîrî-n pîlcuare.

Moliciune și tărie, slăbiciune și forță, feminitate și masculinitate. Contrariul era prea puternic pentru a putea fi ignorat.

Jared nu plănuise, nu se gândise niciodată la acest lucru, dar nu se putu abține să nu-l accepteze totuși gura și o simțită cu ardere. Voia să o înșuțe, să o umilească, și mai mult, să-i tulbure acel calm atârnat. Dar trupul ei era atât de feminin, buzele, atât de moi, atât de calde și atât de fecionale, înclă ceea ce fusese dureros și brutal deveni tandru, curtos și înecător.

Degetele lui o cuprinsă încoace, strângând-o și mai mult, îi igeră peburile patetice care începeau pedantnic să-i împingă. Cu o mână îi cuprinsă ceata și îi pnu capul nărușit plină dintr buzele ei se deslăuiri sub apăsarea lor lui. Degetele lui se străcură încopșit prin părul care îi cădea liber.

Limba îi pătrunse în gura atât de diferită de toate celelalte pe care le știuase. O strănă în brațe și mai tare, plină dintr dintr ei se strănă de ghețul lui. Sifrușele tale pe care le strănă prin materialul subțire al blază îi înșurase judecata, iar gura lui deveni și mai fecoră.

Mâinile lui Lauren era ocupată cu aceste sarcăși noi - înșurșurile săritii care începu să cocoră pe țepa lui, gura de calce, aroma vagă de tutun, buzele, strănă și limba, lui care explora, geamății care se aucl... de unde?

Jared o înșură deodată, atât de brusc, înclă ea fu clt pe-aci să cadă. Își reopăși echilibrul și înceură să se gîndească la ceea ce se înșurase, își duse am-

Ecceci isusite

bele răsări la pământ. Pe deasupra degetelor transmutare se uită la Jared care nu privea deloc mai stăpîn pe sine decît ea.

O privea, respirînd agitat, și apoi înghiți în sec. Cînd își mai reveni puțin, se scuturase din nou sub masca de indiferență și zîmbi deprețur.

— Foarte frumoasă, Lauren, dar ți-am spus că n-o să ai nici efect asupra mea, spuse el și zîmbi ironic. Fără îndoielă că-mi compari puterea sexuală cu a lui Ben, scîlzugit el apoi și tăcuseră în ră. Că tu ai maiol decât o să lasa resturile tale!

I se pînu că toate vasele de sînge i se spînzură în cap, căci întreaga ei lume era acționată de o turtă roșie. Se duse spre el ca o războinică domoală de răzbunare și îi pînu cu toată puterea.

Capitolul 7

Jared era prea uimit ca să reacționeze în vreun fel. Ea îi privea cu ochii mari și plâpâi îi treceau de agitație. În orice altă împrejurare, ar fi găsit că fetea ei era caraghioasă și ar fi fost extrem de amuzat, dar acum rămase năclănit ca o statuie, în timp ce ea îi spune:

– Ești îngrozitor, Jared Lockett. Niciodată, absolut niciodată, să nu mă mai lauzi așa cum făceai ai făcut-o.

După aceea se întoarce și își furcă, lăbindu-i pe Jared cu gura căscată.

Imediat după ce închise ușa biroului în urma ei, Lauren își apăsă toată greutatea pe un gest foarte nepotrivit

Ficari ascuțe

pentru o doamnă, își ridică rochia mai sus de glorie și încă se vede. Când ajunge în cameră, țapa îi era scaldată de lacrimi.

— Întreci poartă ea furiosă. E ardit. Toți sînt, dar ea plîngînd și se ține pe pat, cu obiectul în pernă care îi absorbesea lacrimile și îi trădușeau exclamațiile de furor.

De ce? De ce credea așa ceva despre ea? Ce Mause, care, fără să-și dea seama, înalt o tînuie de ceva rău? Olivia și Carson erau pe jumătate conșinși cu ea și fuseseră ananși. Jared trebuia să gîndească la fel, ba mai înrădase că ar fi avut și motive raționale.

Fără și Abel și Sybil, care o lăseseră să se a fiică, creșterea nipolului îngroșare ale lui William în legătură cu ea. Expresia lor înfăie de nelăcură se transformaseră în accente locuțare disprețuitoră care apăsase și pe chipul lui Jared cu dînga clipă în urmă. Ea nu Mause obiectul nimic pentru a strage asemenea tînuie.

William. Chiar și atunci, când amintirea lui începuse să i se șteargă din minte, sîni duștea cumpărit pe care lo provocase.

În ziua în care Ben Lockert plecase imediat după micul dejun, soții Padner hotărîseră decizată să se ducă în Raleigh. Abel o invitase și pe Lauren, dar perspectiva de a-și petrece ziua în preajma pastorului

Sandra Brown

și a soției acestuia, celăl de mult iar îi iubit, nu era deloc inteligentă. Lauren învoia o dușee de cap și îi rugă să nu își scriească planurile din cauza ei. Sybil enumeră deja magazinele pe care ar fi vrut să le viziteze și numea câteva locuri unde ar fi putut să servească masa de prânz.

Lauren le făcu veselă cu mâna dind plăceră. Era extrem de bucurată că avea să stea singură toată ziua. Trebuia să-și îngrijă rănile provocate de renunțarea la căsătoria de-a-și arii o altă viață.

Dua trece mult prea repede. Exeră o nouă bucată muzică până când fu complet neafermă, își petrecu o oră în linie, dind o carte, dar gândurile îi alunecau mereu spre Ben Laphett. Nu avea să-i mai vadă niciodată, dar avea să rămână veghic în amintirea ei. Fusesse atât de bun. Că de mult își dorea să îi fiat și tatăl ei la fel.

Îi alungă pe Ben într-un colț îndepărtat al minți și își făcu o prietă pentru dind. Din moment ce Abel și Sybil aveau să rămână parte noaptea în Raleigh, ea considera aceste zile de singurătate drept un dar neașteptat, dar binevenit.

După aceea dind ușor și, pentru prima dată, gustată, toată voia să se ducă sus, dind auzi soneria. Obținută ce camera să-i caute în permanență pe Abel, deschise ușa fără să realizeze nicio clipă.

William Keller se afla în fața ei.

Primul ei impuls fu să-i întinsească ușa în față, dar bunica ei manifestă o împiedicare.

Sprijin să scape repede de compania lui, spune:
- Iuri, William. Abel nu e acasă.

Focuri ascunde

Blood apă cu trupul ei și nu îl poți îndura.

Absența soților Prather nu era o noutate pentru William, căci Abel îl surase înainte să plece, în legătură cu un pacient care trebuia vizitat, menționând în treacare faptul că Lauren dăduse acasă.

El o privea îngînat și făcu un pas spre apă, ca să aibă nevoie să se dea înapoi, astfel încît să se arunce în apă, ceea ce trebuia să evite cu orice preț.

– Foarte bine. Mă bucur că am șansa să stau de vorbă cu tine deschis și fără păru ochi.

Își punse pătura și paltorul în sucul din hol și apoi intră în salon, nelăsat de primirea ei rece.

Lauren nu fusese datore în salon în ziua aceea și se gîndea că nimeni nu fusese, căci draperiile erau trase și lumina violetă a amurgului pătrundea prin ele. Îndurată era un aer închis și prezența lui William făcea ca atmosfera să fie și mai sufocantă.

– Despre ce anume vei să-mi vorbești, William? Cînt foarte ocupată, spuse ea cu o voce tremurătoare.

În clipa aceea știa că singura senzație pe care i-o provoca William era teama.

Era răcoare. De ce să se teamă de el? Își îndepărtă bărbia, nefiind ea să-l asigure nervozitatea legată de faptul că se afla singură cu el în toată casa.

William stătea în mijlocul încăperii, cu mâinile la spate și cu privirea aplecată asupra ei.

– Abel m-a dat permisiunea să-ți cer ceva, spuse el cu poartărită. Înainte să ajungi să fi incapabilă să rezisti amestecului unor băltaș precum acest cowboy care a fost în vizită de curînd. Am hotărît că ar trebui să ne călătorim cât mai repede.

Nandra Brown

Ea fu uimită alături de aceste cuvinte și nedreptatea fu înlocuită de furie.

– Ben Lockatt nu mi-a făcut „jurnalul”. Că, oricât de rău l-a făcut sau nu, nu te privește pe tine, pentru că n-am nici o intenție să mă mărit cu tine, William.

Făcu o pauză pentru a-și îngroa răsunarea și își învârti bășchia.

– Discului s-a terminat. Te conduc.

Se întinse și pormi spre apă, dar mâna lui rece o prinse de braț deasupra cotului și o răstorni cu fețe spre el. Ea fu atât de surprinsă de acel gest, încât nu încercă să se elibereze, ci îl privi nedumerită.

– Nu apă repede, domnșoară. Încă n-am terminat cu tine.

Văcea lui era ca un mîrș de animal și ea se deplîntă singură repulsă.

– Poate că hai proști pe toți, dar nu și pe mine. Ce fel de propunere ți-a făcut Lockatt în grădina de trandafiri?

Ea încercă să-și elibereze brațul, dar el o strînse și mai tare, provocîndu-i durere.

– Nu știu despre ce vorbești. Mi-a rugat să mă mărit în Texas, în viată, alfa tot.

– Ah, alfa totuși, spuse William arînd. Singurele vițe pe care le-ai face ar fi în domeniul lui.

Lauren rămase cu gura căscată.

– H-am... n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

Ceea ce era foarte adevărat. Aves doar o noțiune foarte vagă referitoare la sensul acestor cuvinte, dar știu instinctiv că nu era ceva plăcut.

FOCURI ASCUNSE

William o privi cu atenție.

– Poate că nu. Eh, atunci o să te levîț eu. Nu un bătăleu ulyg.

Groasa îi dădu forța de a se elibera și încercă să fugă, dar ei o prinsă imediat. Brațele lui o strînseră ca într-o mersingină și o întoarseră cu fața. Buzete lui clăncosă și ureade le strînseră pe ale ei.

Lui Lauren nu îi venea să creadă ce se întâmpla. Țipa în gîd, în timp ce gura lui o împiedica să o facă de-adevădăleas. O strînse și mai mult, apăsîndu-se asupra ei. Apoi, lîngindu-și gura uclă de urechea ei, îi șopti:

– Nu te zbata, Lauren. Te-am văzut cît de înnebunitor te miști. Pe mine nu mă poartăștă înădru pe doamna.

În tot acest timp, ea îi strîngea minile reci deschizîndu-i resturi de la spate și tăluri. Țipa în dîpa în care îi strîngă degetele pe picie.

Ei îi înădrușă pîlăul acoperîndu-i gura cu a lui din nou și, strîngînd gura ei era deschisă, ei îi așundă limba înădru. Ea se zbătu și mai tare, zgîrindu-i fața, trîgîndu-i de pîlă, lovindu-i în fluturale picioranilor. Un înădru de conservare o făcu să seurgă la lucruri de care nu s-ar fi crezut în stare.

Îi era groază cînd se gîndea ce ce ar fi putut cîntina acele pipălele cîntile și pîlă că nu putea permite așa ceva. Repulsia și spaima îi dădură forță și se împinse în pîlăul lui cu toată puterea. Ei se clătină și căzu pe un tălurăt din fața fotoliului lui Sybil. În timp ce începea să se ridice, Lauren lău vîrăul de înădru pînteu.

Sandra Brown

- Pleacă imediat, izbui să mă îngroșez. Dacă încerci să mă mai atingi, te omor.

Stând acolo cu fața zgâlțită, cu părul răsleț și cu hainele în dezordine, William nu ședea deloc ca un pisoi rigid și cochet care le vorbea encicliilor săi despre consecințele costate în fața potator înșepați.

- Ce le-ai spus camarilor, scumpă Lauren, când ei te văd și ce să-mi vadă capul coborât, dacă vei reuși s-o faci? Reputația țiar îi afectată pentru totdeauna. Lumea ar crede că m-ai invitat aici în absența tuturor tăi, zice ei și Mău un pas spre ea govoritor. Dar se oprește când ea ridică vîlul și mă ruș.

- Nu e n-aj te creșt că sînt în stare de erinț, dar o fac, William. Ești un hypocrit și o caricatură. Oșterii din fața mea, imediat!

Ei rîd.

- Nu renunț, să ști. Probabil că l-ai oferit marla lui Lockart deja.

După ce îi aruncă acea ultimă insultă, trece pe lângă ea și se oprește în hol doar pentru a-i lua pătala și gulerul. Lauren auzi apa de la intrare deschizându-se și închizându-se încet. Fără să se vîlul ridicat pînă când începu să o ducă treptele și atunci îi căzu în jos.

Se mișcă foarte încet, ca într-un vis. După ce urcă treptele ca și cum ar fi avut pantofi de plumb, deschise ușa camerei ei și apoi o închise. Se duse la mînușă de noapte și se pînă în agnă.

Pe bărbie mai avea încă amprenta lui William, iar părul îi era înțelț.

Se dechiră și umplu cada cu apă. După aceea

Focuri încalte

Își dădă gura de chiavă cel cu antiseptic și intră în apă fierbinte pentru a îndepărta umeda înțepătură. Vătălăile de pe brațe erau dureroase.

Lauren se trezi a doua zi dimineții încă zgudulită în urma experienței din seara precedentă. Fără să-și încerce și încoala, încercă să-și ordoneze gândurile. Cum avea să le spună soților Parther ce se întâmplase? Decamigiera lor cu privire la tinărul pastori va fi învenit. Cu siguranță că Abel avea să-l desfiute din tunaj și să-i interdică să mai calce în casa aceea vreo dată. Lauren ar fi vrut să-l scutească de acea durere, dar nu putea să facă. William Keller era un om periculos.

Nu îi dădu prin cap că tutorii ei nu aveau să o crească.

Cind accepția soarelui aceluși, ea îi îndepărta veștile. Speranțele lui Sybil căpi amestecul apăsătoare din casă, care parcă devenise și mai îngroșătoare din seara precedentă. Lauren prinț o cutie cu bufele din cantină. Le mutăm din toată mîna în timp ce îi conducea în saloan.

Toată se speraseră cînd sursă sarea. Lauren fu uluită cînd auzi vocea lui William în clipa în care Abel se duse să deschidă. Votără înțel chiavă clipa, după care Abel apăsă în prag și spuse:

- Doamnele, să rugăm să ne scuzeți, dar William dorește să discute ceva urgent cu mine. Ne întoarcom imediat.

Deapău în direcția biroului și Lauren avu o presimțire. Era agitată și tensiționată cînd asculta povestirile lui Sybil despre călătoria. Cum i se uscă și deveni

Sandra Brown

și mai agitată când disușia din birou se prelungea.

Într-o seară stătea când auzi ușa deschizându-se și cei doi tabărași intrară în salon. Păpa lui Abel era de un roșu foarte aprins. Căldura din cap ușurea-se la Lauren cu neîncredere. William se așă la oțeta peșii în urma lui. Părea spălat, dar Lauren surprinse o scâlcire de victorie în ochii lui de noaptea.

– Abel, ce..., spuse Sybil sperată când își văzu soțul în starea aceea.

– Dragă mea, aș vrea să te scutesc de așa ceva, dar mă tem că tot va trebui să ați mai devenim sau mai îndu de rușine care s-a obținut asupra noastră.

Abel traversă înșoperea cu un pas greoi și se așază lângă soția lui, lăundu-i mâna între-a lui. William stătea lângă ușa și studia socotelă urât de sub picioarele lui.

Care credea că ea le povestise despre purtarea lui rușinoasă din seara precedentă și venise să-și cerșă scuze? Respira, însă, bănuiala aceea în clipa în care văzu expresia de pe chipul lui Abel. Tristă. Cere-tătoare.

Oă înainte să spună:

– Prescurvia e un plicat foarte greu, Lauren.

Se rămasse cu gura căscată de uimă, iar Sybil își și-și ghemai batista la gură.

– Ce..., începu Lauren, dar Abel o întrerupse.

– William a vorit și mi-a măturat că aș cedat potelor trapezi ale clasei lui.

Sybil se grăbiuși moale și niște suspine slabe începură să-i iasă de pe buzele înmărmite. Lauren deschise gura pentru a protesta, dar Abel o întrerupse din nou.

Facuri de casă

– Pozele unui bărbat sînt mai puternice decît ale unei femei. Chiar și un bărbat devotat. Domnul ca William e supus dorințelor carnale. Totuși, cînd ei și ureală cu o voce mai severă, sacina unei femei e de a ține în tîlu aceste dorințe. William mîca spus că l-ai ademenit pînă cînd, în cele din urmă, a cedat.

Sybil plîngea în hohote scurte, lacrimile gîrindu-i din bălăug pe străzi dolofane. Tot singure căpăna de pe chipul lui Lauren și înima pînu să l se oprească în piept. Probată că vezi, l-ai spus ea.

– Într-un fel, na, care te-are iubit ca pe propria noastră fiică, are din greș. Na-ai fost lăsată în grijă de virtutea tîlu tată, dar na-ai are lăsată încrederea lui caod apa cum lu na-ai lăsată iubirea.

Pe Lauren e dură suferință vîdîndu-gi tatară auzind alt, dar nu tîlu nîci un efort să vorbească atunci, ci se uită la William care continue să privească în poartă ca o fată poclîngă.

Abel înclina ochii o clipă, după care spus:

– Lauren, William mîca spus că nu mai poate tîlu dacă nu arencău o călătorie cî mai curînd posibil. l-ai oferit călătorie, nu dintr-un sentiment de vinovăție, ci dintr-o dragoste profundă. Cu unu alt reînnoșător...

Vocă l se tîrso și l-ai ascușo țipa în rîmă.

Vîdîndu-i durerea, Lauren se rîlîcă de pe fotoliu și se ghemui lîngă Abel. l-ai apăsă ambele mîni pe ale lui și aștepta pînă cînd el l-ai rîlîcă privrea.

– Mîrta, Abel, spus ea atunci. Singura dată cînd am tîlu singură cu William a fost acoră. A venit apoi în țipa noastră și a încercat să mă sîrta și.. să mă sîngă.

Sandra Broom

Lauren îl ghicea pe fapt în timp ce le povestea prin ce trecuse.

Ondă tremură, vânt răcoare lui William pe umeri săgind-o locat în ploicare.

– Lauren, draga mea, nu trebuie să ne mai ascundem. Nu înșelegi? Ne vom căsători și vom locui împreună. Am plăcutul. Dar eu mi-am măritat plăcutul în fața Domnului. Dacă vei măritat și tu, vei simți pașea casei-mi înună acum suflete.

Ca să depăși lăc de el, ascundă făgăv din prime.

– Ești nebun? Singurul lucru pe care o să-l mărităscu e că-mi faci să.

William îl zâmbea lui Abel.

– Mă tem că e prea tensionată. Mi-a vrut să aștep despre relația noastră ascunsă. A vrut să se cruje.

– Bineînțeles, spusese Abel uitându-se la Lauren de parcă nu ar mai fi văzută pleo aturei. Căci că nuntă se trebur să aște loc el mai cuind posibil. Lauren, apăsese faptul că el vrut să se cruje. Voi binecuvînta această căsătorie. Voi fi redată familiei mele și familiei Domnului.

William distigase. Cu o subtilitate satirică, conșopuse acel contrastu și cel doi Prather îl ocuroasă. Abel vorbise de tădare, dar nu avea să ște el de tădare se strepe ea.

Le-ar fi putut arăta vîrșile de pe brațe, dar de ce să o facă? Dacă sîrșirșe înșelătoriei lui William glăise un teren alt de țară în mîșle celor care ar fi trebuit să o curăsoacă și alt de țară și să o lubească alt de mult loci să nu o bănușască de o asemenea mîșlăre, ea nu avea să plădese în apărarea ei. Abel

FRUNȚĂRI

era slujitorul lui Dumnezeu, dar nu era Dumnezeu. În conștiința ei era curată.

– Nu o să mă mărit cu William. E un mindinos. Și chiar dacă n-ar fi fost, tot nu m-aș fi mărit cu William Keller.

Sybil scosea un șpit și olov din nou pe pământul carapelei.

– Lauren, vrei să ne scopos de rușine? Copila mea, te rog să te gîndești la noi, dacă nu vrei să te gîndești la nemurirea sufletului tău, spuse Abel.

– N-am făcut absolut nimic. Nu voi fi condamnată la o viață de nefericire alături de un bărbat pe care-l disprețuiesc, spuse ea cu fermitate. Dar nu trebuie să vă faceți de rușine pe care v-ați adus-o peochea mea aici, pentru că am de gînd să plec.

Și o făcu. Plăcuse în cursul aceluia săptămîni, lînd de la bancă puțini bani care îi aparțeau.

Telegrama pe care i-o trimisese lui Ben Lockett a doua zi după discuția lui William cu Abel ajunsesă în mîinile marelui proprietar de vite exact cînd acesta sosise în Austin. Îi răspundese repede și bucuria lui vădită i-a redat speranțele. Cîteva zile mai tîrziu, plecă casa parohială a soților Frather, rețetată și rearsată. Dar se îndreptă spre Texas și spre o nouă viață alături de familia lui Ben Lockett.

Familia lui Ben Lockett. Era pe cale de a deveni o membră a acelei familii. Care făcea bine?

Sandra Brown

Da, își spunea ea, Ffioea singurul lucru pe care putea să-l facă, în afară de a pleca fără nîd un loc și fără nîd o țară. Da. Cea mai bună soluție era de a se mărita cu Jared.

Sîntul lui o uchise și o jignise. Dar unde era deosebitul pe care ar fi trebuit să-l simtă? Ceea ce o făcuse trează în seara cînd o sîrusea William. De ce nu fusese scrișită de gura lui Jared? În legătură cu sîntul lui nu își mai amintea decît insistența venoasă a buzelor și a limbii și căldura protectoare a îmbrățișării lui.

Se întinse pe spate și își acoperi fața cu mîinile de rușine. Îi plăceau așei sînti.

Și nu avea să-i uie niciodată. Care se putea căsătorii cu așei bărbat, putea trăi alături de el și să își amintească mereu de acel unic moment de pasiune? Pe lingă toate căsătoriile înalte, putea să tolereze așei umilință supremă, știind că și el avea să fie mîna așei sînti?

Pe de altă parte, nu găsea încă altă soluție. Cel puțin, căsătorindu-se cu Jared, avea să aibă un fel de sînti, o sarcină de îndeplinit.

Sarîi păreau lipsă de importanță acur, dar, peste doi ani, ar fi putut fi sarcina de importanță. Cei doizeci de mil de dolari ar fi putut însemna diferența dintre a trăi confortabil și a muri de foame. Cîntăreai problema numai din punct de vedere financiar, putea înclina să refuze o asemenea ocazie?

Și, pe urmă, mai era și bărbatul, Jared Lockett. Nu! Nu voia să se gîndească la el, căci îi era imposibil să refuzarea. Avea să învețe să trăiască împreună.

Peccati ascunși

Acest lucru avea să fie o realitate majoră, dar avea să averseze înaltul cu înaltul.

Sa totuși.

Peștul zise, Lauren răsesse în camera ei, încercând să își stăpânească tulburarea. Cînd veni cea dină, își schimbă tușa și își plepărnă pînă, privindu-i mai bine decât dinainte. O bălăcă rece și uată pe care o fruse pe ochi îi făcuse să nu mai se rogi și umileji din cauza pînății. Se aștepta reflecție, dar înina îi bătea înroșitor de tare în timp ce cobora.

La masă, Orla spusese într-o doară:

– Lauren, marea ne avea loc de mîine într-o săptămîină. Vor veni oșea invitați.

– Peștea tare, răspunse Lauren.

Jared nu veni la cină, iar absența lui nu-l fu explicată în nici un fel logicabil.

Capitolul 8

În următoarele câteva zile, Lauren se gândea de obicei lucruri de ficțiune, închi nu îi mai rămase timp pentru introspecție. Importanța acelor evenimente o împiedica să le analizeze cu mai multă atenție. Era mult mai ușor să se lase dusă de val. Altfel de pînă îi erau cînte, închi seara stătea în pat agitată, sperînd să adoarmă repede. Numai că mintea refuza acest lucru și era forțată să se gîndească la ceea ce se întîmpla pînă cînd, în casa din urmă, acelu i se învîrteala și cădea într-un somn agitat.

La început, Elena și Ross au fost surprinse cînd au auzit că seîtor Jared urma să se însoare cu frumoasa domnișoară Holbrook. Dar după puțin timp,

Poturi ascunde

erau în cuștea teatrelor și au fost prinse în viltare. Aproape că o exaspereau pe Lauren cu grija lor exagerată.

Recepția lui Jared față de apropiata căsătorie era de acceptare rece. Nici nu simțea așteptarea, nici nu o trata cu una pe care ea știa că trebuia să o simtă. Cel de-alte ori erau împreună, îl aștea aceeași indiferență ca tututor celorlalți. Era politicos, dar nu evagant. Conversa cu ea când era nevoie, dar nu angaja dialoguri personale.

Ar fi putut să o iubească la nebunie sau să o disprețuiască. Expresia lui nu trăda absolut nimic.

Olivia aranjă totul în acea perioadă scurtă de timp. Lauren fu consultată foarte puțin. I se spusese că avea să fie o curtenie civilă restrânsă în salonul cel mare, după care se va da o recepție pentru cei alți invitați. A doua zi, Lauren și Jared urmau să plece la Keypoint, în „Jura de mare”.

Lui Lauren i se lăsă înțeles de Olivia ori pe zi pentru timpul scurta că Olivia insistase în dădă protestelor lui Lauren. Gestul Oliviei nu era motivat de generozitatea sau de vreun sentiment maternal față de ea, ci doar de dorința ca totul să fie perfect și să nu slăbească bănușii.

Răspîndise zvonul în legătură cu familia lui Lauren. Povestea era că părinții ei nu puteau veni deoarece tatăl ei suferea de inimă și nu putea călători, iar bătă ei mame avea prea multe treburi, așa că Olivia se oferise să se ocupe singură de nuntă. Dacă cineva bănușea ceva, se temea prea mult de Olivia pentru a-i exprima suspiciunile.

Doamna Gibbons, scoatosea care fusese înfrântă cu realitatea întregi gârâențele a lui Lauren într-o perioadă de timp imposibilă, reflecta golul și bucuria generale în legătură cu faptul că bărbatul cel mai înfrânt al Toata-său, Jared Lockett, fusese în sfârșit, acasă.

Lauren fu cîntă din vîco caritatea și colțurile lucrurilor care se făuseră pentru ea. Erau toate și făcute din cele mai bune materiale și toate făcuse erau: fete cu dantele delicioase, floști, alți pentru ei, și ei și pentru soare, petarice, palmare, pălări, mînuși erau: împriștate prin camere în diverse stadii de acotufie. Doamna Gibbons lucra în jurul lui Lauren asemînd unui sculptor în jurul unei capodopere, născînd, născînd, trîgînd, întorcînd, născînd, născînd și murend din tot timpul apăsînd la aceea modestă ei. Lanțurile de corp era din cele mai fine plășuri împodobite cu panglici din sate și dantelă.

Lauren stîtea înbușorată în timp ce doamna Gibbons îi puneă o nouă cîntăpuză pentru a o proba.

— Sînt foarte... subțiri, nu? întrebă Lauren cu timiditate, privîndu-și alini care se vedeau cu atîta claritate prin material.

Doamna Gibbons rîdînd ușor.

— Domnului Lockett or să-i placă la noturile lucrurile altele, dar o să fie, de asemenea, nerăbdător să te vadă înăls etc. Al un corp foarte frumoș, Lauren. După ce o să te vadă desfrînată, n-or putea să nu te mai lase să te înfrînci niciodată!

Lauren fu îngrozită. Era încă atîrnată în legătură cu reacția ei la sîbratul lui Jared. După lui William i se

FACUTI ASCUNSE

Impaciunea cu toată puterea, lui Jared nu îi aştepta răstăgărit, cei şapte nu au fost multă convingere. Dar cei doi băieţi riei nu sufereau comparaţie. William era respingător, în timp ce Jared era bunca şi vâi, în ochii lui...

Nu! Nu avea să se mai gîndească la el. El cu siguranţă că nu se gînde la ea. În timp ce stătea o privire marea strălucitoare, acum o ignora complet. Lauren nu se fi putut spune că din aceste lucruri o tăbura cel mai mult.

Spere maritai Clint, totu în gata în timp. Noua generaţie a lui Lauren se afla în studiu, cu excepţia lucrurilor pe care Elena le împărtăşea pentru că ea să se la la Kypoid.

Fosa, împreună cu alte câteva ajutoare, găseau timp de zile întregi pentru „realizarea scopurilor”. Căsa fu împiedicată cu flori şi tergi în glivene. Căsa de iubirea Clint să facă să se adune de la Austin fără să se distenască, avea să dădea un marea pentru marea.

Fost vrea zădărnici, în două runde, de la fereastra de uşă, cu numai câteva săptămîni în urmă, primele planurile convingătoare fuseseră al lui Ben Lockhart.

- Eşti mulţumit, Ben? Iată-l ea în poartă, într-o clipă scurta se lăsa desăpăşii orizontului.

Încerca să se încredinţeze că acel rădăci era un semn bun.

Sandra Brown

Elena veri cu tava pe care se afla micul dejun. Agitația i se citea în ochi și în sporovălaia vocii. După ce mîncă tot ce îi putea tolera stomacul ei nervos, Lauren făc o baie și Elena încep să o ajute să se întredacă.

Rochia de mireasă a lui Lauren nu se conformează tradiției și era frumoasă în unicătatea ei. Căntărea pîlburile era dublată de un turu de mîlțase de aceeași culoare. Mînedile bufante și conșaj, pînă la partea de sus a șiret, nu erau clipșușe. Culerul era înalt și îi mîngia ușor maxilarul. Un volan bogat înalta fusta streșită, atingînd ușor pantofii din piele de clipșieră. Își prînsese în talie un buchețel de violete de un purpuru aprins. Cășut-broșă era învelit, fiind pînă de combinare.

Pîrul îi era strîns în cășut streșit, dar Elena insistă să lase câteva bucle să-i cadă în jurul feței și pe umeri. Lauren se uită la fata din oglindă și se întredă decă acea clipșură în rochie scumpă, cu clipș pîl și ochi teniștoei, era chiar ea.

Elena își privi idolul cu respect.

– Zărică Lauren, sîncă foarte frumoasă, poșă ea. Ca Presericița Feciorăi Maria.

O sîntă sfîșasă pe obraz și ochi ei mai se umplură de lacrimi.

– Îți mulțumesc, Elena. Aș fi vrut tare mult să fi acolo în timpul ceremonial. Ești cea mai bună prietenă a mea.

– Îți mie mi-ar fi plăcut, dar...

Elena ridică din umeri, după care cită și spune:

– Mai degrabă aș vrea să fiu de față în noaptea

FAZUT JARRED

nuși, să stai dacă toate lucrurile în legătură cu soțul Jared sînt adevărate. Se știe că e mare că un omîșor, cîntec foarte romantică, nu?

Chicotind în continuare, o împins pe Lauren ușor spre soacra. Chipul mîinii pîlîse condensată.

Se hotărîse să se conducă la altar de Carson. Cînd spunea singă ei, Lauren era îngurată că pînă-nde nu avuă să o mai auză în mult timp. Carson îi vorbea însoț, îi dînd, o lătu pe braț înșăpăr și apoi o conduse spre salonul cel mare.

Se opriă sub arce și toți cei aproximativ doi-zece de invitați, care discutau animat, îi încurajă brusc conversația. Oga, împreună cu pînă după-amiază aceea de la biserica metodică, însoții însoțirea cu acțiuni caile.

Era pentru prima dată cînd lumea, în stări de Parker și Karl Vandiver, o vedea pe misterioasa domnișoară Holbrook și pe toți îi cuceri fuzuseja ei izbitoră. Era ușor de vădit cum de nepută să pînă stăpînire pe inima tăbăcioasă a lui Jared Lockart.

Dacă mîine nu ar fi avut o experiență de ani de zile în a-și împiedica inșăpăr țepi să izbîndească orice emoție, ar fi rămas cu gura căscată la vederea mîinii lui. Era categoric împotrivă acelor țese, dar cum potea un bărbat cu sînge în vene să rămîna indiferent țepi de țepăre care, în curînd, avea să-i poarte sursele?

La naiba. În alte împrejurări, poate... Cîndurto acestea s-au roat, bălăne, îi spuse ei. Totuși, nu se înșăpăr nimic dacă o pînă, nu? Căer asta trebuia să facă mîri. Femeia care mergea la țepi lui Carson era superbă. Era... cum?... la fel ca cînd? Ca nici o

Foarte încuraj

rămânând, totuși, cu ochii plecați, înima îi trezări în piept când îi văzu ochii arștici plini de o emoție pe care ea nu o mai simțise niciodată în el. Ea îi fost înțelegere? Acord? Chiar admirație? Aproape că îi înșușii acele buze schișind un zâmbet slab. Ar fi vrut să se uite în continuare la acel Jared transformat, dar judecătorul vorbea. Cu plăm de riu, îi desprinsese privirea.

Ceremonia fu scurtă și la obiect, spre deosebire de celelalte nunți la care asistase Lauren. Sîmp o ușoară examinare. În timpul ceremoniilor oficiale de ei, Alci vorbira de stăruie despre caracterul sacru al căsătoriei și binecuvîntarea Domnului, despre faptul că tuc a fiout cea dintîi minare în public în timpul unei nunți. Dar soavele era cununa chită. Totuși, când judecătorul apuse: „Mă declar așz și soșe”, cuvintele acesia răsunară tate și nu avură nîd un semn pentru ea.

Judecătorul Andrews făcîră cu căldură perchea de tineri tumeși din țara lui.

– Poș să sîn,și mîreasa, Jared, sîe ei zîmînd.

Jared îi luă un sar detașat și se pregătî să o sînde pe Lauren de ochii lui, pe straz. Dar planul îi fu dat poșta cap și stîlghirea de sîne se evaporă în clipa în care îi văzu buzele transale și tremurătoare.

Îi amîră de călătăt sîrnat. Cel care îi rgăduise profund. Cel care fusese cucerimîrîr în violența și strîlucirea lui. Cel al cărua impact asupra lui nu scăzuse înșă în intensitate.

Amîrîrîrea aceea căre îi veri în mîrîre negoșîră aduse cu ea sîră o durere înșușitabilă, cîr și o

Nandra Brown

plăcere încred. O căldură familiară deja i se răspândi în tot trupul. Dorul neapăs de mult să guste acele buze din nou și, de să și potolească foame din vârstă, de să-i înțelească ață de mult încât să vrea cu tot dinadinsul să-i caute surse și să-i strângă. Iși adună toate strălucirile de aine când o trase spre el și își lăsa buzele de cele care permitau aște dutoare.

Fu astfel de la acel chin de către Olivia, Carson și prietenii lor, care erau narlecități să o murească pe Lauren și care îi copleșiră cu felicitări din toată inima. Se surprins pe sine când îi strănă posesiv mîna lui Lauren pe sub brațul său.

Tot restul după-amiezii, familia Lockett își trăie căsătorii cu mîncare și băutură din belșug. Cu numai o lună în urmă, mulți din acei invitați fuseseră acolo pentru a-și aduce omagiile lui Ben Lockett, care stătuse înima în sînu ei în înălțarea aceea. Toată acea atmosferă sumbră dispăruse acum. Domina un aer de mare sărbătoare.

Carson șiu un toast și paharele cu șampanie se ridicară în chip de salut. Cînd duse paharul la buze, Lauren își lăsa privirea lui Jared pe desupra cristalei. Cînd lui scîlpeau surt și erau mult mai amestec decît vinul. Ea sorbi mult mai puțin și mai delicat decît el, dar cînd vru să lase paharul jos, el îi duse din nou la buze și șampania îi alunecă prin gîtle, întind funcțiile din stomac. „Se știe că e mare să ai un amăsar!” Gensul exact al cuvîntelor Daniel îi sculpa. Nu gîla decît cîi, atunci cînd se uita la Jared, gîndurile în legătură cu fîdelul lui o gîneau și o tulburau.

Exact cînd el voia să lase paharul jos, cineva îi lăsa

Feceri incerte

peste tot și campania îi curse pe bărbie și pe reverul hainei.

– Cât mai amănunțit, nu? Să ai un mire-sוף spusă ai zimbînd, după care puse paharul pe o masă și își acutură mîna udă.

– Crezi că-i amuzant, nu? Să ai un mire-sוף spusă ai zimbînd, după care puse paharul pe o masă și își acutură mîna udă.

Acționînd din instinct, Lauren îl îndepărtă picăturile de pe rever și, ascuțit de un imbold incoșt, îi glase ușor bărbia.

– Așa, acum e mai bine, zise ea zimbînd și își ridică privirea spre el, dar totuși dînd încă încoșarea din ei.

Tragul lui Jared îl trîdase. În clipa în care degetele ei îl atinsesă fața, se simți terțit de excita. Încopuse să creadă că încopuse ei era reală. La naibii nîd o femeie nu putea să atingă un bărbat, să se uite la un bărbat așa cum făcea ea fîlă și pînă exact ce face. Ben ar fi trebuit să nu se lase pîrălit de jocul ei. Jared era hotărît să nu o facă.

– Jared...? Întrebă ea pîrălit.

– Ai trebui să ne plîmbăm pîrălit invita, doamnă Lockett, spusă ei fîlă și, luînd-o de cot, o conduse spre un grup de caspeș.

Lauren simți o strîngere de inimă. Totuși dînd credes că încopuse să facă progres, adevăratele sentimente ale lui Jared legăsură la lumînă. Cum aveau să supraviețuiască celor doi ani? Cîtă în simes ei. Acum era prea fîdu ca să se gîndească la acest lucru. Va trebui să se descurce cum va putea pe viitor.

Sandra Brown

În ziua aceea, nu se putea concentra decât asupra bărbatului de lângă ea. Femeului lui îl lăsa să fie aproape imposibil de ignorat. Într-adevăr, Jared era splendid în costumul negru și cu cămașă albă. Ochii îi strălăceau cu străluciri de ambră și dinți strălucitori i se desprindeau dinleste de dinți albaștri dintr-o dată în toate părțile, câștigând încrederea tuturor celor prezenți. Femeia ținute cu nerăsuflare afară sub privire soferilor. Eluse doar cele două pahare de șampanie tradiționale și folosea curiozitate și gestul plin de atenție când o prezenta pe Lauren celor pe care îl cunoștea de o viață, acceptându-le cu aplomb glumele referitoare la norocul de a fi găsit o mireasă atât de înfricoșătoare.

Entuziasmul i se revărsa singur când cei doi Vender voriră să îl felicite. Lauren zâmbi o înclătșare a maxilarului lui Jared și îi simți buza încordându-se lângă el. Fu posibil, dar vocea îi era lipsită de convingere când le mulțumi pentru prezența la nuntă.

– Ai făcut-o foarte repede, Jared, spuse Parker tălăndu-l pe umăr și Lauren simți o înclătșare sub materialul negru. M-am gândit că tu și Lauren aveți de gând să vă căsătoriți.

Jared îl surzina privirea pătănușoasă fără să clipască.

– Mă tem că formal ne dorăsim puțin. Eu cred că nu se cuvenea să ne căsătorim atât de curând după moartea tatii, dar, din fetele, am reușit să o conving.

O luă posesiv pe după umăr și o privi adina în ochi, trăgându-o spre el. Își juca roata exterioară de bine, își

Facut actor

apare sa. Aproximativ trupului lui si acasa prinde
intermis o floare, sari la greu sa respire.

- Doamnă Lockett, dați-mi voie să vă arat puțin
totul, spune Kurt privind-l pe Jared provocator. Am
vise să știu cineai, nu?

Fără să aștepte un răspuns, Kurt se apleacă și îi
apăsă buzele groase pe ale ei. Ea se cutremură și, în
aceleși clipi, degetele lui Jared îi strinseră umărul alt
de tare, înfățișându-i să fie.

Kurt aruncă încă un zâmbet provocator și se
deplătă.

Jared se uită furios cum se apăsă lângă ea din
toate din arag, care era distrusă din cauza acestei
cristalizări neașteptate. Căci în permanență atârșit al lui
Parker Vondler alături simțind că de pe chipul lui
Jared și din apăr în sine lui, gândindu-se că de
interesante avea să fie toate urmările. Îi plăceau
foarte mult conflictele.

Jared nu își dădea seama că îi strîngea umărul lui
Lauren destul de tare, căci acesta se mișcă ușor. Când, îi
retrase mâna lui și murmură:

- Nimeni nu poate rezista furtacilor dumitale,
nu-i așa, doamnă Lockett?

Deși care, pe același ton, strigă:

- Zăboga, Lauren. Dar ești o născută feliță,
nu ăia.

Un alt oaspete veni lângă ei, iar Jared își relată
seral de mine tuturor cu ușurință unei astfel de
experiență. Lui Lauren îi venea capul datorită electivelor
paranormale și eroicilor care o copleșiseră în cursul
septembrii se trecuse. Tare mult ar fi vrut să se scute

și să se retragă în linșea stăcoasă a camerei ei. Dar, dintr-o dată, apă clocotită ar fi fost imposibil.

Văduva lui Ben dormea cu obligația ei puțin matinală, era trează în ziua aceea, după cum obiceiul Lauren. Șuvițele negre îi captau lumina soarelui de amiază, iar obijul roșu îi era împușcat de albele aplete. Lauren bănuia că era maximum de fardată pe care o putea singi Olivia. Părta, roșie din georgina de un verde mare care îi învelița ca o ceață stăruie înaltă și impunătoare.

Carson o urma în felul lui unul și dintr-un alt. Lauren simțea o profundă părere de rău pentru el. Nu îi arăta nicio simțire altceva decât bucurie, un sentiment foarte rar întâlnit în casa aceea. Era jălit în devotamentul lui față de Olivia care îl ignora, îl domina sau îl murdăra.

Prima lui Lauren se opri îndrăgostit asupra lui Kurt Vandiver, al cărui ochi albaștri o ținea anverat pe sub apăsătoare aproape albe. Instinctiv și absolut fără să-și dea seama, ea se trase și mai mult lângă Jared, bucurându-se de sentimentul de protecție pe care îl oferea trupul lui.

Acuma o prii repede, întrerupându-și conversația cu soția unui din directorii bănești, și urmându-i privirea îngrozită, îi alina pe Vandiver, care stătea roșcat de jale. Imediat, Jared îi înconjură mijlocul și mână lăsa opri chiar sub al.

Cealaltă nu se potă năstărnici de Kurt, care, asemenea unui voyeurist plimbându-se print-un bordel, își lăsa buzele largi. Lauren se culcă, dar nu știa dacă era cu reșopă față de expresia

Facut acurate

oboseală de pe chipul lui Kurt sau datorită mîinii lui Jared care pînea să o arîie prin materialul rufelor. Kurt îl ținea cu ochiul lui Jared și se desprînea de perete, legînd pe verandă.

Jared și Lauren nu se mișcaseră, iar soța bancherului continua să vorbească, fără să bage de seama ceea ce se desfășura în preajma ei.

Lauren simți mîna lui Jared scrobîndu-i toată palma pentru cășoaga lui Jared, conștientizîndu-se amănunțit cu cel al tîrîșului și al țîmpănelor. Cînd îl vedea acolo forat, ea îl simți vîrșindu-i vocea în piept. Soța directorului de bancă se îndepărtă, dar Jared continuă să o joie posesiv. Mîna îi tremurîu ușor cînd îi mișcă degetul arătător în sus, mîngîindu-l ușor partea laterală a simului. Sau era doar o închipuire a ei? Lauren simți că moare din cauza izbîzilor puternice ale inimii și își clădă așternut într-un poem slab.

Un alt cîșpete veni spre ei și, însoțit, că regast, degetele puternice se retrăseră, lăsîndu-și amprenta fierbinte pe pielea lui Lauren.

După-amieca începea totul unui amurg violet. Invitații pleaseră. Canon și Olivia stăteau alături, pe una din canapele. Erau stîniți și bucurîți că, în sfîrșit, se terminase totul.

— Eh, ne-am descurcat minunat. Toată lumea a fost convinsă că e o căsătorie din dragoste. Și o să se ducă vertea, zise Olivia îndîmîrată.

- Îi dăseam totul lui Lauren, spusese Carson cu generozitate. Epi o mîneaşă foarte frumoasă, dragă mea.

- Da. E nevastă perfectă, spusese Jared zîmbindu-i afecţat lui Lauren, care o ajută pe Rose să apuce lucrurile pe-o linie mare.

Cădu pe gît un pînău de vîntură.

Olivia fuşi uşor pînău a-şi secunde zîmbetul mişcîndu-se în apînău pe buze fără să se deosebească de Lauren, care o ajută pe Rose să apuce lucrurile pe-o linie mare.

- Şi tu ţi-ai jucat bine jocul, Jared, spusese ea. Poartă-te frumos cu Lauren în public şi nimeni nu să-şi dea seama de nimic.

Lauren continuă să-şi ţină ochii plecaţi. Tot nu făcea parte dintre ei şi nu le plăcea nici de puţin de sentimentele ei.

- Puteţi să staţi la Koppert cu vînt de noapte. O să spunem că sînteţi în luna de miere. Nu-i ceva foarte lejer din partea ei, dar, dacă înţeleg ceva, o să spunem că Lauren ardea de nerăbdare să vadă femeia, cea Olivia, înţelegîndu-şi un cântec.

- Foarte bine, totuşi Jared. Abia aştept să mă întorc. Cînd am plecat...

- Şi cîndapoi entuziasmul eşecului fuşi de feroc, Jared. Te rog să nu te pînău cu sîntea mea, zise Olivia fără să se deosebească de Lauren, care o ajută pe Rose să apuce lucrurile pe-o linie mare.

Jared strîns din buze, după care spusese lauren

- Lauren, o să plecăm de-aici de-aici. Şi să cântec, nu?

Facuri ascunde

Întrebarea sună aproape ca o provocare.

- Da, gîtu să cîlitesc, Jared, răspunde ea și el o privește încreștat.

Care ar fi vrut ca ea să nu gîte? I-ar fi plăcut să găsească alt motiv de batjocură?

- Atunci o să mergem cîlare, spune el nerăbdător. Pepe o să ne aducă bagajele cu cămila, adăugă el, după care se uită la ea și zice cu asprime: Gîi nu-ți lei toate lucrurile.

- Îmi dai na veșeam de gînd, îi răspunde ea pe același ton, întorcîndu-se din nou spre așezul ser autoritar al lui, după care continuă în ciuda privirii lui întinate: Din moment ce vom pleca aici de diminea, cred că o să mă duc sus. Noapte bună, Carson. Noapte bună, Olivia.

Traversează încălțarea cu capul sus și spatele drept, dar cînd ajunge la ușa, se oprește și își privește din nou. Îi era greu să spună ceea ce gîte că trebuia să spună.

- Știu că ai făcut un efort extraordinar și căutului coloanelor, Olivia. Chiar dacă n-ai făcut-o de dragul meu, apreciez foarte mult gestul. Florile, nîmcarul, hainele, totul a fost minunat. Îți mulțumesc.

Cei trei tăcuseră timp de câteva clipe după plecarea ei.

Apoi, Carson își privește și spune:

- Jared, să te porți frumos cu ea. Avem motivele noastre, dar ea e nevinovată în toate acestea astea. Fii bun cu ea.

Lui Jared nu îi plăcea să-i spună cineva cum să se poarte cu o femeie și, avînd de gînd să dea o replică, se întoarse înapoi burta de unde lui o stătea mare de

Sandra Brown

whisky. Capul lui Carson era sincer. Nu îi dăduse un ordin, ci îi sugase. Darad îşi înfrunghi curiozitatea să se afle: deja pe burtă, spuse morbid noaptea bună şi urcă scara.

Stătea de o oră în camera lui, blind încetîmău şi ascultînd zgomotele apăsătoare pe care le făceau paşii ei pe podeaua camerei alăturată.

– Pentru noaptea mîrji mele, spuse el băjocosoilor prieteni-se în aşteptarea mîrsoşii de bucată.

Imaginaa lui îi poci. Nu îşi amînea cînd îşi scoase veşta şi halia, dar, atunci cînd o privi pe ea urîr, le văzu acvitate neglijent pe spîrtul unui scaun. Cînd îşi scoasese buconi şi îşi deschisese cîmăşă? Cu un gest caracteristic, îşi trase degetele prin păr.

Fără înţeleasă că mîreasa lui era la fel de înmădă şi calmă ca în clipa în care i-a înfrînginat în faţa altarului. Său poartă era înfrîngită deja de culcare. În ce domnea, care? În nici un caz în ceva provocator, îşi spuse el ironic. Ceva cast şi...

De ce nu? De ce să nu stădă cu ochii lui? De ce să aude numai ei în acea noapte de iad? În defaltă, era secul ei şi avea stăpîn drepturi!

Nu notă în mod conştient să o desurjea, dar îngeri de o forţă ciudată şi obedienţă, se înod în faţa uşi care le desăpăra camerele.

Dădu cu putere. Nu primi nici un răspuns, dar

Focuri ascuțe

nepoăile din camera albităscă încetăreă trupul. Rău din nou, de data aceasta, rotindu-i nura, care se auzi ca un suspin tremuritor. În aceeași clipă, sculă din cap și îi repetă cu mai multă forță. Linște.

- Ce?

Tomater, șevăter.

- Deschide.

Ea un cedin. Spore.

O paură înălungată.

Apoi, în alăpt, ea îl înșebă cu calm.

- Ce dorești, Jared?

El izbucni într-un hahot de râs, mormăi căsca obacănă și neînțeleptă și răspunse ridicând vocea:

- Deschide ușa!

Îi auzi pașii și togetul hainelor când ea se apropie până când ei știu că se afla afară de partea cealaltă a ușii.

- Putem vorbi și așa, Jared.

- Dacă nu deschizi ușa asta de uși, o călări, spune ei tu! Vrei scandal? Mă pui în pasă.

Urmi un scurt moment de tăcere, după care cheia se ridică în broșca ușii și de neîntoarsă. Căta fu apăsată și ușa se deschise.

Pău îl era lăsat liber, încașându-i chipul într-un nor negru și curgându-l în valuri grele pe spate până la mijloc. Putea un capot tot croit în formă de V în față, care se încheia cu nasturi de la piept până la genunchi. Dabota I se revărsa pe mijloc deosea fiind mîncăre largi. Buzele tremurătoare îi erau ușor desfiluite pentru a lăsa să-i scape răufăcarea aghiă. Începe cădănto să-și ascundă fața.

Focuri ascuise

— Presupun că l-am scris dintr-o pânză, se îngălbeni el stăruindu-se pe poezii și insistându-se de ce nu scriea nici un fel de astirlecje.

Tot ce scriea era o dorință puternică pe care încerca să o alunge prin somn.

Capitolul 9

Elena îl zgâlbi ușor umărul lui Lauren, șoptind:

– Sefere Lockett, trez-te! Trebuie să mă pregătesc de drum.

Lauren deschise ochii, dar când văzu înfruntul din odăie, năunse un protest în penă. Nu voia să renunțe la somn după ce acestia se lăsase atât de mult așteptat. În cele din urmă, insistențele Elenei o treziră și își aminti brusc unde trebuia să plece în ziua aceea. Așeză apterulul la o parte și se ridică jos din pat. După pușie timp era complet trează și, în ciuda năvălirii în privința lui Jared, ardea de nerăbdare să vadă ferma pentru prima dată.

În timp ce o ajuta să-și facă toaleta, Elena

Focul ascuns

aporturile despre că de frumoasă fusese mama, că de minunat arătase Lauren în rochia de mireasă, că de frumoasă fusese Jared și că de norocoasă era Lauren să aibă un asemenea soț.

Fata fusese surprinsă cu câteva minute mai devreme când băbuse în ușa lui Jared pentru a-l trezi.

– Seara Jared, e-ai trezit? Trebuie să ai pregătit de plecare. Seara Lauren, mi scuzi?

Urmasă câteva clipe de timp, până când Jared mormăia somnoroș:

– M-am trezit.

– Seara Lauren, vești să vă ajut? Întrebarea Elena, gândindu-se că, poate, proaspătul soț avea să prelă a parte din îndatoririle ei.

Se auzi un toznat de așternut, o înjurătură după care Jared spuse:

– E în camera ei. Dă-te și trece-te-a.

Elena rămăsese uimită în fața ușii.

– Dar, seilor...

– E în camera ei, mormăia ei.

Aziul, în timp ce punea câteva lucruri de ultim moment în bagajul lui Lauren, Elena ridică din umeri. De ce nu dormea Lauren cu soțul ei? Obiceiurile acelor „gîngoași” o slăbiră întotdeauna.

Singurul lucru care o împiedicase pe Lauren să se năruască o mireasă alărcită era costumul de călătorie, pe care îl primise în dar de la soții Frather, care insistaseră ca ea să urmeze ritul cursului de călătorie. Costumul albastru din catifea, cu furtă lungă și jacheta alărcită, îi venea perfect. Ocupase foarte mult spațiu într-una din valize, dar nu putea renunța la cel

mai bunca lucru pe care îl avea în momentul plecării din Carolina de Nord.

Elena privea costumul cu îndoaie și o întrerise pe Lauren dacă nu prefera să îmbrace una din fustele despicate pe care i le Măuse dădese Orlans.

– Nu, spuse Lauren cu înclăinare, înclinând righe aceluși în pălăria sa roșie. Vreau ca Jared să mă vadă cu ceva ce-mi aparține. Ceva ce n-a fost cumpărat de mama lui.

Cele două femei tacuși închisero valizile când Papa făcu ușor în ușă. Elena îl deschise și el făcu o plecădușă, după care spuse:

– Sefor Jared vă așteaptă.

Luă bagajele lui Lauren și puse înșelarea lor pe soacă. Îl privea costumul cu scepticism și mormăia ceva în apăsătoare, cântărind din cap-n-cap.

Legea cu valizile pe ușa din față, dar Lauren făcu un pas pe la buclă, unde făcu în fugă o căsuță de casă. Dimineea era rece și casa îi încăldea trupul, dar nimic nu îi putea încălzi sufletul. Încă nu îl văzuse pe Jared și, după schimbul de cuvinte din seara precedentă, îi era groasă să dea ochii cu el. Care în ce stare de spirit era?

Rosa se agita prin buclărie chiar și la ora aceea matinală. În timp ce Lauren mormăia righe „jortilar” caile de pe care ploua totul, Rosa observă înălțarea de pe chipul încrețit „gîră”. Știa tot ce se petrecea în casă și nu era sfid de proastă încît să creadă că acea călătorie subită se baza pe dragoste. Ci făcu ușor pe mîini pe Lauren.

– Sefora Lockert, totul o să fie bine. Sefor Jared...

Feceri scurte

seferă înăuntru. Aici, apasă ea lipindu-și mîna dolofană de pieptul mame. Dar e un om bun. Vă place foarte mult.

Lauren dădu să protesteze, dar Rosa continuă repede:

– Rosa îi cunoaște de cînd s-a născut. Vă spune sigur.

Zîmbă încoace și înșelător, după care o lăsa din nou pe mîni, gîndind:

– *“Rye non Gies”*.

Papea vîrî capul pe apă, își chese gîneul și apuse, parcă scuindu-se:

– *“Seilor Jared...”*

Și făcu un semn din cap, dîndu-i de înțeles lui Lauren că trebuia să-i unească neînfrînat.

Înainte de a legi din buclărie, Lauren o întrebă pe Rosa, alta supîncoasă. Elena mînea îngră apă de la intrare și ochii îi schînceau pîni de lacrimi. Lauren o întrebă apoi cîi îi permitea burta țelui.

– O să mă supăr dacă bebelușul o să vină în lipsa mea. O să mă anunț! Sper că totuși o să fie foarte bine.

– O să vă anunț, dar nu vă faceți grijă. „Nîce” o să se nască bine, spuse Elena dînd.

– La revedere, Elena.

Cele două femei mai stăuseră întrebate cîteva clipe, după care Lauren legi.

Jared era cîltare pe calul cel mare care era legat în

1. *“Merg cu Dumnezeu (ep.)”*

spatele cârpei în plus când scotea Lauren. Era din nou un „requero”. Purta o pereche de dănie negre înalte și obligeuși parietali albi. O geacă de piele îl apăsă de trîgul acestei dăniei de octombrie. Pe deodată avea o cămașă albăstră și, în jurul gâtului, avea legată neglijent o eșarfă roșie. Părțile negre erau trase foarte mult pe ochi și fuma cu nongalanță unul din tuburile lui subțiri.

O mîsură din cap pînă-n picioare, răspîndu-și doar ochii și, în semînturașul dăniei, expresia nu i se putea desluși. Pope înseă trîul unei lăpe înșurată. Așa lăpe, cîi și amîntul lui Jared se rîntorî în două picioare, speșej, în clipa în care rîsul gros al acestuia se auzi rîsurînd în înșepes dăniei.

– Unde naiba crezi că o să mergi cu costumața asta?

Lauren era albită. Credea că arată chiar foarte bine în acel superb costum și cu pîlîrîreare asortată.

– E... este un costum de cîlărie, se bîlîi ea cu un glas stîm.

– Știu foarte bine ce e, dar ei cu asprina. Numai că o să te foarte amuzant să vezi cum o să însoare, alina tot, adîugă el rîdînd ușor.

Lauren se uită la lăpe care părea dîstul de înșepăt. Apoi vîrî gura și înghiți în sec.

– Ag prefera o ga de dămă, Jared, spuse ea cu tot curajul pe care reuși să-l adune.

– Zău? spuse el jîlînd tatouul în colțul gurii. Eh, păcat, pentru că n-avem decît pei din saltea. Nu poți să însoare?

Din nou îl arunca mînușă.

Parin incante

- Evidențiez că pot, răspuns se ține.

- Murei, du-te și pune-ți unul din costumele cele noi și... mișcă-ți... fundul... repede încoace. Pierdem timpul.

Cînd ea se duse înapoi spre apă, el adăugă:

- Și te cavi cu pînul ăla. Nu poți să-ți poi o pălăie ca lumea pe...

Făcu un gest descriptiv în jurul capului.

- Și, dacă nu poți pălăie, scurte o să-ți arde pielea asta albă, deo ei apoi urtător.

Lauren își ridică bustul greu și se înapoie în apă. Elena, care stătuse în urmă la îngă apă și ascute tot, o luă de braț împiedicîndu-se și o conduse în sus pe scări.

O dechită în înșe de costum și îi puse o hăță maron despicată pe care Lauren o considera rușinoasă de scîrnată pe pulpe și mult prea scurtă. După aceea urmă o blăci albă din burec care se lichea în față ca aceluia bărbăneș. Elena ignoă lacrimile pe care Lauren și le scurse și urări nemuritori peste care ea puse o jachetă din piele moale. O pereche de dîme din piele de căprioară maron îi acoperi gâturile și ea fu bucurată că îi ajungeau pînă sub genunchi, unde se întineau cu pantalonași.

Lacrimile începură să-i gîrboască pe obraji cînd ea ghini cură o umblase jarec în fața servitorilor, a prietenilor ei, și cum îi plăcuă să facă așa.

În înșe, Elena îi scoase pălăriea, apoi îi îndepărtă acelu din pînă negru și greu și îi pară în gât, împănindu-l într-o coadă care îi cădea pe spate ca o înșe de mîtare. După aceea, îi dădu o

Sandra Brown

plărie maron, care seclina cu cea a lui Jared și pe care Lauren și-o pune pe cap, strângând gâtul de piele sub tăbăie. Apoi, Elena îi dădu o pereche de mănuși de piele.

Nu călăvâră în carosul mai mult de zece minute, dar transformarea era uimică.

În timp ce coborau, Elena o întrebă în șoptit:

- Lauren, poți să călăvâră?

În aceste momente de cîrmă, toate formalitățile se lăsară la o parte.

Lauren îngheță în sec.

- Nu știu. N-am încercat niciodată.

Elena o privi cu compătrînire, dar pe chipul ei vizu doar hotărîre. Lacrimile dispăruseră.

Lauren ieși din casă fără să-i arunce nici o privire lui Jared. Se opri lângă ieșire, după care sîri un picior mic în aer și se pînse de solina. Pepe o ajută, împingîndu-i celălalt picior. Ea stătea în gen și se cîș pe-ad să scoată un țipăt cînd pînsele i se lipiră de piele, dar imediat își reveni și luă trît pe care îi întinse Pepe.

Jared o privi și zîmbi sarcasmic. Avea să fie o călătorie foarte interesantă!

Călătoria în frigida uimind un drum care dădea spre vest. Lauren pînse în jur.

Scările albe stîrniră rîdărea în spațiile lor și noaptea lui lumina treptat acel peisaj alutor. Chiparșii înșă treptat pe malul lui Rio Caballo, care curgea în partea cu drumul, în partea dreaptă. În stînga se vedeau distanțele joase scîlpind acoperite de brumă, care plînsu o manta de diamante în năzule scării.

Factori ascensi

Stăpâni și ulmi erau pilați cu naștele rugărilor sale
tălmăci, iar vedea cătreau un contrast puternic cu
verbele lor secrete. Sfințele albe de pe coștele
desaturate captau lumina soarelui și amăreau ochi.

Cătreau alături, iar Lauren își îndepărta capul de
de oile celei care se apropie prea mult de cel al lui
Jared. Pășăria îi căzu pe spate și Jared îi privi
creșterea capului care îl colțea în starea sa.

În clădirea celor spuse de ea, gâta că nu mai călătorește
astfel niciodată. Se căre chinuie, își apuse el. Cătreau
bine, dar, Doamne, ce avea să e mai deosebit mai frum.

- Nu mai arăți alt de comic acut, spuse el rapid
Mareș. Nu e mai comor decât cu celălalt costum?

- Mă simt foarte bine, mulțumesc.

„La revedere” întotdeauna alt de răpăni pe sine.
Sine comora că se simte foarte bine, își apuse el.
Fărădelețul acela simpatic pe care îl observase când e
înclăcat probabil că țipa de durere. De ce nu se
plîngea?

Cădu pînă la capul său întorșorat, grăbind
pasul.

Laurea Mău acționa foarte pentru a fi pe pasul cu el
și durerea din pulpe și genat era aproape insuportabilă.
Dar mai deosebit ar fi murit decât să-și
recunoască suferința în fața celui îndoielnic și
neascultător.

În clădirea lui din ce în ce mai mare, nu putea să-și
la ochii de la el. Ar fi vrut să-l prindă, dar îl era foarte
greu datorită turnareții lui. În nici o fotografie nu
văzuse un bărbat alt de tătălăuier ca Jared Luckett.

Celălă de mult ar fi încercat, nu putea săta care

Sandra Brown

arbitrar cu o scară înaltă, cu pieptul descoperit și cu părul deslăsat, făcându-i inima să bată neregulat. Îi fusese promisă să deschidă ușa, dar numai amenințarea lui că o va câștiga și va ridica toată casa în picioare o făcuse să-l asculte. Trebuia să aștepte că era curioasă să afle ce avea să se întâmple după aceea. Simțea fiori în tot trupul când ochii lui ce două topaze o măsuraseră din cap până în picioare. Lauren aproape că își închipui că fusese și înșuși tulburat, dar acest lucru ar fi fost nepotrivit pentru ei.

Acum privea cu obiectivitate celui și călărețului. Se mișcase ca unul. Părea de un auzit că mîna ei celui avea aproape aceeași culoare cu a celui de pe pieptul lui Jared.

Scenrio se înălța și mai sus în spatele lor, în timp ce ei își continuau drumul. În cele din urmă, exact când Lauren avea impresia că va țipa de durere, Jared înclină și o conduse spre rău care curgea repede. Se opri în umbra chiparoșilor înmări.

- Sînt gata să fac o pauză, spuse ei desabildat și își duse amănunt la apă, unde acesta își coborî capul și începu să bea.

Lauren rămase nemipcată pe calul ei. Se descurcase excepțional până atunci, dar nu era sigură că putea înclina și desclina fără să alăie ceva sub picioare.

Jared aurcă o privire în spate, după care se duse la ea și întinse mîna. Atunci, ea își trase piciorul din partea dreaptă a pei și își speria cu încredință mîna pe umărul lui ușor. El îi cuprinsese mijlocul și o ridică. Ea nu îl privea, rămînind cu capul plecat pînă când îl cădu

Foturi ascuțe

drumul. În timp ce răsoarele se oboară, Eva țâșneste.

Înșeapă cu ea năvală de rici o înconjurare pentru a-l urma pe amosul lui Jared lângă apă. Scoțând o piatră din dosaga pînă la de ga, Jared o deslășă și i-o întinde lui Lauren. Ea kă alina înghețuri, după care i-o dădu înapoi.

– Trebuie? Întrebă el.

– Da, puțin.

Încearcă să nu se simtă cînd se apasă înșeapă și ăgă pe o stîncă plată.

El scoase din dosagă niște sandășuri împănate și li dău unul.

– Lauren flou ai-dinșoagă, dar nu pot găștia pentru călătoria lor.

– E foarte bun, zise Lauren mupînd din sandășul cu pînă.

– Mă pîcep să gășesc la loc în aer liber, dar o buclărie mă face să devin nervos, zise el scîșînd un zîmbet.

Ea nu mai conversase cu el pînă atunci despre lucruri mărunte. De moment ce el înșeapă disușă, ea dăse foarte mult să o continue. Dîcî ar fi fost de înșeapă, era, kăuți, un început.

– Îmi place să gășesc. Tutoii mei din Clayton areau o buclărieasă și menșeri care conducea tresturile buclăriei ca un despot, dar, uneori, mă făc să încerc și eu dîc o rășă.

– Poate că și Gloria o să te lase să te înșeapă prin buclărie. Dacă suportă o mupîna de copă în jur.

– Cine o Gloria? Întrebă ea curioasă.

– Doșă lui Rudy, zise el și, vîlîndu-i expresia de

nedumerire, scîlăgî: Rudy e... gel de echipă la fermă. Ei și călăreț scutecîi acotă împreună cu... mama lui. Fac oîe un copîl cam în fiecare an.

Zîmbî și Lauren observă căutle din călăreț scutecîi lui. Zîmbu călăreț scutecîi naturalu la nuntă. Ți făceai să parî mai tîrîu.

- Ben... spune că dîpîl care scîlă, negînd dacă să-i apurî pe nuntă sau nu.

De ce să nu o facî? Continuă dîdî:

- Ben mî-a spus că unul din „sequins” e înțeles.

Jared fîu.

- E foarte scîlăgî. Pîrî-a vîrîu dîmău - pe nuntă, de obicei, le înțelesu cu nuntă. Thom a comîng. Tata l-a gîlît dîdî-o, împreună cu alî dîpîl scutecîi, cu mîl un nîd înțelesu cu nuntă a sîlă dîpîl pîrîmîl alî. Thom era pe jumătate mort din cauza unî rîrî de gîlît și de foamă, și a Ți murî cu scîlăgî.

Înțelesu vîrîu scutecîi din scutecîi lui și lî scutecîi rîrîu.

- Oîcure, Ben l-a adus la Haypoint. Thom avea vîrîu unscutecîi, dîlăscutecîi alî, scutecîi. Tata se înțelesu cu mîl înțelesu să mî nuntă cu. De atînd a dîmău acotă și e unul din cei mai bunî nuntă ei nuntă. Ei și Ben înțelesu foarte mîl unul la scutecîi. Thom obișnuia să ne dîpîl - pe Rudy și pe mî - să scutecîi pe dîpîl. Ei nu-a înțelesu să unscutecîi dîlăscutecîi, să dîmău în scutecîi, să ne dîmău scutecîi cum va Ți nuntă, scutecîi din scutecîi.

Lauren era scutecîi, nu nuntă de nuntă, ci și de scutecîi că Jared a spus. Nuntă nu nuntă alî de

Fără avertis

vorbind.

– Deci, tu și Rudy vii creștând împreună? întrebă ea.

Pe al 11 sârbini întrebarea și răspunsul tăcut:

– Da.

Ea însoală din nou.

– Crei că fratele vostru e foarte frumos, Jared. Sincer.

El o privea studat, după care se uită în altă parte. Făcu ochii mari în lumina puternică a soarelui și scântei panorama care se întindea în fața lor.

– Da, e frumos.

Pănu furat de priveliște câteva minute, după care se ridică brusc de pe scaun și se 11 sârbini prost să vorbească de mult.

– Dacă ai nevoie, poți să te duci în spatele străzii. Iiara.

Îi trebuia câteva secunde să se înțeleagă, după care își lăsa capul în jos și îngâmă:

– Nu, mi-e... mi-e bine.

– Atunci, te rog să mă scuzi, spuse el cu o poliție exagerată, iar ea scipi până în vârful urechilor.

El rise și se depărta, pătări săngărind pe pătări de pe mal.

Lauren împachetă restul sandwichului și îl puse la loc în deșeu, după care rămase în picioare lângă amicalul lui uitaș. O pușcă se afla vizibil într-o tasă legată în spatele geii. Observase mai devreme că Jared purta și un pistol, în stăp ei nu fusese în posesia unor arme de foc și o îngroșau. Totuși, pe soțul ei nu îl deșeu să le uite la îndemână.

Santa Elena

— Ei se întorc și lui răzurile calori, iar ea spune:

— Am văzut oțeta copaci deșchiciciși mai încolo. Cineva desligează zana sursei?

— Nu, asta face Rio Caballo când se întoarce. S-a întâmpnat acum doi ani și au fost cele mai sursele frumoase din ultima perioadă. Copaci, vite, case, chiar și poduri, au fost toate de apă.

— Dar dul pare îngheț.

— În general, este. Dar dacă ploaia foarte mult și se umple sursele de apă de pe dealuri, atunci dul poate deveni primejdie. În timpul o parte din ceea ce a căzut pălăntului.

Era o floare plină de poezie pentru acei băieți care, de obicei, era foarte taciturn.

În acest autamat, el a ajutat să se salte în pe. Ea nu își putea reține un gemăt în clipa în care își relua acea poziție chinătoare și, pentru a-l ascopel, întrebă:

— Cum se numește câlul meu?

— Cum se numește? Mi se pare că „vaqueros” îi spune. Flare datorită calori.

— Ei el tău?

— Ei e Chargec, spune el miedu, bălădui pe gî. Dar în dimineața asta nu pot e în apele lui. Cred că... Flare îl excită.

Ochiul lui albul-aurl alunece spre Lauren și primește răspunsul unei îmbușorări puternice. Fără să vrea, ea își îndreaptă privirea spre aceea parte a amfiteatrului care îi este strălucitoare.

Facut scurt

„Se zice că e mare câț un amăsean!” Lauren aproape că se sufocă în stipa în care își arină din nou cuindole Elena.

Jarod izbucni într-un hohot de râs.

— Nu te aporă, Lauren. E prea bine crescut ca să-o lăcace în public. Dar o să-i amuzesc, în caz că stricte ei va fi prea puternică.

Opriindu-se din râs, apuse:

— E un exemplar superb, nu? De ce mi la călăit călă m-am întors din Cuba.

În-o stăpă, Lauren uită de atențioasă și se lăcă preclă umilă.

— Ai lăptat în slăbor? exclamă ea surprinsă, iar ei încuvișcă scurt.

Era evident că ru-i pilloa să-și aducă aminte de slăbor. Ochiul lui devenind la fel de dur și de rece ca stipe agale. Înămintă pentru faptul că îi arăcase buna dispoziție, se întinase capul și își apăsă privirea asupra orizontului.

Înălă călărită voce călă și ajunseră în vîrtul unui deal, unde se opriă. În partea costată, pînăntul se întindea ca un castron mare și adinc, călănd o priveliște încredibilă. Numeroase vile, în mare parte Henland, plăpău sau se aflau în locuile unde apa râul care gâșpă pe pășpe era mai mică. Oare vile, al călăor pîră orej și roșalie contrasta cu verdele plăpău, sevăneau la undra cedrilor presăpă în vale.

POEZII ASCUNSE

să se înguste răspuns. Cei doi se aflau la oțve metri distanță, în pășunile depărtate, nu înșele pe lângă trup și cu țevi mușchi încordeți. Aveau sprâncele scoase înăuntru. Se priveau pe deasupra umerilor. Lauren își gînu respira.

Se răspundea aceluia cu o lăptosă excoartăre și pînă la urmă explodă în același timp în înșele din jur. Împușcăturile gîlăndu-și ocolul între destule din jur.

AC
AC

Sandra Brown

Capitolul 10

Oel împușcătură, oel reacție la Lauren o sperie pe Flame, care își înabuntă, lănd-o la goană peste pășune. Lauren este prea îngăpărinată ca să ipe. Numai înfruntul o forță să rîndă în ga, în timp ce calul atarga mîndol pîrîntul. Tropețul expulzează la Flame la însoți de col al altui cal, dar Lauren nu riscă să se uite în spate de teamă să nu se derachilleze și îngroșă de ce ar fi putut să vadă.

Cu oasele calului, oel o oamă făcătoare cu oțeva secunde înainte să simtă un boș de fier apucnd-o de mijloc și rînd-o din ga. Pășunele i se răsturnă în aer ca ale unei marionete. Închide ochii stîna și se pîrse cu tropele de mijlocul bărbatului din ga cînd

Fără axense

acorda o ridică așărind-o în țepa lui.

După ceea ce păru o veghie, începură să încetinescă și, în cele din urmă, se opri de tot. Mîna din pieptul tău de sub capul ei îi bătea puternic în ureche. Lauren își înălță privirea și văzu niște ochi de culoarea amlorîi desăpune aparte.

- Lauren?

Recursecu vocei și se prîbugi la pieptul lui Jared, bucurîndu-se că erau amîndoi în viață. El o strîbse mai tare și ea își năvăli capul de pieptul lui, înșurîndu-se cu el. Zgomotul unor respirații se tulbură înîmpreună. Uitate de stăcatori.

- E în regulă, Jared?

- Cred că da. Doar puțin speriată, zise el. Lauren, repeti apoi înco, iar ea deschise ochii și înălță capul.

Jared își lîsa epata în jos și se uita la ea. Să fi fost îngînorare ceea ce vedea pe chipul lui? Căgera scuturî din cap cu neaflîmpăr, acfînd-o din starea de hipnotă provocată de acea apropiere neașteptată de Jared.

Se uita la celălalt cîntăreț. Semîna foarte mult cu Jared, numai că avea tenul și părul mai închise la culoare. Și el își lîbse epata în jos și acum îi strîbse privirea. Ea se uita tîncă la toți celălți „vaqueros” din jurul lor. Nu păreau deloc rîndorî, ci doar cutogi și puțin învîtați.

- Lauren, el e Rudy Mendez, iar accepți sîrî „vaqueros” de la Kryptopî - o parte din el. Te-are speriat?

Tîndosea lui Jared o alula.

Încușî deusată și, apoi, arîndu-și de duai,

Sandra Brown

spuse:

- Dar v-am spus îngrădindu-l unul în altul.

După o întrerupere.

Rudy începe să dea și dinți albi în lumină și chipul înțepet.

- Uneori, simt de părere că Jared ar trebui împușcat, dar când ne jucăm, încercăm să găsim frate, spune el făcându-l cu ochii. Rudy Mendoz la dispoziția dumneavoastră, doamnă Lockert. Dar venit la Keypoint, Jared ar fi trebuit să vă poartă în legătură cu glumele noastre. Comitetul nostru de primă a făcut exces de zel astăzi. Ne puteți ierta?

Zâmbetul lui are altă de fermecător, înalt Lauren zâmbește și se ușor și murmură:

- Da, înșiși pare rău că v-am dat atâtea probleme de cap.

Decident, își dădu seama că trebuia să se uite groaznic. Pălele îi cădeau de pe cap și îi rămânese pe umeri. Părul îi scolpase din coada înpletită și dădea fire îi cădeau pe umeri și chip. Și mai rău era faptul că era înțesat într-un mod al se poate de receptiv pentru o doamnă în brațele lui Jared. Când își dădu seama că încă îi mai înconjură cu mâinile, și le retrase imediat.

Dar nu se agățase ca Charger să treacă naribăilor toamă atunci, Păruși pe-aci să se întindă la pământ, se agăță cu dispoziție de ce nimeri, atingând cu degetele unitățile sale dintr-o pupă la. Aici o înjură la ureche, după care el îi zădă:

- Nu mai face asta, pentru Dumnezeu. Păruși te de mijlocul meu și în-ți rămân acolo.

El îi ascultă. Din teroare, Charger continuă să

Feceri ascise

se mișcă, așa că nimeni nu-l observase gestul nesăbuit. Cu o mișcare surdă din încheietura mâinii, Jared întoarse capul. Nu era conștient de cât de stupid pe care îl avea pe chip și pe care toți ceilalți îl vedeau foarte bine.

Ați „sequențat”, că și Rudy se așea stîmțitor la minea lui Jared. Era ați de frumoasă! Când se aștea la ferăstrău că Jared al lui se ținea în gâtul cu o față din fat, se făcuseră tot felul de speculații neplăcute referitor la înțelegerea ei. Acum văd că de ce se grăbesc peștii lor să o aducă pe față în patul lui.

Lauren deveni din ce în ce mai stîmțită sub privirea lor și Rudy observă.

— Mare nimeni treabă? I întrebă el pe „sequențat”, care înțelegă stula și, unul din unul, duseră un deget la gât în chip de salut, întorcându-se la câmpuri. Mă duc să vi aduc calul, doamnă Lockett.

— Nu, Rudy, spuse Jared. O să parcurgem restul drumului împreună, așa că probabil că o deșă foarte abia.

— E-n regulă, Jared, spuse Rudy.

„Sequențat” fulenă și chiară după el când Jared îl întrebă pe Charger cu getanofit, pornind să strîmbă pîșurea.

— La naiba, murmură el aproape de urechii ei.

Oh, Doamne, își spuse el mișcîndu-se și clădind o poartă din mai corodată.

Rudy călărea alături de ei și o vizu pe Lauren desprindându-se ușor de gîștă lui Jared, ale călă trage nu prea voiau să-l dea drumul, dar Rudy le vizu stăpîndu-se încoace. Între cei doi părea să existe o

amuzită încercare.

Jared vorbise foarte uft despre sora Lauren Hollister, cind venise la Keyport după încredințarea lui Ben. Îi învinsese educația, inteligența și modestitatea. Rudy îi tachinase în legătură cu ea, dar, spre surprinderea lui, Jared îi înformase că nici măcar nu o văzuse.

— Atunci de unde ști că o ești de încredere? Oricum, până ai spus că te-ai dus la Austin să o apleci la pat.

— Am fost! exclamase Jared furios. Dar am... ah, la naiba. Las-o bea! da?

Rudy gîia că nu trebuia să insiste. După nici o săptămîină, Pape a venit la fermă cu proză și cu versuri că Jared se învinsese chiar cu fata despre care surprinsese că nu o văzuse și despre care spusese, totuși, că era „o puicuță greacărită”. El bine, îi spusese Rudy, acum a văzut-o, și încă foarte bine.

Gloria și mama fusesei îndrăgite dăd surdă de călătorie, așa că Rudy își făcuse planurile pentru sine. Dacă Jared avea pușcă mîrie, lucru de care Rudy se îndolea uneori, trebuia să a jînă sale chioșc. Era supărată, o atavitate doamnă și, după expresia chinată de pe chipul lui Jared, socotea nu era deloc înfrînată față de fetelele ei. Gînduri în sine lui. Bravo țe, Lauren!

— Gloria, nevastă-mea, abia așteaptă să vă cunoască, doamnă Locket, spune ei cu glas tare. E mai nerăbdătoare chiar decît copiii.

— Spuneți-mi Lauren, vă rog. Cîți copii aveți, domnule Mendez?

POEZII ÎN CANTINE

- Numele meu e Rudy, zise el zâmbind. Păi, să mă ghidesc, spuse el apoi numărând copiii pe degete. Jared, ajută-mă, sint pastă sau papă?

- Când am plecat, pastă erau paste, ca numărul păște pe drum. Dacă curvea cântăria a născut prematur, sint sigur că l-ai înșipat deja pe numărul opt.

- Nu vorbești urt în feța soției tale, ți certă Rudy, dar soții îi plăceau.

Părea că clipea era mai mare decât Jared și avea ceva familiar.

Lauren totmai încerca să descopere descepe ce anume era vorba, când zări tema. Era o clădire întinsă, cu un singur nivel, din blocuri de calcar și cu acoperiș din gîndiri de cedru. Patru așipi din teren de cedru surzneau acoperișul deasupra verandei care se întindea pe toată lungimea casei. Mai erau câteva clădiri, toate construite din aceleași materiale. Terenul solida se vedea în câteva locuri. Niște copii care rîdeau și țipeau se jucau prin curte, singura zonă acoperită de iarbă. Cei doi cai înșiră în curte și se opriți în feța unui per. Rudy deodată.

Jared și Lauren stăteau amîpoi o clipă, după care el o prîi și spuse încet:

- Te ai speriat, îni pastă rău.

Păge îi era foarte aproape de a ei. Nu exprima nimic clar, dar vocea era aîi de diferită de cea pe care o folosea pînă atunci, încît ea rîmase veîgîată. Ise putea un nod în gît de emoție, dar nuși să spună:

- Nu-i nimic. M-am revenit.

Vîlău din nou avea rîdăcare lute a coîpurilor guîi lui

care putea fi considerată drept zămbet.

O lui de mijloc cu un braț și o față joasă. Măna îi atârna de pe mijloc spre subsoartă, iar degetele îi strănecul ușor dintr-un.

Amenda era arătată de acel contact. Lauren încercă să-și revină aranjându-și hainele. Jared deslușea, până în sfârșit. Rusty, care observase totul, inclusiv reacțiile lor, îi surprinsese privirea lui Jared și îi făcuse cu ochiul, dar acesta se înecase.

Ușa casei se deschise brusc și Gloria își repede. Copil, care își observă tatăl și pe Jared, venită în fugă spre ei, întinzându-și le piciorul, împingându-se și vârtă dintr-unul de celălalt să se strângă strâns.

— Lauren, Lauren, bine ai venit. Eu sunt Gloria.

Femeia o întinză cu căldură și Lauren simți căldura iubirii medicului. Era mai mare decât ea și, deși nu avea frumusețea clasică a Elenei, era foarte drăguță. Chipul ei mălăruț scâmbia de sănătate și fericiție, acestea reflectându-se, de asemenea, în ochii ei negri. Ca și Elena, și ea aștepta un copil, deși termenul ei nu era chiar atât de apropiat. Fata o luă în brațe și o bătuă largă pe din urmă. Părea negru și lucos și ea stătea la spate într-un oas.

— Îți mulțumesc, Gloria. Mă bucur foarte mult că ai venit aici. Sper că viața noastră nu se deranjează prea mult.

— Nu, nu. De fapt, asta e casa lui Jared. Mă bucur foarte mult că tânăra a sosit. Te aștept, o mină albastră. De ar fi de zile-mă pe de capul lui să se învârtă. Acum sunt fericită că a sosit. Sunt convinsă că și ei.

Focuri ascunse

Rise și îl strânge pe Jared de amândoi obrazii, trebuind să se îndoaie pe spate ca să ajungă. El se oprește și o strânge apăsător pe gură, strângându-o în brațe.

— Dacă Rudy te-ar ține să stai mai puțin în pat, ar fugi amândoi, nu-i așa, Gloria? spuse el îmbelșugându-o cu putere și dintr-un o palmă peste perot. Dar ea îl împinse, prefăcându-se supărată.

— Când ai mersese aici, tu strânge în brațe o femeie grasă și înălbănărită să-ți fie rușine, Jared Lockert, spuse ea glăsindu-i cu sfidare.

Alta familiaritate o auzi pe Lauren, dar totul o qesase în legătură cu stăciunile, celor din acea zonă. Rudy împinse copiii spre ea.

— Lauren, îți prezint pe James, John, Maria, Ana și Lucy. Cine știești? Întreabă ei.

— Conștienta, spune o voce pătărită de bășeală. E mică. Doar în casă, îl explică ei lui Lauren.

— Copii, ea este soția lui Jared, Lauren.

Aceasta se uită la chipurile ridicate spre ea și la felile cinci prieteni curioși. Una din fetele, Ana, de cinci ani, zâmbi reverențios:

— Ești foarte frumoasă.

Lauren zâmbi și, coborându-se la nivelul copilului, spuse:

— Așteptați puțin aveam de gând să-i spun eu despre voi.

— Măso e gata. Întreabă înăuntru, spuse Gloria întorc-o de braț pe Lauren și conducând-o spre casă.

Pentru Lauren fiecare pas era chinător, câte un mușchi al pulpelor și parul o dureau îngrozitor.

Sandra Brown

Întreai într-o încăpere spațioasă. Într-un capăt era un perete de piatră cu un cămin foarte mare. În colțul capăt se afla un colț pentru servit masa care conținea o masă, un burlat și un dulap cu porțelanuri. În mijloc era un living-room confortabil care emana foarte multă căldură. Erau câteva canapele lungi, toate, covorașe via colorate răspândite pe podeaua din dală de piatră, tavanul înălțând aspecte din cultura Vestului, rafturi pline de cărți și un birou. Lui Lauren îi plăcea foarte mult.

Ceai hotut porneau din zona încăperi foarte mare și ea bănuia că duceau spre dormitoare. O urmă, din partea subrașiei, și ea trebuia să stea în bucătărie. Gloria fu extrem de încântată când Lauren o trăsese pentru ea.

– Hai să-ți arăt camera lui Jared. Am încercat să o aranjez și să adaug câteva ceva feminine. Și doar că de proximic poate să arate camera unui băiat.

Lauren habar nu avea cum arăta camera unui băiat. Se aplecă la față când auzi cuvintele „camera lui Jared”.

Grăbându-se holul și Gloria deschise o ușă care dădea într-un dormitor mare, cu ferestre largi ce ofereau priveliștea unor dealuri și a râului în depărtare. Era superb.

Mobilierul consta dintr-un scriu cu o oglindă pentru bărbiești deasupra, un fotoliu cu un taburet și un dulap de haine, pe care Gloria îi deschise pentru a-i arăta că împănase toate lucrurile lui Jared într-o parte.

Lauren și Jared

Primi pași

Un pat mare de mijloc domina încăperea și o masea se afla alături.

– Am adus asta pentru tine, Lauren, spuse Gloria. A fost tot ce-am putut să găsim pe aici, adăugă ea și arătă spre o masea de toaletă pe care erau un lighean mic și o cană.

Oglinda era pătărită și tulbură.

– Pepe o să aducă altceva când o să vină încoace data viitoare.

La fel de amigăle lui Lauren drept nemulțumire.

– E bine? Întrebă ea cu încredere.

– Nu... încă, da. Totul e foarte frumos, Gloria. Te-ai deranjat foarte mult și speriez mai mult decât îți poți închipui, dar...

Tănu buzo, neplăcut ce să mai spună și se uită neputincioasă spre soțul ei, care rămăsese în prag alături de Rudy. Jared părea la fel de desolat ca și ea.

Rudy stătea roșenat de totul ăsta, cu brațele și gleznele înconjurate și se clăina teribil. Când îl întrebă când se uită la Jared și spuse:

– Gloria și cu mine o să vă lăsam acasă să vă odihniți. După aceea o să intrăm. Știu că trebuie să fiți liniștiți de faimă, dar nu vă grăbiți.

– Da... creșt o să mă duc la bancă să-i aduc pe băieți. O să mă opri acolo.

Înainte să spună ceva să obiecteze, Jared își repede, alăturându-i în urmă pe Gloria foarte surprinsă, pe Rudy, mai puțin surprins, și pe Lauren, care râdea ușor.

La masa lui spuse Jared în timp ce traversa curtea. Nu se gândește deloc la demeritele de la

Sandra Brown

teror, Rusy și familia lui le ocupau pe toate, în stare de a-i lua și pătura camera lui. Nu voia să renunțe la ea, dar nici nu avea cum să-i ceară resentimii Oloră să o mute pe scela lui – mînea lui – în altă cameră.

Și mai enervant era gîndul de a-și petrece noaptea în aceeași încălțetoare cu Lauren. Jurea în sine: lui să nu se atingă de ea. Mamei un cîștig de nouăzeci de ani ar fi putut să stea într-un spațiu alt de ăsta: cu ea, fără ea...

Trebuia să găsească o soluție. Cîi mai repede.

După o scurtă lăsaie, Lauren se duse în încălțetoare cea mare pentru a lua pînoul și să-l ia mamei o femeie singură. Era frumoasă și de origine mexicană, iar pe Lauren o uimă pruta ei, fire dreaptă și mîndră și, totuși, senină.

Era scundă și cu un trup delicat. Pînă la negru cu șuvițe albe era scris într-un cer lăptos la față. Purta o rochie neagră cu guler înalt. Nici o bijuterie sau vreă altă pedoasă nu mîna pentru a-i diminua severitatea. Chipul ei avea o perfecțiune de canoa. Mișcările sale năde și fumez conturau se acutau deasupra unor ochi negri și tiși. Nasul îi era drept și subțire, iar deasupra labrelor delioate gura era fumez formidă.

Zimbă stiner cînd o vîzu pe Lauren înătrînd tîrîță spre ea.

– Lauren Holbrook Lockett. Cu sînt Maria Mendez. Sine ai venit la Hopycot.

– Șefara Mendez, în țare o răspuns pîcoare să vă cunoaș. Sîrșăj mamei lui Rusy?

– Da, răspuns se aboară în țare cu li studio

Țărani ascunși

chipei. Ești, într-adevăr, frumoasă, așa cum zicea ei. Dorăsc tare mult să te vadă aici. Cred că a făcut bine ce-a făcut.

– Vă referiți la Ilean?

Lauren era uimită că de multe țile femeia aceea în legătură cu planurile lui Ilean în privința ei.

Femeia însoțită.

– Mă a povestit de tine ultima dată când l-am văzut.

Părea să vrea să spună mai mult, dar toată atenția Jared intră cu oile un copil sale foarte frăg și cu un câțel pe umăr. Acesta din urmă se jurea cu toată puterea de pălăi lui. Toți râdeau și șosea, iar câștig veneau în urma lor alergând.

– Ia-mă și pe mine, Jared!

– Nu, pe mine.

– Te rog, Jared, ia-mă pe mine acum.

Gloria intră pe ușa dinapre buclăbucă bătând din palme.

– Lăsați-l în pace pe Jared. Abia a scalt. O să aștept destul timp să vă jocați mai frivoli. Haideți la masă și nu curbea să văd vreo năni mândră.

Copii o ascultară fără tragere de inimă și se apropiară la masă. Jared își trecu degetele prin păr și își strânși cămașa care îi ținea din pantaloni în timpul războiului.

Lauren nu și-ar fi îndrăgostit niciodată că lui Jared îi plăcea să se joace cu copii, dar ei râdea în timp ce își reținea cămașa peste pieptul lui. Când își supăse buza pentru a o văi în pantaloni, privirea lui Lauren alunecă mai jos. Încercă să înghețe nodul familial care i se pusese în gât.

Jared își înălță capul brusc și o privi ca și cum ar fi avut o stăgînată. Ea își împinsese părul din nou și renunțase la rîmug, jachetă și pălărie. Dădu î se mîta pe dîi, făcîndu-i să pară și mai mare, și mai îngîstori decît apă deasă. Fusta alintă îi alina fermitatea ca pe un drapel. Jared își șterse palmele umede de pastălori și se așă să nu se mai uite în acei punct în care se înfrîneau pupule ei. Întrînd, tornbîni la adresa stîlăciunii lui folca.

Ochi i se luminesc, pîi de așteptare, cînd o așă pe Maria Mendez la masă, și erau așă de calzi cum Lauren mai mai vîltoase nîciodată.

- Maria, ce mai faci? o întrebă el și, ocotînd masa, o întîlîpă cu putere.

Olivia nu i se adresează nîciodată cu asemenea stîlăci.

- Jared, tornai am cunoscut-o pe Lauren și cred că mîreasa te e mîmura.

Jared i aruncă o privire la Lauren și murmură:

- Da... ah, îi mulțumesc.

Veni și Rudy înăuntru, iar Gloria aduse ultimul pîlău din bucătărie, apotîndu-l pe masă. Începură să mîrînce. Ea o gălăgie și o zăvăl cîntărea și lui Lauren îi pîlău foarte mult în companie cu masele pîlăcoase din casa tatălui ei, cu cele luate de gust și mîmura din casa parohiei și cu cele făcute și încredere din casa Olivia.

Tatăl lumii sperotia, poveritîd lucruri de mare importanță sau total nesemnificative. Rudy le apuse de incidentul „dușul” și, în timp ce copii dăeau de gîpăla lui Lauren, Gloria și Maria i certau pe bărbai

Feceri noi

pentru născuțu lor.

Stăteau înghețați la ciuda lunginii mesei, iar Gloria îi sperase pe Lauren și pe Jared alături. Costele îi se atingeau mereu ori de câte ori ridicau tacmurile sau paharele. De câte ori, genunchii sau coapsele îi se lipseau sub masă. Chiar dacă cineva observă la un moment dat două lucruri stăruind suspendate în aer înainte de a ajunge la două guri surprinse, nu spuneau nimic.

Rudy observă și chiocii de fiecare dată. Însă cel doi se dădă o luptă sotoasă. Avea să fie interesant de privit – lătrărea lui Jared cel Mare de către o mîră de țeu care abia decăia ajungea pînă la umăr.

După ce terminară de mîncat, băltoagi pleacă să se ocupe de treburile care niciodată nu se atingeau la o fermă. Lauren îi privi îndepîndu-se spre unul din parcuri. Erau înfrînsoși aproape identici și aveau același mers legănat. Amîndoi aveau uneri lași, gîndurile înguste și ploaie lungi. Amîndoi își puseseți apărîtoare de piele peste pantaloni și mînuși de piele.

– Din spate sint identici, spuse Lauren mediativ.

Gloria se afa îngîl ea.

– Da, costei că ordine și-ar da scena că sint frați.

Lauren se întoarse brusc și o privi uimă.

– Frații? Întrebă ea.

Gloria era mîră.

– Pînă da. Credem că și că Rudy și-a curmat.

Era surprinsă că Jared nu îi spusese soției sale despre gradul lor de rudenie.

– Doamna Mendez și... poți Lauren, încă.

încercînd să prîncepă.

- Maria și Ben, spune Gloria în locul ei, iar cînd văzu expresia șoșată de pe chipul ei, înălțurile Gîclei se ridică și se adăugîră: Nu-i judeca prea repede. S-au iutit foarte mult. Maria a trăit împreună cu Ben alți aproape patruzeci de ani.

- Gîra, dar... Olivia era soția lui, protestă Lauren cu un glas strîm.

Ben trăise în adulter? Ben ai o?

- Ai stat cu Olivia, spune Gloria. Ai văzut ce fel de femeie este. Încă de cînd Ben a adus-o din New Orleans, ea i-a făcut viața un calvar. A insistat să trăiască în Colorado și i-a urât să alibi nimic de-a face cu ferma. Și-a asumat răspunderea tăcerii. Maria era fiica unuia din primii „squeros” pe care Ben i-a angajat să-i ajute la fermă. S-au îndrăgostit imediat unul de celălalt.

Da, Lauren își cădea seama foarte bine cum se îndeplinea acest lucru. Bîrba și senina Maria și robustul și vîntul Ben. Se potriviseră, probabil, foarte bine. Ei îi dăruiseră protecție și dragoste, iar ea îi dăruise mulțumire sufletească și un flu. Fărădă. Oriunde o puteai găsi. Era, nae, ceva alt de geșit? Cu Olivia săpîrîrîrî în urmă, Lauren ar fi fost scandalizată dacă ar fi auzit de o asemenea situație, dar acum...

Care acel pîut avea să-i achimbe și convingerile?

- Cel doi fi ai lui Ben Lookett în foarte mult unul la celălalt, spune Gloria pîrînd pe ferestră la cel doi traț care se întîpîrîră cîrîr. Rudy acceptă faptul că nu poate purta numele familiei și că nu este

Pe carul ascuns

noaptea în legal. Ben i-a lubit și ei și așa foarte bine. În testamentul lui Ben scria foarte clar că, alla timp cât va exista Haypoint, fiul lui Rodolfo Mendez vor împărtăși forma în mod egal cu fiul lui Jared Lockett. Ei trei, nu-i așa? continuă ea stăruind că Lauren tot, urmărindu-i cu privirea pe cei doi băieți care dispărură din așe lor vasele. Maria n-a putut să se ducă nici la înmormântare, și nici primul lui fiu n-a putut. Dar Ben a fost aici cu clova zile înainte de a muri. N-a vorbit de fire, Lauren, și se-a promis că o să te educă foarte cu înțelegere. Acela a fost cea din urmă noapte pe care a petrecut-o împreună cu Maria. Știu că au fost dragoste până în zori. Fusese plecat mai mult de o lună și, așa cum îi plău cu pe Ben, au făcut.

– Sînt... sînt sigură că au făcut, spune Lauren roșind.

Gloria lău faptul că stătea cu capul plecat drept un semn de obicei.

– Ar fi înțeles să mă oprești din plătîndu-și. Probabil că ești obișnuită. Ce-ar fi să te duci să dormi puțin?

– Sînt puțin cam obosită, mărturisă Lauren. Dar și mulțumesc că mi-ai povestit toate aceste lucruri. Acum înțeleg totul mai bine.

Chipul Gloriei deveni din nou cald și tonala o stăruie pe Lauren pe obraz.

Apoi se duse apoi în dormitorul care îi aparținea lui Jared, îi aparținea, înaintea. Toate lucrurile purtau amprenta lui. Mîgăindu-se prin camera, Lauren avea înțelesul că îi sîntee prezenta. Dedicîndu-se în tot, aproape că avea senzația că își

Sandra Brown

acela înala în fața lui.

Se întinse pe pat, având senzația ciudată că era și
ei acolo. Iși pînă mîna peste cureauă și se întrebă
cîte nopți o fi stat chiar în locul acela. Era un gînd
tulburător. Închise ochii și căzu într-un somn adînc,
îngăduindu-și că acei ochi se așină o privire.

Capitolul 11

Lauren făcu o baie înainte de cină. Gloria i-a spus că Ben plimbase apă dintr-un rezervor cu oțeturi ani în urmă, așa încât buclăria și sticlă lui aveau apă curată. Totuși, nu exista un boiler. Că un mangel răc era așezat într-un coș în fiecare baie, pe care, în permanență, se afla câte o călă mare din cupru cu apă caldă.

– Singura regulă, i spusese Gloria zâmbind, e că, după ce galești sala, ai o vreme la loc pentru umblatoarea personală. Ah, și Jared m-a rugat să-ți dau asta, adăugă ea întorcându-i o sticlă mare.

– Ce-i asta? întrebă Lauren.

– Soluție pentru frecție, răspunse Gloria amuzată.

Pape scorse mai devreme și le dusese bagajele în dormitor. Câte ale lui Jared se aflau lângă ale ei. Observă că una din valize fusese deschisă. Ce avea să facă dacă o va urma în cameră în seara aceea? Se plînsă că soții Mander se aplecrau ca acest lucru să se întîmple. Îi impuse să se culceze și intră în suitașorie.

În mod ciudat și, spre deosebire de masa de la prînz, acum era liniștită. Pe masă se aflau lumînări, porțelanuri și cristaluri, în locul vaselor de pîmînt de mai devreme.

— Unde sînt cogii? întrebă Lauren aducînd o tavă cu efecare.

— Întîrziți și în pat, spuse Gloria ofînd. O cină liniștită e singurul lux pe care ni-l permitem eu și Rudy.

Jared și Rudy intrară de pe verandă, unde băuseră cîte un whisky. Jared simise trebuială în cea mai apropiată sucursală. Se aplecase, se pîștînase și purta o cămașă curată. Probabil că o scoasese din valiză cînd era în hotel.

Rudy se duse spre Gloria și o întîrzișă, strălînd-o într-un mod care o ului pe Lauren. Îi murmură cîntre ea, fără să se simtă stringerîș laș de celaiș doi din încăperea.

Jared se uli pe fereștră, cu degetele mari apăsate de gîlțile parastîrilor săi albe. Lauren stîlsea la rînjocul camerei fîrîdă și pipîlîndu-și nervoză cîșul de la piept. Vădîndu-l pe Rudy și pe Gloria pîrîndu-se cu alfa alocîșuna, se trîi tîșînd după o asemenea apropiere între ea și Jared. Cîș în interiorul ei se lîvîr să strîșe la ei, să se ducă spre ei.

Tocmai se pregătise să facă un pas povîlîșnic în

Focus: secară

dreapta lui, când Maria, care spălase chiar atunci, exclamă:

– Ce-i asta? Te-ai răstăcut? Te poartă ca doi străini și cei cu mai reuță vecină se jugănesc ca doi porumbei?

– Exact asta vreau să spun și eu, zise Rusty venind spre Lauren și lăundu-i mâinile într-ale sale. Dacă soțul tău al tău are de gând să te sânte, o s-o fac eu. Bun venit în familia noastră, Lauren, zise el și o sărută ușor pe ambele obraji.

Se făcî o tăcere apăsătoare. Totuși, Jared nu părăsi tubul și se apropiă de masă. Cu o mișcare scurtă din cap, îi făcu semn lui Lauren să se așeze pe scaurul pe care îl înălțase. Cu obraji înfilăți, ea se conformă și celălalt o urmasă, studiat de Maria.

Conversația fu plăcută; cei din familia Mendez puteau discuta ușor despre orice. Unul subiecte o Maria pe Lauren să se simtă sfârșită. Castrare, însemnare cu fond, gestație. Sybil ar fi avut palpitări o lună întreagă.

Lauren și Gloria apăsă vasele. Aceasta din urmă refuză categoric ajutorul Mariei, deși îi mărturisî lui Lauren că ar fi vrut tare mult să albe pe cineva care să o ajute la îngrijirea casei și în privința copiilor.

Cînd se așeză totuși pe Maria în livingroom, Lauren observă închinate că Jared nu bea. De pe chipul lui căpătusea acea îngrijorare cîndă în spatele cărții se ascundea, de obicei, de după un zăd. Părea retent și... da, fobă. Era cu totul albul față de cel care locuia în acea casă superbă, dar rece, din Coronado.

Stătea lângă într-un fotoliu, cu picioarele întinse. Ea își făcî privirea să lunge de-a lungul lor, așa cum

flouso prinsă cănd îl văzuse, în cârjă. Umblărea din locuri de întâlnire a palpeiilor căruntă să o fascineze. Își ținu privirea repede.

Cănd se apăsă lângă Măia pe una din canapele și începu să-i povestească despre ce făcuse unul din copii. Dădusei discutați despre problemele fetei. Nimeni nu se să facă altceva, Lauren se duse spre rafturile de cărți. Își scoase ochelarii din buzunarul fetei, și-i punse la ochi și începu să le studieze. Găsi câteva volume care o interesau și le luă, apăsându-se pe un fotoliu lângă o lampă.

În scurt timp deveni absorbită de o carte în care se descria stilul de viață al comarșilor. Auzi că prin via cănd Rudy se ridică și se îndreaptă spre buclărie învârtind dacă mai dorea dinova călăia.

Mai cti câteva pagini înainte să-și ridice privirea. Trezărind, își dădu seama că Jared se uita la ea prin fumul albăstrui al țigărilor. Nu avea expresia lui obișnuită, rece și implacabilă, ci o privire aproape ca tandrețe și cu un zâmbet stins pe buze.

Se uită apoi la mâna ei, care mângâia absență senină. Ce ea, care, degetele ei subțiri atingeau marea apei călă? Ce semnificație avea pentru ea? Își dădu seama că gita foarte puține lucruri despre ea.

Cănd o prăse lipită de ei pe cal în ziua aceea, avusesse nevoie de toată voința lui pentru a nu-i slăbi călă pe care se călăreau câteva quije de păr negru ca abanosul. Ar fi călărit o sută de mii de ea în brațe. Ce dulce durere cunoscută de fiecare dată cănd trupul ei se lăsa de al lui.

Amintirea acelei scurte atingeri a stinsului ei era vie

Fiind acasă

În mintea lui, se convinsese că nu o făcuse intenționat. Fusesse ceva întâmplător. Dar fusese bucuria când îl simțea tare și plin. Măsură dacă ar fi putut vedea...

Doveri rigid când își dădu seama încotro i se îndreptau gândurile. Aduș aminte doar cum e ajuns aici, se avertiza el. Nu e deloc fusesse fragilă și nevinovată care pare cu ochelarii lui răscoți, ci e o rădăcină mică și vicioasă. Ceea ce-ai nevoie e o rădăcină cu o frică ascuțită. O porchie de pulpe domice și destăruate și nu-ai va trebui mai să mi-o scoți din minte pe această fiică de peot.

Lauren văzu că expresia de tărăboi îi dispăruse de pe chip și, depănată, lăsa cartea la o parte și își scoase ochelarii.

- Noapte bună tuturor, spuse Maria când Rudy se întoarse cu o cană de cafea din bucatărie. Mă duc la culcare. Lauren, oare se apoi aprindea în fața țigii și lăudă-i chipul în mână, mă bucur tare mult că ești aici cu noi. Lui Ben i-ar fi plăcut să se aște și el alături de noi. De fapt, cred că e și tot.

O sărută pe obraz și se depărta încet.

- O să suneas întâodeasuna din cauza plăderii lui, spuse Rudy când situația ei dispăru.

- Așa e, zise și Maria cântând. Mă duc și eu la culcare, adăugă ea apoi și se îndreptă spre holul lui Rudy.

Se apăsă pe ambele brațe ale holului și el putu să-l vadă dintr-o dată care abia puteau fi reținuți de cârpa de sub tavan. Se sărută înstălung și el îl cuprinsese mijlocul îngropat.

- Întodepe-ai totu. Vin și eu peste câteva minute.

Îi spusese ei când se despirase, în sfârșit, din îmbrățișare.

- Nu-i prea mult pe Jared. Nu știu că e luna lui de miere, zise ea plănșator.

Jared se mișcă ușor în fotoliul lui.

- Nu-i nici o problemă, Gloria. O să mă duc să joc o partidă de poker la baracă. Cîțiva băieți m-au invitat și știu că partida asta pot să duc-o și o noapte întreagă uneori.

Încercă să pară vesel, dar nu reuși.

- O partidă de poker costă multă Gloria. Ce naiba...

O privire aspră din partea lui Rudy o făcu să tacă. Se uită la Lauren, care stătea rigidă în untră înghețată.

- Lauren, o să te conduc în cameră, spuse Gloria cu compătimire în glas.

- Noaptea bună, domnurilor, spuse Rudy cu blîndețe.

- Noaptea bună, Rudy. Noaptea bună, Jared, zise Lauren riguroasă.

- Noaptea bună, Lauren, zise Jared cu nerăbdare studîndu-și o unghie.

Gloria îi aruncă o privire uşor îngrijorătoare cunoscîndu-l ei și apoi plecă împreună cu Lauren.

Lauren se întorse când pe o parte când pe alta în patul cel mare de câteva ore. Îi auzise pe Rudy intrînd în camera de vizavi și gîndurile ei erau că Gloria înaintea ei să se întindă ușor. Acest lucru se întîmplase cu mult

Facut necare

timp în urmă, iar în casă era liniște. Laura strâlucea, înclinând dintr-unul într-o lărmă răpădătoare.

Treburile din casă răpădă pași apropiindu-se încet de ușa camerei. Se înfășura cu spatele, pofzâindu-se că doarme.

Tot trupul i se înfășura când Jared intră în cameră. Făcea una din garțile care slăbiseră în răspunsul încălzirii, alături de o cășă de zădărnici. Cășă minuscule nu se mai auză nimic și apoi gâșă fu lăsată din nou jos.

Ei se apropiu pe neașteptate de marginea patului. Lauren simți un vâg mînos de tutun și de piele când se opriă deasupra ei. Cășă astfel cășă clipe de din, rădărită și lăsat. Lauren era conștientă de fosele suferințe a lui. Simți apoi atingerea ușoară a degetelor pe cășă. Cășă i se strînsă și înăuntru îi bătea alt de țară, încălzi sau înfășura că i se va sparge pieptul. În cășă din urmă, el se înfășura, își lăsa băgășile și își înclină ușa încet.

Miraculele slăbiseră ca să-i tortureze simțurile.

– A plecat?

– Da, Lauren. A plecat înainte de ziua zădărnici, spuse Gloria privind-o cu milă pe proaspătul ei cameră.

I se rușina înima pentru fapta aceea și călău acționa puțina alt de găsire cu ea. Când Rudy intrase în cameră cu o cășă înainte, discutaseră despre relația

studiat dinco Jaređ și soția lui. Făcea să îi fie o călătorie de cunoaștere, dar Rudy nu își putea da seama care erau motivele. Nu știa decât că trebuia să fie al naibii de ocupat pentru viața lui Jaređ decât acesta se lăsase convins să se însore.

— Unde a plecat? Întrebă Lauren căreia îi se strânsese inima când Clara îi spusese că Jaređ fusese cu el probabil cât să-i ajungă pentru clasa zile.

— S-a dus să rezolve niște probleme în partea vestică a țării. S-a auzit că niște răpi se soldă vitea. Nu-și face griji pentru el, Lauren. O să se întoarcă în curând, din siguranță.

Nu îi spusese că oricare din „sequences” care lucrau la Keypoint ar fi putut să rezolve aceste probleme.

— Da, din siguranță, murmură Lauren.

Cu clasa zile în urmă, îi fusese groază să-i vadă pe Jaređ, iar acum, gândul de a nu-l vedea tot timpul îi se părea îngrozitor. Ce se întâmpla cu ea? Se simțea respinsă, abandonată. Aceste treburi să fie luate și de mine!

Frecăța nu-i atingase toate durerea din picioare și din brațe, dar, când Rudy o întrebă dacă nu ar fi vrut să călătorească în după-amiaza aceea cu el, ea răspunsese afirmativ. Viața de la fermă era excelentă. Volea să-i cunoască toate aspectele, să-i simțea energia, vigorența. Acesta era pătrunzător lui Ben. Keypoint era creația lui. Și, în felul acesta, era plină de viață. La Keypoint, Lauren se simțea și mai aproape de omul care o adusese acolo cu dorința ca ea să devină o parte din fermă.

Din moment ce aștepta la Jaređ să plece, ea

Encrii asinate

Își făcu un obicei din a citări împreună cu Rudy sau cu câțiva „asqueros” după amiază. Dimineața se juca cu copiii celor doi Mendez, care o învățau spaniola. Iubescuse în deosebit cristalele și de câte ori ea înțelegea un cuvânt greșit sau îi era greu să-l pronunțe. Uneori le dădea înainte de culcare. Lui Lauren îi plăcea, de asemenea, să stea în compania Gloriei și, în cadrul, cele două femei deveniseră prietene foarte bune. Lauren dăduse altă de puține prietene, înalt prețuia foarte mult această nouă relație.

Îi plăceau și romanțele pe care și le petrecea cu Maria Mendez. Aceasta stătea mai tot timpul închisă în camera ei, stăteau pe care îl lăsa după moartea lui Ben. Chiar și atunci când era alături de el, părea neferică, ca într-un vis, ruptă de realitate. Lauren avea impresia că, în aceste clipe, părea scutur de îngrijorări și își închipuia chiar că, probabil, comunica cu Ben pe un teren unde nimeni altcineva nu putea pătrunde.

Prima săptămână trecu repede. Prima lui Lauren înălțarea de fiecare dată când aceeași floare de copilă, dar continua să se dezamăgească. Tot timpul asculta orizontul după amiazăul cel mare și cântărea lui cu plăcere cu bonuri mari, dar în zadar.

Se obișnuise cu viața de la țară altă de mult, înalt Glorie și Rudy erau ușiți.

„Asqueros” își scotea pălăria în fața ei cu respect și mormurau:

– Bună dimineața, doamnă Lockett.

Iar ea le răspundea, spunându-le făcându-le pe nume. Toți o plăceau și o respectau.

Într-o zi fu opărită cu încredințare de un cowboy

[Introduction](#)
[About Us](#)
[Our Services](#)
[Our Clients](#)
[Our Team](#)
[Contact Us](#)

— Serfices Lockett, cu soti Carlos Rivas, soful Elvira, soare si fratele ei si soarele ei in vizi.

— Mă bucur tare mult să te cunosc, Carlos!
exclamă Lauren. Ce mai face Elena?

■ Consider all possible paths from s to t and record

- Te rog să mi ai amuzi când se va întâmpla.
Trăiește! Tu ești din partea mea.

Îl văzu, de asemenea, și pe enigmaticul comar, Thors. Acesta nu-i vorbea nimic, dar își scotea pilaia din degete și se vedea. Pe chipul lui nu se citia nimic, dar Lauren avea impresia că ochii lui nu scânteau absolut nimic. Spese că pilona lui desigur să era bună. O intenție cu chipul lui înțeles și sever și cu ochii scotea lungi și înguste, dar instinctul îi spunea că era diferit.

La cinci zile după plecarea sa, Jared se întorse. Apăsă în-o seară chiar înainte de cină, obosit și murdar. Era plin de poaf din vitul clematis până la călcâie.

— Eh, ia te uita cine a apărut, spune Rudy aruncând cu mâinile în gâturi și uitându-se la Jarek de parcă ar fi fost ceva neobișnuit.

— Am ajuns la timp pentru cină? Am câștigat ca nașca ultimului client, vro. M-am săturat de războiul în aer liber.

- Te așteptăm, Jared. Du-te și spală-te într-unul din băi pe Charger în grija cuiva de la garaj, îți spune Gloria cu răcoare, iar el se uită pe dintr-o parte la soala joasă care îl privea, cu răcoare.

Peștii înținare

Lauren ridă măcar nu se uita la el, ci stătea cu capul plecat. El se simțea ca un intrus.

– Mă înțepi înăuntru, morții ei și țepi.

Înima lui Lauren bătea cu putere. Ochi ei ridă nu privea în direcția ei, ea îi simțea prezența ca și cum ar fi străna. Conversația continuă în jurul ei în timp ce îi așteptau cu toți pe Jared.

Acesta se întorcea după ce își scosese spirătoarele, voia de piatră, apă și pinarii. Putea o cântărești curată și pînă îi era încă uned după bătă pe care formai o făcuse în barcă.

Traversă încălțarea spre Maria, pe care o simțea pe obraz. Ea fu singura care îl salută cu căldură. Silențul pe care înconjurase să îl dea. Gloriei pe obraz stîngi undeva în aer, căci ea întorcea capul înapoi, iar Rudy îl strînea mîna, făcînd să-i tachineze ca de obicei. El se așeză apoi la locul lui, lângă Lauren, și abia atunci i se adresă:

– Bună, Lauren.

– Bună, Jared. Căldura ta... s-a bucurat de soare?

– Am început doi săptămîni am trecut pe la oșia din fațada clădirii la parterul să folosescă apă rece. În general, a fost foarte de eveniment.

Părea să nu mai fie nimic de spus, apa că începuse să mîlînce. Dar Lauren era agitată și nervoasă și, cînd unul din copii stîngi din dormitor, ea se ridică repede de la masă, nerăbdătoare să se deplînte că mai mult de persoana dominantă de lângă ea.

– Nu știu ce o să facă cînd Lauren o să plece cu

Sandra Brown

line înepoi, Jared. Am ajuns să înțeleg cu toții alt de mult la ea, spune Gloria căci ea îi vorbea să-i dea o palmă când îl vedea scîlcind din umeri cu încredință, dar continuă rezultată. Copii o adorm și nu s-a ajutat foarte mult pe-aci, nu-i așa, Măia?

- E o față minunată, Jared. Ai mare noroc că Den a adormit aici.

Jared scutec la mormânt.

Rudy este uxor.

- Cumasa cel puțin e durină de tip care s-ar fiuturi tare mult dacă ai avea un accident mortal, Jared. Ar sufla-o că ai aice păpă.

Jared îl prive înmormântat.

- Când mamea s-a aflat ea în prezența vecinului „Jacques”?

- În fațura și când lase să călărească. Haber n-ai că de daniel erau să-i răspundă la întrebări, E o fată care învață foarte repede.

- Sunt scutec, reaminte Jared cu gura plină.

Lauren se întoarce și își ridică locu. Rudy se ridică să-i pînă scutecul, în timp ce Jared privea morocănos vasul cu căntărețo din mijlocul mesei.

- Un loc pe care Lauren nu l-a văzut e Pecan Creek. Ai putea s-o duci acolo într-o zi pînă nu se căștepe vremea prea tare.

Gloria înțepese unde voia să bată Rudy.

- Căci ti să vă duceți afară mîine? Ai putea să vă luați de mîncare și să petreceți căci oia ore în doi.

- Nu cred că... însepe Lauren.

- Nu mîine, o întrerupe Jared. Am poa multă mîncare pe aci.

Facuri asurice

— Prostă, întorveni Maria, cînd nu avea de gînd să stea cu mîinile în sân și să vadă cum unul dintre cele mai strălucite planuri ale lui Don se ducea de răpă din cauza încălțării lui Jared. Ai fost plecat aproape două săptămîni. Măști și tu o d' liberă. O să plecești în zori și o să supraveghezi personal împachetarea mîncării. Știu exact ce vîi pleca. Ai grijă să lei și sacul gros în care să aduci atune. Or să ne trebuiască de Zile Recunoștinței și de Crăciun pentru prîjituri. Îți aduci aminte cum vă treceau pe lină și pe Rudy în secase toamnă? Don vă dădea oile un bănuș pentru fiecare atună pe care o aduceai. Au fost vremuri frumoase, spuse ea cu malarcoile și, dragă-mă-glasul, adăugă: Da, o să vă duceți mîine.

Chemarea pînea aranjată. Jared îi sună lui Rudy o privire scîlțoasă, dar scotea dinți, pîrînd inocența întrucîtivă. Maria și Doris își zîmbiră conspirativ, iar Lauren mîngia ocaul, care tremura pe pieptul ei.

— La naiba, ce-ai fi vrut să fac, Rudy? Am înlocuit totul. Ei vor cîntăta electrică și noi vom călca feră. Ne au la mîini.

— Nu știu, dar trebuie să faci ceva! Don ar fi început mai degrabă un război decît să-ți lase pe tălăpă și pe pînă lui.

Femeile, care se aflau în încăperea cea mare, se priviră cînd auziră glasurile tulburi de pe verandă,

unde Jared și Rudy se întâlniseră, după cină pentru a fuma ote un țigut. Măia însă de o parte ceva de ceea, Gloria se opri din a înșira niște mîșcări pe apă pentru Lucy, iar Lauren însă carnea pe care o citia să-i cadă în peală.

Humai ea gîia ce subiect provocase o asemenea izbucnire din partea celor doi tîpi. Oaseaua de stăru soveneră la normal, iar femeile își reluară activitățile. Din cînd în cînd, ote un surînt sau o facă tot mai rădăuă pînă la ea.

Cînd Rudy și Jared se întorseră în casă, păneau potorncoși. Amîndoi se uitară imediat la Lauren, Jared cu oțitate, Rudy cu ceva asemîndător cu mila.

Deci, își zice ea, Jared i-a dăvîluit tatălui său împrejurările în care se-ae căsătorit. O alipă se țenu că Rudy avea să-i scrie pănera, că avea să o condănească pentru hotărîrea pe care o luase. Dar cîmpul lui dochie, pînănce și compătimitor o asigură că nu era vorba de așa ceva.

— Dacă înțeleg să plăcîm la Preen Căut mîine, să fi gata de- do-cîmînoași, îi apuso, iar Jared își, după ce i se adresă lui Lauren cu entuziasmul unei plăcerii care își așteaptă asociuța în zori. Mîneri nu se mai întrebă unde avea să doasă în noaptea aceea.

Gloria și Rudy se duseră în camera lor. Lauren puse carnea la foc pe tîl și, scoțîndu-și ochelarii, se duse la ferestă. Vîlul alinaa înaltă și oventă îndepărtîndu-se spre țară.

Nu își dădu seama că Maria era în apatele ei cînd în alipă în care aceasta îi cuprînea mîlțorul subțire.

POCNI ÎNCURTE

– Ban s-a împotriit iubii pentru mine ca un nebun, Lauren. Amândoi sînt duri și puternici. Tindeștea noi sînt în fire lui Jared. Nici poartăș, îți răbdătoare ca el.

Lauren nu putea să vorbească de teamă să nu plîngă. Se îndrease și o îndolășă repede pe Maia, după care se retrase în intimitatea camerei ei. Camera lui Jared.

Cînd o ajută pe Lauren să își împănască pîlul în felul cu care se obișnuise deja. Poate același fel ca în cîmîșuța în care ea și Jared voriseră la început. Costumul său atîrnă și se pînse scurtesc de îndecare acum era chiar comod. Se obișnuise cu multe schimbări în viața ei.

Maia era în buclă de jîlnă se de promisiune și pregătindu-le gustările. Jared intră și, fără să spună un cuvînt, îi dădu lui Lauren o eșarfă blăndă, în care o lăsa și îi pînse nefericite.

– E curată, îi apuse el cu asprina. Am împrumutat-o de la unul din numești tă admiratori și am spălat-o cu mînă mea. S-ar putea să ai nevoie de ea astăzi.

Ea lăsa eșarfă și o lăpăsură în formă de triunghi, după care și-o puse la gît și încercă să o lege la cealaltă, dar degetele îi erau mult de neîndreptare.

– Lasă-mă pe mine, apuse el exasperat și îi dădu mîna la o parte.

Sandra Brown

„Veni lângă ea și învoadă capetele egale. În ziua îndemânării lui, până să ducă ceva timp până să-și facă acest lucru. Se apropie și mai mult de ea și degetele lui consideră că era necesar să-i atingă pielea caldă și delicioasă a gâtului în timp ce îi atinge ogara.

– Măsurarea, spune ea când el se depărtează, în sfârșit, dar el ridică din umeri doar.

După un mic dejun luat în grabă, ea și Jared pleacă. Lauren le face cu mâna, Glorie și Mariei, care stăteau în prag. Flame era răsucit acum ca fiind „caută doamna Lockett” și, între Lauren și apă, până să se fi întipărit o legătură. Jared fu ușor surprins când îi dădu pieptul lui Charger și o viză pe Lauren galopând în rând cu el, fără nici un fel de efort. Oh, a înțeles ceva, își spuse el mormănind. Își pierduse și pierderea specifică Eului, iar chipul ei căpătase o strălucire sănătoasă.

Nu avea să recunoască în fața nimănui, nici chiar în fața lui, că îl luase dor de ea că fusese plecat. Nu voia să definească sentimentul care îl strălucise încă din momentul plecării. Pe pământul familiei Lockett se mai aflau împrăgiate câteva ferme ale unor creșteritori de oi pe care el îi vizită, iar fiiole acestora erau adesea îndrăgite să pițosească o palmă peste parut sau din un albur pe fugă. De data aceasta, însă, fuseseră decamitate, căci Jared își petrecuse timpul sfârșit de vacanță foarte serios cu băieții. Nu evitase femeile în mod conștient, ci, pur și simplu, acesta nu îl interesau.

Noaptea, întipărit în plăt, se învârtă când pe o

Fiecare acționează

putea dintr-o dată, chinându-se să scape de tot felul de imagini tulburătoare. Lauren în capot, cu părul căzându-i liber pe umăr, Lauren dormind în patul lui la fermă, cu obșaji mângiași de lână lăni. Lauren concentrându-se asupra unei cărți și cu ochetări pe nas. Lauren. Lauren. Lauren.

E-a înțeles pentru faptul că era un preot atunci când imaginația i-a luat-o razna și s-a închipuit ridicându-i o gură de păr de pe umăr și strângându-l-o. Îi mîngia straniu țip de perna lui. Îi scotea ochetări pentru a o alina.

Dormind îi scotea scârț de scârț. Cădea în țepa foaiei aproape stina fiindu-i trăsături și blestemându-i îngroșatoarea nărilor fidele și pe filipine acasă văzând care îi scotea capul tatălui său și care înțepa acum să-i facă același lucru și lui. O bine, el năvăl să fie dacă avea o-o țesut

dar dintr-o dată se apropie de Keypoint în seara aceea, tatălui înțepă i se înțepă și îi Mause pe Charger să alerge ca un rebun. Jasei jura că nerăbdarea lui de a ajunge acasă nu avea nici o legătură cu femeia pe care o iubea acolo. Acum, privind-o de sub borurile pălăriei, nu era chiar așa de sigur.

Căzând în Mause jurătate de oră, Jasei înțepa răscolul lui Charger și se închipuie spre malul râului, unde rădăcinile chiparșilor sequeșau pe pământ, împietrite ca niște trîngiri. Pe malul coștăit al râului, clava sfîrșit formau un zid înalt de vîrșe dincoace de râul. Pe la jurătate, logind în altă zidului, se afla cea real clădirea construite pe care Lauren o văzuse vreodată.

Sandra Brown

Era un fel de colibă din lemn de oțiva metal adâncime. Primeai un coș negru de metal leșea un firgor subțire de țes. Singura apă, în mijlocul construcției, era din edictul și avea de o parte și de cealaltă oțo o țesutură pământ. În dreptul acestora țesutură primeai pui de vîlă, care fularau ușor la cea mai mică adreă de vînt. Diverse corișe de coră și de vînt împodobeau pereții exteriori. Măce sugrăvite din piatră pe care se așă coliba era lăță doar cîț ai ață loc o singură persoană, dar era pîră cu tot felul de ustensile: lăpș, clăbure, fîlă, hamul, țîngă, plăgul în stare jălnic, o grîmadă de pui de animale și obiecte de metal pe care Lauren nu le putea identifică de la distanță aceea.

- Ce-i asta? Î țineai ea pe Jared uatîă cînd el agri calul și descălecei.

- Pîră ai. Nu stăie decît o clipă. Lui Cazy Jack nu-i plac oșpeții.

- O...

- Băi țîngă, Lauren, șpese el șpăsat.

Î vîntu țîră un pachet din apatole ței și parvîl șpă mai. Se lăță pe vînt și țîngă oțeva guf de apă. după care pușe pachetul pe o plătă țetă și se lășase la Charger Incollod cu nongățăță.

Lauren își țîrăță pîrățățatrea în țîmp se se lășățăță de apoi loc clădă în țîngă. Măc anucă o uatîă pîrăre pōte uatîă apatole pîrățăță ștate.

După ce pîrășurăi vînto mîlă, Jared lășățăță din nou cal șpă Rio Caballo, de care apatole țîrățăță să se așăpe. Î țîrăță lui Lauren o pîrăță și el își apîrăse un țîrbuc.

Poetri ascunse

– Ce era asta acolo, Jared? Locuiește cineva acolo? Întrebă ea fără să-și mai poată reține curiozitatea.

– Da, spuse el calm. Se numește Jack Turner, dar toată lumea îl spune Cuzp Jack. Și-a construit acel adăpost pentru a locui în el. E un puștic și nu-i deloc rău.

– Puștic? exclamă ea. De cine locuiește acolo? De unde a venit? E periculos?

Cu o încredință supășătoare, Jared lui puse înapoi, o așupă și trase cu poartă din trabuc înainte de a răspunde.

– Jack și fetele lui, Bill, au venit din Texas la sfârșitul anilor cinczeci de Cumnareau ghe unde și s-au instalat într-o colină mică, pălășită. N-au avut nici inițiativă, ori capital pentru a pune pe picioare o fermă. Făceau diverse lucruri când aveau nevoie de bani, alinații erau foarte răpăși. Locuitorii de origine germană de pe- aici erau săi de singurești, feci li îndepărtau pe toți cei care nu aveau aceeași înclinație spre muncă.

Se mișcă ușor în pa și trase din nou din trabuc.

– În 1972, comarșii au statat fermate mai mici. Jack și Bill au fost capturați și colțelii s-a dat foc. Au fost două prizonierii vreo șase luni, după care Jack a fost salvat. Dacă ei ar fi fost singuri călătorești, nimeni nu s-ar fi simțit, dar mai fuseseră luși și femeii și copii. Astfel feci s-a format un grup de salutare. Fetele Bill fuseseră ude de indieni. Torturat și ude, Jack a fost... rănit... și, când a revenit în alinau civilizației, a fost bășoroni de toți vecinii lui „craștini”.

Sandra Brown

Scopă un dinbat ironic.

– Jack și-a construit un adăpost în peștera aia și, deși se află pe pământul nostru, dar n-a dat nimic. Jack tale câștigă două vite în fiecare an, dar nu sînt niciodată din carne real bună. Folosește fiecare bucățică de acholei. Îi aducem materiale la fiecare altăva țară. Nu vrea decât să fie lăsat în pace. Casa lui e un fel de fortăreață. Normal Dumnezeu pleacă cum intră și cum iese. Poți să fi sigură că ne-am aflat în casa pășii lui imediat.

Lauren îl duce o clipă, ghimbirul se la se surse.

– De ce a fost evitat de toată lumea? Doar n-a vrut să fie luat de indienii.

I-au făcut mîi de acul putrină excentric.

– I-au tăiat nasul și urechile. Asta l-au făcut indianii, iar pe fratele lui l-au mutilat și l-au ucis. Nu cîntă o pîndă pe pîndă și cîntă nu suportă să-l vadă.

MC
Pia

Capitolul 12

Lauren își puse mâinile la gură. Cîntările la care i-au răsunat cîntecul pe Jack Turner erau de neînțeles, dar suferințele provocate de semnalul lui au fost și mai cumplite. Bon și Jared îl arătau cu bucurie. Își coborî privirea și spuse încet:

– Făc un gest foarte caritabil, Jared.

– Nu-i un gest de caritate. Peste vreo zi, două o să găsim pe verandă un vas cu whisky fierd de ei. Îl pune acolo de fiecare dată cînd îl ducem cîte ceva. Gîndindu-se că m-aș bea apa caldă pentru nimic în lume, îi o potărie. Dar nici nu pot să-l ignor.

De cînd se ple, Bon îi dădese prostul lui Casey Jack. Probabil că acesta avea vreo păpărie și ceva

de ani acum.

– Mă întrebi dacă o și că Ben a murit, spune el. Probabil că da. Cred că știe tot ce se petrece pe aici.

Aruncă maul țesutului și își vîr din nou piciorul în aer.

– Căta?

Lauren însoțindu-l și pornită din nou la drum. Jared își adică eșarfa și îi făcu semn să-i umere și ea exemplul. Când se deplîneră de flu, poșturile cu lăță devenită din ce în ce mai sere și pămîntul era mai uscat, ca și stîmînd noi de praț. Lauren îl fu scu-napărușare lui Jared că se gîndise să-l aducă o eșarfă.

Puțin mai tîrziu, Jared înscutură pasul întîrînd lăp-a pîdurice de stîni. Copacii bălîrni și masivi își pierdeau frunzele datorită anotimpului.

În acel punct, rîul era lat. Mălul spre care el o condusese acum era acoperit cu iarbă și, în apropierea apelor, era presărat cu pietricele, care se transformau în rișe stîlci ulușe și albe ce împrășiau asemăn unor mese nate de din flu. Apa trecea cu repediciune peste ele, cristalină și răcoare.

– Cît e de minunată! exclamă ea și sîrî imediat din șa alergînd pe mal.

În partea costată era un zid de piatră foarte asemănător cu cel în care își construise casa Casey Jack. Datorită aceluia paravan natural și adîncostului protector al alunilor, decorul era intim și superb în ciuda pămîntului său.

Nu își dădea seama că Jared descalărase și venise în șaptele ei dacă dînd îl auzi vorbind.

Pareri ascuțe

– Săi oțave încercare subterană săi. De aceea o săi de împede apa. Văo.

Fu surprinsă când o luă de mână și o trase pe stîncile care ieșeau din apă. Mînușile de piele pe care le purta arîndul nu dădeau deloc fărîngăla mîinii care o ținea strîns pe a ei. Pășii împreună pe baloarii albi, netezi de apă care trecea peste ei răscolit. Când ajunseră în punctul unde apa curgea repede peste o stîncă, Jared se lăsă în jos. Lauren ținu și se scuturi lașu și, scutindu-și mînușile, văi rîni în apă.

– Ah, ce este o, exclamation sa rîndi.

– Pînă te obisnuiești, spune ai dîndînd. Când eu și Rusty eram mici, veneam aici să înțăm. Nava adus Ben pînă am fost destul de mari încît să avem grijă de noi înșine. Văd tu, căi pînă, acest aluare ai la Rio Caballo deșine locuri. Locul ăsta unde ne aflăm acum o acoperă de apă care vine de pe dealuri.

Își lăsaeră în jos eșarile și se pîu cum lăbia îi mîngia acel material moale în timp ce vorbea.

– Pînăvare totu aiuă aluă. Alăstrelile acoperă dealul ca un covor.

Ea ascuță cu atîrge și îi pîu mîile gestuificînd. Răd rîmole lui Ben țîră să-i apără pe cîmp ceea cepeste înducată pe care o avea căi de dîa ori era vorbe de țîră lui.

Pîu mîile cău și țîu puță apă. Area un gust îngrozitor de sălciu. Nu gîu că se strîmbase decît când îi auzi pe Jared rîndi.

– Are un gust neplăcut, nu? Apa e mură, dar trebuie filtrată prin cărbune pentru a fi bună de băut, îi

exploie el. Văd unde bolborosește sub piatră aia? o înnebă el arătându-i punctul respectiv și ea încoșește. Acolo e unul din izvare.

Se înșoptește pe mal cântecul pe piatră, reverend lângă cail care pășeau liniștit.

În timp ce Jared scoțea mâncarea, Lauren uclă plecă în vârful colinei, întregă vată i se înlăța înaintea ochilor, cântecului o privește splendidă.

- Măa e servită, doamnă, îi strigă el făcând o plecăciune adânc dinăpura plății care servea drept masă.

Înșoptește liberă și nestăgănită, se aplecă înapoi. Alunecă și trunzele căzute se așternă sub pașii ei.

Maria împachetase mâncare și să ajungă pentru o amănă, dar Lauren fu bucurată sfârșind că, pentru prima oară, nu exista fașole. Peli suțgi de tipărit de vată rece, salată de cartofi într-un bocșan, plină proaspătă, „jortileu” și prăjituri făcute parte din menu, făcuse din țărni de tăie de genul celor folosite de bălbeți când plecau la durn. Maria mai împachetase și povere ote de pînă.

- E foarte frumoa aici, Jared, spuse ea după o paură îndelungată, în case se concentrase asupra mâncării.

- Da, spuse el nestăgănit o bucată de pînă înainte să adauge: Aici ag vrea să construiesc o casă într-o bună zi. Chiar acolo în vârful colinei, zise el arătând locul printr-o mișcare a bărbiei. Vreau să am vedea spre vale și, asta, spuse el făcând un gest larg, o să fie curtea din spate. Chiar dacă rui se va umfla, casa va fi apărută.

FOCURI ASCUNSE

– Ar fi perfect, spune ea entuziasmată. M-ar plăcea foarte mult să trăiesc într-un astfel de loc.

Imediat ce rostise aceste cuvinte ar fi dat orice pentru a le retrage. El întinse capul înainte și o strâmbase cu privirea. Ea nu voia să înțeleagă că greșea să se împreună. Vorbind, pur și simplu, totori, își lăsă capul în jos îngroșată.

Fiecare era dăruit de conștient de calitățile și de faptul că erau singuri. Uniques era palpabilă. Fostind totul de conversație pe care îl dobândise după ani de zile de întreținere a mesagerilor în saloanul soților Prother, Lauren îl întrebă:

– De ce nu mi-ai spus că Rudy e fratele tău?

Întrebarea îl lăă cu totul prin surprindere și se opri din mestecat. În cele din urmă, înghiți, lăă o gură de țesut dintr-una din sticlele peste de Maria și apoi spuse:

– Ar fi contaf?

– Faptul că e religioz?

El o privi cu asprime, dar văzru numai înțelegere în ochii ei.

– Nu, asta nu contează pentru mine, Jared.

– Pentru multă lume contează. Asta și faptul că e pe jumătate mexican, spune ei cu amărăciune. Nimic nu leagăge legătura dintre Ben și Maria.

– Iăă o legăge.

Îl surprinsese din nou și o privi o clipă înainte să se uite în altă parte. Se spăini într-un cot și își întinse picioarele. Lauren își amini de prima oară când îl văzuse și ar fi vrut să îl stă în capul oaselor. Îl fu greu să nu se uite la faptul lui, chiară privii cu altă nenăgăne.

Pentru a-și acoperi feteasa, spune:

- Întodeauna îl spusă tatălui tău pe nume. De ce?

Păru lăsat pe moment de mulțimea de întrebări pe care i le punea, dar apoi răsă încoace.

- Așa îl spusă toată lumea, rău și sfidător din uneri. N-ai plăcută ființe. N-avea nevoie de ele. Și eu am așteptat la fel când m-am întors din Cuba și m-am trezit decedată cu nume locotenentului Lockett.

Mugurii se încoadeară.

- Trebuie să fi fost îngrozitor, spusă ea încet. Am cîntat să amana războiul și-a luptat foarte mult cu mine.

- E foarte adolescent. Cît am fost acolo, n-am înțeles în piept cu lumea războiului. A fost colid. Oricît de mult încercam să trag aerul din greu în piept, nu era de ajuns. Majoritatea dintre noi ne-am simțit nevoiți de malarie și poame la stac chinuți de febră și alți de simptome. Într-o zi ne era cumplit de greu să ne și simțim. Ajunseseră să nu-și mai poată decât cucerească stăruie de colindă sau nu.

- Era o fată aceea care era mîrlășă cu un soldat, un pușcăciu mare. Ne-am rugat pentru ei și am fost bucurare că el s-a întors doar cu o rană ușoară la picior.

Își distinsă privirea de cîntarea lui și începu să se joace cu gervetă care era înfrîntă pe pieptul ei.

Prinse la o măsură din creștetul capului pînă în vîntul dîmbarilor.

- Dar tu, Lauren? Tu ne așteptai cu sufletul la gură vreun iubit să se întoarcă la tine?

Ea răsă dintr-o privire la stîmboare și cîntecelor pe care le cînta.

- Na, spusă ea privind în poală. N-avea avut nici

Peșteri ascunse

administrați, nici... nimic. Și, pe urmă, eram prea mici pe atunci.

– Ah, dar mai frică? N-a însemnat nici un băiat să-ți fure un alinaț pe după ușa bisericii? Nici o rățonășă în podul vechi?

În timp ce vorbea, nina îl alinașcă spre pieptul ei și degetele lui îndemnice îi deschideau nasturi jachetei. Ei îi veni amărușă când îi simți pipăindui răstărași-pertă ai blanei, deși nu încercă să-i deschale.

– Cu siguranță că cineva trebuie să-ți fi lăsat averea, o tehnică ei.

Eu avea de unde să știu că vorbele lui îl reînviau amintiri critice în legătură cu William Keller. Închise ochii strâns și scutură din cap cu putere, încercând să alunge acele imagini groaznice.

Jared se opri. Voia să o scoată doar din cabinetul ei supărător, dar reacția ei fusese mai violentă decât s-ar fi așteptat. Își opri nina, dar nu și-o reînvia. Ca și reveni încoace cu înaltul și, în cele din urmă, își ridică privirea spre ei.

– Nu, popii ei, n-am avut nici un lubi niciodată.

Cu propriile mâini, nina îl alinașcă în sus, apoi închide degetele i se opriți ușor pe dintrul ei. Era, pur și simplu, imposibil să fie cineva atât de încreșt cum părea să fie ea. Nici o lipsă atât de mare nu ar fi părăsit siguranța unei case parohiale pentru o aventură în Texas alături de un băiat, un străin, atât de vîră ca Ben Lockert.

De ce venise, totuși, cu Ben? Era că pe-aci să-i pună înfruntarea aceea, dar se abținu. Poate că nici nu voia să afle răspunsul. Cîndul că adevărul ar fi

putut să-l doară. Îl făcu să se simtă frustrat. Își îndepărtă privirea de la acei ochi cerșei care aveau, se uitau la el cu atenție. Nu avea să cadă ca un prost în lașul putoarei tălărușii, își trase mâna înuso să și cum ar fi lăsa-o spre ceva bunca și și-a dat seama prea târziu că acel lucru era putred și îngrozitor.

Lauren îl simți imediat starea de spirit. Cursul pe care îl luase conversația lor era tulburător, dar era, totuși, o conversație, și ea nu ar fi vrut să renunțe. Cu toate acestea, se bucură că nu o mai atingea. Când Marea arăta lucru, oricât de ușor, îl simțea reacții atât alarmante, cât și sfîșietoare.

- Ar trebui să începem să strângem alături de acea stăruie, spuse el încet și se duse spre Charger pentru a lua sânul pe care îl adunase în acest scop.

Lauren puse la loc vasele în care mîncaseră după ea, mai întâi, le spălă în ru, și apoi împachetă mîncarea rămasă. Jared umpluse deja jumătate de sac dintr-un plic și se ca să-l ajute.

- Pot s-o fac și singur, zise el înăbușat. Nu are nici un sens să te mîndărești.

Ea își ridică înalt privirea spre ochii aceia ce umbra care o făcuse turoși. Ce Marea, care, de-i supărase?

- Vreau să te ajut și eu, spuse ea simplu.

- Trebuie să, răspunse el cu îndărătnică și se încercă, clădind din privire o zonă care nu fusese cucerită.

Cînd se încercă în locul unde o Marea, văzu că adunase o grîmădă de stăruie, îl pru sânul destins pentru a le da drumul înăuntru.

- Gata, spuse ea veselă, îndulcindu-și mâinile și.

Foturi incante

după ce își unse buzele, întrebă: Cui ai săr de spus?

El nu răspunde. Era prea captivat de linia a ceea care umălece năga buze incredibile de sexy și apoi dispare din nou în domul lor, encumbrându-se de el. Se depărta brusc de ea și li spusese peste umăr:

– O să coborâm pe partea costală. Nu-i la fel de frumoasă și va trebui să trecem pe lângă arăstori de cârbune, dar drumul e mai scurt. Mi-e teamă că ne prinde vântul tău înainte să ajungem.

Memorii de-a lungul afluențului care curgea repede peste pietre de calcar plătă cind, la poartă destulă, se vîrta în Rio Caballo.

Lauren adormea în aer și simțea mîna de fun. Cînd ocolîră un colț, o tăbărită urîtă care tăbura splendoros peisajului, le apăsă în fața ochilor. Corul și tăbărită într-o stare jălească se aflau stăpînite în jurul unor gropi din care ieșea un fum negru. Copii adrenjinoși alergau printre focuri cu o înfrîntă uchi-toare. Niște cîini ieșiră din diverse adăposturi, lătrînd zgomotos. Oțve tăbăroși murdări și mușcîtoși apăru-tă din pînășoare pentru a vedea cine erau intruși.

Femeile, murdare și la fel de adrenjinoase ca și copii, se uitau înconjurare la Lauren, cînd în jurul focurilor și amestecînd în cale cu un conștient urît măreștii. Unul din tăbăroși cel mai murdar se desprinsese de coala și veni agale spre el. Lauren bănuia că mîna lui legînat și rompată era înșelătoare. Ochiul lui, ca de sulfur, nu pierddea absolut nimic și era sculptat sub epifonema slăbete.

Jared se uită la ea cu coada ochiului, fără să-i

paroli pe labral din ochi.

- Căce s-ar întâmpla, nu desaleci.

Able deschisese gura pentru a rosti acele cuvinte.

Opi celui și îl aștepta să se apropie. Mătușii era scund și lăsat, cu brațe ce păreau puternice și prea lungi pentru trupul său, fapt ce îl făcea să semene cu o maimuță. Purta o salopetă murdară și patetică, pe sub care avea numai o pereche de înșepănatoli roșii, decolorați. Lauren se înfuri de droguri când văzu petele de înșepănețe de la subuod. Nu se bărbierise de câteva zile, iar părul negru și gras îi era lipit de cap când își scoase pălăria udată într-un perit de țesut untreg.

- Ei, la te uită, e chiar domnul Jared care ne face o vizită cu noua lui doamnă.

Origi li erau galbeni și aspru, acoperiți de negreșii. Lauren nu mai văzuse în viața ei o făptură atât de respingătoare. Sau amenințătoare.

- Dăncu, spuse Jared scurt.

- Mă-a pălău foarte rău când am auzit de tatăl dumitale, domnule Jared. Mă-a pălău, nu?

Jared îl ignora cuvințele.

- Cum merg treburile?

- Eh, înțelidăuna e loc și de mai bine, zise omul pe un ton plângăreț. Dacă ne-ai lăsa să lucrăm o parte din pământul pe care stau sfârșii ăia de cieri, ne-am descursa și mai bine.

- Știi că pământul ăla e interzis pentru voi și așa o să se mereu. Știi pe mătă ăsta al rădăi sau o să fi alungat definitiv, ai înțeles?

- Eh, domnule Jared, nu ne-ai alunga dumneata.

Parul încetare

Cu faimă cu tot, zise el și scose ocea ce ar fi vrut să fie un zăbăit oțit. N-ai mai putea s-o vezi pe Jura.

Jared albi din ga și dăse în țep omul, cu trupul la fel de încrețit ca al unui șarpe gata de stă. Numai rășuna și conșcinele unui satel de pant îl împiedicaser să tragă un par în țepă înșelătușă Dancan.

Aceia îi arătară scutarea și continuă să rășene.

- N-ai stat-o pe Jura, nu, domnule Jared?

- Îndrăc capul și Lauren se uită în direcția indicată de el, văzând o linie rozmarin de apă unei barci. Chipul ei era la fel de încrețit ca al bărbatului. Se desprinses de apă și veni spre el, legându-și părul într-o buclă, fără descurt și păsărele îi erau murdare de roșu. Rochia alba dădă îl acoperea genunchii, iar corpul îi era lipit de cîrli care se balăneau. Lauren își dădu seama că era goală pe sub rochia aceea subțire din tumbac și la stăruie dintr-o vîră alba înșelătușă. Părul îi era spornește alb și ochii de un albastru pînă, urcînd. Ar fi putut îl rășeni, la oțit tumbac, dacă nu ar fi avut gura aceea poacă, ale cîrli colțuri erau lăsa în jos, și dacă ar fi fost mai îngustă.

Continuîndu-și mersul îngănat, ajunse la cîrli cîrliștii de Jared, cîrliștii îi spuse cu o voce rășenă:

- Bura, Jared.

Aceia se rășen și se duse spre Flare.

- Ea e soția mea, spuse el ridicînd glasul și punînd o mîină înmănușată pe pulpa lui Lauren, ocea, dacă nu ar fi fost albi de spălat de tătăra aceea ciudată și de cîrliștii acela ca rășenă țigari care locuiau acolo, s-ar fi încrețit de ce tremura și se

topos sub atingerea lui. Dacă cineva din tabăra asta se aprinde de ea vreodată, îl omor. Să nu ziceți că n-ați fost avertizați.

Poate că a fost de vină numai imaginația ei, dar a avut impresia că i-a apăsât piciorul puțin mai mult înainte de a-l da drumul, după care se duse lângă Charger și locăieșii.

- Aaa... domnule Jared, ne întrebam ce-o să se întâmple cu toți afurisii ăia de aici când o să zăcăneți rău, spuse Duncan stînd cu picioarele depărtate, cu minile în pîșteri și cu tăbișla scosă în afară. Nu se mai vedea nici urmă din atitudinea umilă pe care o avusese la început.

Jared își aștri privirea asupra lui.

- Unde naiba ai auzit așa ceva?

- Nu-mi amintesc exact, spuse unul scărpinându-se în cap cu o prețioasă uimă, iar lui Lauren i se făcu gheață când văzu pîdunchii mișunindu-i prin păr. Cîrușii aveau, asta tot.

- Ei bine, nu-i decât un ovor. Ai băgat? Nu vreau să mai aud asemenea lucruri.

- Dacă el or să se mule, o să putem să lucrăm noi pînă-nu?

- O s-o spun înăi o dată, zise Jared cu o voce dură și calmă, dar extrem de tăioasă. Lucrați numai în locurile în care vă spunem eu sau Rudy. Niciodată în altă parte. Și orice altceva se întîmplă pe pînăntul familiei Lockett nu vă privește pe voi.

Își apăsă mâna ușor pe pistol.

În întotdeauna pe Charger cu gheunul, iar Lauren făcu același lucru cu Flame și pînăntul tabăra

Focuri ascunse

Încet, clipele se ar fi preferat să se desprindă în galop, atât de curpilate aneu privirile pe care i le arunca Jane. Când trecuse pe lângă ea, o auzise şuşelind:

– Oâpeai!

Când labărea rămasă mult în urma lor, Jared se opri şi ascultă o clipă înainte de a vorbi.

– Cred că acum e în regulă.

– Ce naiba e acel loc? Titu a fost îngrozitor de tăcut.

– Şi mie, spuse el rînd. Zăchărlăroşii ăia sînt ardătoai de călbune. Wat Duncan e un fel de lider al lor. Ben a făcut o înţelegere cu el ca ani în urmă în sensul că pot ăia cozi şi să-l transforme în călbune. Există o piaţă pentru apa caldă în San Antonio. Î folosesc pentru purificarea apei şi pentru a-l de un gust mai bun.

Lauren îşi amîni gura şi amîni al apei şi explicaţia dată de Jared în legătură cu filozofia asta.

– Î lăsaie să-şi păstreze profiturile şi, în schimb, ei tale surplusul de cozi. Singura problemă e că sînt oâ, necăsiţi şi complet amoroi.

Lauren se uită la el cînd goşit:

– Fata era delîguşă, într-un fel.

Un zîmbet apărui pe buzele lui cînd o privi.

– Într-o zi, în tiporeşia mea nesăbuită, Ben m-a surprins pe mine şi pe Jane prădîndu-ne raşpore o lecţie de biologie şi m-a tras o bălăie acotă cu mearoa. De atunci nu m-am mai apropiat de ea, mai ales că el m-a spus foarte clar că i se poate întîmpla unui fiinţ care se încurcă cu asemenea murei. Ea şi titu trebuie să se fi simţit învîtaţi, pentru că ei nu pierde ocazia niciodată de a amîni de ea în faţa mea.

- Sînt rătăcit?

- Da, îi zicea lui, spuse el și fiou o paucă, și porochia lui.

Lui Lauren i se făcu stău, dar o îndemnă pe Flame să porochiască în palop în umă lui.

Se aflau la murea cîreva mîle de casă, cînd, decodată, un vîl răsă și totă stăpîni lui Lauren și totă începuse să-i tîlcimera.

Jared îi strîgă să-și acopere țepa cu eșafra, ca el, acosta cîrindui cît de cît protejeze împotriva vîltului tîlco.

Mai cătăvîc cîreva mîrate, după care îi făcu sarmen să-i umoreze și se îndreptă spre un grup de afîcol, înțind într-un fel de adîpăstîr mîrat de acosta.

Lauren temura de fîp, dar cel puțin acum nu mai erau tîlăși de vîltul acosta îngrochîr, Jared vezi înțepă Flame și înțase tîlășile pentru a o ajută să descălece. Ea îi puse mîrte pe umări lui și el o apăsă spre pe pîrînt.

Lauren fu îndemnată de cîtăre tîlășilor lui care o înconjură gîvîtoare. Pîrînta îi aluncă de pe cap cînd îi făcă cîrindul de pîrînta lui tate, își rîlășă pîrînta și începu să rîdă cînd îi cîlăc seare cîl eșafra încă îi mai acoperea jumătate de țepă.

Dar se opri brusc din rîd cînd înțepă ochii lui Jared pe descăpă eșafra lui. Cîrînta cîl o strîpunge cu intensitatea acosta privii. Spîrîntoale îi erau înțase-

Facuri ascunde

cate, iar cutile din coșurile ochilor erau albe, datorită faptului că stînd cu ochii închisească din cauza soarelui, locurile respective nu se bronzaseră ca restul feței. Brățelele ochilor erau pătate cu suru. Amîndu-se la locuri.

Într-o clipă, el îl trase ușor în jos. Era o mișcare. Apoi își pînă degetul mare peste buzele ei. Aici atunci își desprindea privirea de ochii ei și îl studie buzele în timp ce degetele lui le conturau, minunîndu-se de mîncărea lor. Tremura sub atingerea lui. Mîncărea se făcuse încet, își tăia în jos și ușor în sus.

Eu se ridică de el dintr-o strîmte și mai tare și, înăltindu-se, minile îi înconjură mijlocul.

Buzele lui se coborîu foarte încet spre ale ei. Aici atingîndu-le, șopti:

– Lauren.

Apoi, gurile îi se contopiră. Buzele lui se mișcau cu pricepere și convingătoare, iar limba le glori pînă la sfîrșit să se desprindă în sus și limba ei se alina de a lui. Un geamăt slab scîlbi din gîtlejul lui și o lăsa și mai mult de el. Degetele îi erau strînse peste mușchii spatelui. Pătrîndu-și toată încredința, ea deschise gura în fața rugămintei lui înfometate.

– Eh, asta de privește emoționantă, spuse Rudy sfîrșit.

Capitolul 13

Lauren și Jared înălțară ați de violenți la auzul
acelui voci amuzate, înfrți se sperietă și oai.

— Vă singăi time? întrebă Rudy cu nevoință.

Îi vîruse călăind spre adăpost și îi urmasă.

— Lui Lauren îi era frig și mi-are amintă că arem un
poncho într-o doșagă. Tocmai voiam să-l scot, spuse
Jared, dar se întărie pe sine că cădea explicați
pentru acel silut ca un pooler vinovat.

— Da, e înaltăreai foarte time, și se pare că și tu te
cam înfărtăsești.

Lui Rudy i-ar fi plăcut să-l mai tachineze pe Jared,
dar Lauren era cea care suferea cel mai mult, așa că,
vîrîndu-l stîmporata, renunță.

FOCURI ASCUNSE

- Ar fi bine să mergem acasă. Gloria a început să se lăgrțorească din cauza vântului și m-a trimis după voi.

Jared scosesse un poncho din înăuntru și i-l trase pe cap lui Lauren fără nici un fel de ceremonie. După ce îl trimi pe cap pătărită, încălzeală din nou. Ea își dădu seama că era furiș după felul rigidei în care se țină în ga. Probabil că era supărat pe ea.

Rudy și eu ce îl urmău de la distanță. Gura lui îl aruncă un zâmbet înșelător. Jared dăduse de furie. Nu îl supăra faptul că Rudy îl surprinsese într-un moment de tandrețe. Nu era rușinat din fire. El și câțiva amici de-ai lui chiar împărțeau acesteasi simți, înșurăndu-se unul pe altul prin chiote. Ceea ce îl deranja era faptul că Rudy fusese marioneta repulșiei lui de a-i recita lui Lauren.

Aceasta îl adormise, făcându-i să o slăbească. Acesta ești ați de străgători, plini de lacrimi provocate de vântul rece, nici un bărbat nu le putea rezista. Bătăile de pâr care îl bătuseră obrajii înbușoraji dăduse sfârșitului de a călări înțeau să fie răgulate. Trupul acela care îl chinase toată ziua cu apropierea sa fusese imposibil de blând odată ce se lăsa de el.

Mai presus de toate, nu putea să-i sufere singurei rece. Își plătea calul indiferent ce îi s-ar fi întâmplat. Nu intrase în panică în labăra asalturilor de cărbuni. Nu i se făcuse rău când îl povățuia despre unele suferințe de Crazy Jack. Toată lumea do la toată o adăci. Se puteră parău.

Afară să fel

În timpul cînei luînapte, Căcila, Maria și Rudy pleau cu Jared sau într-o prăvălie dispoziție și îl vorbeau cu grija cuiva care călca pe un stînc subțire de gheață. El le răspundea mormotînd.

Lauren era complet închisă în sine. Nu vorbea cu nimeni, cu excepția cîei urîl „Je rog” sau „mulțumesc”. Cînd se ducea în living-room, după cîin, stătu cu capul plecat și mîngia covorul absentă, gînd care îl aducea stîmbe sa de fiecare dată în amintire de momente de tensiune.

Vîntul sufla cu putere, iar totul din cămin, ocolit de vetei ar fi fost, nu putea învîrta atmosfera.

– Am avut victorii astăzi, Jared, spuse Rudy cu grădîrî.

– Pe cine? Întrebă el pîrînd extrem de plăcut.

– Pe Vandiver. Tatăl și lui.

– La naiba! Ce-au vrut?

Rudy îi scribise stîrja.

– Au vrut să au fost să vadă totul unde o să se construiască noua centrală electrică și au făcut și pe-ai să se salute.

– La naiba. Centrala electrică o să fie la cîinci-sprezece mîle distanță de-ici, spuse Jared rîdîndu-se și ducîndu-se lîngă gîmbeu.

Prin fîcările cîteva secunde, după care se uită la Lauren.

– Fîcînd că n-am fost aici. Lauren se simte foarte

Foturi ascuise

stradă de Kurt.

Quintele scoles erau intenționat provocatoare.

Ea își înalță capul înainte și îl înfruntă privirea stădătoare. Ea fu prima care se uită în altă parte, furcășă că era altă de legă și nu îi răspundea.

În încăpere se lăsa o tăcere stridentă care duăă câteva minute. Ticăitul pendulului răsună agonițos și femeile din cameră se răpăară ascultând o ploșe de scărță asupra domilor lui Jared, care nu se simți din loc.

Amicul muruă în flicăli și, după ce își luă colțoul din suțer, murmură un „scăpăte bună” mersătoare.

– Jared, scole a frig. De ce nu dormi în casă în noaptea asta? Intențată Greta susțură că planuă ei de ai uni pe cel doi timp de o ai întreagă nu doborăse buferarele dintre ei, ei părea să îi dădăci și mai multe.

– Dacă mi-ai recăpăta camera, ai fi bucurat să răsăli. Dar așă, pot să dorm foarte bine acolo. În caz că tu Lauren o să-i fie frig, ești sigur că unul din „requisiți” ai îi înfrănt să o încălzească.

Atunci, Lauren își dă din totușă și bătută camera altă de repede, încă ea înălță stămăse surprină dind se buzi în feța lui Jared, bătându-l de fute.

Pădă mîna pentru ai loc, dar atitudinea lui argăntă o împiedcă. O provoacă și nu vule să-i dea satisfacție. Îi înălță pumnul, dar îi lăsa în jos pe frîpă trup.

– De ce? Înfrăntă ea spășat. De ce continui să mă chinăuști astău? Măi nău nu-ai place scoti „ararjament”, dar nu-ai uită năstărele.

Apoi se întorșe și o apucă pe holul care ducea spre dormitor. În ciuda furiei sale, Jared o ascărță pentru felul cum își pînea capul sus.

Lauren își simți picioarele grele când se urcă în pat. Era obosită după drumul lung până la Fagan Creek, dar era și epuizată psihic. Se străduise să tot încerce să se adapteze atitudinilor lui Jared, să-i parcură etapele verbale. Neastămintele lui o stăruia. Era dintr-o răsturnare și abuzul, fiind plin de tandrețe.

Ar fi vrut să se fi împotrivit sărutului. Ce excuse? Nicio. Tocmai asta era problema. Când brațele lui o înconjuraseră, înclădind-o, încercase să mai gândească. Ușese într-o singură clipă. Fusese atât de blând... aproape iubitor.

Își îngropă fața în pernă – perna lui – și gândi că își aminti căre îi simțise întreaga înclădare de a ei, mințile puternice care tocmai începuseră să-i mângâie spatele când Rudy îi întrerupsese. Care de-aia îi înclădase dacă nu ar fi fost surprins?

Nu avea nici un rost să facă speculații, căci încă nu era sigur la ce conducea sărutările. Stînd pe lângă Gloria și ascultînd-o vorbind despre relația ei cu Rudy, Lauren începuse să presupună că era ceva pilosut, îi se împotrivese cu toată puterea lui William. Nu își închipuise cum ar fi putut fi ceva pilosut.

Care dacă ar fi fost Jared cel care ar fi încercat să-i scoată hainele, cum ar fi reacționat? Răspuns în înăuntru. Era agitată și nesusținută fide, iar trupul îi transmitea constant impulsuri claudate și rafinate.

Rudy și Jared pleaseră în fiecare dimineață după micul dejun și se întorceau exact la timp pentru a se

FIICĂ ÎNCURCĂ

apă și a venit la masă, seara. Atmosfera din casă se mai înveselise carcum, deși Jared și Lauren continuau să se întele cu o indifferență politicoasă. El îi cerea permisiunea de fiecare dată când se ducea în cameră pentru a lua oțet cava. Lauren se simțea vinovată pentru faptul că îi cumpăra camera, dar când i-a sugerat Gloriei să-i pună în pat în odala unuia din copii, aceasta a refuzat categoric. Nici un argument nu o putea convinge, așa că Lauren renunță.

Continuă să se joace cu copiii și să le clasace, fermecnd-o din ce în ce mai mult. Sătura adeseori de vorbă cu fiicla, ascultnd diverse povești în legătură cu Ben și cu Jared și cu Rudy când erau mici. Marie avea grijă să se țină departe de subiectul călătoriei lui Lauren. Înprejurările în care aceasta avusese loc o înfrictau peste măsură.

— Jared e ați de rezervă în casa ce privește copilăria lui, îi spuse Lauren într-o bună zi. Marese vorbește despre poezia sau altceva din perioada aceea. Nu vrea să-mi spună nimic personal, spune de ofiind. Am pomenit de Cuba adăci și n-a prea vrut să vorbească despre asta.

Marie clintă din cap cu înțelege.

— Mă bucur că n-ai fost aici când s-a întors acasă. Cred că Ben era mîndru în sine lui că a fost în război. Glorie a fost furioasă și a încercat să-i împiedice pe Jared să plece. Avea prieteni de familie care puteau să tragă stoc, dar când a aflat Ben, i-a întors să facă așa ceva. După război, când tot orăgul a fiout din Jared un erou, ea s-a purtat ca și cum ideea ar fi fost a ei.

Sandra Brown

Măa sorbi din ceaiul pe care și-l bea împreună cu Lauren pe verandă.

– Ene e femeie foarte tristă și singură, adăugă ea încet.

– S-a îmbolnăvit de malarie cîi a fost erod?

– Da, dar principala lui nenă a fost psihică. Avea un prieten al cărui tată are o fermă la vest de Kenville. Alex Craven și Jared erau prieteni încă din copilărie. S-au înrolat în același timp și erau în același batalion. Alex a fost ucis. Jared a fost convins că moartea acestuia s-a datorat unei erori de raționament a comandantului de companie și că prietenul lui a fost sacrificat inutil. Și acum mai are cogenanul în legătură cu chie aceea. Moartea lui Alex l-a afectat profund, dar Jared ține totul în si. Nu-și dovedește în fața nimeniul adămintul eu.

– Încap să cred că năi nu are un „adevărat eu”. Cel de cîie ori cred că îl înșeleg. Îl descopăr o altă față enigmatăică a caracterului, spune Lauren.

Cine era acăi bărbat cu care se nărtăsur?

– E un om foarte bun, Lauren. În-o zi o să-l cunoști. Sînt sigur de acă.

Măa o lătu ușor pe năă, după care se ridică și se duce în camera pe care o împărțise cu Ben, trăinduse de lume otată cu înărtărea ușă.

– Ah, nu! Uta se-ăin flou! exclamă Lauren, care o ajută pe Gloria să pregătească cina.

Panel 1000

După ce deschisese o conservă de roși, toarnă se pregătea să o gătească în câștigă cu lapte, când puțin din conținut o atropi pe mine, făcând o gust înăuntru pe materialul în el blând.

– Mai bine dar te și cufundă-te și oala mi ieseă se-
cum în apă rece, spune Gloria netulăcută.

• Mă întorc imediat, promite Lauren și se dăse
măsoare în cameră.

Abia își deschisese toți nasturii de la apuce și își scosese blana, că auzi niște zgornote în tot. Înainte să apuce să-și pună ceva pe ea, ope se deschise brusc și Gloria împănă cu Rudy și aduseră pe Jasec înăuntru.

Lauren uită că era aproape decapitată în clipa în care văzuse cămărea așezată pe pînă de sînge a aceluia ei, la fel ca o exclamatie de groază.

— Can you be independent? Independent means you own

Jasod o prima, fiind prea uimit de întrebarea ei pentru a-i răspunde. Sau era amețit de durerea? Oricum, Radu fu cel care începu să vorbească.

- Jared și eu mine îndreptăm riște gardul care fusese rădăcină, când un fir de sârmă ghimpea a fost înșurubit și lăsa zgâriat pieptul lui Jared. Trebuia înlocuit imediat.

- Ţinem spus că n-am nimic, morţii Jarek pe care
am dat în încredere în camera.

– Prorâi, spune Gloria pe scuturi ton cu care li se adresează copilul. Scuturați-vă obrazul și cu o mână aduceți medicamentul. Laurel, când că se trezise să-l alină.

Cel doi soți își aruncară un dăruit conștient, după care căzură pe spate și adormiră în același timp.

desinfectant și nigte vești. Lauren se apropie timidă de spatele lui Jared și își pune mâinile pe umerii lui. În timp ce el își deschide cămașa și și-o deslășea încet de pe piept, ea îl trase ușor. Singure încheieturi flexibile ca materialul să se lăseze de piept, iar când fu deslășit, rânile se redeschiseară, începând să sângereze.

Gloria îi aruncă, praștie, cloșul lui Jared când se întoarse și, trăgându-l pe Rudy afară, zise:

– Nu vă grăbiți. Maria și eu vom o să pregătim ceva, Jared, ar trebui să te întreci în pat să te odihnești. Ai pierdut mult sânge.

Ușa se închise și cei doi rămăseră singuri.

Lauren lăsa cămașa pătărită de sânge să cadă peste ei, pe care formal și-o scosea, după care se duse repede la duș, întorcându-și să-și ia o altă tuză, pe care să și-o pună. Întoarse capul ușor, întorcându-l:

– Doare foarte tare?

Își puse mâinile când văzu sângele care pică din încheieturi pe pieptul acoperit de păr.

– Ah, Jared, exclamă ea ducându-se repede spre el, fără să-l poată distinge decât că, de la braț în sus nu avea decât cămășuța subțire ținută cu dantelă.

Urmase stăruirea fetei și încetase să mai poarte un costum în fiecare zi.

– Vino, stai jos, spuse ea, lundu-l de mână și ducându-l la mănăstire de tuseală pe care Gloria o adusese în camera aceea pentru ea. Trebuie să-ți spăl rânile întâi ca să nu dai seama că e grav.

– N-are nimic, spuse el din nou și se întrebă de ce avea o voce atât de slabă.

Care îi dusea chiar atât de tare?

Fauna acvatică

Ea tună apă în lighenaj și înmuie un prosop. Erită puțin înainte să-i atingă pieptul gol, după care toase adânc aer în piept și închise ochii stîni. Apoi îi tamponă pielea cu prosopul ud.

– Nu vreau să te doară, mormură ea.

Jared scolzi din dinț, nu din cauza durerii, ci datorită faptului că era atât de aproape de ea. Ochiul ei albastru îi revărsa și îi provoca amețeală. Sau se datora pierderii de sânge? Nu avea importanță, rezultatul era același. Îi simțea rădăcina ca pe un bășan răcoare.

Fără să vrea, își coborî privirea spre sînii ei și simțea din dinț dintr-o vibrație răsunătoare care se uita sub răscolul subțire. Fu nevoie de toată puterea lui de stăpînire ca să nu înfrîcă mâna spre ei, să îndepărteze căldura aceea delicată și să vadă adâncimea culorii a sîinurilor, care acum erau doar niște umbre vagi și adormitoare.

Doar așa se făcîă se manifestă durerea în pantaloni strîpți. Se uită la rîndele ei care înmuieră din nou prosopul în apă, stîndîndu-i apoi și murdărend apa cu sîngele lui. Gîndește-te la sînge, își spuse el. Gîndește-te la durerea pe care ai simțit-o dintr-o înțepătură sîmă. Gîndește-te la orice nume...

– Așa, ca și cum că disconfortul ajunge, spuse ea cu o voce blîndă, care îi rîmbea auzul. Înșepătura sîmă adînc. Nu aveai vrea aceea din piele pe care o porți de obicei?

– Nu, zise el, bucurare că vorbeau.

Orice era de ajutor.

– Am aceea că mi-ai prea cald. Dacă ai fi avut-o

pe mine, probabil că nu m-ai fi zgîrît.

- O să te uitate, spuse ea înset, până scufunda-se cînd învasele o bucată de vîslă în dezinfecianul din sticle albastre.

- Sînt rezistent, spuse el privind-o și îi dintr-o gîngărește.

Poziția fu fermecut pe moment de apropierea celuiăl. Prietenia îi se înfîșură și masați pe care și-l comunicară îi țevă drept în înrîni, alungîndu-i cu impactul său.

- O să-mi-care să am grijă să nu te mai uitate, spuse ea atîngîndu-i una din rîni cu delicatețe.

Ei trase aer în piept printr-o dinți, scoțînd un gîrnat. Broboare de sudore îi apîrură pe frunte.

- Iartă-mă, spuse ea temporînd și cotelul înțepitului, apoi, spre marea lui înclintare, începu să sufle peste ele.

Din unghiul din care o privea, ochii îi păreau înclîpi. Umbre violente îi pîteau pleoapele, iar genele negre contrastau puternic cu obrazul delicat pe care dădeau impresia că se odihnesc. Prii de-a lungul noului ei spre gură. Buzele îi erau roșii, translucide și înviescibile, în timp ce rîsulărea îi trecea printr-o ale, tulburîndu-i pînă intermitentă, îi rețea părul de pe piept și îi alunga aerușuța scîlțoasă pe care îl-o provocau înțepiturile, dar apîrîneau un foc în stîl parte a trupului său.

- Oh, Doamne, spuse el scoțînd un gîrnat din gîtle, după care se rîdă trase, rîsturnînd taburetul, și o lăă în brațe, trîgînd-o spre-el cu stîla forță, înclî acel impact o înclă înclă suflete.

Cum bare se urî cu a ei era laconică, despărțîndu-i

Peșteră ascunsă

bucuri surprinse cu limba lui îndrăznească. Totuși, când comasă fu descoperită, acel invadator deveni mai blând și savură ceea ce găsi.

Mărita îi stăruiește peste brațele ei goale, netede și răcoroase ca satulul, și i le guse în jurul gâtului. O clipă stăruiește acolo nemiguită, lipsită de experiență. Jared răsuflă ușurat când le simți împreună în fața sa și degetele ei strănucindu-se prin părul lui des și răvășit. O lipi și mai mult de el apăsându-i ușor mijlocul.

Lauren deveni conștientă de o tăie strâmtă care îi împingea burta și fu speriată, dar și intrigată. Instinctiv, se trezi de acel lucru și simți o căldură extraordinară străpundându-i-se în tot trupul.

Jared își strănucă mâna între trupurile lor, iar teama și dorința însoțirii să se lupte în mintea ei când își dădea seama în ce direcție se îndrepta. Vola ceva ce nu putea numi. Dacă avea vreo legătură cu mâna lui care i se apropia de el?

Hu avea să o atingă. Sau da? Nu. Nu voia ca el să o țină. Volea? Da. Da, te rog, își spuse ea, fiindcă să se întrebă de unde venise acel gând, dar fiindcă vag conștientă că avea o legătură cu tăia trupului lui lipsă de molimirea ei.

Jared era amețit. Nici una nu era satul. Nici o gură nu avusese un gust atât de bun. Își lăsa mâna să alunosească peste sânul ei și îi apăsa ușor. Era la fel de plin și tare cum și-l amintea din ziua când o surprinsese în camera ei. Sub atingerea degetelor lui sfîrșurile răspunsurilor, trăindându-se, dorința să înflorească.

În anumite momente, Jared sperase că undeva exista o arțel de femeie. Numai a lui. Diferită de toate

colata. Nu-i spusese Ben...

Beni

Numele îi răsună în minte. Beni. Care și tatăl lui o fruse apa? Ea stăpunsese la fel, scoțind apei toată din gâtul?

O împinsese deodată cu atâtă putere, încât se căzu în pat, privindu-l total nedumerită. Păul îi căzuse peste el și alături cu sfecurile învelirii, care erau aproape derapaj de mângâierile lui.

Îndreptă un deget acurșilor spre ea.

- Ți-am spus să nu te apropii de mine! strigă el respirând agitat. Ești frumoasă. Recunoaște asta. Ești mai delicioasă și mai dulce...

Vocă i se transformă într-o poezie chibzută.

- Dumnezeu! spuse el lăbind cu pumnul în palma costelă.

Zforniturile din partea interioară a trupului erau înăpăinate. Văzându-l întins în pat, privindu-l cu atâtă încredință, își simți organul pulsând îngrozitor.

Ar fi trebuit să o poată sfârșit, să o cucerească o dată pentru totdeauna. Dar mult ar fi vrut să-i rădă furta să vadă dacă pulpa lui erau tot atât de nădădă cum și le imaginase. După aceea s-ar fi înțip între ele, împingând până își potolă dorința care îi tortura de atâtă timp.

Dacă i-ar fi putut ghici gândurile, Lauren ar fi fost îngrozită. Într-o vârtă, văzându-l suferind atât de mult, nu simți decât milă pentru el și el. Se ridică în capul cameră și întinse mâna spre el cu încredință, căzându-se astfel să-l alina durerea.

Ei se dădă înapoi.

Focuri ascuise

- Nu vreau nici o parte din tine, spuse el, înghețat?

Se duse apoi la dulap, scoase o cămașă curată și își țepi trîntit ușa cu putere în urma lui.

Lauren căzu înapoi în pat și se rostogoli pe burtă, înghețându-și fața în saltea. Răspîrî stîmpor și lacrimile îi curu absorbite de covetură.

Plîngea pentru că o sîruiase atât de ușor sau pentru că ea îi răspunsese cu atîta abandon? Pentru că încetase să o mai iubească? Sau din cauza curiozității lui ulterioare? Să îi fi fost datostă tenerii ei că el avea să se sature în curînd de faza aceea, îi va da cel douăzeci de mii de dolari și o va alunga?

Întrebările se îmbutoiau în mintea ei, și pentru nici una nu avea răspuns.

A doua zi dimineață, Lauren și Maria se întorceau după ce călătoreau împreună, cînd sursă stîngăie dintr-unul din janturi și văzuă o muișcă de „reptilian” adunată în jurul gîrului.

Lauren căzi stîrșita înăltă și avuă a soarelui ei. Nu îi mai văzuse din seara precedentă cînd îi îngrijise rînila. După ce loșie trîntind ușa, ea rămăsese o vreme în pat, reflecționînd-se pentru a se putea duce la cină. Familia Mendez era la masă, așteptînd-o cu răbdare.

Jared nu a apărut. După ce au început să mîncînce, Rudy a spus încet și din senin că fusese nevoie de Jared la lucru. Nimeni nu a comentat, iar Lauren s-a protinat indiferentă.

După ce descălecară și legară hârtiile de balustrada din lemn, Lauren îi spuse Mariei:

– Cred că e să mai stăi puțin pe afară.

Curiozitatea îi lăsase stăruie de agitație din jarcă.

– Foarte bine, spuse Maria zâmbind. M-am simțit foarte bine cu tine. Don și cu mine obișnuim să călărim dintr-o dată devreme. Mi-a lipsit acest lucru.

– O a-o facem o zi de câte o zi, spuse Lauren bălănd-o pe braț, după care Maria urcă treptele de la intrare.

Formind în direcția jarcii, Lauren își spuse că nu se ducea acolo ca să-l vadă pe Jared. Când se apropie, observă vreo douăzeci de „requisiți” dusă într-un tur spre un ișior.

– Ce se întâmplă, Rudy? Îți înțeleg ea cumva că dădă ajunge la gard.

Ei întorc capul în sus.

– E... Ah... o să... cașă în jurul ăsta.

– Ah, da, Lauren roșind și cădând să placheze, dar fu împiedicată de capul ei, care apăsase din serin și o apăsase de braț.

– De ce nu stai să te uiti? Din moment ce te interesează totul în legătură cu Requiriți și cu mureș la fermă, sînt convins că o să-ți placă.

– Jared... înțepa Rudy.

– Nu, Rudy. Lauren arde de curiozitate să afle cât mai mult despre viața și „requisiți”.

Curiozitatea îi era Măreș. Lauren își dorea să îl înțea în casă împreună cu Maria. Decădă, Jared o apăsă de umăr și o întoarse cu feța spre jarcă. Într-o clipă o a bălănda înălțătoare, Măreș la îl strîngeau

Focusuri ascunse

brațele ca o mângâiere.

– De ce... de ce îți faciți asta unul altuia taur?

Spere că întrebarea va avea un efect de calmare asupra lui. Nu vrea să gândească nimic în legătură cu procedeele și, cu siguranță, nu vrea să se uite.

Jared trase din Țăbuc.

– Păi, ar putea fi o mângâiere de motive. Căreai mai bună. Sau poate că nu mai satisfacă vacile. Cei poate doar pentru că e un felicitare monotonă.

– Măști poate că asta ar trebui să-ți facem și pe, dar Rudy că se poate de scris.

Nu avea de gând să o lase pe Lauren să existe la acel spectacol singura.

Jared îi aruncă o privire furibundă tatălui său și aruncă Țăbucul cu o singură mișcare a mâinii.

– Zău? Și cine mai e o să-șească?

Pe neașteptate, Rudy își lăsa capul în jos și îl trase un pumn în stomac lui Jared, doborându-l la pământ.

Lauren rămase cu gura căscată și se lăsa de gard, în timp ce ei se trăseau prin praf, dând din mâini și din picioare, cu sîngere făcînd din buzare sparte și nărușile adrobite. Apoi se ridicară și își dădură vocile, încordate, dînd, dîndu-se, Jared contrastat și se trînti din nou la pămînt. „Sequencer” își încetări activitatea și făcuți un zgomot larg în jurul celor doi frați care se băteau. Sîngurele zgornite erau bușturile loviturilor și gemetele de durere și de efort.

Clăriea teji în țigă din ceră, jîndu-sei furate. Oțvea dintr-o copilărie sîngi la spectacol. Își mai văzuseră tatăl bălîndu-se cu unchiul Jared, dar întotdeauna în joacă. Mîșle lor țineu și lăsepe își

cădută seama că, de data aceasta era cu totul altfel.

Gloria îngheță un revolver de la unul din cowboy înainte ca acesta să aibă timp să reacționeze. Ștind că prima cameră a încălțătorului era încălțaseamă goală, aruncă de două ori și țese un loc în aer.

Doi doi bărbați se desprăgiri și masă aar în piept. După ce își mai reverăă cî de cîi, își păsări singule de pe fețe și trupul cu mînele prîluite și ochinguite. Rînde de pe pieptul lui Jared se redeschiseară, pîlîndu-l cămăga de sînga. Se pîrîrî rușină.

Jared îl dîrîi lui Rudy, strîmbîndu-se de dusea cînd își trîpîi turele unilate.

– Exact cum mî-am închîput. Te-ai înmulț și jî-ai ieși din formă, bătrîne.

– Pe mîba. Poate cîve secunde mî-ai fi implorat mîla.

Jared se rîlîc, se cîlîrîi upe gînd cînd nu mai fu alt de amîji și îl înlîse mîna lui Rudy, care i-o apucă reumosectur și se sculă. Se susîgnrî reciproc cîve cîlpa, după care lbucurîrî în ră.

Toji îl se cîlîrîrî, bucurîrî cî nu fusese decî o glumă, totuși. Numai Lauren era de atî pîrîre.

Fîrî să se gîndescî la urîd, cî vînd doar să pună cî mai multă distanță între ea și barbari aceia, se duse repede spre Flare, care era încă legată de balustradă, și, vîlîndu-gi pîrîrî în scîră, sărî în pî.

Îmboldi lapa cu genunchi și înou în galop pe îngă cetîrî, care o pîrîrî stupetîrî. Pîrîrî îl aturîcî de pe cap, cîlînd la cîlpa cîntîrîrî de pîdîrîrîrî lui Jared.

– Ce nîl..., Începu el.

– Ai face bine să te duci după ea, Jared. Îl sugerî Rudy govîlîrî. Era foarte supîrîrî.

Topic: —

— **Don't forget to check the weather.**

- FBI, SAS, Javed a visit on 10/05/00 to discuss the case
business, across Radio.

— Dumnezăule! Cum de te-ai putut găsi la așa ceva măcar? Iarăși Gloria lui... Duceți-vă după ea, domnule!

Cei doi băieți își dăduseră seama că se vor desparte când scriaseră celorului și abia zăriseră călul și călărețul care venea din urmă.

— **Leads, arrests, investigations conducted from Chicago**

Rudy îndreabă și el și, în tufă, așteaptă mîndru pătrînd în direcția în care apăsase Lauren. Gloria murmurează tot felul de lucruri la adresa neobișnutei bărbăției în timp ce îndreaptă capul să intre în casă.

Ochiul lui Lauren lăcomise din cauza stărilor reci, dar nu acesta era singurul de laurine care îl gândeau. năvălirea pe față. De ce acceptase de la bun început să se mărite cu Jared Lockett? Era o fată, cel mai însoțitor bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Continuă să alerge furiosă peste terenul asfaltat. De obicei, chiar și atunci când mergea în galop, se putea cu blîndețe cu lapa, care era foarte ascuțită. În ziua aceea, însă, era prea furioasă de propriile probleme pentru a vedea la timp groapa făcută de un câine de gheare. Copila lui Plame căzută în ea și Lauren s-au izolat dintr-o dată al unul de celălalt cu o forțare de sensibilitate înainte de a fi acuzată în aer.

Capitolul 14

Căzu pe spate. Sînd nemîșcată o clipă, încercă să-și desprindă degetele din cîră. Căminîndu-se să nu eia, se ridică în capul oaselor cu grijă. Nimeni nu pîrea să fie rupt, deși era conștientă că, a doua zi, avea să fie plină de vînturi.

Auzind scîncetul jalei al lui Flareo, Lauren se ridică și se duse spre ea anevoios. Cînd lepai erau mîrș de spîrță și de durere. Lauren văzu poziția scîncetătoare în care îl stătea pîrșorul din față.

— Oh, nu, rugamînt Lauren cîșind în genunchi și atingîndu-și gîta. Îmi pare rău de tîta, fetișo, spune-mi suspinînd. N-are vrut să te pedepsească pe tîta. O să am grijă să te fac tîta. Trebuie.

Lăcrîmîle îi gîștau pe față și îi le plînsu, mîșcîndu-se.

Feceri noi

Aud vag riște cal apropiindu-se, dar nu își lăsa ochii de la țepi, aștepta continuând să țipe de durere, în timp ce Lauren îl vorbea încet și liniștitor.

Jared și Rudy se opriți și își clătară seama învârtit ce se întâmplase. Jared nu vro să recunoască nici țepi de sîmă cîi de bucurie cîm cîi Lauren nu pîșse nimic. El și Rudy schimbă o privire și încuviință în același timp. Deschiseseți ușilei dădăți.

Lauren își clătară privirea cînd le văzu cîmela apropiindu-se de capul lui Flame. Sări în picioare, se repezi spre sejal ei, apucădu-l de botșe. Cîmă îl enu prin de lacrimi și împioratori.

– Jared, a fost numai vîm mea. A cîmăc înt-o gîmăpă. E... C să se facă bîm... Ajut-a... C să se facă bîm.

Cu un cîmre îngîmăc, Jared îl cîmăc privirea și scoase pîmăc.

– Nu, îngîmăc ea îngîmăc. Nu!

– Rudy, apuse ei cîm.

Lauren se cîmăc bîmăc la o parte și Jared apîmăc pe bîmăc. Țepete de apîmăc de țepi încîmăc învârtit, bîmăc învârtit cîmăc de acîmăc împîmăc. Apoi un alt țepi cîmăc învârtit. Dar Lauren nu gîmăc recîmăc, cîmăc se cîmăc apîmăc lui Jared.

– Monștrul! Ai cîmăc-o. Flîmăc Animăc! Unîmăc! Unîmăc! Unîmăc!

Îl cîmăc cu o pîmăc de țepi în pîmăc și în țepi pîmăc. Nu vîmăc cîmăc săi pîmăcăc dură, cîmăc și cîmăcăc pîmăcăc, dar ei cîmăcăc pîmăc și își pîmăcăc pîmăcăc. Bîmăc să încîmăc să se apîmăc.

– Te cîmăcăc strîmăc ea. Epi cîmăc și cîmăc. Cîmăc.

Vocaa ei începu să-și piandă din forță, la fel ca și puntea.

– Te udeai, spuse ea acum aproape în șoaptă, ca un suspin.

Se grăbiuși la părinți, ea o jurase căre s-o stricase decorații. Suspina puternică îi scuturase trupul.

Rudy se lăsa pe vînt și îi puse mîna pe umăr compătimitor.

– A făcut ceea ce trebuia, Lauren. Nu avea sansa altui. Jared a înșepărit-o ca să nu mai suture, i spuse ei și vocaa îi deveni și mai blîndă. Oare că-ți asta.

Ea încercă să mai pîngă, dar rămase cu capul plecat. Rudy se ridică.

– O duc acasă, zise ei însoț. Tu ocupă-te de ea.

În viața lui nu se streșna să de nepăsătoare.

Nu știa ce se înălțase între înțeleptele lui și proaspătul lui soț în ultimele zile ale, dar știa că suteresea amîndoi și că ei nu putea să facă nimic pentru nici unul din ei.

Jared își ridică privirea, pe care și-o juase spînzurată asupra tăpșului care pîngea la piciorule lui, și spuse cu hotărîre în glas:

– Nu. E nevasta mea și nici un alt bărbat în afară de mine nu o să aibă grijă de ea. Dacă merge acasă, merge cu mine.

Rudy se abțînu să mai spună ceva cînd îi sălu pe Jared apăsău-se, apăsău-o pe Lauren de sub-uoal și trăgînd-o în piciorare. Ea se smaci și îi privi stidătoare. Apoi, fără să spună un cuvînt, se duse spre Charger și sări în ea, unde rămase ngîră cînd Jared înălță în apăsău ei. Rudy rămase prînd în

Fiarei Jucătoare

urma lor. Oltină din cap nedumerit și înghețat pentru
acei oameni la care jenea foarte mult. După aceea se
apună să adune veselele pentru rugul funerar al lui
Flame.

Lauzon stătu rigidă în fața în fața lui Jared, care
părea la fel de hotărât să ea să nu o atingă. Căea ce
simțea în urma stăcutului ei răstina un mișcă. Când
ajunse, în sfârșit, în fața casei, Jared rosti primele
cuvinte.

— Luna de mișcă s-a terminat, spuse el curajos.
Folclitii, Lauzon. Nimeni n-a reușit vreodată să se
stăpânească între mine și fratele meu, înainte să mai
cauzați și alte neplaceri, așa vrea să plecăm de aici. Să
fi gata devreme.

— Foarte bine, spuse ea desclăcând și intră în
noastră fără să-i arunce nădăcor o privire.

După despărțirea înălmățată de membrii familiei
Mander și după înfrângerea lor plină de căldură, lui
Lauzon îi era foarte greu să se întoarcă în casa Oltinei
din Cornada, unde nu cunoșcuse decât momente de
neînțelegere. Dacă nu ar fi fost vorba pe lumea a treia
Elonai, eveniment despre care Oltina o anunțase
teșit cu câteva zile în urmă, iar fi fost imposibil să
plece de la Keypoint.

Ceât de mișcă ar fi fost de scurta lor reînțep-
tă, Oltina nu l-a înghețat nimic în legătură cu viața
lor. Lauzon gâta acum de ce disprețuia atât de mult

familia care trăiește la fermă. În prima seară de la Lăpădăreasa lor, Carson Wells o întreabă politicos cum se simțea. Părea să le dăe în fiecare seară cu el.

Jared fu pocornit și totuși tot timpul dintr-o dată îl ridică în alții pe Vardiveri pentru faptul că reușiseră să aranjeze ca o cale ferată să fie construită până în Coronado. Căta începutul lucrărilor avea să fie aranjată în curând.

– Dacă avem noroc cu vremea și cu muncitorii, ar trebui să fie gata la anul pe vremea asta.

– Grozav, mami! Jared în pater.

– Credeam că o să fi înclinat, îi spuse Ollie.

El își împinse scaunul în spate și se ridică nesigur pe picioare.

– O să-ți spun eu ce nu mă înclină. Menorociciile lui de Vardiveri s-au furizat pe la Knappton acum câteva zile. Cu nu eram acolo, că altfel nici n-ar fi apucat să se apropie. Vreau să se întoarcă la zona în care o să se construiască centrul. E clar?

Chipea îi era roșu, iar ochii îi scâlpău la fel ca cei ai animatorilor în teatru.

– Bine, Jared, o să te spun. Sînt sigur că ar să asculte, zise Ollie liniștit.

El pufă dăse și își umple paharul din nou, vînded puțin whiskey peste mine-i nesigură.

Singura bucurie din căsăt pentru Lauren era copilulul Elenei. Fiul curiozității cu iubirea din timp formal supăa lucruri la alții pînă de lacte al mamei ei. Lauren fu șocată de lipsa de juri a Elenei dintr-o dată devală alții, dar proaspăt mami nu era deloc stîmperă. Părea plină cu mîndrie de furcă.

Facuri ascunse

Păru lui Isabel era foarte negru și ochii îi erau umbrți de gene ca tălășele.

Felța stătea în camera de lângă buclărie pe care Rosa o împărțea cu Elena. Când aceasta avea treabă prin casă, Rosa se afla prin aproapele pentru a se ocupa de copii. Altfel timp cât nu o deranja pe Elena, totuși era foarte bina.

Pă Lauren o lăsa să înțeleagă faptul că familia lui Carlos era deosebită. Avea de gând să-i sugereze lui Jared să-l lase să trăiască împreună la Keypoint. Cu siguranță că, din moment ce în familia Mander avea să mai vină un copil, Elena li-ar fi fost de ajutor Gloriei.

Lauren fu uimită când văzu cu cât ușurință bi revenise de pe urma nașterii. Tânărul pe care se îngrijea în perioade cât locuise în casa parohială le trebuiseră săptămâni întregi până se călăuseră jos din pat, dar Elena și-a reluat treburile în casă imediat făcând că e pușcă din dind în dind doar pentru a o alina pe Isabel.

Astfel că se îngrijea foarte mult dind o gălă pe Elena asigurându-se de binele ei într-o după-amiază, neputând să urce mai departe.

– Elena, ce s-a întâmplat? exclamă ea dind lăpa să o sune.

– Cred că sînt doar puțin obosită, spuse Elena, dar vocea ei nu era deloc amabilă ca de obicei.

– Ce-ar fi să te întorci puțin? O să-i expio eu Gloriei.

O luă de cot și o conduse spre camera ei. Se sperie și mai mult când vede că se împotrițea, așa cum s-ar fi așteptat. Fără să protesteze, se întinse pe pat și Lauren o înveli cu o pătură ușoară. Felța dormea

Sandra Brown

întreabă în pălău și în partea costată a camerei. Lauren pleacă, sperând că Ross avea să se întoarcă repede de la cumpărături.

După o clipă, Lauren se trezește în bucătărie, în timp ce Olivia și Jared discutau despre niște afaceri bancare. Ross stătea la masă, privind în mână reșerțul. Când ușa se închise în spatele lui Lauren, Ross deschise ochii.

– Ross? Ce s-a întâmplat? Întrebă Lauren repede. E ceva în neregulă cu Elena?

Femeia lui tăie țiga în palme și cădea din cap atârnat, iar lacrimile îi inundau ochii de culoarea ciocolatăi.

– Că e bolnavă. Are febră mare.

Lauren intră în vârful picioarelor în camera învârtită în întorsuri și se lăsa în jos, atingându-i burta Elenei. Ardea. Ross o desfalcase și fusese se afla sub pălău numai în cămășuță. Lauren aprinsese lampa cu gaz de lângă pat și imediat albuș spursese. Niște pete roșii îi scoperaseră gâtul și pieptul. Lauren îi deschise cămășuța, dar găsea deja că petele se întinseseră și mai jos. Indusese, se întoarse în bucătărie.

– Ross, spune ea calmă, înghițind nodul care i se pusese în gât. Elena a vărsat zece-nouăzeci sau zece-zece-nouăzeci? S-a plimbat că îi e frig?

– Zi, scărtoie, spune Ross cu tristețe.

Chipul îndurată al femeii confirmă întrebările lui Lauren. Ross găsea că de gravă era boala fiicei ei.

– Are gât roșu?

Ross învârti deasupra.

Lauren închise ochii o clipă și se rugă să aibă putere. Urâtăzarea elenei zise avese să fie extrem de grea pentru toți. Sarcina ei era neplăcută, dar trebuia

să o facă. Dar nici asta erau prieteni ei și aveau nevoie de ea. Dacă nu îi ajută ea, nimeni nu avea să o facă.

În vocea ei nu se simțî nici un pic din panica pe care o simțea.

- Fă niște ceai și ține coșnicul cald în pernoctare. Doare te ține din cameră rece și nu lăsa pe nimeni să se apropie. Fiecare toată umbra din buclărie și nu mai intră în odaia ei. Unde a fost Dena astăzi?

- Nicăieri, sețora. De simțea prea rău ca să mai facă multe lucruri. Acum cîntă aște a fost în Puerto ca să arate țigă, spusă Rosa și vocea îi tremură cînd întrebă: Are scurată, sețora?

- Da, zise Lauren pîlăindu-și calul în dușă celor ce se petreceau în sufletul ei și intră din nou în camera întunecată.

Scurată, Isabela. Îi era groază să se uite. Te rog, Doamne, nu. Fița dormise liniștită toată ziua. Născut. Lauren se forță să se apropie de pîlă. Trece spre pîlărie și scoase un gîmă de dușă cînd văzu pîlărie capului întîlnindu-se și cîntă rapid și spunea caracteristic.

- Măre de Dios, marmură Rosa în spatele ei.

- E curva epidemie în Puerto? întrebă Lauren.

- Si sețora. Măi au fost bolnavi. Dena n-a crezut că o să se molipsescă. Nimeni din familie nu avea boala cînd a fost ea.

- Du-te și îi ce ți-are spus, Rosa. Sau cu cu ea și cu țigă ei.

După ce femeia se retrase în buclărie, Lauren se aşeză pe marginea patului și luă mîna Denei într-o ei.

Sandra Brown

Fata deschise ochii încet și îi aruncă un zâmbet alina. Vru să spună ceva, dar nu scoase decât un sunet stăguit.

– Nu începe să vorbești, Elena, mă aflu aici ca să te ajut să te simți mai bine, spuse Lauren dindeci la o parte dintr-o fîr de păr de pe fruntea cuprinsă de febră.

– Copilul înveșă Elena.

– Copilul e... doamna. Totul va fi în regulă. Călce-te la loc. O să-ți dau puțin ceva din dînd o să te gata.

Elena închise ochii cu apăsare și părul să adoarmă, imediat.

Lauren ieși din cameră, strălădu bucurăria și intră încet în saloa unde Olivia și Carson jucasu cărți. Jucind alături într-o sală de joacă, nu e rară de vremea alături.

Reverindu-i să creadă că curaj avea, ea le cere atenția, iar din toți trei o privea alături, le povestea despre Elena și fetița ei.

– Nu se poate să vorbești serios! explică Olivia cînd Lauren își exprimă dorința de a le îngrij.

– Vorbești foarte serios, Olivia, vise să ai. Au nevoie de o îngrijire permanentă și din moment ce eu nu am altceva de făcut, sînt înseamnă persoana potrivită pentru acest lucru. Am venit doar să vă spun că poate dorți să mîncare să se simtă în casă, din moment ce bucurăria este alături de aproape de camera bolnavilor. Și nu măș pe nimeni să intre în casă. Nu vă deoseji niciodată dacă nu este necesară nevoia. Ar trebui să se bucură pentru a nu-i conștientiza pe alții.

Vorbi cu alții autoritate, înclîc cei trei rămăseră ușiți pe moment. Dar își reveră imediat și Olivia își decîlăuș furia.

– Dacă tu crezi că o să las o mexicană și

Pecun, incertor

progenitura ei să stea bolnav și poate chiar să moară în casa mea, contaminându-se pe toți, te îngoi amar. Jared, spunea lui Pope să te ruși imediat. Să se îngrijescă singure.

Lauren se întorse spre Jared, care se deose-
ficea considerabil și o privea cu ochi lăpăși.

– Jared, dacă pleacă ele, plec și eu. Ți-ar plăcea să se spună că Jared Lockett Ți-a sturpat soția în Pueblo?

El își prîi mama și răspunse, dător în apăsătură:

– Lauren, oamenii știu din obșnuiță cu epidemiile. La fiecare cîșis ani, mor cu sutele în San Antonio din cauza înjurilor galbene. Pueblo nu posedă condițiile necesare apărării împotriva acestor boli, și cetății ce încep, mânia se răspîndește imediat.

– Atunci, dinvea care au foste mulți bani și putere ar trebui să îmbunătățească aceste condiții sanitare, nu? Întrubă ea pe un ton acuzator.

Se întrebă de ce acel omene o lătinădasea
vrednică. În clipa aceea se așieja foarte puternic.

Jared întrebă ată tactică.

– E o boală foarte contagioasă, Lauren. Te-ai gândit la asta? Pe tine ce te-ar înepetice să te răpîștești?

Ea îi prîi în ochi.

– Am avut boala asta. La cete ani. Am fost igno-
rată de un tată înspăimîntat și de o mareșor furioasă pe mine pentru că i-am creat ată murea în plus. E de mîiere că am supraviețuit. N-am uitat durerea și spaima. Nu vreau s-o las pe Elena să sufere astfel. Deci, o voi îngîji alor sau în ată parte!

Olivia clidu să spună ceva, dar fîră să-și le ochi

Sandra Brown

de la Lauren, Jared zise:

– Taci din gură, mamă.

Cei doi se priviră îndelung. Ea îl apăsase de braț și îl privea implorător.

– Bine, spuse el, în sfârșit. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu. Știi că mai departe de camerele din partea din spate a casei. O să-l spun Ross să dezinfecteze totul și mai puțin posibil. Îți mulțumesc.

Așa dind încercă să se depărteze, își strănă sperna amândoi că degetele lui puternice le țineau pe aile și își țineu mâinile de brațului. Într-o clipă se răsturnă stăruind.

Ea nu se uită rid la Olivia, rîd la Carson cînd își dă seama. Auzind rîsul amestecat, se întoarse și își privi soțul.

– Căci să țieți n-o să trăiești, spuse ea și ei văzu lacrimi scîlpind în ochii ei luminoși.

Zile și nopți se contopiră într-o amestecătură de durere, suferință și disperare. Iarbata muri în după-amiază celei de a doua zile. Lauren încercă din răsunet să-i strecoare ochii cu lingurița printre buzele mînușă, dar limba roșie și umflată și gîtlejii blocați îi împiedicau să pătrundă, iar țieța fu lîptă de lichidele albe de indispensabile droguri.

Lauren pînă care plecă din se cutremură pentru o ultimă dată și țieți să scoată nici un sunet, iarbata își înfrînse suferința pe jumătate. Lauren se îl vîd să-l pîngă dispariția, dar trebuia să-și concentreze atenția asupra Enei.

Îi vîr pe gît cardul și urzile de oală, în ciuda împotrivirii Enei de a-l țieți. Unde îl era acoperită de bășiciușe roșii dureroase, care o făceau să semene cu o rășină. Fața îi creștea înspălmîntîtor în

Focuri ascunde

Sezon seacă. Foca și Lauren o derbedeau și li apărau trupul ca apă rece. Nu li apăsări de iarbă, iar ea dădea și nu putea să înțelea.

Papa făcu un stăruie micuț și fetța fu pregătită pentru încredințare de bunica ei. Carles fu chemat, dar rămase în graji, așa cum li spusese Lauren. Nu numai pentru protecția lui, dar și pentru a seta de la Keypoint pe care ea li lăsa atât de mult. Papa transmitea nemuritoare mesaje fetei și reînviată care plîngea moartea fetței lui și se ținea îngorțor de mult pentru viața soțului.

Lauren nu ieși nici o clipă din camera bolnavii. O trimise pe Foca în camera ei după haine curate, dar stăa dacă are timp să se schimbe, în timp ce o veghea pe Elena. Seara, după ce lăsa să se spească toba, adormea pe spate pe un scaun lângă pat. Se ruga tot timpul pentru viața pătenal ei și pentru mai multă putere. Se mai ruga, de asemenea ca Jand să nu se molipsească. Cuvintele li veniseră pe buze, direct din suflet, înainte ca ea să se gîndească.

Foca ardea, pur și simplu, plutea de pe palmole, degetele și călcăiele fetei. În timp ce aceasta dormea, Lauren li le roșea cu blîndețe, pentru ca Elena să nu se sperie cînd va vedea acesă piele moartă atîrnînd pe palmole ei ca niște flori de pîlîrjen.

La cînd zile după ce Lauren a intrat în odaia acesă autocantă, se trezi pe scaunul ei auzind o respirație normală în locul celui anevloase pe care o ascultase zile și nopți în gir. Se duse repede lângă Elena și li alina fruntea. Era rece. Desfăcîndu-i buzele colțate, văzu că limba li era mai puțin umedă, iar tălpile

Foarte secrete

Lauren încercă să își focalizeze privirea, iar înșepăile încep să se se descompună, să devină extrem de mici și apoi să se mărșălească foarte mult. Bucătăria se levită în jurul ei.

– Jared... strigă ea înainte să se prăbușească în brațele puternice întinse pentru a o susține.

– Așteaptă, spune ei. Și crezi că îi e și foame, după cât de ușor ei e. Pun pariu că a pierdut vreo cinci kilograme. Mino diminuează. Foca, pregătește-i un mic dejun consistent, și du-i în cameră. Ștai cu ea până înghite și ultima buclă. Presupun că, ieri și ieri, are nevoie de odihnă.

Lauren țigara învârtă în brațe și o duce în camera ei, închidând ușa cu pistolul. Stătu pe loc o clipă, câștigându-se cu interiorul, după care se apropie de pat. Pătrundea desuță lumină pe fereastră pentru a nu fi nevoie să aprindă lampa.

Lauren murmură neînțeleptă când ei o ține joa, susținându-o cu trupul lui. Se ține cu toată greutatea pe ei și Jared normă în legătură cu nebunia ei de a se fi obișnuit atât de mult. Încercă să nu se gândească la trupul lipsit de ei lui. Cum putea să stea o săptămână în camera unei bolnave și să lase mizeria tot a levănțor? Nu știa că Lauren o rugase pe Foca să îi aducă o sticlă de colonic din camera ei din care putea în apa cu care se spăla în fiecare zi.

Nu pot să-o las în pat, pur și simplu, își spune Jared, și, cu degete tremurătoare, începu să-i deschidă nasturi de la spate și blugi. Capul ei îi căzu pe piept. Cusă mult timp până ajunse la ultimul nasture, deoarece se folosea de o singură mână, cu

costată susținând-o. Degetele lui îndeminate își pierduseră deodată.

Îi trase blana afară din turtă și începu să-i descopere închisătura. Decolea gruniele clovea jupăne, înjurând din acestor se înredau. De ce ar fi purtat femeile altele haine, de fapt? se întreabă el într-un flash, mușii să-i tragă turtă și jupănele peste gâturi înclinându-se să-i caute în jurul gleznelor ca o speranță altă.

El făcu o pașă scurtă, trăgând aer adânc într-un efort de a-și alina cu caligii creierul, care se învârtă asemănător unui curent. Dacă se trezise în clipa aceea, probabil că ar fi înțeles totul ceea ce îi spusese, își spusese el cu înțelepciune.

Cu foarte multă grijă, o sprijini pe un braț și îl ridică ușor pe spate. Îi trase blana de pe umeri.

Căta. Ea continuă să doarmă, iar el era asudat și tremura. O își doborâse, simțind momentul în care avea să se uite la ea, simțind apăsătoare.

Începu apoi să-i caute acolo prin păr, ascunzându-și înțelesul din părul ce i se revărsa pe umeri și în mările lui. Atunci apa nuanțată să lăsa din palma clipă în care o vizuise, își plimbă degetele prin mătăsele aceluia nășă, mângâindu-l înecare gâtă. Trăindul buclăle nășă lăsa degete, înclinat de aceluia scurte la fel cum unul ar fi place să simtă durul. Își îngropă fața în părul ei și își poartă vorba de laudă la adresa lui.

După aceea, o întinse înțeles pe pat, îndepărtându-l turtă și jupănele din jurul gleznelor. Îi puse capul pe pernă și o făcu mulțumită, cu părul ridicat pe pînă oină.

Jarod se aplecă pe marginea patului, foarte ușor

Focus incantat

pentru a nu o fiid. Dumerseaul Era superbă. Pînă și outho promose de oboseli în jurul guri și gularile din obraji îi cîdeau frumusețe. Gesele lungi și negre se odîineau pe obraji orîverii. În coborî pînnea de-a lungul gîului pînă la baze acestuia, unde îi vîrta nloralle puluul. Umari îi erau albi și se pîrseau într-un pleș perfect.

Estă dar, din proprie volință, degetele se întînerii spre partea de sus a cîmîpului. Derleag panglica subțire din satin albăstru care era trecutî prin dîrele și toate focul, îi deschide pînă oțve nasturi. Din nou voia să prelungescă aptoptarea.

Privele îi coborî spre mijlocul subțire și apoi spre unduirea pîturilor. De obicei, îi pîrseau formele mai voluptuoase, dar ea era perfect proporțională, după cum oboseli și stăllînduri palpele lungi și gambale frumoase.

La naltal Ufese parlorii. Nasturi acelu erau aproape imposibil de deschelat pe întinerii, dar, pînă la urmă, reuși.

După ce îi scosea din pîtoarele levitate în mîtase, o privi din nou, în timp ce degetele lui îi deslîceau înalt cîmîpului. Ea nu se mișcă deloc. Privea lui ritmîc aluna, pînă cînd, la un moment dat, se fîlă cuprî ei.

Îi imaginase cum trebuia să arate, dar tînturile lui nu erau exacte și nu era pregătî pentru privelele care i se arî în leza ochilor. Doi sîri, perfect formați, rotunzi, înalți, tari. O pleie la fel de ală ca un boboc de magnolie. Sîcurile, de un frandăria fecioarelă. Boticelli ar fi adorai-o. Frumusețea ei înaltă era

categorio patriotă quattrocento-ului, Ross nu se lăsa prea mult în golciunea ei până să fie, înadevăr, un înger.

Dar Jared era muritor și o dorea așa cum nu mai dădea pe nimeni niciodată și își lăsa capul în jos cu grije și îl strângea ghui în pământ în care îl zvârnea pământul. După aceea buzele îi alunecară leneșe peste dinți, rușinând ușor și înghețat, așa înalt ea să nu pleze niciodată că el s-a închinat în fața templului trupului ei, îi era interesată, era o negare autolimpă, dar acest lucru o făcea să fie și mai puternică.

Der eram, eram...

Își înălța capul și atinse un sfec brandeburu. Frecându-l însoțit între degete, privi fascinat cum răspundea atingerii lui întărându-se lașilor. Neputând să reziste, îl cuprinsese cu gura. Se topi pe limba lui ca o bucată de zahăr și era dintr-unul mai dulce.

Îi privi din nou fața înălțată încredințată de pământ negru.

- Iată-mă, Lauren, poți să ocolescându-ți gura lași.

Când se trezi, nu cu mult înainte de prânz, Lauren nu își aminti nimic din ultimele zile ale sale de ce dormise atât de bine, fiind încredințată cu lășeria de corp și cu cloșpii, în înțeles și început să adune fragmente de amintiri.

Derai își aduna aminte de toate fetele și sân împadit din pat. De ce dormise care parte acoperită? Decoranță, rămase în mijlocul încăperii, cu mâinile

Focuri încinse

Ipote de timpu, încercînd să atunge petele gălbei care dăneau pe perdeaua roșie, ca pînă să i se fi lăsat peste ochi. Se clătina amețită. Se ridicase prea repede pentru ca sîngele să-i ajungă la cap. Era slăbită datorită faptului că, de șase zile, nu mai mincase cum trebuia.

Rosa clădu buza în cameră exact cînd Lauren se întorcea îngănat.

– Șerilor Lauren, e-aj treacă! Ai dormit ca un copil.

– Ce face Elena? Întrebă ea repede și zîmbul forțat al Rosei îi înteapătă toate temerile.

– E silăită și somnoroasă dar a mincat puțină pînă prăjită ad-dimnești și a vorbit cu Carlos, spuse Rosa, după care se întinse ușor. A trebuit să-i spunem de nău și a foarte tristă. Dar faptul că l-a văzut pe Carlos a făcut-o să se simtă mai bine. Vă o recunosc-oțtoare, seșora. Și eu vă mulțumesc foarte mult.

Buzele începură să-i tremure.

– Mă bucur neapăra că am putut să o lăp pe Elena. Aș fi vrut doar să fi salvat și copilul, stăp, după teba pe care a ară-a, a-ar putea ca lucrurile să nu fi fost niciodată vindereaă complet.

– Și eufegul ei e în ai acum și e bine. Dacă li curcio bine pe Elena și pe Carlos, or să facă alt nito foarte curîd.

Zîmb larg.

– V-am spus nitoi dejen, zise ea apoi legi în hol pentru a lua țara pe care o apăsase pe o mînușă.

Aromela delicioasă o făcea pe Lauren să-i lase gura-ăpă. Cînd mincase ultima suă ceva consistent?

– Șerilor Jared mi-a spus să am grijă să stăp în pat

și să mîncăși absolut tot.

— Data... adică, toată lumea e sîmbătașă? Nu l-am văzut aproape de o săptămînă.

— Pe seînter Jared l-ai văzut aseară, seîntora. Nu vî amînez? Ați logînat în bucătărie. Cîndul s-a adun sus în trepte.

Carena se levîti din nou cu ea și urechile îi juleau. Sorbi din ceaiul fierbinte și încercă să nu-i tremure nîna cînd puse ceașca înapoi pe farfurioară.

— Nu... nu, nu... ăăă... nu-mi amînez asta. Știu că eram foarte obosită.

— Cred că s-a supărat că ești atît de obosită. Vrei să faciți o baie, seîntora?

Fără să aștepte vreun răspuns, Ross se duse la baie logîrîndu-se, și adunînd hainele de pe lingă pat.

Hainele sîi Jared o aproapea în pat. Jared o doborîcase!

Îi stase în somnul ei adînc. Acum își amîni foarte bine vîdele aceluia. Jare era aplicat desupra ei și o privea cu tandrețe. Capul îi era lipit de pielea ei. Dacă treapte ei nu ar fi fost atît de gros, ar fi intrat nîna și și-ar fi stracust degetele pînă pînă decolorat de roșu care îi gîlta gîlul. Într-unul din vise, Jared îi pîptea ovînte aparice la ureche. În altul, flouze cu gura cîvea se îi răpîndea pînă trup o cîldură delicioasă.

Într-o înșet, tulburată de amîntire acelor vise. Cînd începuse să se doborîce, observî că fundița cîndăpuje dispăruse. Trebuia să-i spună Ross că se mai amîntă cînd îi apăta lîngărie.

Întrî în cadî, bucurîndu-se de cîldura înșititoare a apoi. De cîle înșegî nu mai cînoceuse pîlîceea unei

FOCURI ASCUŢE

teă. Făcând mîna cîrjă, lui apă şi o turnă pe trup, dar imediat are o senzaţie de usturime. Fără să vrea, scoase un gemăt. Examinîndu-se cu atenţie, observă că sfinţite îi erau uşor îtate, iar cînd le atînga, simţea furnicături peîntîrînt corpul. Cînd îi erau, de asemenea, înţepi, ca şi cum ar fi fost atîrji de ceva aspru. Ce ar fi putut să...

Făcu ochii mari de groază şi duse la gură degetele tremurîtoare, lipindu-le de buzele albe din cauza goacii.

Nu! Nu! Nu se putea. Volea ei şi rezultatul a ceea ce arău nici o legătură. Era de neconcepţ. Totuşi, tremură gîndindu-se la ceea ce simţise. Jared, neobişnuit, privindu-o, atîrînd-o, sîrînd-o...

Ieşi repede din cadă, se glise în grabă şi se întîrîndu într-un halat înainte de a se întoarce în dormitor.

- Unde e Jared? o întrebă ea pe floare cu încredinţare, în timp ce se pregătea să coboare la floor.

Vola să-i avîa. S-ar fi atîrji prea uşor dacă ar fi dat ochii cu el afla timp că avea asemenea bănuţ.

- A plecat la Austin azi-dimineaţă. Zicea că s-ar putea să stea ceva săptămîni. Ceva în legătură cu afacerea. A lăsat un pachet pentru dumneavoastră.

Ieşi repede şi se întoarce imediat cu o cută.

- A zis că o să vă treziască data viitoare cînd o să mai mergeţi la Keyport.

Laurin deslăşu parghina, desluşise capatul şi îndrănu vîcu o eşarfă de mîlase albăstră învelită în toată cută. Îi adusese aminte că avea nevoie de apă caldă. Lacrimile îi împăniseră ochi, dar

Sandra Iliescu

conștientă de prinsa florei, văl egale întru-unul din
soarelle cu legerle, prefăcându-se înălțările.

- Va trebui să nu uit să-l mulțumesc când se va
întoarce, spune ea, după care își lasă florea stinsă
stăpânul din cap uluit și îngustat.

Capitolul 15

— Ai aflat ceva de la Jared, Olivia? Întrebă Carson într-o seară, la cină. Se pare că ești neobișnuit de mult la Austin.

— Haide, Carson, zise Olivia râzând, gâi doar de ce e Jared „reținut” la Austin. Mă mir numai că n-a ajunsut atât de mult. Faptul de a avea o soție de conveniență îl face pe un bărbat să caute o cale de eliberare fizică, nu-i așa, Lauren?

Lauren râdea furcușe în tartarie. Cum înțitorea femeia aceea să fie atât de crudă?

— Din moment ce e vorba de „necesitățile fizice” ale lui Jared, ar fi trebuit să plătești întotdeauna pentru ei, răspunse ea furcușe.

Susțină Breve

Dar turta aceea îi trăda neliniștea sufletească. Probabil că seacă și avea droptala. De ce sălceva ar fi stat Jared atât de mult la Austin? Nu își închipuise că avea să-i fie atât de dor de el. Cu cât lipsea mai mult, cu atât tensiunea din casă creștea în intensitate.

Rutina zilnică din Colorado era diferită de cea de la Keypoint. Riea câștiga puțina, cu fiecare zi care trecea. Dacă vrea să îi permită, se plimba cu Lauren prin grădini. Vinea, atunci când sula pe neașteptate dintr-o noadă, era rece și aspru, și pe la începutul lui noiembrie, timp de câteva zile, a plouat necontenit, făcând-o pe Lauren să înfruntescă de ploaie în casa aceea moartă.

Îi era dor de zilele pline petrecute la Keypoint împreună cu Rudy și cu Gloria, de cuvintele lor calde și de zâmbii lor neastâmpărați. Îi era dor și de discuțiile înșelătoare pe care le avea cu Maria. Cu câteva luni în urmă, Lauren ar fi fost scandalizată la gândul că o femeie putea trăi cu soțul altuia, dar acum înțelegea ce fel de viață ducea Maria alături de Ben. Dragostea lor fusese curată. Toleranța ei neobișnuită se datoră în mare parte faptului că știa ce fel de viață ar fi dus Ben alături de Olivia.

Aceasta se ducea la bancă aproape în fiecare zi iar, când stătea acolo, Carson telefona tot timpul de la birou. Venea în fiecare seară la cină și Lauren era recunoscătoare pentru prezența lui care era una bunăvoință. Nu ar fi suportat să fie singură cu Olivia. Aceasta îi privea cu atât ostentat, înțelegând Lauren tensiunea ei de câte ori îi surprindea privirea de smerită apăsată asupra ei.

Focuri ascurse

Carson continua să se stăganic lași de Olivia. Vorbeau în permanență despre celea fetele și planurile legate de școala electrică. Se părea că orice scutire din partea Oliviei de a se asocia cu familia Vandier, nu mai exista. La începutul lui hotărât de a fi și capacitatea de să manevra pe colțuri pentru a-și atinge scopurile. Olivia pornea foarte des de Karl, aruncând dintr-o privire în direcția lui Lauren, ceea ce o făcea pe aceasta să se simtă foarte prost.

Într-o seară, la cină, Olivia își studiea nara pe furie, printre gențile plecate. Nu avea să o lerte niciodată pentru faptul că îi convinsese pe Jared să le lase pe mama și sora bătăie și căpătul acestora să simtă sub acoperțului ei. Era de ajuns de răpădău faptul că Lauren oferea adăpost unei mamei subînțele, dar adevarata cauză era aceea că triumfase asupra Oliviei într-o discuție cu Jared. Și mai îngrijorător decât atât era faptul că îi forțase pe Jared să le o hotărâre. Acest lucru ar fi putut pune în pericol planurile Oliviei. Dacă Lauren câștiga putea asupra lui, iar ei putu distruga totul.

Oliviei îi mai displacea și faptul că, pentru a salva aparențele, trebuia să joace rolul soarelui iubitoare. Dumnezeu! Prietenii îi puneau mereu întrebări despre viitorii nepoți. În timp ce își bea ceaiul, spuneau mereu dintr-o lare în stătea lui Jared și lui Lauren împreună, iar femeile care veneau la bancă remarcă dintr-o minune că, după ce așteptase atât, Jared își găsisse, în sfârșit, partenera potrivită. Olivia învâna totul cu un zâmbet rigid și cu răspunsurile adecvate. Se ducea la bătăie împreună cu Lauren în fiecare

duminică. Tinea insistă să meargă și ea gînd că nu s-ar fi cîștigat ca soția lui Jared să fie văduvă aceluia singură.

Fără evident că Lauren se atasează de familia de la Keyport. Cel de alte ori Gerson o strînguse în conversație, ea atîșea pînă a povesti vreo întâmplare ce fusese loc la farmă. Niciodată nu pomenea nume, dar Olivia cunoștea toate personajele foarte bine. Atunci cînd vorbeai pe cineva alt de mult cum îi use ea pe Maria Mendez, pe lui ei și familia aceluia, ajungi să-l cunoști celora de bine. Devenise o obicei pentru ea faptul de a afla absolut totul în legătură cu ei.

Negurînd să-l pedepsească încă pe membrii familiei Mendez pentru umilțirea provocată, gîndu-și la spărturile petru în persoana lui Lauren, care fusese îndrăgăstă să-l respecte pe străni, familia și să îndure persecuții fără să oțormască.

Olivia era sigură că avea căsătorie nu fusese consumată, căci era extrem de conștientă de potențialul apăsător sexual al lui ei. Știnea din buze cînd îl compari cu cel al răspunsului ei soț.

Fără conștient că egoismul teribil al lui Jared îl împiedica să lăsaască o femeie pe care lo alinase teribil lui. Totuși, totă avea ceva care Olivia gînd că o făcea să fie incontestabil pentru bărbat. Sîndreșea, scorb, vulnerabilitatea scorb îl mîpcau pînă în adîncul sufletului. Ea nu avuase răbdare deosebită și o disprețuiea cînd o descoperise la altă farmă.

O chinuie pe Lauren cu fiecare privire, fiecare gest, și fiecare cuvînt. Trebuia să-l jîlă desprîji pe Jared și pe soția lui cu orice preț. O îngroșase gîndul

Focuri de armă

să ei nu-îi putut da planurile peste cap, dacă ajungeau să sîmî ceva serios unul pentru celălalt.

Nu era gelozia, îi spunea Olivia. Gelozia era un sentiment alt de răsunet, se nu puse dinco de demnitatea ei, într-o etapă, ea nu cerea decât înaltăte absoclură.

Een nu-î fusese isial. Era hotărâtă ca Jared să nu facă acotapi laea.

– Ce mai face Elena, Lauren? Sper că bine.

Cine fusese effit și Carson le umase pe cele două femei în salen pentru a-îi bea cu toți refectat. Lauren pise că întrebarea Oliviei nu pormise din îngrijorare, ci era merită doar să-î aducă aminte că trecură peste cuvîntul ei.

– S-a înscîrîtoit. Moartea fetței a fost o lovitură peste care n-o să poți face curînd, dar acest lucru e foarte fiesu.

– Mare păcat că fetța n-a supraviețuit, Lauren. Ai făcut o aducîrîtă minuna salînd-o pe mamă.

– Îi mulțumesc, Carson, dar am avut motive bine întemelte. Eren ci pe-ai să-î plori staja din neaca acotai boii. A fost singura mea oculte de a o înfrînga.

– Păcat că analizări acota din Pueblo nu-î pot părtia celpeful curat, spune Olivia și celpeul îi era schîmoneat.

– Sînt convinsă că fac tot ce pot. Nu cred că le place să-î tace capli să moară, zice Lauren înser, dar cu convingere.

– Proști. Nu ești aici de prea mult timp ca să pîi că de mundați sînt acot camere. Sînt deagustări.

– Cum poți să spui că floa e deagustătoare și.

totuși, să mănânce mîncarea pe care o găsea? E cea mai durată persoană pe care am văzut-o smectată, spune Lauren cu înfrînare.

Olivia mișcă din cap furioasă. Ochii ei verzi scîpău și degetele-i subțiri sfîrșiseră treptu tototul ca niște ghiveci.

- Nu va țese mult și vom putea să-i scutim de multe griji pe cei din Pueblo. Abia aștept...

- Olivia o întrerupse Carson brusc. Nu cred că ai mai trebui să discuți despre această problemă. Văd că te tulbură foarte mult, zice el aruncîndu-i o privire plină de subînțeles.

Olivia își pru stăutarea și apoi o eliberă brusc. Fuseseră ei pe-aci să facă o gălă și era recunoscătoare că fusese cortă la timp.

- Ai dreptate, Carson, mă tulbură. Îmi dărești cafea?

Lauren se scutură și se duse sus. Negușindu-se abîjă, se opri în fața uși lui Jared, privind-o stîmnat. Ce se aștepta să vadă? Oare, oare avea să dispară, arîndu-și pe ei stînd în tototul și fumînd unul din scîrbelele lui tatălucă? Oare avea să se materializeze în fața ei așa cum o făcuse în zilele noaptea de noaptea?

Nu. El nu era acolo, el la Austin, cu „altered”. Dîruind ce fel de afecțiune avea de răsculat, simț o durere puternică în inimă. Să fi fost, oare, cu altă femeie? Cu altă femeie? Ce-i păsea ei? Și, totuși, îi păsea.

Duse mîna instinctiv la ochi și, fără să-și dea seama, degetele atîrnau ușor sfîrșit pînă la bumbacul subțire al bluzei. Tot trupul i se înclină și ea își pru stăutarea din cauza senșiei care o atîrnă.

Cîntă m-a-l altă aici, Jared? Încetă să înfrînă.

Pocuri ascunse

Nu voia să plece, nu voia să-i pese, dar nu se putea abține să nu alege: Ce păiere Ț-are fiou?

Suturța și singurătatea o însoțiră în camera ei.

Jared veri asasă în ajunul Zilei Recunoștinței. Lauren dăse în camera ei. Inima îi boala în piept când auzi în hol agorocul familiar al ciomilor și răstăgăritul pînțenilor. Strînse ușa la piept. Ușa camerei lui se deschise și se închise încoace, după care auzi agorocul înfundat al valizelor trînșite pe podea. El se mai plimbă un timp pînă încălzire și apoi, la un moment dat, patul scîlbi sub greutatea lui. Totul se culundă în liniște.

Celălalt de mult încoace, Lauren nu se mai putea concentra asupra lecturii.

Se întrebă cu foarte multă grijă pentru cine, purtîndu-și o rochie foarte frumoasă și pantofi din piele de căprioară. Pădă îi fusese spălat și periat. Se gândi să îi lase liber, dar, bineînțeles că ar fi fost ceva prea evident. În schimb, o lăsa pe Elena să îi aranjeze într-un coc elegant.

Îi auzi pe Jared legînd din cameră și coborînd și peste câteva clipe, îl urcă. Era incredibil de agitat. Cum avea să desce ochii cu el după ce o dădese în cameră, o decelare și o pregătire de culcare? Și dacă...

Între în salon și inima i se strînse când îl văzu trupul lui cu spatule lui aplicat dintr-o dată.

Sandra Brown

pentru a-și pune ceva de băut.

– Lauren, dai sticlucile ăstea. Ce mai faci, draga mea? apasă Carson venind spre ea și sărută-o pe obraz.

Îi privește pe Jared peste umărul lui Carson. Spatele îi devine rigid și luă o înghițitură de whisky înainte să se încercă. E atât de frumos, își apasă ea cu tărie. Har îi poate suporta îndrăzneția și cruzimea dacă ar fi fost uită așa dacă Har îi consideră respingător. Dar înăi de la bun început simțise o atracție ciudată față de acel bărbat.

Ci îi înfrî privea pe disculpă umărul lui Carson și ridică paharul în clip de săut.

– Jared pune! un story lui Lauren, te rog, iar eu mai vreau unul.

Lauren observă că ochii Oliviei scădeau în mod ciudat. Probabil că veștile pe care le aducese Jared de la Austin o înfrâșe.

– Mă bucur atât de mult că Văduseți din mine de Zina Acunșorinței. Îți mulțumesc că te-ai înfrâșat înfrâșe mea, Jared.

Când privi cu atenție dintr-o dată Jared îi ridică paharul lui Lauren.

– Cu plăcere, apasă el uitându-se la Lauren.

Degetele îi se atinsese pentru o fracțiune de secundă. Contactul fu electric și ea seu impresia că îi aude respirația lăpădăi lăte de pe buze într-un gest mlt stă. Dar, când își ridică privea pentru a-i înfrî ochi strălucitori, îi rău rădindu-se imediat.

– Știam că Lauren va vrea să-i revadă pe Kurt. A trecut alfa timp, apasă el încet, doar pentru

Peuri ascușe

urechile ei.

De ce făcea acest lucru din nou? Iară la fel de apropiat și de rece ca în prima seară când îl văzuse în încăperea aceea.

Traiea emoția revederii se simțea pe pieptul ei aceluși dină inteminate. Jared mai mult bău decât mîncă. Ce se întimplase, oare, cu acea teribilă poftă de rănciere pe care o aușurase la Haypoint? Maria și Gloria îl închinau mereu în legătură cu acest lucru.

Era potensat și amețit. Când îl cîșea pe cel din Comisia Căilor Ferate pentru incapacitatea lor, dînd mormăla scorbă de rațiunea în pahar.

Capul cîmă, Lauren se retrase în bibliotecă pentru a citi singlă foc. Suportase destulă tensiune pentru o seară. Căleții se dușeseră în tiru pentru a discuta în legătură cu călătoria lui Jared.

Căvea era mai frică, Lauren era tot în bibliotecă, într-un fotoliu înălțător, cu pantofii acopți și cu picioarele stîlbea sub ea.

La un moment dat, îl văzi pe Jared în prag, dar nu ȳia de cît timp stătea acolo. Când își ridică privrea, îl văzu intrînd și trîndu-se așezat pe un fotoliu, singlă ei el. Capul îl căru pe perne și închise ochii. Lauren rămase nemîșcată. Pe mîsură ce trece timpul, se crezu cîi adormise, dar, în cele din urmă, el deschise ochii, deși nu își mișcă nici capul, nici corpul.

- E foarte frică, Lauren. De ce nu dormi? o întrebă el pîlînd oprețat.

- M-am lăsat furată de lectură. Uneori citesc noaptea pînă frică decît e o carte interesantă.

Sau dacă nu pot să mi te scot din minte, adăugă

ea în gând.

Părea o faptură toată în lumina blândelor, strălucitoare accente se reflecta în părul ei negru și părrea să-i apăsare fiecare fir. Focul ei era dintr-o lină roșie roșu cu nădărușii-perli la gât. Deoarece focul ei, i se accentea roșeața din obraz, despre care ei gâta că erau catifelei. În dosul ochelarilor, ochii ei erau mari, adînc și limpezi.

Jared își dăse glasul, trîndu-se din reverie.

- Ce dragi? Păcă ai fi un joacă de bibliotecă, spune ai tehniciile ugar.

- Orice, zise ea simțindu-i nevoia de a sta de vorbă. Căpă au fost cei mai buni prieteni ai mei în copilărie. Căpă copil nu voiau să se joace cu fetele prietelui. Se simțeau priet, înțelegi? Mama a murit cînd aveam trei ani.

Ei observă atunci că dădese mîna la oase.

- Așa că prietenii mei erau personaje din cărți. Căpă opere clasice, literatură și filosofie. Dar înțeleg în mod deosebit Dickens, surorile Brontë și Jane Austen.

Ei închise ochii din nou și ea fu surprinsă cînd îi auzi continuarea discuziei.

- Cînd eram mic, înțeleg căpă multe Poe. Ben mă certa mereu pentru că căpă amănunțit „posibil”, cum spunea el. „Dacă vei să ascuți povești cu fantome, pune-i pe Thom să-ți spună.” Și aia lui Thom erau foarte bune, zise el dînd. Mi se căpă căpă cînd înțeleg povestea despre legendele indiene, tabu-uri și iluzii secrete.

Prietenii tăcînd gîndurilor și accentea jucării în ochii lui se centră. Își trîndu seacă seacă seacă.

Feceri incerte

- Auzi nu mai are timp să citească.

Ea scută doar o clipă înainte de a-i întreba cu blândețe:

- A fost o călătorie obositoare?

El oftă adânc.

- Da. Cîteva dintre funcționarii publici sînt îngrozitor de proști. M-am săturat pînă peste cap să-i tot facem 'vireu'...

Văzînd că nu mai continue, ea îl îndemnă ușor.

- Da, 'vireu'?

De acel îndemn avea nevoie pentru a-și exprima sentimentele.

- 'Vireu' e cea mai bună pentru că e singurul mod în care poți avea o fermă excelență și profundeală în secchiul douzesci. Și din și-o dăruie răspuns de maiu, dar nu poți să suferi să mă ocup de toate nărșoagile și să am de-a face cu toți illoji.

Se aplecă puțin înainte și își înșeuă mîna între genunchi.

Lauren rămase tăcută. Acelea erau momente cînd trebuia să asculte.

- Aș vrea să trăiesc la Keypoint și să trăiesc de-a lungul gândurilor ce orice alt „requero”, în timp ce aji să se coupe de toate treburile astea.

Lauren renunță la prudență și se ridică, ducîndu-se înapoi el cu teamă. Își putea aminti mîini pe umeri lui și îl mîna mușchii încordaj.

- Poate că, după ce se va cerea călău fectă, o să poți face asta, Jared. Sper, pentru binele tău.

El se lăsa pe spate din nou, rîzîndu-se sub atingerea magistrală a degetelor ei. După cîteva clipe, ea spuse:

Sandra Brown

- Îi mulțumesc pentru aștept. E minunată.

El își ridică privirea spre ea. Ochii îi erau umedți și înțepați, dar ei văzu încurajare și compasiune într-ai ei când îi zise. Îi acoperă mâna cu a sa și i-o strânse. Apoi i-o ridică și îi țipi până de abia îl auzi.

- Ai năpte mâini foarte frumoase, Lauren. Le-am observat.

Ținu, ținându-se o clipă să nu se facă de râs, dar apoi continuă:

- Le-am observat din prima saună când am dat împreună.

Degetele lui se plimbau ușor peste ale ei.

- Probabil datorită ororilor învelungi petecute la pian. Tata mi spunea că am mâinile mamei. Îi ea dăta.

- Îi lipsește pianul?

- Da, recunoscui ea repede. Bănuiam că, pentru mine, muzica e ce e pentru tine cântatul de-a lungul gardurilor.

El îi prinse mâna cu apăsarea cu care un autodictor al artei studiază o capodoperă. Apoi, dușind-o la buze, îi trecu limba ușor peste fiecare vîrf al degetelor. Lauren închise ochii.

Bucule lui înclină spre încheietura mîinii ei, iar când mînaea dăruiește îi împiedică, ei îi deschise mâinile, descoperindu-i palma albă.

- Ești atât de moale, mureuri ei, în timp ce buzele îi mîngiau încheietura. Făci ca totul să pară extrem de simplu, de...

Degetele i se plimbau când îi țipi buzele de pema moale a palmei ei. Inima ei însopta să bată alături când îi simți călcarea întot pe piele.

Factori ascunși

Apoi, el își înălță capul și îi mângie obrazul ușor cu degetul.

– Lauren, eu...

– Jared.

Orice ar fi avut de gând să spună, rămase nerezat, datorită așteptii neașteptate a Oliviei.

– Căci te așteptă pentru a vă mai uita o dată pe ochii aceleia înalție să mergem la cules. Lauren, draga mea, nu e nevoie să mai stai.

Jared își înceapă maxilarul și, ridicându-se de pe fotoliu, își dă în fugă.

Lauren își lăsa parolă și curtea și, după ce stăse timp, se întorse cu țipa spre apă. Stătea înaltă a Oliviei se mai deslușea încă în prag. Când se apropie de ea, Lauren văzu că o splicășă era aruncată specular.

– Noapte bună, Lauren, spune ea cu răsun.

– Noapte bună.

Urind treptat, Lauren alină privirea pătrunzătoare a soarelui și strâpungându-i spatele.

A doua zi dimineață, Lauren coborî la buclărie pentru a o întreba pe Rose dacă era nevoie să o ajute la pregătirea mesei pentru Zua Recunoștinței, dar fu asigurată că trebuia mergeau foarte bine. Elena aranja lucrurile spălate. Când Lauren se pregăti să iasă, se oferă să le ducă ea sus, pentru a o scuti pe tată de a mai urca la etaj.

- Iau și lucrurile lui Jared, spune ea când Elena îi pune în brațe hainele frumoase miroaltoare, la care se adăugaseră cărățele albe și scurte și cele colorate pe care Jared le purta la drum.

Lauren ucul repede și billu în ușa lui Jared, însă nu pînă nci un răspuns. Toomal voia să-i strige, cînd auzi apa curgînd într-una din băile ce cădeau în hol. Din aia gîta ea, ei nu folosea niciodată bala care făcea legătura între camerele lor.

Băimase nedreptăți în fața uși lui uxor întredeschisă. Ce se putea întîmpla? se întrebă ea împingînd ușa doar săf cî era nevoie pentru a se putea strecura înăuntru.

Încăperea era simplă mobilată. Un pat cu o tăleă înaltă din lemn de stejar se afla lîng de un perete, iar un alai era ocupat de un dulap masiv. O mînușă cu oglindă se întîlnea, lăptenaj și cană, se afla într-un colț. Singura altă piesă de mobilier era un fotoliu cu spătar înalt.

Pendelete cu dungelițe maron fuseseră trase pentru a lăsa scările să pîtrundă înăuntru. Patul era scurs și acoperit cu o covetășă asortată cu pendelete. Nu albu nci un senin de deordine în jurul ei în timp ce strălătu acel dormitor codren de masculin, închipîndu-se apse mînușă. Pune hainele cu grijă pe suprafața lăptenă a scaunului și se întinse cu gîd să lăse, dar ceva îi strase atenția, deodată.

Se pîrse că Jared scosese toate obiectele din lucrarea cu o pîrșă în armă, și le pusese pe mînușă. Ea le studie cu atenție. Un pîrșen de lucrare din baga. Care îl folosea voodoo? se întrebă ea cîmînd.

Feceri ascunde

Marele de tat tat, Căma baronotă, Îi recunoaște
ceasul de buzunar cu lămpior de aur. Tat tat, tat
tădătat, tatat, împănata în două. Un lărg de chel cu
gaze chel de alină. O cutuță de chiboturi și...

Între îi stătu în loc o clipă, iar din răcoșu să
tătă, o floa cu alba violență, înălț și-o acoperi cu
măla, strângând ceasul cu degete tremurătoare.

Acolo, printre celelalte lucruri, se afla o fundiță din
sămănătură. Foarte asemănătoare cu cele care în-
chideau cămășuțele pe care i le făcuse doamna Că-
bana înainte de nuntă. Foarte asemănătoare cu cea
pe care o pierduse cu cămașă săpătoare în urmă, în
noaptea în care Jared o destrăcuse pentru culcare.

Nu își dădea seama că îi născuse numele cu gas-
tăe decât în clipa în care începă săruri în frigida
încăperi, dezmoldind-o. Toată bina, căci chiar în
momentul acela, auzi deschizându-se ușa lui de pe-
hoi. Întorcându-se brusc, se uită la ușa pe care el
urma să intre dintr-o clipă în alta. Nu trebuia să e-
scadă acolo!

Se repezi la ușa care dădea spre baia dintre cele
două dormitoare și o deschise. Alina apăsă să e
închidă că îi și auzi înăd în cameră. Fredona ușor,
fără să aibă nici cea mai mică idee în legătură cu
avântul de amăgi pe care le stăruie în sufletul franei
sale soți.

Capitolul 16

— Olivia, masa ta întâmplător mă amănățe înțelegându-se, spuse Parker Vandiver, care mîncase cînea porții de mîncare tradițională pentru Ziua Recunoștinței și acum se delata cu un ultim pahar de vin.

Sîbneau la fel ca în prima seară cînd Vandiverii luaseră masa cu ei. Olivia și Carson în cîte un capăt al mesei, Parker și Jared de o parte, Lauren și Kurt, de cealaltă.

— Apa e, spuse și Kurt. Total a fost delicios, cu afit mai mult eu și compania a fost minunată.

Mîna care încreșura paharul lui Jared se înclăță, încheieturile degetelor se strîngeau, iar Lauren rămase surprinsă cînd văzu că sticle nu se sparge.

Pocuri ascunse

Se depărta de Kurt, a cărui prezență lângă ea devenea din ce în ce mai insuportabilă. Încă de când se apăsaseră la masă, pupa lui groasă și gros se lipise de a ei și ei nu gloduseră nici un picșor de a se apăsa spre ea, atingînd-o în vreun fel.

Lauren nu își pierduse anticipația față de Vardiver. Aici تھا, că și lui o dăguseau cu toți lor beatale tălăstă prin orice mijloc. Era sigură că făceau conversație politicoasă și se purtau frumos pentru că urmăreau ceva.

Îi fu recunoștință lui Carson când sugeri să se mute cu toți în salon pentru a servi cafeaua, rămînînd obligați să stea lângă Kurt.

– Nu-a plăcut foarte rău că nu s-am văzut cînd am fost la Keypoint, doamnă Lockett, spuse Kurt după ce se apăsă cu toți.

Lauren se apăsă pe un fotoliu lângă perineu, acoperind cășapeaua de țesut ca nu curva Kurt să stea lângă ea.

Lauren nu voia să mintă spunînd că și ei îi plăcea rău, dar neavînd ce altceva să zică, apăsă la adevăr.

– Jasei și cu mine am fost la plimbare în ziua aceea.

Himeri nu observă expresia pocită de pe chipul Oliviei, căci Jasei spuse:

– Doar era luna noastră de mire, nu?

Kurt își păstră stăpînire de sine.

– Așa e. V-a plăcut viața la fermă, doamnă Lockett?

– A fost o experiență cu totul deosebită pentru mine, doamnă Vardiver. Mi-a plăcut unicitatea ei.

Sandra Brown

În timp ce îl răspundea lui Kurt, își aminti de seara precedentă cu melancolie. Se simțea atât de aproape de soțul ei pentru prima dată. Căci se se îndreptase de atunci de devenise atât de rece și de distant? Datorită faptului că era o zi de sărbătoare, se întindese cu o rochie nouă din georgette de un carușu violet, știind că era o culoare care îl scotea în evidență ochii. Dacă Jared observase cum arăta, nu fiu nici un comentariu.

– Te îți place foarte mult viața la fermă, Jared, spuse Parker studiatului cu siguranță.

– Da, răspuns el scut și apoi se duse spre bulet, unde își pune un pahar de whisky, după care se îndreptă spre fereastră, adoptând o atitudine de totală indiferență față de tot.

Totuși, tot timpul când, căduse seama de tute reșnată, ceea ce o speta pe Lauren.

– Nădădă n-am avut timp să învăț să mă ocup de o fermă. Poate că o să-mi dai ceva lecții într-o zi, Jared.

Acorda lui o înghițitură de whisky.

– Nu am timp de stat lași, domnule Vandiver. Dacă vrei să înveți ceva în legătură cu munca la fermă, mă pregătesc să te fac pe la tot ce ține lumea – începând și până. Așa a făcut și Ben și se pare că nu te merită din toate.

Se întoarse și îl privi pe Parker amărâtor.

– Ți înveți în altă parte, nu la Keypoint, îl avertă el.

– Jared, că ești de nepăsător îl mustră Orla. Acum simt parterul de alături cu familia Vandiver, că se distindea și lui Parker.

Facut asuise

- Nu și în ceea ce privește munca la fermă, spuse Jared dînd pe gît whisky-ul și întorcîndu-se spre cele nouă pentru a se uita pe ferestrele.

O tăcere sfîșierătoare învelîși încăperea. Olivia scosi puțin cafea. Carson își acoperi un căscat. Lauren se uită cu înțelegere la Jared. Știa că simte că țerina de la Keypoint, adevărata lui iubire, era amenințată de acel înveliș lăptos de scrupule.

- Eu unul sîm aștept festivitatea de început a lucrărilor, interveni Carson vesel. Am aranjat totul în așa fel încît să se bucure întreaga populație. O să fie o adevărată sărbătoare.

- Așa, Carson, zise Parker. Vrem ca oamenii să știe că ascultă cele feroc și ceva de care or să se mîndrească toți.

- Veți lua parte la festivitate, doamnei Lockett? întrebă Kurt.

Lauren se fîșîi.

- Fii, cred că da, spuse ea, după care adăugă: Împreună cu soțul meu, bineînțeles.

Nimeni nu seu ce să mai spună, așa că înțepa se coborî din nou.

- Mă ar face mare plăcere a participa de bridge. Mai vrea să joace cineva? întrebă Olivia al cărei ochi verd scîpase și părea mai înțeb și mai veselă ca orînd.

Probabil că adevărate multe înimi la New Orleans.

- Ar fi minunat. Lauren, vrei să-mi fi parteneră? întrebă Kurt ducîndu-se spre ea și întorcîndu-i o mîină grîunșă.

Întorcîndu-se să o strîngă, Lauren se feri de el. Și, de cînd începuse să i se adreseze pe nume?

Sandra Brown

Căselni, Carson îi spune:

– Hai, Lauren. Olivia o să joace cu Parker. Mie unul numai place bridge-ul.

Se duce spre ușă și apasă peche undă:

– Mă duc în bibliotecă să trag un pal de somn. Treceți-mă când terminați jocul.

Lauren se uită negușindosă spre Jared când acesta își vaștează din înălțare fără să spună nimic dintr-un rîs.

Olivia dintr-o dată înțeleg că nu vrea să admită că singura o sarcină îngrijorătoare din Lauren promisiune de „pîmbare” lor. Cu siguranță că Jared era destul de deștept încît să nu se implice mai mult decît era necesar. Dar dacă nu o făcea, Olivia avea de gînd să îngreuneze o eventuală apropiere, ba chiar să o facă să fie imposibilă.

Se așază în jurul mesei de joc din colțul încăperii și începură foarte cald. Lauren juca fără să fie nevoită să se concentreze prea tare. Se gîndea la Jared, înțelegîndu-se unde o fi. Nu credea să fi plecat din casă. Ce făcea, acum?

Partida dură era încheiată. La un moment dat, Carson îi se alătură și, diplomatic, sugera mai întîi o echipă și apoi pe cealaltă.

Cînd Rosa îi arăună că pregătise o gustare rece în sufragerie, toți protestară, dar în cele din urmă, se duseră și își umplură farfurile cu friptură de vacă, salată și condimente. Olivia o rugă pe Rosa să-i cheme pe Jared.

Se înalță în salon cu farfurile în mîni. Lauren se așază pe una din canapelele mici dintr-un colț al

Fecuri secare

Încolpări mai întinseco. Când-și scoase pros țiea de
gospodărie, îl văzu pe Kurt venind spre ea.

– M-ai răfăcat pros mult, Lauren, spune el
apăsându-se lângă ea.

– Nu pros m-ă ținea, mureați ea.

Apăsarea lui era de ajuns pentru a-i atinge oțol
pottă de mîncare.

– M-ai luat nici un artel murea, la, guță puțin,
spune el lăud un artel de pe țelute și oțolindu-i.

Ea își arătă foarte bine de prima oară potrecuții
în Coronado și de legumete de înțepau țelutea și
care pîneau ast de întinseco.

– Nu, mureați. Nu-ți plas, spune țelutei din cap.

– Nu e din acela țel. E foarte bun. Uite, țiea ei și
murea din țel, mureați țel pentru a-i dovedea
că nu pîneau țel. Hai, Lauren.

Șperind că avea să scape de el dacă îl țiea pe
plas, ea se apăsă și murea puțin din țel, după
care se îndreptă și se depărtă de el.

Cînd se uită în stă parte pentru a nu-l mai vedea
zîmbetul victorios, îl zări pe Jared care îl țiea de
sub artel.

Își țiea pîneau țelotea pe țel țel și țiea
din țel țel. Oțolul lui avea o țelute diabolice.
Ea își dădu seama că de țel țel țel țel țel țel țel
ea și Kurt, țel pe țel țel țel țel țel țel țel.

– Jared, spune ea în țel.

Kurt țiea capul țel, urmîndu-i țel țel. Îl
țiea pe Jared și țel țel țel țel țel țel țel țel țel
din nou spre Lauren, o țel de țel țel țel țel.

– Vrei, m-ă țel țel.

Săptămîna 1

Ea îl împinse, practic, și se duse în față după Jared, care ieșise din îndoielă.

Îl prinsese din urmă în hal și întinse mîna pentru a-l opri.

– Jared, spune-mi și apoi îți dăse glasul. Jared, nu...

– Taci! Îl strigă el amuzându-și brațul.

Chapelul i se schimonosise de furie. Ea ar fi vrut să strige la el, să-l împănă și să-l lovească în același timp. Orice, numai să-l găsească acea expresie mincinoasă și amuzătoare de pe față.

Rosa se țipi de perete, dorind să poată trece țîră să se vîrsoie, dar Lauren o țîri și, gînd că era inutil să mai încerce să-l împănă, se duse spre ea.

– Rosa, mă duc în camera mea. Mă doare capul îngrozitor. Vrei să mă auzi tu în fața mîinii așezate?

– Si, naifelor, șopti Rosa, sperînd că Jared nu avea să spună nimic.

Nu e Mău, dar pîrî minime în urma soției sale care se depărta.

Jared își aprinsese un alt trabuc și stînea țîrîul de chibrit stînd la fîcșărea camerei lui. O privise pe Lauren care se pîmba încet de-a lungul gardului care împrejmuia partea din față a grîdinii. Care nu îi era frig? Na da, îi era. Își spusese el vîrînd-o că tremurîu ușor. Ce naba călute să se pîmbă pe stîrî în totu nopți?

Vîndiverii plecașerî, în sfîrșit. Jared ascusese nevoie de toată stîpîrîrea de sine ca să nu-l ucidă pe

Facut locuitor

Kurt Vandiver cu mîna lui. Nu îi amînea să mai fi singur vreo dată alfa ture şi unii doar la vederea unei persoane.

Înainta să plece, Kurt se întoarce spre Jared, spunînd:

– O să mă uit după voi la festivitate. Sîper că Lauren se va simţi mai bine pînă atunci. M-ar părea foarte rău să nu vin.

Zimbetul lui era ironic, iar Jared îi înclapă pumnii pentru a nu-l poartă în faţa acelor neîncredinţe.

Apoi, îi petrecuse obosea ore înalţîndu-se din ce în ce mai mult. Zgomotul papucilor lui Lauren pînă la el sculase mîna înclapă în alfa şi ascuţi.

Se mişcă cînd auzi uşa de la intrare deschîndu-se şi închîndu-se. De la fereastra lui o văzu cîntorînd de pe verandă şi închîndu-se spre poarta de fier. Purta un capot pe care îl mai văzuse şi pînă îl cîdea în uşuri pe spate. Îi înclapase buşie strîns pentru a se apăra de frigul aerii de noiembrie.

Căpăuul îi apăsă al răburător. Se juca alfa de furas cu buşia alfa de Vandiver. Auzuse dreptate în legătură cu ea. Era o înclapă, o oportunităţi, o tîrî care tactica şi dîrîna, tîrî să recunoască rînduţă.

Eh, puţin înclapă, îi apăsă al. Dar îi pînă. Tocmai acest lucru îl înclapă. Îi pînă şi îl duse de fiecare dată cînd îl vedea pe înclapă alfa de Vandiver apropiindu-se de ea.

Jared o pînă acum în lumina lui care îl făcea pînă să scîpărească. Se spîrî de poartă şi tîrî capul în jos, pînă cîntorîndu-l pe obraj. Spatele subţire îl era tot în evlîrţă de capotul mînat pe corp şi, simţind

Sandra Brown

O duce se ascuți în partea întincoasă a trupului, Jared își aminti cum arăta doar părul îmbricată. Lui o înghețau de whisky.

Deci trebuia să aibă o soție de conveniență, de ce nu putea să fie una urâtă? De ce trebuia să fie Lauren?

Aventura lui amorsea erau bine cunoscute în capitală, ea, de asemenea, și în alte orașe. Prostitutele se băteau pentru șansa de a- i călăi senicile. Înțelegerea cu care făcea dragoste era umedă de o nongalantă care provoca înfruntarea urâtăei țenei. Îi lubasa cu poverile pentru acest lucru.

Car când fusese la Austin, nu dorise să se ducă la rid unul din locurile lui obișnuite. Avea în minte numai chipul lui Lauren care nu mai lăsa loc altora. Trupul ei era cel pe care îl vedea în închisoare, cel pe care îl dorea cu ardere.

Putea pe existența de călugăr pe care o ducea, se toțase, la un moment dat, să se ducă la unul din cele mai exclusive „cluburi” din oraș. Fusese printre cu toate mult entuziasm. Tătură în fusese dor de el. Găsitoria îl făcuse pe Jared Lockett? Îi înțelegă.

Îl lăsa whisky. Auzase. Car, când venise vremea să aleagă o femeie cu care să urce în cameră, se pălăsea să mai prefacă că se simțea bine.

Făcând un elot pentru a fi obiectiv, le studie pe cele care i se păreau prin faptă provocator. Una era prea groasă. Alta era prea obscenă. Și așa mai departe.

În cele din urmă, răgușit de acel loc și de al trupul, morțilele o scută și se întorcase la țară. Bînd singur în pat, își dăduse seama că dureau

Facuri ascuțe

accea cumplită trebuia năspănit alături, așa că apăsese la un mijloc care nu-i mai fusese necesar încă de la începutul adolescenței.

După aceea, în timp ce se lăsa furat de somn, se convinsese că, numai din întâmplare strigase numele lui Lauren în panică în clipa sfârșitului.

Ar trebui să plece chiar acum. Ar putea să trăiească altăvia între timp până dimineață, dar nu voia pe nimeni alături. Nu, își spusese el. Ar trebui să mă port ca un bărbat și să-mi trăiesc propria viață.

Lauren se simțea îngrozitor când se trezisea în camera ei prinzând că o ducă capul. Se trezise pe pat și pînsese, așa cum nu mai făcuse demult. Lacrimile îi erau amare și se dețosea totul. Își scuturase batista și perna pînă cînd îi c. năseră toate lacrimile.

Clasa lăfăsea la ușă și Lauren o alungase asigurînd-o că se simțea mai bine și că nu avea nevoie decât de somn.

Îi auzi pe Jared intrînd în camera lui. Casa fusese învăluită în întunec înve timp, cînd ea se dezechetase și se vîrșe în apăsut. Fără să, însă, nu ședea, imediat ce închidea ochii, vedea chipul lui Jared. Gucile scîmbeante de dispreț erau aî de diferite de cele care o sîntaseră. Ochii care o priviseră cu dușmărie nu fuseseră aceluși care o priviseră cu tandrețe pe deasupra equafei roșii.

Clăușînd să scape de acele imagini chinătoare, își

Sandra Brown

pusese capatul și începuse să ia puțin aer. Noaptea era sonoră și frumoasă. Totul era scaldat în lumina argintie a lunii. Stătea cu ochii în apă.

Lauren nu gîlea dintr-o dată se formase acolo gînd în minte, dar, apăruse dintr-o dată. Sînt îndrăgostit de Jared Lockett. Îl iubesc pe Jared.

Pînă atunci nu cunoștuse nici sensul acestui cuvînt, nici acea pasturo născătoare.

Fiecare gînd al ei se lega de Jared. Fiecare cuvînt pe care îl spunea era în funcție de ceea ce avea să gîndească el. Cînea fîcea, oricît de lipsit de importanță, îl căuta în tîrziu apăsarea, îl domnea gîndurile. Ar fi vrut să împartă cu el toate problemele și toate bucuriile lui. Să îl iose diagnostic? Căre întodeuna provoca alia sufletești?

Îl iose pe Jared. Zîmbind în sine ei, totu în casă și urcă scările.

Jared stătea chiar după ușa în camera ei, apa fierc nu îl scut dech după ce o închise. Își reținu un pînt de spărit.

– Jared, m-ai speriat de moarte, îngîmă ea întindu-și mîna pe tîmă. Ce dorești?

El pînă gata de stă. Alina observă ea pentru prima dată că dînea a whisky și că ochii îi scîlpeau dincolo. Cînea îl era deschiată și îl alina poze parțiale.

– Jared? spuse ea tremurîtor și făcu un pas înapoi.

– Ce cred că vreau, doamnă Lockett?

Vozul lui era gros și aspru, iar tonul pe care îl folosea murmură, uși. Se repău spre ea, întînd-o de

Focuri ascunse

peste.

Își apăsă buzele pe ale ei într-un sărut brutal care o forță să întredeschidă gura. Limba lui lăcomă i-o învâli în timp ce își lăsa trupul tare de al ei. Căta-nema îi împungea burta. El își strecură un genunchi între picioarele ei, forțându-le să se despartă.

La început, Lauren fu atât de uluită, încât nu reacționă, dar acum începu să intre în panică. Îi tot îi zădăruia pumnii, în cap și peste umeri.

Își tot făcea și poziții sghetă:

- Nu, Jared. Te rog, nu!

- Pui? De ce nu? mormăi el prinzând dinți. Își simțea roșea, deamănă Lockhart. Apa că trebuie să-ți faci datoria față de mine. Din moment ce te-ai călărit și altora, nu mai are chef să fu refuzat.

Ea recunoscuse gândirea lipsită de logică a unui omaj falău, atât de alorci, dar o parte din ceea ce spusese era adevărat. Era, într-adevăr, soția lui. Cu toate acestea îi răsunau în minte. Era soția lui.

Încetă încet să nu-i spună reciteră și ei tu că pe-aci să cadă. Ea nu făcu nici un efort să-l oprească în clipa în care i-a desfilat capul și i-a atârnat cîmășă de noapte subțire de la gât pînă la brîu. El își deslășă privirea cu alini ei, acoperindu-i cu buclășă cu mîinile și strîngîndu-i cu intenția de a-i provoca durere. Agățîndu-se la e reacție, dar meditănd răd una, își cădu seama deodată că ea nu opunea rezistență. O pînă în ochi.

Ea îi susținu privirea cu calm, fără teamă. Era privirea unui animal mic care își întinde vena jugulară spre atacator în clipa în care își că seama că orice

Sandra Brown

Împotriva o zădărnici.

Măi dacă ar fi turnat apă rece pe el, nu i-ar fi stins focul pasiunii atât de repede. Sătesc nemișcat în fața ei, respingând atenția. După câteva momente, își trece degetele prin păr, făcând un efort extraordinar de a-și restabili demnitatea ei de olt.

Se receră de ea, dar nu cu pasiunea din urmă cu câteva zile, și își ține fruntea de perete desupra capului ei, trecându-și într-o parte și în alta, cuprins de durere. Ea îl simțea mîrșă pe sine, dar își căuta seama să îl trăgea capotul pentru a-i accesa goliciunea.

Cînd respirația îi reveni la normal, el se aplecă înapoi, ținînd o gîujă din părul ei între degete. Degetele-dure, continuă să o țină, pînă cînd fu lăsată la maximum și apoi îi dădu drumul puțin din peșină. Urmări fiecare fir de păr smulgându-l pe degete și călîndu-l la loc pe urmă. După aceea se întoarse și își lăsa din cameră, lăcărind ușa încet în urma lui.

Lauren se prîbeși la poartă și își lăsași suspinată în materialul capotului.

A doua zi de dimineață alături cu Jared plecase înapoi la Austin. O săptămîină mai frîu, Lauren pînă un plan nou, care fusese compus de un arame domn Jared Lockett.

Capitolul 17

Data cementului pentru începerea construcției casei fusese luată în calcul pentru cindăpnezele decembrie. Toată lumea spera că vremea avea să fie frumoasă. Toți locuitorii orașului erau emoționați și așteptau de nădăd. Parada municipală făcea repetiții împreună cu cea a liceului. Oamenii își așteptau și își revizuiau discursurile. Se organizau întreceri sportive și se luau lucruri întregi de pînă pentru a decora platforma înălțată în mijlocul parcului.

Lauren își petrecuse foarte mult timp singură din cauză că Jared era plecat. Încă nu își revenise de pe urma jocului suferit în Zilele Necunoscutului. Îi arăta din nou aceeași parte a caracterului său care era violentă și înfricoșătoare. Știa că, în mare parte, furia din seara aceea se datorase pierderii familiei Vandiver. La

amanta s-a arănat faptul că a văzut-o pe Karl și apoi cantitatea de alcool consumată și rezultatul n-a fost prea surprinzător.

Lauren încă se mai culcarea când își amintea chipul lui strălucind pealuna. Avease de gând să o petrecerese fără, dar îi dăduse sufletul. Dacă iar îi putu uși, totul ar fi fost mai simplu. Dar, din moment ce îl iubea, înseamnă că o dăduse și mai mult.

Tăcându-se cu care îl strănose pînă înaintea să plece în casa aceea aproape o distrusese. Dăduse și sufletele pe care le dăduse în același timp, dar nu îl dăduse decât pînă la urmă. Care vrea să-i revină aceluși? Căpătul răsunet, în să-l înșelase să-i revină regretul?

Plănușese în timp ce se desolăre pînă. Să îi găsească locul respectului și atenției lui? Că un dar generos și așezat, dar ce ar fi preferat un cavet cald și pînă de iubire.

După ce se găsește o vreme, își dădea seama că Jared nu gîta cum să-l revină la urmă. Ea, mai mult decât orice altcineva, ajunsesse să gîta că de mîndru era. Nu și-ar fi cerut scuze niciodată verbal, așa că îi dădusea apoi pînă la urmă.

Lauren dăduse la pînă în fiecare zi. După altele luni de cînd nu o mai făcuse, degetele îi înșelăseră și îi lipsea fluiditatea pe care o avusese înainte. Găsește timp de o săptămîni pînă cînd alina că își recăpătase puțin din abilitatea anterioară.

Cînta în după-amiază cînd Jared intră în curtea casei pe Charger. Într-o cîntă cînd aud primele acorduri. Deschise și învîntă absorb cînd Pepe veni în fugă din grăd.

Lăsa căut în grădă lui Pepe și urcă încet treptele de la intrare. Nu vrea să o deranjeze și era neliniștit în

Peștii de mare

primența atitudinii ei. Nu trebuia să forțeze nici o femeie în viața lui. Și încercase să-și forțeze soțul Dumnezeu-mare! Era plin de dispreț și de dispreț față din sine. Ce va face când îl va vedea? Probabil că avea să-și strângă hainele în jurul trupului și să fugă încoace. Nu ar fi putut să o condamnă.

Întind încet în noi și întindând ușa, se îndreptă în vîrtul ploașelor spre salon ca să nu zdrăngăne din perete.

Lauren îl văzu din colț în care apăsă sub amănă. Arika aproape la fel de atareu când intrase în dormitorul ei prima oară. Hainele, părul, tocul pantofului, cizmele, totul era identic. În afara atitudinii lui. Atunci fusese sarcastic și arrogant. Acum părea un băiețel timid. Trăna i se topi și uită de orice rezervă.

— Jorochi strigă se zimbând feroc și îi ieși repede în întâmpinare. Îi mulțumesc pentru plan. Măd nu poș să-și închipui că de mult îmi place. Îi mulțumesc.

Se așază în vîrtul ploașelor și îi sărută pe ambele obrazuri.

Ei fu atât de surprinși, încă amuși, uitându-se în acei ochi cenuși și scintilațori. Nu exprimeau nici o soareșă, nici un pic de furie sau de repulsi. Era complet uchi.

Mărita ei i se mai sprijineau încă pe umăr. Parțural pe care ajunseser să-l asociez cu ea îl invită. Chipul ei era înfrînt și înbușat. Buzele i erau ușor întredeschise, ademnitoare și domice. Era mult prea mult.

Cînd o trase spre ei, o Mău cu foarte multă prudență, de parcă s-ar fi temut să nu-i respingă. Genu de plăcere cînd ea își lăsa trupul de al lui. O înconjură cu brațele cu grijă și îi asigură feța în

pădii ei bogat. Când buzele lui se îndrăgăneau pe ale ei erau implacabile. Primind imediat răspunsul ei dulce, câștigă mai multă îndrăzneală și îl conduse buzele cu vîntul limbii.

- Jared, îngăimă ea înainte ca limba lui săoomă să o reducă la tăcere.

O sărută încrebunat, ca un bărbat care fusese condamnat la moarte și care fusese grațiat apoi. Îi bănu gura încrețit. În cele din urmă, se desprinsesă din îmbrățișare, cu regret.

- Ce-ar fi să-ți acci pălăria și să stai aici puțin? Îi întrebă ea cu o voce tremurătoare și îi scoase pălăria stîngînd-o la piept înainte de a-l-o da. Vrei să bei ceva?

- Nu, îți mulțumesc, Lauren. Nu m-a... nu m-a teta.

- Ai vrea să mă auzi cînd ceva? Poate crezi că talentul meu nu merită un asermon pe nîrnat.

- Te-am auzit de atare. A fost... Cîșii foarte frumoș.

- Stai jos și relaxeaz-te, îi invită ea cu blîndețe întinzîndu-se la pînă.

El se așază pe marginea canapelei, conștient de hainele lui prăfuite. Se streșea stîngher și penibil. Ce naiba se întîmpla cu el? Ea cîntă cîvea pînă, iar el îi privea fascinat degetele care alungau pe dîșe. Spatele ei era drept, capul înclinat și cășea pînă de pînă scîlășeseră din ood în timpul întîlțipării lor călătorii pe câșii și pe cășii.

O clipă, Jared simț cum i se pune un nod în gît. Dacă nu plăcea imediat, se făcea de dî. Se odidi brusc.

- E foarte frumos, Lauren, spuse el. Cîșii mai bine decît oodine din cel pe care i-am auzit vîntat.

Facuri veritate

Acum trebuie să mă duc sau să mă opri.
Iați repede din încălțare.

Dogăritoii lui Lauren se apleacă dincoace dincoace timp de câteva clipe, după care reincep să cânte. Mama îl împinge pe Jared pînă în cameră.

O vorbă pe care Lauren o auzise adesea de când venise în Texas era că, dacă există un lucru sigur în legătură cu vremea din acea regiune, acesta era că nu se putea prevedea. Nimeni nu ar fi spus cu siguranță că o zi de decențioare în Colorado ar fi început senină și rece, perfectă pentru activitățile propriinate. De dragul lui Carson Wells, Lauren fu bucuroasă de acest lucru, căci el îi făcuse giji, muncă și plănuise totul, așa încît, în ajurul cununiei, ardeea să se exploda.

Familia Lockett și Carson se așurau în sufragerie pentru a lua un mic dejun uriaș înainte de a pleca spre locul unde avea să se construiească noua gară. Jared arăta splendid cu pantaloni lui negri și stîmpe țigăni în dămate înalte, cu haina neagră peste cămașa învîlăită și vesta din piele de culoarea untului. Mama neagră fusese plată și albă în culorile din hol. Chica spuse că ar fi preferat ea să se poarte ceva elegant, dar el o ignoră.

Lauren purta un costum de lină de un roșu închis cu o bluză din dantelă crem pe dădeușul. Furtia avea o talie înaltă care se lichea cu un coș chiar sub sîn. Lui Jared îi era greu să-și desprindă privirea de acel punct și ar fi vrut ca ea să nu-și pună jacheta.

Sandra Brown

Carson era agitat și zdrăngănea tacămurile pînă cînd Olivia îi spuse că o enerve. Atunci, el își conștientizase unii și se mai liniști cîreacare.

Lauren își juca pălăria cu vîntul. Urmă o agitație în care se luate mînușile, haine în plus, în caz că avea să sufle vîntul dinper nord, pîlul și, la insistențele Rosei, un coș cu sandviciuri. În sfîrșit, plecase.

Jared le ajută pe Lauren și pe mama lui să urce în trăsură, unfiere de Carson, după care el însoțise pe Charger, el cîntul pîr suru scilopei dătorită lui Pope care îi jăsisese cu grijă la instrucțiunile lui Jared.

— Ce ce nu mergi cu noi, Jared?

— Să-l las pe Charger să pîndă toate distracții? Nu, mulțumesc, mamă.

Lauren se uită la el și el îi înfrîna privirea. Ea îi înțelega foarte bine motiul. La vînta tuturor că, în ciuda noul atare, Jared Looker, ea și tatăl lui, rămînea mai presus de toate, un familie.

Pope conduse trăsură pe strălucie oragului. În locul unde aveau să se pîndă tacete noi gîr, se adunaseră deja o mulțime de oameni, dar se dădură la o parte respectuși pentru a-i lăsa să treacă pe cei care flouzeră de vîntul unei căi foarte să devină realitate.

Lauren era conștientă de privirile lor curioase. Se simțea intimidată cînd Jared venea înfrîna trăsură și o lăsa de mijloc cînd o joia, după care o conduse spre locul unde Carson și Olivia se aflau cu celeritate celeritate. Se aflau acolo primarul oragului Coronado, judecatorul, un reprezentant al statului din districtul respectiv, Olivia precum și cei doi "Vandiver".

Jared o înfrîna de înfrîna tot timpul cînd vorbi primarul, cînd-i dăduse doar cînd trebuia să seune el înfrîna o lăsată de pîndă.

Pareri diferite

Lauren era mândră că îl alinaa altfel. Își juca rola foarte bine, își spusese ea cu încredere. Dacă ea era conștientă de faptul că camera umblărea foarte mișcătoare a fiului lor preferat și a soției acestuia, era sigură că și ei simțea acest lucru. Îi trata cu o politețe plină de respect, dar în ochii lui ea amăra să vedea o nouă călătorie. Ea își trăduși un geamă în clipa în care tatăl lui îi adăna stăruie când îi jura mîna petecută pe după friga lui. Se uită la ea repede, dar nu își îndepărtă brațul.

Qualinda se cu togi în parc, urcări pe platforma care fusese înălțată în centrul acestuia pentru ceremonia oficială. Reprezentantul statului îi prezentă pe Parker Vandiver, care începuse să joci un discurs cu înfățișări despre avantajele unei comunități deduse să se dezvolte și să se extindă. Coronado, spuse el, era o astfel de comunitate.

– Cădea ferată va primi dezvoltarea comerțului, oferind mai multe opțiuni și posibilități tuturor locuitorilor acestui oraș minunat. Cădere mîndri că avem un rol rol în înălțarea acestui lucru. Vom umbla cu mult interes progresul pe care îl veți face. Am dori să facem din dumneavoastră să realizeze că de mult veți avea de câștigat. Vom fi și mai încincați când vom veni să vorbim despre încheierea construcției acestei căi ferate.

Încercări altele apteaze și se auză altele deose.

– Există cineva care nu este alături de noi astăzi, dar care, alții sigur, ar fi luat parte cu bucurie la această festivitate. Domnul Ben Lockett a luptat arși de zădărnici să aducă cădea ferată în acest oraș.

Lauren făcă o privire spre Janet, al cărua chip devenise rigid ca o stîncă. Se rugă să se stăpînească.

– Ben Lockett ar fi fost mîndru să stea alături alături și

Sandra Brown

să vadă roadele eforturilor sale. Pînă-mă dispărija lui și în sfîrșit recunoașterea vîdului și fiului lui, care aprîndă această stăcare din tot sufletul.

Obluorî răpote de apleare și unele în dințea lui Ben Lockart și a tîndei sale.

După alte cîteva minute de oratorie, Parker Vandiver luă loc, iar primul îi oferî podiumul lui Jared. Acesta, însă, refuză polifon. Falsoul era deranjat, dar unii îi arătase de dîa cînd fusese decora în înțelesul din sfîrșit. Atunci refuzase să vorbească datorită durerii pe care o simțea pentru cel care nu avuseseră norocul de a mai veri asocia. Se auziră murmure de aprobare și înțelegere. Fuseseră îngrijorați din cauza escapadelor lui, dar ordine avea ochi să vadă și dădea senza că se călătorise cu o adevărată dușină, sfîrșit îi era devotat. Cîntarea îi potolise. Pînă în sfîrșit.

Era bine că toți îi înțelepseră atenția spre Jared și soția lui, căci dacă s-ar fi uitat la Orla, ar fi văcut egrenia de furie de pe chipul ei. Era supărată pe fiul ei pentru că nu îi lădase în public pe Vandiver și construcția cîli țeste.

Formalități se încheiară și toată lumea era pregătită să se simtă bine. Butoaie de bere trecuse înălcate în căruțe, se organizau diverse întreceri, iar tentare instalată în cîmpo începau să-și interpreteze raportorul întes.

Cînd Jared o ajută pe Lauren să coboare de pe platformă, unul din tînd veni în fugă spre ei. Chipul îi era înbușat, iar pînă de culoarea marocului arita se o auziră în sfîrșit.

— Jared, Jared, o să fie un concurs de tragere la țintă și m-au întrebat după tine. Haida. Te așteaptă toți.

Factori incanesc

Jared dădea dintr-o dată expresia peștii moarte.

- Lauren, găsește pe Billy Hoit. Billy, doamna Lockett.

Băiatul dădu din cap repede.

- Tragește la jintă, înr? continuă Jared. De ce te-au trimis după mine, Billy?

- Ah, ce dracu', gâi...

Dându-și seama ce spusese, Billy roși dintr-un vârf al urechilor și se întoarse spre Lauren.

- Vă rog să mă lăsați, doamnă Lockett, vreau să respir, și neputând să o privească în ochi, i se adresă din nou lui Jared: La naiba, Jared, gâi că ești cel mai bun jintă de pe aici. Mă aștept să te jîi mai un concurs dacă nu participi.

Era atât de emoționat, încât celelalte cuvinte repetabile scăpau neobservate.

- Lauren, ce dr? Ai vrea să ești la un concurs de trageri la jîntă?

Ea îi zâmbea.

- Se pare că toată lumea ar fi doră să participe dacă nu ai participa.

- O să o fac numai dacă vi să ești.

Billy se muta de pe un picior pe altul, stătea stăpîndu-și entuziasmul.

- Vă rog, doamnă Lockett!

- Dine, conda-ne, spuse ea rădînd.

Billy sări în sus și scosea un chiot, după care dădu fuga să-l arunce pe ceilalți că vedeau era pe drum.

Jared îi strigă lui Pope să-l aducă totuși și piciorul din vîntură.

Lauren îi pîi prîndu-se supărată.

- Ai găsit tot timpul că va fi un sațel de concurs,

ruț și ai avut de gând să participi.

– Eh, o bine ca, din când în când, să fi împins, zise el zâmbind femeilor. Sper doar să nu mă fac de râ. E evident că am de apărut o reputație.

Se dusese spre băieții care se adunau pentru concurs. Unul îi verificau revolta, în timp ce alți purtau pantaloni. Acestea erau în mare parte în favoarea lui Jared.

Billy și alții din amicii lui apăsaseră sticle și ouă ca pite pe un gard alături de o distanță de vreo treizeci de yard de sticlă cel mare care servea drept bară.

Jared își scoase haina și i-o dădu lui Lauren, iar Pepe îi aduse locul. El verifică pistolul, înfrîngînd încercările și încercînd să zădărească. Lauren îi arătă că i se spusese că „vaqueros” înlocuiau numai cinci camere ale Căminului pe care majoritatea dintre ei le fusesse. Prima cameră era înlocuită de două pentru ca unii cowboy născuți să nu se împuște singuri în genunchi sau în degetele de la picioare ori pe unu prieten într-o situație încordată.

Regulamentul fu anunțat de Carson care, după toate aparențele, fusese ales drept arbitru.

– Fiecare are dreptul să tragă de trei ori. O greșală și e descalificat, spuse el.

Cel care concurează se alina. Jared era ultimul. Îi zise pe Kurt Vandiver care stătea sprijinit de un copac, dar nu urmărea concursul, ci o privea pe Lauren. Jared se uită spre ea și o văzu aruncîndu-i un zîmbet de încurajare. Îi îndreptă atenția din nou asupra înveci.

Douăzeci și cinci de țepi se dovediră a fi niște țepișii goșei. Dar, înocul cu înocul, unul cite unul, începură să greșescă. Mai rămaseră trei concurenți, printre care și Jared, iar cineva sugeri să încerce să

Facuri scurte

se întorcă tot dintr-o dată prin amări repetate.

Prima concurență se duce în fața lui tresă pe pământ și, când se aplecă sămănul, tresă rapid, aruncând pistolul cu dexteritate. Nimic în fața. Al doilea răsunet după două zile.

Jared se aplecă în fața lui. Scose un trabuc din buzunarul de la piept, aprinde cu năpădărit un băț de chibrit pe care îl speșie de trabuc și trase dintr-o fumă în timp ce toată lumea îl privea cu mirare și cu oarecărui de cămărușă. Pistolul era în tot, deși Lauren îl văzuse îndrăgindu-l în timp ce făcusea cetați.

- Spune-mi când ești gata, Carson, spune ei pe o umăr.

- Ai de gând să fugi de la golf? îl întreabă Carson.

- Da. Spune-mi, zise ei căre, deși Lauren îl văzuse îndrăgindu-l.

Carson ridică din umăr și zise:

- Trage!

Cu o viteză uluitoare, Jared scose pistolul din toc și gloriele lui sînt de lute, înțel se auzi o singură împușcătură prelungită. Când fumul se risipi, toți văzură că, pe gard, nu mai rămăsese decât o singură sticlă. Nimic dintr-o dată.

Toți cei care asistaseră și ceilalți concurenți scosesele urale puternice. Billy făcea lumbe pe linie nece. Lauren tăia din palme îndrăgindu-l, iar Jared primi palme pe spate cu deosebită.

- O mașină de trei gloanțe, asta ești.

- Mai lute decât un șarpe cu clopoșel turbat.

- Am auzit că Rudy Mendez o la fel de lute. S-ar zice că toată lumea de ben și-a învățat bine bășchi.

Lauren era atât de amfionată înțel nu îl observă

pe Kurt care se afla lângă ea.

– Păstă să nu-ți poată scăpa și danul bășii la fel de bine cum stăpânește Gălbui, fă se căsătorii imediat, furiosă, dar apropierea lui Jared o împiedică să dea o replică pe măsură. În loc să-i mai acorde atenție, îl felicită pe Jared și îi ajută să-și pună haina.

– Jared, ai fost extraordinar.

Neplăcut, Kurt întorse.

– Lauren, am o surpriză pentru tine. Vino, vreau să-ți arăt ceva.

– Jared? Întrebă ea ridicându-și privirea.

Nu știa cum să-l refuze pe Kurt fără să facă o scenă în fața tuturor.

– E în regulă, Lauren. Ți se va părea că vreau să văd surpriza, spune ei luând-o pe braț și urmându-i pe Kurt prin mașină.

Un nău grup se adunase în jurul unei țevă și, stătu când Kurt stătu cârmă la o parte nepolitico, Lauren observă că era vorba de un automobil.

Văzuse așa ceva în Carolina de Nord, mai ales în cazul vâștorilor flouă în Paleigh, dar nu văzuse absolut nici una în Colorado. Se părea că nimeni altcineva nu văzuse, căci mașina fău senzație.

– E un Gălbui, unul din modelele alimentate cu benzină, se blăui Kurt. Ag vrea să faci o plimbare cu mine, Lauren.

Automobilul era foarte frumos. Așule și capote erau de un negru sculptat cu o durică reșe. Călcăușele erau pătate tărate albe, iar scăruțele erau înălțate în piele neagră. Două faruri de alăni se aflau pe partea din față a mașinii și tot din alăni erau nărușul scălcătușului de vâșor și călcăuș.

– Păstă, păstă.

Keywords: *work, work environment, work engagement, work satisfaction, work stress, work-life balance, work-family balance, work-family conflict, work-family interface, work-family research, work-family issues, work-family problems, work-family solutions, work-family interventions, work-family policies, work-family programs, work-family research, work-family issues, work-family problems, work-family solutions, work-family interventions, work-family policies, work-family programs*

— Sînt sigur că ştiu tu, spune el accentuat
insistent, nu mă învinovă. Mai are, Jack?

Conștient de toți cei care îl ascultau făcând astfel,
- lucrul acesta

— Cred că lui Lauren îi va face foarte mare plăcere, pentru că, în sfârșit, poate să-și dăruiească un cadou.

Ca în orice oraș din jurul golf-ului, aici o urele sunt în automobile. Ar fi vrut să protejeze, dar gâta, că nu poate.

Kurt se duce în fața mașinii și începe mare spectacol din gâtirea motorului cu ajutorul marelui. Acesta prinde viață scoțând un zgomot îngrozitor. După aceea urcă în volan, lângă Lauren, care își trage fușul mai departe de pulpa lui groasă. Automobilul pornește. Lauren îl aruncă o privire nărușită lui Jared, dar acesta se uita înmormit în Kurt.

Pondă pe drumul case ducea spre râu și se aprigă de mal. Traversări apoi un pod îngust și continuă să meargă pe malul celălalt, legănat, practic, din răsărit, fiind asigurați de copaci care creștău pe ambele maluri ale râului. În alte împrejurări, la Lunca Iar și pământ plumbos, dar peștera lui Pău o floare și se simt înconștii.

- la placenta: o intervalul al fetei aparținând celei mame.

— **1998** —

Se depărță și mai mult de el. Mășina își continuă drumul și Lauren își bucură de căldura soarelui și de mișcările lui în timp ce se aruncă în conversație.

— Ap vasa nă se întorcem acum, spune ea. Jared
e nă în înaltă.

1000

— We mine the ml prototype against age-risk

Sandra Brown

relația. Lauren. Dormitoare separate, nu?

— Căminia mea nu te privește, domnule Vandiver, spuse ea cu duritate și cu încredințare, dar obiceiul e laudat.

Privesc lui ironic și îl demonstrează că nu este conștientă. Totuși, întoarse mașina, traversă podul din nou și se înșopăriră în punctul de unde plecaseră. Mușinea era înaltă acro. Jared stătea sprijinit de trunchiul unui copac, fumând rapid și ușor un trabuc.

Numele celui scuturător îl trădău dintr-o dată.

În graba lui de a sări să o ajute pe Lauren, Kurt nu mai opri motorul. Jared se aplecă cu dedicarea de mașină și sări pe locul eliberat de Vandiver.

— Numegii asta plimbare, Vandiver? spuse ei și băgă mașina în viteză.

Lauren se pînse de soseau dintr-un automobil peot bun, gata-gata să dea peste Kurt, care se tot din feja lui exact la timp. Totul se petrecuse atât de repede, încât rămase cu gura căscată când își văzu Ombroble-ul alergând cu o viteză cu care ei nu ar fi îndrăznit să-l conducă. Mușinea izbucni în hohote de râs pe scutetele lui.

Jared marșeva schimbătorul de viteză de pe o baghetă magică, lăud simple cu o viteză suficientă și reușind să rămână în loc pe o grădă de pe drum. Se îndreptă de obicei ei în jurul plăcii din centrul orașului, până când lui Lauren îi veni amăgă. Se agățase de brațul lui Jared de teamă că nu se aruncă de pe soseau. În cele din urmă, pînă la centrul, apucind pe unul din drumurile care duceau spre ieșirea din oraș.

Vîntul îi bătea feja, iar pînă la ei cădea pe spate, trăgînd dusea de acce cu care era pînă. Ea și-a

Focuri ascunde

scena, dar nu îndrăznea să se desprindă de Jared.

El rîdea în hohote, ca un copil nesățur care ți
punea o țintă testată profesorului.

– I-ai văzut muma, Lauren? L-ai văzut? Tălmășul ți
aști cu care se conduce o mașină.

Patricia îi clutase de pe cap și vîntul îi strîpnea
părul. Chipul îi era înbușcat, iar ochii îi cădeau în lacrimi.

Fîcîră să-și dea seama, Lauren începu și ea să rîdă.
Parcă erau doi copii scîlpați pentru prima dată de sub
supraveghere. Jared rîdea să-l arunce o privire dintr-o
asuri rînd, dar își dădu seama de greșeală dintr-își
încheptă din nou privirea asupra dramului. Nu vîl-
seră curtea la timp și se îndreptau spre parț.

– Ține-te bine! Îi strigă el punînd mîna.

Mașina încetine, dar nu se opri, căci avea o viteză
pres mare. Poate se bloca și automobilul se răstori
rețunește pînă dintr-își de pe drum și rula din față
de pe partea potiturii se culucă pînă la jumătate în
noici. Jared opri motorul.

Amîndoi clutau să-și tragă răsuflarea, fiind
zguduiți pe moment de faptul că se aflaseră la un pas
de moarte sau de a fi strîși grav. Mașina stătea într-o
podțe clutată, iar Lauren fusese scoasă îngh Jared.

– Ești testată? o întrebă el.

– Da, mi-e bine, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Dar
nu sînt prea sigură că e valabil și pentru Dădă-
dă-mă-l lui Kurt.

În clipa aceea, izbucniră amîndoi în rîs. Rîșeră cu
aștia potă, îngh ochii îi se umplură de lacrimi. Era
prima dată cînd rîdeau împreună. Mai izbucniră mo-
mente cînd dău unul din copii Mendez îi făcuseră pe
toți să rîdă de vînc boacînă, dar acum era cu totul

altcine. Trăiau împreună un moment personal.

Lauren se gânde la ochi cu mâinile înmănușate și își scoase din păr acule cu care era prinsă părțile. Același cîlcu și cocol gros i se lăsă în jos ajungîndu-l aproape pînă la umeri; cîlcule purje scăpau.

Vasele lui Jared scîlbu în intensitate și, din propria vîrșă, mîna lui i atîna cocol. Ea își ridică privirea și, în clipa următoare, se afla în brațele lui. Se întîmplă natural, înecătoare. O răfăie la piept și îi poartă mîna de cîlcule cu la ureche, răsturnarea lui înmănușatului fieri de plăcere pînă pînă spinilor.

El se trase înapoi și căută în ochi ai un semn de respingere, dar nu văzu decît invitație. Gurile îi se contopiră într-un sărut fierbinte. Buzele îi se căutară și se gîndă bucurase. Sărutul era plin de tandrețe, dar conținea promisiunea unei pasiuni sfîrșite. Era complet, dar lăsa loc recei, prudenței. Era un sărut pentru moment. Pentru atunci. Doar atunci.

Jared se depărta de ea și îi studie chipul, uimit de intensitatea sentimentelor lui. Se privi în tăcere.

- Lauren, sărută-mă din nou, dar ai apoi cu un glas răgușit. Sărută-mă...

- Lauren, ai pîit ceva? Întrebă Kurt venind spre ei în galop.

Se aplecîr în fața mașinii și, după ce descălecoră, cîlcu fuja spre ea, întorcîndu-i brațele, înaintea sa ea să-i asigure că nu voia să se salveze din înțelegerea lui Jared. mîna lui grasă o apucară de mijloc și o traseră din mașină.

- Lauren, ești teafără? întrebă Rita ar fi putut să...

Scopase un țint în clipa în care Jared i trase un pumn în stomac, după ce, mai înainte i întinase cu fața. Kurt cîlcu pe spate în garaj și, înainte să-și recapete

Feceri ascuțe

graiul, Jared îl se urcă pe piept și îl vîr înave pistolului său ras.

– Dacă vreodată te mai atingi de nevasta mea, te omor. Văduser, spuse el prinzî dintr-o dată țipa la doi centimetri de a lui Kurt. Dacă măcar aștii ce și cum te-ai gândi să o atingi, te omor. Ai înțeles?

– la sfîrșitul lăsa de pistol de-aici, spuse Kurt cu un curaj depășat. Nici nu e încălcat. L-ai goit în ultima rană.

De cîndul să se elibereze, dar nu îl putea cînti pe Jared.

Cîntul blut de metal pe metal cînd Jared apăsă pe trăgaci îl convinsese să renunțe la acele nișoare inutile.

– Ești sigur că e got, Văduser? îl tachină Jared.

Kurt rîde nervos.

– N-ai fi putut să nu-l tragi și pe al geosiei din moment ce ai arstat alți de rapid.

– Ai uitat că nu-l rîndăsesc o jîmă.

– Cîntă și așa, înșelă Kurt, deși vocea începea să-l tremure și săudase tot. Toată lumea știe că toți cowboy-i lasă prima cameră goală.

Jared scotea din urechi cu rîmpetări.

– Uini, da. Cel care n-are încredere în îndemînarea lor. Cu toată modestia, eu nu aștii cîntă aștia.

– Sfîrșitul lăsa de pistol nu e încălcat, atîgă Kurt cînd Jared îl împinse înave și mai mult sub nas.

– Vezi să pui pariu?

Împînchî mîna ușor, trase la mîna cîntă centimetri de capul lui Kurt. Gîrșul se înfipsea într-unul din sacochourile mîșii.

Kurt pîrî și începe să scîncească.

– Aș fi putut să rîndăresc și acea ultimă jîmă. Van-

Sandra Brown

diver, dar numai un nebun umbrit cu placidul născător.

Disprețuitor, Jared se ridică și păși peste trupul inert prăbușit la pământ.

– Seta! Jared! strigă Pope apăsând călăre pe Charger, urmat de alți cîțiva bărbai. Cîteți testări? Seta! e testată?

Opi! celui și seti la pământ, așteptînd spre el.

– Da, da, cîtare seti, îi asigură Jared. Nu are și distruge de nimeni. Deși mîgna nu prea are! bine. Nu cred că o se compere vscodă cu sentimentul tîburilor pe care-i am atunci cînd îi călăresc pe Charger. Și, cu siguranță că ei n-ar intra într-un șar.

Risă cu toți, bucurîndu-se că nimeni nu pășea nîmă. Observă că domnul Vandiver era cam supărat, dar se gîndea că își făcuse poș în pînța mîinii.

– Lauren, spuse Jared întorcîndu-i nîmă, după care o sălă în ga și încăleacă și el, prînd-o nîmă. Pope, poș că te întoci cu cineva în pas?

– Si, seti Jared.

– Bine. Domnilor, răsă el scoțîndu-și pîlîria, pe care Pope l-o recuperase de pe drum, după care îl întorse pe Charger și se încălecă spre casă locat.

Capitolul 18

Escapada lor creștea sarcină. Erau încrezători de renumărate că cum se simțeau, deși ei le spuneau mamei că se simțeau foarte bine.

Aperchidu-se la o masă de picnic câșturi de Olivia și de Carson, încălță sandaleurile împachetate de Rosa. Jared biru baze împreună cu ceilalți băieți așezați în jurul tutelelor. Lauren îl privea din locul unde stătea, lângă Olivia, și fu îndată cînd îi sînu simțîndu-l. Începu din răspunsul să se concentreze asupra conversației din jur și să dea răspunsuri potrivite renumărilor întrebărilor pe care i le puneau doamnelor din Coronado despre cum îi plăcea noua viață din Texas. Dar ea se gândea la gura lui Jared, la

mînia lui puternică și, totuși, blîndă.

În timp ce tentara interzista cîntec de Călcîien la închiderea festivităţii, Jared stîlcea înghiţea pe po pîlura pe care o lînceşea pe lîntă, îi simţea răsuflarea pe obraz, mîna lui tabecurilor amestecată cu cea a vasei de plastic. Dacă ar putea să stîrnească o vorbicioasă, îi spusese ea.

Olivia nu-i scăpaseră privirile şi atingerile „împîltoare” schimbate între ei după acel dinu; reţu-nesc cu maşina. După plecarea celor doi vînditori, care spusese că aveau treburi de rezolvat la Austin, îi îndreptă toată atenţia asupra lui Jared şi a soţiei acestuia. Nu îi plăcu ceea ce vedea. Ceva ardea moor-t şi trebuia să-ţi înţine să ajungi să fîcîi. Iar îi pus în pericol toate planurile. Apa ceva nu trebuia să se întîmple.

Plecări după-amiază frîu. Ross le pregătise chîi şi pîine, mîncare oborî, dar din dintre ei erau prea tuburoşi pentru a avea cine gîi ce potîi de mîncare.

Carson plecă imediat după aceea, iar Olivia, învo-dind obosela, sugeră să se culce cu toţi devreme. Lauren şi Olivia ucau împreună, lîlîndu-l pe Jared în bîlîntea să lîu un pahar de whisky.

La un moment dat, în timpul nopţii, Lauren se trezi brusc. Îi trebuia Olivia clipe să se deconţionească. Gîi urechile. În casă era linişte. Se întinse la loc şi, cîlar atunci, auzi un gîmîi. Cîd acesta fu urmat de

Feceri ascuțe

un joist, ea săli din pat, alarmată.

Zgomotele veneau din camera lui Jared. Fără să mai aștepte să-și pună un capot, traversă sala și totuși ușor în ușa de legătură. El nu-i răspunde, în schimb, ea auzi din nou joistul sugrumat și gemete. Dacă îi era rău? Să între? Este doar o clipă, după care deschise ușa puțin și privi în îndăpăre.

Jared se abținea în pat, întorcându-se dintr-o parte dintr-o alta, în chinurile unui coșmar. Lauren se aplecase repede de pat și îi stău pieptul gal îndăpădu-se și coborînd agitat și feța scldată de sudoare. Cevintile pe care le rotea nu se puteau deslăși, dar tăceau o tălburare profundă. Murnura mormu numele Alen.

— Jared, trezește-te, spuse ea și, întinznd mîna cu prudență, îi atîna umărul, zgîlîindu-l ușor. Jared, trezește-te, te rog. Ai un coșmar.

El deveni și mai violent. Dădea din mîni și își răsturna capul pe perni, dăvîlindu-și dinți. Lauren se feri din calea brațelor lui, dar reuși să-i prindă încheieturile și, apăsîndu-se desupra lui, i le făcu de o parte și de alta a capului.

El se chinu să se elibereze, dar, într-un fel, ea izbucni să-l joie.

— Jared, trezește-te.

El deschise ochii și, ca și cum arăta foarte trist în sua deodată, se ridică brusc în capul caselor. Cevintăle i se ghemui în jurul mijocului. Oh, Doamne, era gata săsară ea. El trase adînc aer în piept și scutură din cap ca pentru a și-l limpezi. Îi trecu degetele tremurătoare prin părul uned și cutat, după care își

acoperi feța.

Lauren se cluse pe întorsul spre rețeaua de toalete și turnă puțină apă în lighean. Într-un prosop și se întorse lângă pat.

— Jareș, ai avut un coșmar, spuse ea încet și îngrijor. Te simți mai bine acum?

El înșuș își dăse în timp ce ea îl ținea fruntea cu prosopul rece. Când își lăsă mâinile în jos, ea îl găsi restul feței și gâtul.

— Îți mulțumesc, Lauren. Acum mă simt mai bine, spuse el depărându-se de mâinile ei.

— Ai văzut despre Cuba? Despre Alex?

El o privi cu asprime și apoi se uită în altă parte.

— Da, dar răspui.

Tramua?

— Ai vrea să-mi povestesc? Întrebă ea în șoaptă și, plină dintr-o dată de o stare bună, nu își dădu seama că întrase înăuntru spre el.

— Nu, spuse el întorsul, dar apoi adăugă detașat. Da da, Lauren?

Îl strânse mijlocul cu într-o mângâiere și o țese spre el, îngropându-și feța între stîlul ei. Ea se ținu cu gura închisă de pat.

Există doar o clipă înainte de a-ți cuprinde capul cu brațele. Îi simți rășnirea caldă și umedă pe piele prin materialul subțire al cîmășii de noapte. Era recunoașterea întorsului pentru că îl cîșea dintr-o dată. Măsurând cu atenție de alinare, îl mîngia pe cap, strecurîndu-și degetele printre buclele lui. El își plîmba mâinile peste spatul ei, de-a lungul șii spinării.

Episodul 10

Trănuș cânta minune și el tot nu-i cânta drumul.
Aprinde imperceptibil, el încape să-și miște capul
între stâlpi ei, năruindu-i cu gură.

O dorință mai puternică decât orice alt sentiment
pe care îl cunoștuse vreadă o stăpânire pînă în
adîncul sufletului. Sîrî un val de clișee și bătăile
între ei se încheie.

Mîinile și picioarele ei se încheaseră, dar cu o forță
suprînzîcătoare, îi ține capul mai aproape. Un gest
de pîlcire neapăsă îl scîpă de pe buze cînd el îi
cuprînea sfîrcul cu gură și ținea de el sperî înainte de
a-i mîngia cu lină cîntă și dulce, uclîndu-i cămășă
de noaptea.

Trupul lui Lauren era asaltat de senzații și fu alt
pe-aci să cadă în clipa în care el își retrase brațele
bune. Jared stătea cu genunchii la pîlp, cu capul
între ei și cu țipa ascuțită în mîni.

– Pînă, Lauren, spune el răpîit, și alt de înalt,
între ei stăia îl auzi.

– Jared, eu...

– Lasă-mă, te rog, repetă el gemînd.

– Ce ce? De ce să te las... scum?

Era gata de a tăluci în pînă. Dînciile îi erau alt
de puternice, înalt vocea ei cîntă.

– Pentru că, în-ar să fie, nu sapor să te am alt de
aproape, alt de demînc, alt de... gînt... și să nu...
Cu-te înapoi în camera ta, te rog.

– Nu, Jared, oare eu înalt.

Ei își retrăse pînă.

– Nu?

Ea înghîi în sec.

Sandra Brown

- Vreau... vreau să-ți fie o soție adevărată, Jared, zău că și nu îți mai potu reține lacrimile care îți ghelei pe obraz. Vreau să rămân lângă tine.

- Lauren, spuse el clătinând din cap. Nu-ți dai seama ce spun.

- Be-ni dau seama! Nu gîta nimic despre... asta. Dar vreau să știu. Vreau să fiu o soție la fel cum îl e Gloria lui Rudy, cum a fost Maria lui Ben.

Nici unul din ei nu simțea ciudățenia acestor ultime cuvinte.

- Te rog, lasă-mă să rămîn cu tine în noaptea asta.

El o privi. Lacrimile îi gheiau pe obraz și începeau să cadă pe umeri și pe umeri pe care simțea că-i mîngie din nou, alinate subțire l se deslușeau prin cămașa de noapte subțire, iar ei își simțeau tălpile înmîi strîmbedu-i în cap. Trupul îi ardea de dorință pentru ea, iar tălpile îi era durerea de mîncă.

Nu îndrăzni să se miște cînd ea se întinse în pat și, apăsîndu-și mîinile strîde pe umeri lui, își lîpi buzele de ale lui.

El scoase un gemăt de neputință și, strîngînd-o în brațe, oțu pe perna. Trîgînd-o sub el, o simțu cu pasiune.

Îi deschise repede nasturii cămășii de noapte. Lauren nu avu timp să se rușineze de goliciunea ei, cînd el îi trase cămașa peste cap și îi acoperi trupul cu el sîu.

Cîcît i-ar fi fost de difiul, se forță să se stîmpe-nască. Acela nu era o tîmă. O Lauren. Soția lui. Trebuia să ajungă la acel, să nu o opre.

Lauren simți trupul lung și tare de deasupra ei

Fiecare acționează

stăruindu-se carecum și Jared începu să o sărute din nou, de data aceasta mai încoț, ca și cum ar fi vrut să-i memoreze buzele, limba, dinți. O sărută pe obraz și îi mușcă ușor lobul urechii până când ea își simți propriul trup devenind lângura și dădă sub el.

O mină mare și bronzată îi trecu peste sîn, strîngîndu-l ușor. Cînd se întări sub palma care se mișca încet și circular, lui acel mișcare umedă înfrî degete și îi frecă pînă când Lauren simți că-i vine să jpe de plăcere, o plăcere de existență căreia nu găsea nicodată.

Apoi îi cuprinsă sfîșul cu gura lui udată și caldă, trăgînd cu o străduință delicată. Cînd se mută la celălalt sîn, buza lui îi apăsă peste navelă, făcînd-o să devină și mai conștientă de deosebirea felor dintre ei. Acordă aceeași atenție și celuilalt sîn în timp ce minile îi rîngiau abdomenul, tulburînd-o.

În clipa în care își lăsă capul în jos și îi sărută buzele cu o gură lacrimă și fierbinte, ea avu senzația că un lichid cald se revărsă asupra ei. Palma lui se opri ușor pe triunghiul de dincoaj se abătuse dintr-o pîlpărele ei și ea se întrebă de ce nu simțea repulsia sau fuziune. Sentimentele erau altă de... cum? Nu avea nici un termen de comparație.

Mîna lui i se abătuse între pîlpe, iar Lauren se sperie cînd ei întări un fel de unceală. Se părea, totuși, că acest lucru îi bucură, căci oftă și zîmbi:

– Dumnezeu, Lauren, ești perfectă pentru mine. Ah, se dăuse egl!

Mîncarea minii lui îi atîngă orice unce de lascivitate. Explorările delicate ale degetelor lui îi

simțiri un instinct primar și se începu să-și rotească golurile. Când o să-mi amintesc mai târziu, o să-mi fie rușine, îți spun eu, dar acum nu pot să mă abțin.

O sărută din nou pe gură, nu tandrețe, în profunzime, mormolind-i pe buze cuvinte englezești și spaniole. Apoi se întorse desigur și și ea fu îndrăgăstă de acea greutate înconjurându-i cu brațele. Găuritul lui îi depărtă puștele și ei se așteptă între ele. Ea îi simți forța masculină când ei îi clăti deschisăura trupului.

O cuprinsă panica, deodată, și ei simți imediat acest lucru. Își ridică privirea și se uita în ochii ei mari și tandreți, căutând răspunsul care spere să se aște acole.

— Deci, e adevărat? N-ai mai fost niciodată cu un bărbat?

Totul era de minere și totuși o dorință de a ști. Atunci ea realizei de ce era atât de important răspunsul ei pentru el. Bani. Nu spusese nimic, dar buzele îi minăru cuvântul „nu” și scutură din cap.

— Lauren.

Toate amănunțile care străluciau sufletul lui Jared Locke: se adunară în rostirea numelui ei. O simțită repede, cu ardere și pasiune.

— Iartă-mă. O să te doară, Lauren. Îmi pare rău.

O penetră și ea se îl ținu deodată și nu l-ar fi ținut capul în scobitura umărului său.

Gura sa aceea arzătoare o strigă.

— Îmi pare rău, scumpa mea. Pătesc-o să te cîștig.

Cuvintele erau rostite în goștii lângă urechile ei și ea își ținu mîna de cămășuța cărnoasă nu pluse plină

Faceti senație

atunci, să se relaxeze. Durerea se mai stinse, dar cât avea să dureze?

Jared nu se răpca. Ca și aures răsunarea în ureche ca un zăd puternic. Se mișcă ușor sub el, căutând o poziție mai comodă, și îi auzi frîindu-și respirația.

– Oh, Doamne, ce tare e, pareu el și își strânse fața în pernă. Aft de strînsă. Perfectă. Perfectă.

Începu să se miște înăuntrul ei. Durerea reveni în valuri ritmice, dar undeva exista și o promisiune de plăcere. Cuvințele pe care Jared i le murmură la ureche erau de nelăptos, dar sensul lor era clar.

Jared era în cel fira un glând tubularitar – trupul lui și el ei unite în cel mai întreg mod. Fără ca ea să știe, trupul producea căldura și îi răspundea cu același mișcări. Deodată, înăuntrul lui trup deveni rigid și ea se simți învârtită de o ploaie de viață. Instinctiv îi strînse picioarele între genunchi.

Stătu apăsând desupra ei pînă cînd respirația îi reveni la normal, iar ea își pîimba mîinile peste spatelul lui lat, mîinîindu-se de mișcări, cașate și pîetee lui. În cele din urmă, se ridică în cășate și o privi în ochi.

– Dumnezeu, Lauren, gopți ei simți. Ce mi ai făcut?

Se rostogoli de pe ea și o strînse lângă ei. Fără să știe arde mult timp, fîră să vorbească, în timp ce mîinile lui se pîințau încopă peste spatelul, pîdău- rî și pîdău- rî ei. Local dintr-o pîlpă îi era cuprîns de fîcări înod, dar era mișcări. Ofa. Străcurîdu-și un deget sub bărbia ei, îi cîldu capul pe spate ușor.

– Mîină mea virgină. Te-ai durat tare?

– Nu, mîinți ea.

☐ Încercă să nu dîntărească, nu putea și chiar

Începu să ridi uşor.

- Pe naiba. Eşti o doamnă în toată puterea
cuvîntului, nu?

Îşi lăsa capul în jos şi o simţea uşor, aproape cont.
Se dădu jos din pat şi se duse spre mînuşă
noşterită. Lauren îl studie înapoi. Nici un zîmbet nu ar
fi putut să surprindă graţia senzuată a mersului său
ori pielea acoperită de un păr moale şi auru. Era un
bărbat frumoş şi, în ciuda experienţei noi pe care o
trăise, roşi.

El veni înapoi cu o clipă uită şi, îngemănînd
îngă ea, dădu să- i depănase picioru, dar ea se
împotrîi instinctiv.

- Nu-ţi fac nici un rău, îi spuse el cu blîndeţe. Ō să
te ating mai bine.

Vocă îl era atît de înţipitoare şi rîndu atît de
blînde, încît îi lăsa să- i deschidă picioru şi să o
tămponeze cu clipa. Ocolindu- i privirea, se uită în
tavan, simţî că se puteau îndrepta astfel de lucruri.
Nici în cele mai nebuneşti fantezii ale ei nu îşi
închipuise că, între un bărbat şi o femeie, ar fi putut
exista o asemenea familiaritate. Sau poate că astfel
de lucruri se îndreptau numai cu Jared. Îşi ridică
privirea spre soţul ei. Îi se uita la ea ca şi cum iar îi
putut ghid ghidurile cele mai scurte.

- Îţi permit că n-o să te mai doară atît de tare, îi
spuse el simţindu- i uşor. Se chiar o să- i placă.

- Îţi mulţumesc, şopti ea cînd el duse clipa înapoi
pe mînuşă.

Se ridică în capul oaselor, stîngînd oaregului la
piept şi întorcîndu- se după cămăşa de noapte.

Focuri încușe

- Ce faci? O înnebă ai vorbind înapoi lângă ea.

- Credeam că...

- Ce credea? o întrerupsă el, luându-i cămășa din mână și aruncând-o undeva mai departe, după care începu să-i rupe unăni ușor, trăgând-o înapoi pe pernă. Ce credea, Lauren o înnebă el cu o voce îngropată.

Buzoale lui îi atingeau stîni acum și ea nu mai putea gândi deloc.

- Credeam că... săă...

Oh, Doamne!

Și așa ușor.

- Culcă-te.

Purta capul lângă al ei pe aceeași pernă, închise ochii. Își apăsă brațul pe burta ei, iar mîna îi cuprinsese stîna ușor.

Să doarmă? Nu în noaptea aceea. Trebuia să se gîndească la prea multe lucruri. Ea și Jared, care se certaseră, se ignoraseră, se jigniseră, stăteau acum unul lângă altul, complet goi, în patul lui, după ce trăiseră cea mai minunată unie, iar ei voia ca ea să doarmă. Imposibil.

Nu avea să adoarmă.

Dar o făcu, totuși.

- Bună dimineața.

- Hm-mm?

- Am spus „bună dimineața”, doamnă Lockett.

Sandra Brown

Lauren deschise un ochi somnoroasă și văzu chipul zămbitor al soțului ei. În cameră era încă întunecată.

– Jared, spuse ea pe un ton plângător. E încă noaptea.

Îi acurase feța în pieptul lui plinos și cald.

– Îmi place la nativitate să mă scot dimineața devreme, spuse el rînd de curiozitate asupra cu dublu țesut, dar Lauren îl privea nedumerită.

Îi dădu seama din nou că de noaptea era încă.

– Lauren, spuse el, mîngîindu-l obrazul și alina-
tindu-l ușor.

Ea se ghemui la pieptul lui cald și el trase pătura peste ei. Privind înțepene acesor delicioși lipiți de ei, dău cu tîrziu în sine ei. Cine ar fi crezut așa ceva despre Jared Lockett? Faptul că îi petrecuse o noapte întregă alături de o femeie era neobișnuit în sine. De cum îi sălășteau poftele, era nerăbdător să părăsească femeia cu care fusese. Noaptea precedată voia să rîdă cu acea femeie.

Cu nici o femeie nu se pierduse atât de total cum o făcuse cu Lauren. Întotdeauna îi făcuse plăcere actul, bineînțeles. Dar gândurile îi erau adesea în altă parte: la o partidă de cărți, la afaceri, la altă femeie.

Noaptea trecută fusese complet născut de femeia de sub el, care îi răspundea cu o încredințare totală. Parfumul, senzațiile pe care i le oferea, faptul că îl captivaseră toate simțurile.

Nici în nupțial capului nu ar fi recunoscut că noaptea trecută fusese prima dată și pentru el. Era înțepene ei în ritmurile lui. Fusese virgină. Și era pentru prima dată când Jared fusese cu o virgină. Era

Forul sacras

un dar pe care nu s-ar fi aplecat niciodată să-l părăsească și pe care avea încrederea că nu îl merita. Cu toate acestea, ea îl oferise.

De ce? După totul cum se purtase cu ea, de ce i se oferise astfel? Își lăsa capul în jos și îi slăbă trăsura în timp ce înțelegerea aceea continua să-l obsedare.

Degetele ei născădeă cutăre dintr-o sprâncarele lui. Când va fi bălăc, vor fi la fel de stufoase ca ale lui Ben, își spusese ea. Cu douăzeci și patru de ore în urmă niciunul nu și închipuise că atât timp ar trebui să-l aștepte de înfrunză cum fusese și el. Acum stăteau cu brațele și cu picioarele înghețate și ea nu simțea nici încredințare, nici rugămintă, nici vinovăție. Ce se întâmplase cu principiile ei rigide? Nu avea importanță. Nu le voia înapoi. Iă, în clipa aceea, voia să descopere ce alte păcătoși îi mai putea oferi trupul lui.

— Jareș, când? ... Când? ...

El zâmbea. În locul răspunsului la întrebarea pe care ea nu o putea rezolva, gura lui o slăbi pe a ei. Acel sărut adăvărat după noaptea precedentă sfîrșea aceleiași emoții, aceleiași nelămurire față de lucrurile care aveau să urmeze. Îi permițea un acces nelămurit la trupul ei. El găsea locurile secrete pe care le rîngăia sau le slăbi, smulgea gemete de plăcere din partea amindurora.

La început simțea, apoi încurajată de gemetele lui de extaz, își lăsa degetele să i se plimbe prin părul de pe pieptul lui. Pielea îi era caldă și perfect înfrunză pește mușchi pe care îi masa cu degetele care deveniseră, dintr-o dată, foarte prietenoase. Acel îi lăsa primele dinți când ea îi înfrunză sfîrșul lui. Ce rețase

repede, dar minea lui o adusesse la loc. Alinaindu-și feța în gâtul lui, ea îi mângia cu linia. Când se apăsă deasupra lui, mâinile lui îi cuprinseseră gâturile și o trase mai aproape pentru a-i simți bătaia.

– Te vreau din nou, Lauren. Dar nu vreau să te doară, spore și în noaptea.

– N-o să mă doară, n-o să mă doară.

Cheia pârșe din pântecul ei mai încoajându-i gâtul lui Jared când el o întorse pe spate aproape cu înaltitate. Când deasupra ei, o privi în ochi și îi spuse:

– Rostogole-mi numele, Lauren. Vreau să-l văd pe buzele tale. Rostogole-mi numele, te rog.

Ea îi mângia pomeți și pomeți.

– Jared, Jared, Jared.

Ultima silabă era o rugămintă.

El o perase încet, răsturnându-i și trăgându-o pentru a-i primi învazia sublină. Se cutură și mai adânc decât înainte, mângâindu-i pereți temerari, poarta pântecului ei, trăgându-se pentru a o plăca și a o lubrea și apoi alungându-se din nou în adâncul ei.

Lauren își simți sufletul înălțându-se și plătind deasupra pântecului, din ce în ce mai sus, către o culme încă neclară și misterioasă, dar străgătoare. Așa stă deasupra cârui plutea o sperie și închise ochii stăna.

– Nu, Lauren, vino cu mine, spuse el cu răsunarea înaltă. Vino... cu... mine...

O strâns cu putere în clipa în care pasul său, depășind punctul de reținere, se goli în interiorul ei, învârtindu-se cu un foc viu.

El se odihni doar o clipă, după care, cu o mână lipită de spatelui ei, se întorse pe o parte. Alinau

Exercițiu ascuns

capiv în area peptelui dulce ca mierea, Jared se mișcă tulburător.

– Mă simț, Lauren?

– Da, peptea sa. Da.

– Te doream? o întrebă el mișcându-se din nou.

Oh, Doamne!

– Na, e... e foarte bine.

– Atunci de ce te-ai aprit? Erai în pragul unei bucurii incredibile. Ți-e teamă de ea?

Imposibil să-i înfruntă privirea ocarătoare, ea încurajată cu fețe ascuțite în urmăritul lui.

– Înteleg, spune ei încet.

Încercător în propriile puteri, el știa că o putea aduce la împlinire chiar și atunci, dar își dădu seama că nu era pregătită, încă. Se depărta de ea, conștient că, în orice fel al ei să nega, treburile să simtă durere.

Îi dădu pînul la o parte de pe simț și îi slăbi fruntea și pleoapele.

– Hai să mai dormim puțin.

Adormi respirîndu-i parfumul pînului.

Capitolul 19

Imediat de cum îl văzu pe Jared și pe Lauren apărând împreună la masa de prinz, Olivia știa că lucrul de care se temuse cel mai mult se întâmplase. Servicii! sponsoarea agitei în legătură cu casa, dar, cum niciodată nu se așteptase să învețe spaniola, nu le înțelegea peștele.

Totuși, la masă, directele lor secrete, ignorarea tuturor lucrurilor care se întâmplau în jurul lor și oarecările îi arătau foarte limpede cum își petrecuseră noaptea Jared și Lauren.

La naibii! Cum de se lăsase fermecată lui ei de așa ușor de tot? El petrecuse întotdeauna femeile foarte ușor, cu reputații scandalozes. Ce vicluse, care, la așa înfrumusețare a virtuții, fugită și cu întâmplare de doamnă? Eh, nu avea importanță dacă

Factori incriminați

se culca cu ea așteptând timp cât nu se întâmpla nimic și o atorcea puternic. Sau – Doamna țărănească – că ea nu rămăsese însărcinată. Din ferichie, Jared era destul de deștept: încă să aibă grijă ca acest lucru să nu se întâmple.

Îl văzu scutindu-se și dintr-o dată se uita pentru „un pic de somn”.

– Jared, am putea să aflăm puțin de vorbă? Întrebă ea repede, împăturind șervetul și ridicându-se. Iată, în timpul ceremoniei, am discutat cu Parker despre niște planuri și cred că ar trebui să fi și tu la curent cu ele.

Jared se uita cu înțelepciune la Lauren, dar se conforma fără nici o tăgădare de inimă.

– Bine, mamă. Mă vedem mai târziu, Lauren.

După ce nota ei părinte auzagera, Olivia îl propuse lui Jared să o urmărească în bău. După ce acesta se apucă să scrie într-un foaie de pânză și își apăsase un trabuc „aș fi spus că erau niște planuri”.

– Tău apă, Jared, cred că ai ceva exagelat după-amiază.

Luna cina și Olivia vorbea mîncare, contrazicînd at-moarea încălcată din încăperea.

– Aș prefera să nu discutăm atunci seara, mamă, spune Jared încet.

Lauren observase cu înțelepciune că toată bună dispoziția lui de dimineață dispăruse după discuția cu mama lui. Sătusea închizi în bău mai mult de o oră, iar zînd urcase, Jared nu încercase să o vadă, ci se dușese direct în camera lui și apoi plecase. Se întor-

sose exact înainte de cină. Nu îi mai văzuse între patru ochi dinainte de masa de prînz.

– Cu siguranță că n-aveți secrete față de Lauren, nu-i așa? Întrebă Olivia cu dulceață în glas, aruncîndu-i o privire noră. În definitiv, e soția ta, Jared.

Lauren roși și privi în tărîtoare. Care știa de seara trecut? Cum avea să reacționeze?

– Cred că planurile noastre de a-o găzdui? Își întrebă Olivia bui cu calm.

– Fără să te, mamă!

Cutele din jurul gurii lui păreau săpate în sticlă.

– Vezi tu, Lauren, continuă Olivia, neobișnuită de furia lui Jared, cel doi Vardner și cu mine ne-am gândit mai bine în legătură cu locul unde să se construiască centralele electrice și acest lucru ne presupune răzgînduirea fiului mai sur de Pueblo, nu mai jos. Fieptă că va afecta foarte mult comunitatea. Ne temem de o răzvrătire a populației din moment ce oamenii vor simți că sînt apă. De aceea, am luat măsuri în apa lui înalt distrugerea celulei Pueblo să fie considerată o blasfemie.

Lauren tăcuse furcuița în tărîtoare și se uita cînd la mamă, cînd la bui, total neastîmă. Olivia îi suflă privirea îngrijită. Jared nu se uită la ea.

– Nu cred că înțeleg, spuse Lauren umedindu-și buzele. Ce fel de măsură luăm?

Nu voia să știe. Dar trebuia.

– Lauren, nu te amestecă. Nu te privește, spuse Jared cu asprime.

– Dintîrsește că o privește, dragul meu. Scumpa mea, îi se adresă Olivia pe un ton plătut, de conștiență, o să adunăm o trupă de bălăugi, marconari, mîi roș, care vor să le spun. Cred că ai prinsut. Ei se vor

Pecuni lucruri

duse în Pueblo și, alindu-se drept cetățeni ai orașului, vor atârna o revoltă. Vor primi indicații să incendieze, să prade, să rănească, orice cred ei că ar fi necesar pentru izbucnirea unei revolte. Comunitatea se va autodistruga. Mercenarii negri o vor ajuta să ajungă la asta apărându-i câteva locuri bine amplasate. M-am gândit la treaba asta, bineînțeles. Parker glăsoște că-i o idee gravă. L-a rugat pe Jared să se ducă la Austin să organizeze camera. Jared frecventase astfel de locuri unde așezam camera și putea fi găsit.

Lauren se făcu alba ca vâna. Nu îi venise să creadă ce auzise.

– Bine, dar pot muri camera? Și gîndește-te la toate cămințele acolo care vor fi distruse.

Olivia ridică din umeri.

– Bănuiesc că așa va fi, dar n-o să fie cine știe ce mare pierdere, nu?

– Dar e inutil! De ce nu poate fi construită camera în locul hotărât inițial?

– Bine ar putea. Numai că nu vrem să ne așezăm acolo.

– Atunci asta, într-adevăr, inutil. Ai distruge un întreg oraș dintr-un capritu. De ce?

Se întoarse pe spate pe scaun și o privi perplexă pe femeia din fața ei. Gîndul Oliviei era dur și urt, plin de ură. Decîtă, Lauren înțeleg tot.

– Păstrăm, șapți ea, și discam una pentru o țară pe un popor întreg.

Olivia o privi furioasă.

– Nu știu ce vrei să spui, Lauren, zise ea.

– Bine ști foarte bine. Maria Mander. Nu suport gîndul că tîi ai iubit-o...

– Taci, strigă Olivia și totu nu puse în mază

lăcniț țesuturile și paharele să zăbojască.

– Nu, nu o să tac. Le-ai fi lăsat pe Diana și pe Isabela să moară pe sticle. Pe atunci, am crezut că era o dovadă de curaj și răutate, dar acum depășești chiar și asta. Poate că ai înțeleg de ce singi cum singi față de Maria, dar, înafară de...
 – E înafară dacă o spun eu că e, o întrerupe Olivia respirând anevoie din cauza fetei. Nu trebuie să mă justifi în fața ta, nici în fața nimănui altcuiva de pe pământ.

Pe Lauren o simți gustarea aceluia țesut. Nu știa dacă să ustească, să distrugă. Era copleșită să încerce să discute cu o persoană atât de obsedată.
 – Nu, nu trebuie să te justifi în fața nimănui de pe pământ, zise Lauren accentuând ultimul cuvânt.

Știa că nu avea să se mai teamă niciodată de Olivia. Nu va avea încredere în ea, o va anticipa, dar niciodată nu se va mai teme de ea. Olivia era o cauză pierdută, dar pentru Jared mai exista încă speranță.

În timpul discuției aprinse dintre soția și mama lui, el privea fix fațolea lumânării de pe masă.

Lauren se întoarse spre el.

– Jared? Jared, nu se poate să spui un plan atât de înșelător!

– Ți-am spus că nu te așteptai, Lauren, morții ei. Nu înțeleg lucrurile astăzi.

– Nu înțeleg totuși te striga ea. Înțeleg că planul tău e ceva crud și criminal...

Jared alina de pe scutur răsărind-o și vâlnind o sticlă de vin roșu pe masă.

– Fără să te, real lăsaș-mă-n pace.

Porci spre ușa care dădea în hol, dar Lauren îl urmă. I se aplecă în față, punându-și ambele mâini pe

Pocuri ascunse

pieptul lui și privindu-l în ochi.

– Spune-mi că nu te vei amesteca în treaba asta. Te rog, spune-mi asta.

Vădînd că el nu face nici o mișcare, ea continuă:

– Jasei, gîndește-te. Există tinerii care vor suferi. Elena, Rosa și Olivia au prieteni și rude care trăiesc acolo. Ogar n-ai face ceva care să-i strănosească pe acești oameni, nu?

În afară de ceea ce îi ceruse mama lui să facă, nu mai avea nevoie și de asta. Nu avea nevoie ca Lauren să-i privească suferin și acuzator, în același timp.

Cu o respirație în urmă, o dorise ca o poziție care înlocuise tot ce simțea vreodată, iar rezultatul fusese agudulor. Amîndouă cazurile potecute împreună cu ea în patul lui însoțit în mai tîrziu.

Nu avea nevoie nici de asta. Nu voia ca ea să fie deosebită. Să simtă așa cum spusese să simtă față de ea era primejdios în privința celui din fața ei, dar era o adevărată nebunie să o simtă față de ea. Venise în Texas pentru Ben Lockett, nu pentru fiii aceluia. Și se căsătorise cu el pentru cei doizeci de mii de dolari, fără înțelegere că avea să plătească mai mult de o să primească bani. Pe chipul lui apăru un dințu urt și îi îndepărtă mîna, împingînd-o cu putere.

– Cine mba să-i tu să-mi spui mie ce să fac? Ai trăit aici toată viața? Ai fost vreodată acolo ca să vezi cum trăiesc oamenii din? E o hoara, Lauren. Scurturi socialești. Tife, carotări și hoți. Nu poți să vorbești din rău rogi să n-o fac.

– Sînt sigură că astfel de elemente există acolo. Dar sînt și oameni nevinoși care vor suferi înul.

Pentru a inspira mai multă putere cuvintelor, ea îi apăsă de brațe din nou.

Sandra Ferreira

- Oă nu durea să crezi că poţi să te amesteci în viaţa mea, apune ai futoa, dându-i mâinile la o parte.

Castel lui era mai multă treabă decât interzicerea şi el nu se regăsi cum mâna lui o lăsa peste buclă, plimându-l şi făcându-l să jănuşă singure.

Rămânând ambele uluşi de ceea ce se întâmplase.

Jared fu primul care se desamăci şi scoase o batistă din buzunarul de la piept, pe care i-o întinse.

- Întinde-mă, Lauren. Dă-mi scia..., tise el, vârtă să-i ştergă singure.

- Nu mă atingăi strigă ea făcându-se şi îndepărta de la el.

Castelul oltu pe jos.

- Nu vreau absolut nimic de la tine. Eşti exact ca ei. Lăsa-mă-n pace.

Terakunea dintr-un ora ca un gol însem. Castel ei ceruşi, întinse şi oltu, făcându-i printru lui dură şi nelămurită.

- Dă, spune ei într-un firic. Nu o să te mai deranjez niciodată cu atingerea mea.

Ea lăsa imediat din îndepărta şi porm spre acasă. Ajungând aproape sus, clăd vocea lui Jared o opri.

- Măne plec la Austin. Nu più dină mă întorc.

Ea porm în jos. În clăd decamăgii pe care o simţea, îi lăsa. În timpul discuţiei, porm lui se clădise şi îi clădea pe buclă, acoperindu-i ochi. Sătes cu un picior pe prima treaptă şi cu braţul sprijinit pe balustradă. Părea şi mai frumoasă acum, apa clădise.

Forați noaptea

Inima ei strigă: „Te iubesc, Jared!”

Dar nu îi spune nimic. Nici măcar la nevedere.

– Mîine plec la Kaypoint și o voi lua și pe Dena cu mine, îi spune Lauren Olivia în timpul lui Iben.

Lauren o hotărîre și acum o provoacă pe Olivia să protesteze.

– Cred că Olivia o să aibă nevoie de ajutor acolo cu nașterea copilului. Dena și Carlos trebuie să locuiască împreună, ca o adevărată familie. O să-l rog pe Rudy să le dea una din cămășile de la firmă.

– Șeful de echipă nu la hotărîri la Kaypoint, Lauren, spune Olivia dîndu-și din mină.

Cum îndrăznesc să-i pomenească de bătăndul acela și de familia lui? Lauren o provoacă intenționat, așa cum făcea de cîndva tînu.

Lauren își începuse campania chiar în dimineața pierderii lui Jared. Înainte ca Olivia să afle ce avea de gînd, a organizat un comitet bineînțeles care avea ca scop numai ajutarea consuliței din Puerto.

Lauren nu era cu capul în nori. Își dădea seama că, dacă lucrurile după lui Gonzalez ar fi fost cu adevărat preocupate de situația samentilor lor marișari, ar fi făcut ceva demn. Se folosi din plin de numele căpînat recent și ceru ajutor ca soția lui Jared Lockati pentru realizarea unui proiect la care se gîndiseră. Victimele ei nu puteau să refuze.

Îi convinse pe Pape să o pîmba pe strîlucie capului și fusesse îngrozită de ceea ce văzuse. În lumina strălucitoare a soarelui, urîrea și lipsurile

crîngăritul Pueblo se vedea ca niște stîni deschise. Lauren fusese găsită în fața ipsei de igienă, stîlciilor, bolilor și mîscolii.

Sub îndrumarea lui Lauren, doamnele de la biserică au îndemnat alte grupuri sociale să înființeze diverse asociații de caritate. S-au adunat și au înțepit taine vechi. Pentru construcții a fost donată chesimă, deși uzoă. În Lauren a scris universității din Austin, înregistrînd după cu cînta studenții puteau amînați chesimă locuri pentru înțeparea bolnavilor și pentru a da cînta lecții elementare de igienă.

Cînd a auzit de eforturile lui Lauren, de la un client al băncii, Olivia abia a reușit să ajungă acasă înainte să explodeze.

A început discula din tîrziu, spunînd:

– Voi pune rapid înțepul acestui proiect ridicol.

Lauren nu s-a prîfuit cîl nu înțepa. Înțepa în tîrziu înțepat pentru acesă confruntare.

– Nu vreau să discut nimic cu tine pînă nu trag draperia din spatele băncii.

Fie cîl a fost găsit de înțeparea lui Lauren, fie cîl fura a împiedicat-o să obțedea, Olivia a stînat tăcută în timp ce Lauren s-a dus să tragă draperia.

Apoi, s-a apsat pe înțepul din fața băncii, spunînd:

– Deci, Olivia, bănuiesc cîl ai o pălărie în legătură cu activitatea mea din Pueblo.

– Amintecul tău acolo a cîntă nebunia stîgii Olivia. Orice „contare” ai fi înțepat ar să dispară începînd chiar de acum. Înțepa?

– Înțepa, dar nu, nici unul din proiectele pe care le-am început n-o să fie blocat.

– O să am grijă să fie, o amenință ea pe un ton care ar fi înțepat mulți bărbai cîntăci, dar Lauren

Pe lângă acestea

nici nu clipi.

- Nu cred că-o să-o faci, zise ea cu calm. Cear spuse lumea că e „eforturile mele” nobile ar fi împiedicate de propria mea soartă?

- Nimic! N-o să gâi, spuse Olivia ușor amuzată.

Care toate acestea era pentru?

- Da or să gâi. O să le spun eu.

- Ah, înțeleg. Ai de gând să mă compromiți?

- De când e o rușine să-ți spui serios?

Lauren consideră discuția închisă atunci și plecă, lăsând-o pe Olivia singură cu urea ei.

Ce e adevărul este de gând să împiedice acțiunile lui Lauren descoperii că nu era de ajuns de pregătită. Lauren făcuse acest gen de lucru foarte des. Era o bună organizatoare. Talentul de a convinge pe cineva să facă ceva neplicat și de a lăsa impresia că fusese ideea lui de la bun început era ceva foarte rar întâlnit.

Toată lumea era îndrăgostită de curajosa domnișoară Lauren Lockett. Suparile subtile ale Oliviei care că nara ei ar fi fost puțin cam ambicioasă au provocat doar laude și entuziasm pentru profețiile ei.

Când toate condițiile erau în plină activitate și Pueblo dădea deja semne de îmbunătățire, Lauren se hotărî să se întoarcă la Keypoint. Deocamdată, făcuse tot ce-i stătea în putere. Căminul ei din casa din Coronado devenise insuportabil. Acum, înfruntându-o pe Olivia cu fermitate, făcuse să se teamă de răsturnarea acestuia, spuse:

- Am vorbit cu Jared referitor la Elena și la Carlos și ei s-au fost de acord.

Era prima dată când Lauren Holloway Lockett spunea o minciună, dar presimțea că avea să se întâmple.

- Și, în plus, din moment ce, nici eu, nici Jared nu stătem aici, simt sigur că le poți lipsi de ea. Pape nu poate duce plin la Keypoint, după care va aduce cântuța înapoi. Probabil că pămintu se va întoarce.

- Din câte văd, te-ai gândit la toate. Ce spori să realizezi cu această mică escapadă? Intenționezi să le spui unor amunde persoane de planurile noastre în speranța că acestea vor fi împiedicate?

Ochiul roșu al Oliviei era ca niște porumbel.

- Dacă i-aș spune lui Rudy, căm ea făcând o pauză după ce rostise acest nume, i-aș pune în pericol atât pe ei cât și pe familia lui și nici în nupia capului n-aș face ceva care să-i afecteze.

- Ce emoționant!

Lauren îl ignoră sarcasmul și continuă:

- Nu cred că planurile tale barbăne se vor realiza vreodată, Olivia. Nu cred că Jared va participa. Am spus să-l cunosc și știu că nu-l stă în fire să facă un lucru atât de dăunător de dragul. Pentru sufletul tău mă tem, Olivia, nu pentru al lui Jared.

Olivia dăa îndată.

- Ce proastă eşti! Crezi că i-ai dat pe brâncă, îți garantez că ai reprezentat o provocare pentru orice misionar care ar încerca să-l salveze, spuse ea, după care tot amuzamentul îi dispăru de pe chipul frumos și rece. Nu conta pe Jared, lui aparține și întotdeauna va face ce-i va spune ea.

Lauren se ridică plină de grație din fotoliu și își completă stăpînit pe sine.

Episod istoric

Însă câte amărâ tu mea, ploaie și înmăscări, în perfectă armonie cu starea de spirit a lui Lauren. Fieea își lăsa rîsul bun de la Elena pînă la sfîrșit, dar totuși era extrem de bucurată. Cînd Lauren îi spusese că avea să o ia cu ea la Keyport așa închi să se alături de Carlos, Elena fusese copleșită de recunoștință. Nu îi venise să creadă că așa ceva avea să se întîmple, totuși. În ciuda vremii oribile, sporovile reușite cînd pleacă.

Căldura dură mai mult decît de obicei din cauza ploii și a drumețiilor norioase, Lauren stătea pe capul înghiț Pape, iar Elena, în cămașă, ghemută sub o plină imposibilă.

Cînd ajunsesă, în sfîrșit, la fermă după-amiază trecu, la ea fig. foame și erau obicei. Gloria le lăsa repede în îndrăgăstare și o închiță pe Lauren ca pe o soră.

– Mă-a fost aște de dor de tine. Mă bucur neapărat că te-ai întors. Unde e Jared? Vine mai totuși?

Cînd îi spusese răscoală, Lauren stăpîni un nod în gît, dar răspunse destul de calmă:

– De data asta nu cred că o să vină. Are treabă la Austin.

Gloria ar fi spus mai multe, dar evidentă povestea a lui Lauren de a venit despre soțul ei o Mău să renunțe. Căci între cei doi lucruri nu aveau să se amestecă niciodată?

– Gloria, ea este Elena, soția lui Carlos. Fieea și prietena mea. Am adus-o cu mine ca să-ți dea o mîină de ajutor pe aici. Sper că Rudy o să-ți poartă Mău să locuiescă într-una din căsuțe. Crezi că e posibil?

– O să facem în așa fel închi să fie. Sîră ai venit, Elena, zise Gloria tulburată rîzînd înrădă ei. Trecu foarte mult la Carlos și nu una din întîrșită ei, în sfîrșit.

Sandra Brown

voji fi împreună. N-a părut foarte rău când am auzit de copilul vostru. O să mă ajuți să am grijă de copil? Nu mă mai pot descurca singură cu el.

Gloria reacționează exact așa cum se așteptase Lauren. Elena avea să fie forțată acolo. Lauren oțără și intră în casă pentru a-i saluta pe copii și pe Maria. Fiecare, când era întebățat, avea ceva să-i povestea: mănucă Lauren, iar ea îi asculta cu atenție, gălășă pe încrețea lor lipită de griji. Purtau o sumedenie de întrebări despre eroul lor, unchiul Jared, iar ea le spune cum câștigase concursul de trageri la grăi. Ascultă-l cu ochii mari când le povestește întregul episod cu automobilul.

Gloria îi trimite apoi în camerile lor, iar Maria veni să o întebățeze pe Lauren, care pînă cu tucurile cântărea acelor țesute sulțiri. După aceea, Maria se depărta puțin și pînă în adăul acelor ochi cerușă și trîș.

— Ceai oă egi naterică, Lauren, nu?

Ea își lăcă capul în piept și încu-vîră cu tîrșeja.

— O să vorbim mai tîrșu, zise Maria lăcînd-o pe braț, după care se întoarse spre Elena.

Cînd veni, seana, Rudy o întebăță cu cântărit și, primind semnalul Gloriei, se abînu să-i pună pros multe întebări despre Jared sau despre situața din Coronado.

Surprînd că era obosită, Lauren se retrase de-vreme în camera ei, care îi amînea durerea de mîit de Jared — lucrurile, bănelo, perfumul lui. Totul o făcea să-și aducă amînto de dispoziția lor.

Știa că nu voia să o iovească. Nu fusese decît un accident. Ceea ce considera ea a fi fost o tîlăre sau vorbete pînă de răcoasă pe care i le aruncase. Să fi fost ele restit de accepi pură care o tîlăreze

Feceri ascuțe

cu alta postură? Sărutări care, și-acum, dădău în simțea, o răcoare să tremure.

Nu avea nici un rost să negi senzațiile care o stăpâneau ori de câte ori își amintea de momentele lor de dragoste. Trăgău i se lăsa pe tot dintr-o dată aduse aminte cum o tulburasemă minte și bucuria lui și câtă plăcere îi produsese. Complexitatea trupurilor lor i se desvăluie sub atingerea prietății a lui Jared și, totuși, dădea să aște și mai mult. Volea să simtă din nou acel senzaț: subtilă care o învăluie în clipe în care masculinitatea lui o umpluse, învelind-o.

Cuvintele de iubire pe care el i le spusese la ureche o obsedau și își băneau joc de ea făcând-o să se rușinezească neînșiră și să vadă pama de lacrimi.

Bude le permise lui Carlos și Elena să întoarsească o căruță afată la vreo-mii distanță de casa cea mare. Era chiar și dădu liber lui Carlos o zi pentru a aranja totul. Reușită să facă foarte puțin, dar, a spus ei, cănd Carlos o lăsa la fermă înainte de a se duce la lucru. Elena nădă de forțele. Se obținut imediat cu bucuria și se purta cu copii cu răbdarea unei guvernante cu experiență. Acela o adăru și o asculta: mai mult chiar decât pe mama, pe mătușa Lauren cea asom de indulgentă, sau pe bunica lor pe care o exploatau fără măsură.

Lauren nu avea starea de spirit potrivită sărbătorilor de Crăciun, dar sevedea scosseră tatău. În dimineața zilei de Crăciun, James și John au fost învințați să descopere ote o porchie de tortele noi și

poteste de joacă cu totul ca tot. Fetele scoarță exclamații de bucurie găind jucării noi și panglici de păr în cutile de la mășca Lauren.

Fra aște aptațe în jurul cadourilor aduse de Măg Căstău, înși răneri nu observă cind Lauren se țuță în camera ei.

Cind-un impuls pe care nu îl putea deține, se închepă spre dulap și îl deschise încet. Se uită la hainele lui Jared îngheate pe umeraș: o pereche de cline vechi albeau aruncate cu neglijență și o vestă de piele alina într-un cui în interiorul uși.

— Jared, șpți ea și își ascurea țepă într-una de cîmăși care, deși fusese apărâtă, îi mai păstra încă micoșu, aroma de tutun amestecată cu cea a rețele de piele.

Suspini cline clipe în matoșia cîmăși, pînă cind, deodată, singi pe-unul singura unor mîni blînde.

— Lauren, șpți pregătită să stîm de vorbă acum? Sînt gata să te ascult dacă vei.

— Ah, Maria, nu vreau să împovărez pe nimeni cu problemele mele, mai ales pe tine, care șpți și așa destul de înrîmăată din cauza morții lui Ben.

Maria o conduse spre pal și se așezară amîndouă. Exclamațiile de încîntare ale copilor slăbăneau din camera alăturală. Maria o bătu ușor pe mînă pe Lauren, dîndu-i timp de gîndire.

— Aăă... această cîmășoară e mea... e o fîră, zice ea într-un firid și șpți, cu un glas plin de tulburare, înrîmăată, îi povestii totul, începînd cu clipe în care îl cunoscuse pe Ben pînă la înocarea de vol a lui William Keller și acceptarea nîndunilor acestuia de către șpți Fraser. Îa era rușine să-i spună Mariei care fuseseră temerări înțepierii ei cu Căstă, dar îi povestii,

Focusul ascuns

totuși, avînd să parvenescă de Vădineș.

– Probabil că ești îngreșat de faptul că re-ai vîndut țara.

– Nu sînt în milaună să judec pe nimeni, Lauren, dar, în asemenea împrejurări, apăsător adevărat la fel. Uneori, în viață, sîntem obligați să alegem între două rele. Al Măd ecea ce al cecouă e o țară. Nimeni nu poate să te condamne pentru asta. Și, în plus, cred că ai avut și un alt motiv în afară de dorința lui Ben și banii, nu?

Era o întrebare pe care Lauren și-o putuse de reamîntărită ori. Care fusese îndrăgostită de Jared încă de atunci? De aceea fusese de acord cu ideea aceea neobișnuită? Nimeni nu îi mai era dar.

– Te-ai îndrăgostit de Jared, nu-i așa? o întrebă Maria încet, iar Lauren învîrșă. Și această călătorie de conveniență s-a transformat în altceva, nu? Al... fust cu Jared?

Lauren își ascunde țipa în mîni și spune suspirînd:

– Da, da. S-a împlinit abia acum cîteva zile și... ah, nu știu, Maria. Toată viața am fost învățată să cred că fătășii fac lucrul „rele” femeilor și că doamnela se feresc de asemenea unelte. Chiar dacă sîntem călătorești, știu că Jared nu mă iubește. E un pleac să sînt ceea ce sînt? Să descopăr plăcere...

– Creai că a fost ceva „rele”?

– Nu, răspunde ea cu vehemență și Maria își reîncepe un zîmbet.

– Și eu eram foarte tînră cînd am fost prima dată cu Ben. Încercam să neg bucuria pe care mi-o dădea. Dar, sînt am vînt al de feroc îl făcăm, am putut să sînt și eu aceluși lucru! Mă supăra sau erau sentimente de vinovăție. Și eu am fost învățată să cred că femeia nu trebuie să se aștepte decât la durere și

Sandra Brown

degradare de la iubire, dar Dumnezeu, nu bărbatul, a fost cel care a creat sexul. Lauren, și, chiar dacă bărbatul îl deranjează și îl înșală groș, el rămâne, totuși, un dar pentru cel careni care se iubesc.

- Dar Jared nu mă iubesc. Mi-e groasă de ziua când se va sătura de femeia asta și mă va lăsa.

- Cred că Jared se luptă cu propriile lui sentimente, Lauren. Nu știu de părere că ar fi putut fi obligat să se însureze cu cineva, înlocuind ce ar fi fost în joc, dacă nu ar fi fost alina de femeia respectivă. E mult prea înolpășnat. Și mai cred că rid prin cap nu-l trece să te îngonească.

Se uită la tinea aces înfățișată și i se face rău. Eru vocea ca și că te înșală. Spuneau că de mult că se transforma în dragon.

- Lauren, spune ea apoi cu încredere, nu te teme să-l iubești pe Jared. Gândește-te ce viață îngrozitoare ar fi avut dacă nu l-ar fi iubit pe Ben. Gândește-te la neocazurile pe care ar fi trebuit să le îndure de unul singur. Cred că nu vei regreta că iubești un Lochess, la fel cum nici eu nu regret că am Mout-o. Și nu-mi pare rău decât că n-am putut să-l ofer mai mulți copii.

Lauren își trage nasul și se gânde la ochi cu bătaie înfrunt cu stăruie pe care i-a dat-o Maria.

- Îți mulțumesc, Maria. Du-te la ai tăi... la ai noștri. Vin și eu mai târziu, dar se diminuează tremurător.

Maria îl mângâie obrazul scaldat de lacrimi și pleacă, lăsând-o singură să se întoarcă unde o fi sălășlușing Jared Crickdunul.

Capitolul 20

Temp de două săptămâni după Grădina, cel de la Keypoint s-a bucurat de o vreme neobișnuit de caldă. Cel mai în vârstă spuneau că iarna încă nu trecuse decât era atât de cald în ianuarie, dar toată lumea se bucura că se potoliseră vânturile acelor corp, unii, aduceau ploi reci ca ghiveci și laptevie.

Într-o dimineață, Lauren porni să se pîmbe către singur. Marie era rădă, iar ea nu voia să-l deranjeze nici pe Rudy, nici pe vreunul din „nequeres”. Era uimitor că de mult îi simpa spaa lui Flame. Dar când se gândea la ea își aducea aminte și de Jared. Cînd și vroia, își stîngă aceluși gânduri din mînt.

Fără să piardă vreme din ochi și ghidîndu-se după Rio Caballo, urcă și coborî câteva coline, bucurîndu-se de aceluși exercițiu. Trecuse vreo oră de cînd era

Simfonia Brutei

pioasă și înceam să întrecă acasă, când observă că urechile celui era dato foarte mult pe spate. Cam în aceeași clipă, Lauren auzi o înjurătură normală urmată de un gemăt. Opi căzu și ascută nu aștepta. Doamnei se repetă, venind dintr-o direcție un pic de ochi. Îndemna călu în-scolu. Când ajunse la câțiva pași distanță, distinsă un trup întins pe pământ.

Decălece pădure și făcu un pas înainte povătoare.

– Mămi unde ești.

Aud sunetul înfundat al unui bășchet și înmăsur.

– Nu te apropia.

Glasul era sinistru, dar ea și cum sfârșit de a vorbi ar fi fost scutit de durerea.

– Ești rău? Te-am auzi gemând.

Lauren era speriată, dar simțea că persoana aceea avea nevoie de ajutor.

– Ești nevasta lui Jared Lockett?

– Da, sînt doamna Lockett. Dumneata cine ești?

Făcu încă un pas înainte.

– Am spus că nu te apropia.

Ultimul cuvînt fu rostit pe un ton mai rădăci și se plecă într-un stăru prelung.

Lăsînd prudența la o parte, Lauren alungă spre pîntecul de copaci. Se opri brusc și își duse mîna la gură pentru a-și înăbuși un țipăt.

Bărbatul era schiețos și murdar, iar glezna i se prînsese îngrozitor într-un fel de capcană, sîngele gîrîndu-i pîntec dinți de opi care îi atîrăneau camă.

Chipul îi era fidos. Era Crazy Jack, pustăruș, Bieții om avea pe față o adevărată mască a morții. Nigle deșerte roși și urte se întindeau în locurile unde ar fi trebuit să fie urechile și două pînteci orbi se aflau în loc de nas.

Focuri ascunse

Lauren făcea un efort ca să nu verse.

– Doream Turner, dă-mi voie să te ajut, spuse ea apropiindu-se și mai mult.

Ceea ce îl mai răstărase din față se schimbaseră de culoare. Buzele îi dădeau o altă direcție, iar ochii îi erau închiși. Lauren observă că mâna care ținuse pușca era înflegată acum pe piciorul rănit. Anna fusese udată pe pământ.

– Nu vreau nici un ajutor.

– Poate nu, dar cred că ai avea nevoie.

Permițându-i din glasul ei îl surprinsese. Deschise ochii și o privi bănuitor, căutând o amenințare camoasă, dar nu văzu nici una.

– Poți să-mi scoți piciorul din porclăia asta?

– Nu... nu știu, spuse ea uclăndu-se la obiectul respectiv și cutremunându-se. O să încerc.

– Bine, atunci lasă vorba și fă-o plină cu mișcări pământ tot singură, morții ei. Apucă de ambele părți și trage cât poți de tare.

– Mă așteaptă doară când o să-ți ridic laba piciorului? Întrebă ea temătoare.

– Ba da, fă-ți că te, dar și acum mă doream ca dracu' și tot trebuie să scap odată și odată, nu?

– Foarte bine, spuse ea, scoțându-și mânușile.

Era evident că omul intenționa să fie grozolan cu tot dinadinsul.

Între ă bătăie cu putere când se lăsa în gurauchi lîngă acel om desfigurat și îl cuprinsese fluturul piciorului, desupra locului în care se înfipsea capcana. El genu chiar și atunci și ea îl privi cu milă.

– Îmi pare rău, știu că e durpăi de durpăi.

– Dă-i drumu' odată, spuse el răgușit.

Apucă de ambele părți ale capcanei, deși era foarte

Sandra Brown

peu detașată singurui case o floare să fie alungescă. Încercase, încercă să o desfacă, dar aceasta răi nu se mișcase, iar Crazy Jack își fău răsunarea când durerea deveni și mai mare.

— Mai tare, curcănă.

Lauren încercă din nou cu toată puterea. Exact când voia să renunțe, simți că metalul începuse să cedere. Împins-o durcuu datorită efortului. În cele din urmă, capcâna se desfacă, dar nu înainte de a mai pătrunde o dată în carnea țigărei victime.

Jack scoses un urlet. Dinți capcanei lăsară și găuri adânc în jurul gâtului, care sîngerau din abundență. Lauren se duse și scoses din deșagă o pîcică plină cu apă din care turnă pe rîrile lui Jack. Aceasta aproape că sfîrșe de ea.

— Apă mai bună pentru apa rece, curcănă. Acea pîcică are de la gura câinelui meu. E pe-alte pe undeva.

Ea aruncă o privire în jur și văzu un animal amălit ciugulind lăbă scurată de pe lângă copaci. Se apropie cu încredință de el, temîndu-se să nu se sperie de camera la fel de mult ca stăpînii său, dar călul stătu liniștit când ea lui pîcica de la cârmă. O deslupă și înconundăbău mîrso de whiskey îi luă mîile cu asalt. Probabil că era poștica de care îi spusese Jared.

Erăă numai o dipă înainte de a-i turna lichidul cu generozitate pe rîni. Jack se strîmbă și călul începuse să-i lărmare, dar nu mai uită. Îi lău semn să-i desfacă șperla de la gît și să-i lege pîciorul cu ea. Aceasta era mîndă și plină de umor.

— Ce... ce-ai fi o folosire pe a mea? E...

Se aplecă să spună „mai curată” și dea în scîrbit.

— ...mai mare.

— Nu vreau nimic de pomară...

Capitolul 10 Focuri ascuțe

– Nu, nici vorba de apă caldă.

Nu îl dădea timp să protesteze și mai mult și îi scosese apăta de la gât. Puse în gând o suplicare de recunoștință pentru că nu o purta pe cea alături de mătase pe care i-o dăduse Jared, ci una din tumbac pe care și-o cumpărase ea din Colorado. Fără să-și permită să se gândească la durerea pe care trebuia să o provoace bleatul om, îl bandajă strâns rănile cu apăta.

– Apa. Asta ar trebui să țină până ajungem la Keypoint și chemăm doctorul. Poți călări?

– Stai un sfarșit de moment, cuscăntă. Eu n-o să merg nicăieri decât la mine acasă și nici un sfarșit de zilelor de casă nu o să se atingă de vreo părticică din Jack Turner.

– Domnule Turner, rănile astea sînt serioase. Poate că gheata e rădă.

Nu îl putea lăsa să se întorcă în peștera în care trăia fără să se vîdă înaintea de un medic.

– Te rog, dacă nu vrei să mergi la Keypoint, lasă-mă să-l aduc pe Rudy. Îl găsi pe Rudy Mear.

– La dăcu', ghe foarte bine cine e Rudy Mear și nici el, nici nimeni altmeară n-o să-mi îngreșască gheata în sfarșit de mine. Am avut mai multe case rupte decât ani duritate.

– Poate e vorba de calitate.

El îi ridică ochii bașcoților spre ea și își puse în gând.

– Cine crezi că mi-a pusut țipa când m-au aranjat înăuntru, hei?

Nu deștepta un răspuns, iar Lauren era prea îngrozită pentru a-l da unul.

– Acum, hai, ghe-o.

Se chină să se ridice, refuzându-i încercările de a-i apăta. Se apăsă și la răspuns, bombardat pentru că

era goală și se înșușă și pe sine pentru că nimerise în ea. Se duse zăpăcînd spre ușa lui și trase o dușul din ploaie înăuntrul de a se așeza în ea.

– Vrei să te urmez pînă acasă? S-ar putea, totuși, să ai nevoie de ajutor.

– Nu, doamnă. L-ai văzut pe Jack Turner mai mult decât orice timp oarecînd de douăzeci de ani încoace. Ti-eșt în recunoștință dacă ai vrea să-l vezi.

Îi ocol prînea și scîlupă:

– Paul o ține foarte de tare, doamnă Lockart.

Lauren știa că nu l-ar fi găsit dacă ar fi simțit mîla în gâtul ei, așa că spuse:

– Mulțumesc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Turner.

Îi își scoase pîlăria și se depărta. Ea nu îl urmă imediat pentru a nu-i tulbura înșușea în care înșea să se miște. Așteptă pînă cînd nu-l mai văzu, după care înțelese și se duse spre casă, oprindu-se doar puțin la rău pentru a-și spăla mîinile de sânge.

Întă în bucătărie, umplu un ceaș cu mîncare și se întoarse pe rîsul rîcul, în țara casei construite în țara de pînă. Lăsa ceaș pe stînga mesei, așa cum îl văzuse pe Jared făcînd. Nu aștepta, ci plecă imediat, fără să privească înapoi.

Pe mîsură ce terrorenul Gîrlei se apropia, temerile creșeau. Trînteau, propunerea năme. Cîna aruncă teroarea lă-o diminești că era înălțînată din nou. Era sîrătoasă și pînă de viață, iar Carlos avea în pînă pe chip un dîreț nîng. Lauren era nespus

de bucură să de fericire lor.

Capul familiei Mendez stăea ziua de 23 luniore pentru copiii fere apără. Gloria fusese agitată înă de stănească în ziua areia. Ea, Lauren și Maria stăneau în living-oren, țigă țeo, țiroi oai, șiul ea stăne deodată țigă țigă.

– Cred că mă apăsă durerile. E cam a țola con-
trație și cea mai puternică de pînă acum.

Lauren fu cî pe-aci să scape casca, dar Maria se
duse la rona ei ajută-o să meargă pînă în domeniul
pe care îl împărțea cu Rudy.

– Lauren, vei să vi să o ajă pe Gloria să se urce
în par?

Lauren stă speriată, dar se duse în cameră.
Urind îndrăgăleț Maria, stău ovrău la o pară
și Maria o întina pe Gloria pe cearcă.

– Lauren, eu o dărbă, iar tu dăte și apura-i
Gloria să stă gră de copii tot restul ziei. Trimite-i
voră lui Rudy prin-un „vaquero”. O să ște unde
să-i găsească. Pe urmă vine țigă. Știț ajută că ne
va fi de folos puțin ajutor în plus.

Lauren lepă în fugă, bucurîndu-se de orice sarcină
care o îndepărta de patul acia. Nu voia să seție la
ritualul secret care îl ucisese mama.

Elena era în sinea țierii și o asigură pe Lauren
că avea să stă gră de oai și de copii și că va fi pe
sporne în caz că era nevoie de ajutorul ei. Rudy însă
val-țigă dăva mîna mai țigă, pînă în țigă.

– Rudy, strigă Lauren. Contam pe țigă să-mi cal-
mez nervii. Credem că te-ai stăpuit cu asta pînă
acum, dar tu strigă ca un țigă la primul copil.

Ei țigă țigă.

– Ețigăscă că de fiecare dată e prima țigă. E

Sandra Brown

bine? Pot să mă duc o-o vîd?

– Păi, cred că da, zise Lauren neglînd care era eticheta în astfel de situați. Apucă apă.

Întră în camera întunecată, unde Gloria stîlcea răzemată de perie și sorbea înghețată cu Maria. Lauren nu se aplecase la apa caldă. Credea că avea să o gîscescă zburzîndu-se de durere.

– E în regulă dacă vine Rudy?

Gloria rise.

– Din vînză lui mă aflu în situația asta, apa că călădușo că e îndrăgălit.

Rudy intră după ce îl lău sarea Lauren și, din trei pași mari, ajunse înghețat. Se aplecă îngheț Gloria și îi puse ambele mîni pe abdomenul ei.

– Care va să zică, pînă cîcavă o să mai avem o gură de hîlîit.

– Eu voi fi cea care o să-i hîlîască decență, ai uitat?

– Sînt convinsă că o să faci față, dă ai cîmbled și îi cuprînsă stîli umleji.

Ea îi dădu periea mîlă.

– Rudy Merito, cîlîr și în astfel de momente egi un neajurat, și în față mamei tale!

– Șie că pînă cu lăle, spuse ei rîdînd, după care se aplecă și îi sîrută sofa pe furie. Sînt stărlă dacă o să fi nevoile de mîno. Te lăbese.

Gloria îi sîrută amîndouă mîlîle înainte ca ei să se dăce și să iasă din cameră. Cîlîl lui Lauren se umplu de lacrimi și un nod care i se pusea în gît o împiedică să-i răspundă Mariei cînd aceasta o rugă să aște toate din călîn.

După-amiază treu foarte repede. Durerea deveni din ce în ce mai mare, iar Lauren privi înghețată cum

POCIR ÎNCURC

potul era inundat de apă pătărit de sânge. Crezu că era în născopă căea, dar Maria îi spuse că era absolut normal și că bebelușul avea să vină pe lume curând.

După vreo oră, chipul Gloriei se schimonosii de durere, dar sub întreruperile făcute ale mamei de a ține pe ea în brațe, aduse pe lume un băiețel, Lauren, prin care Maria îi trase din trupul mamei lui și îi tăie cordonul ombilical care îi fusese legat) unul de celălalt. Probabil că mama ei suferise la fel când îi adusesse pe lume pe ea și pe frățiorul ei a căruia naștere o vădese. Singă o dragoste maternă pentru femeia pe care nu o cunoscuse niciodată. Ar fi vrut să-și aducă aminte dacă îi spusesse vreodată că o iubea. Cu siguranță că o făcuse.

Maria întinse capul într-un pîed, dînd Gloria strigă deosebit.

– Nu cred că s-a terminat!

Maria și Lauren se duseră repede îngrîi ea și vizuții un alt câmpor negricios apăsînd între picioarele ei.

– Lauren, ajută-mă, îi spuse Maria strîngînd la piept băbeșului și învîrtînd să-l potolască țipetele.

Lauren pîli și dîdu să obiecteze, dar Gloria gemu din nou și, dînd se uită, văzu cum umorii capului încercau să-și facă drum spre lume. Tremurînd, Lauren îi prinse capul în mîini apă care o văzuse pe Maria Mădă și trase ușor. Copilul nu se mișcă, dar scosese un urlet puternic în care năvăliseră care fecă și mai blocu gîrlușul micuț. Lauren transpă și înfruns, dar trase cu mai multă putere de câmpiorul alunece. Copilul aproape că îi pîri în brațe. Era o țepă.

– E țepă, îi strigă ea ridicî și plîngînd mamei nerăbdătoare, care apoi se relaxă îngrîi.

– Ia, Lauren, ține tu băiețelul, pînă tai eu cordonul.
Lauren pune țelțul pe cordonul dintr-o dată. Maria îl dădu
colțitai copil pentru a tăia cordonul muiosului lui.

– Glorla, ai doi gemeni. Pereche, spune Maria
chicotind ea o feticoară.

– Spuneți lui Rudy, spune Glorla alături dintr-o perna.
Lauren ieși din cameră, continuind să țină în brațe
băiețelul care îi Mese singură presența.

– Rudy, ai doi gemeni! Băiețel și țelțul!

Rudy vorii spre ea și se uită la prosopul lui fa.

– Gemeni? Imită ai prostii.

– Da, vino să vezi, spune ea conducîndu-l în
cameră, unde Maria ținea țelțul.

– Gemeni? exclamă el ridicînd, după care scese un
chicot alii de stidoni, înțit copilul începuse să țipe și
mai tare.

– Oh, vezi ce ai făcut? Îi mușcă Maria purtînd țelțul
pe umărul Glorlei.

Rudy își tău lui din brațele lui Lauren și se apăsă
pe pat țingîi sepa lui. Amîndei sceseau exclamații de
uimă, în timp ce Maria o curța pe Glorla. Lauren se
sting în plus și ieși din cameră.

Nu își dădea seama că de obicei era. De obicei
apropo de ea și își petrecuse o mare parte din zi
alături de Glorla și de Maria. Nu mai mîncoase de
dimineață, dar goli pe care îl stînga în țelțul ei nu se
dădea foamei.

Ducîndu-se la dulap, îl deschise și luă una din
cîmășile lui Jared de pe unșeu, atîngînd-o la piept.
Trecură mai mult de o lună de dintr-unu și mai vîrsose
soțului. Deceea tare mult să împartă cu el experiența
nașterii, minacoliu acestora.

Se întinse în pat, acoperîndu-se cu cîmășă. Într-o

Foturi ascunse

ochii și îi vizu chipul lui Jared așa cum era când o privea cu venerație după ce făuseră dragoste. În aceste clipe, pe fața lui nu se citise nici dorință, nici tristete. Doar tandrețe. Unde ești acum, Jared? Ce faci? Te gîndești la mine?

Își scosea blaza și fusta și își pune cămașa lui, după care adormi strîngînd o pămîi la piept.

În următoarele câteva zile, ascalse pe lumea a gemenilor a tulburat rutina vieții la fermă. Cetele cepi încercau tot timpul să-și câștigească noi hățori. Lauren era uimită văzînd de cîta răbdare aștepta cîndea Gloria. La secutiile apocripale și ruga să-și facă timp să stea de vorbă cu fiecare din ei zilnic. Lauren știa că era epuizată datorită nașterii și faptului că trebuia să aștepte doi copii sănătoși și, totuși, nu îi neglija nici pe celălalt.

Băiatul fu botezat Benjamin, după numele bunicului din partea tatălui, iar Lauren fu profund mișcată când îi dăduse tatălui numele ei.

— În defavoare, tu ai adus-o pe lume. Și sper să fie o doamnă, la fel ca tine, spuse Gloria întîrîndîndu-și cumnata și ignorînd lucrurile care îi gîreau pe copii.

În ultima vreme pîngea foarte des.

Măști Benjamin și Lauren nu aveau destulă sălășălmîră cînd se întîmplă ceva extrem de tulburător. Rudy se afla în casă pentru masa de prînz, cînd un „vaqueru”, veni și îi spusese că stătea era cîinele care voia să-i ucidă. Cowboy-ul arunca priviri răstîrșite și pînea gata să-l scîrșească pe Rudy în caz că era nevoie.

Lauren îl urmă pe Rudy pe verandă și îi vizu pe

Wet Duncan și pe sora lui, June, câștigă pe o năpăgă, la fel de mândră ca el.

Duncan descoperă și verișorii ei.

– Ce mai faci, celor Mendez? Am auzit că mai ai doi gemeni, spune ei ascundî un zîmbet înscierat.

Nu își echilibrează baloalele de dinîtru și vîrșe Lauren, ci doar mai acelușare-oțave din cauza frigului.

– Ce cauți aici, Duncan? Ți-a doar să năuși aruncuți părți din Keypoint Ți-a săm pămău, iar Ți-a cu siguranță nu face parte din Ți-a.

Vocă Ți-a Rudy Ți-a categorică și Ți-a.

– Am veriș doar să te Ți-a. Ți-a pare că ai Ți-a e singurii copii care se naște în familia Lockert, din moment ce Jared și-a pămău frumoasă năușic.

Ți-a zîmbi ascăușic Ți-a Lauren, care se cūmăușă sub grîmă Ți-a înscier. Se uita la June, Ți-a cîmă pămău frumoasă și goale nu pămău deloc afectate de vîntul rece, alinată de o parte și de alta a cūmău.

June se uita la Lauren disprețuitor și Ți-a uned buoale cîmău cîmău înscier grîmă.

– Presupun că Jared și-a dus la Austin să caute un pat cald pentru Ți-a, Ți-a ea.

– Trebuă Ți-a tatălui meu nu vă pămău, se năuș Rudy, după ce aruncă o pămău cu coada ochiului spre Lauren.

Ți-a îngrîșă Ți-a faptul că gîmău atî de mult desăpe ce se petrecea la Keypoint și desăpe năușic Ți-a Jared.

– Am năuș atăuși foarte importante legău de cūmău tatău, dar e în pămăuș contact cu noi. Acum, spuneți ce aveți de spus și cîmău-vă.

Wet Duncan lău un aer ascăușic.

– Eh, nu te apără Ți-a de tare, Rudy. Am veriș cu gîmăuș pămău. Văușău și cîmău înscier de-Ți-a lui nu tot cîmău Ți-a și au pus o mămău de înscier. Pușău

Foarte ascuțit

Într-o seară se întâlniră cu mexicanii ăia – nu vreau să pomenesc pe rășinari. Dar nu vreau să se stie legătura mea cu Lockett. Împotoli, pentru stăruirile rusești în fața grăii.

Măscatul lui Rudy se întindea ca granitul și Lauren îl văzuse pipăind locul pățolului.

– Cășine de-aloi, Duncan și să nu te mai apropii de casa asta, că te omor cu mâna mea. Că despre stăruirile tale, nu sînt în pericolul asta timp cît vreau noi, Jared și cu mine. Vădusem n-are nici o legătură. Acum gîrbește-o de pe proprietatea asta.

– Iișie, ține, pleo. Am văzut că măi pot să un vecin, zise el și înălțînd în fața surorii lui, care se prîsea de curtea lui.

Degetele ei îl mîngîiea partea din față a pantalonișor, cînd înnebuit.

– Doamnă Lockett, cu cine se culcă Rudy acum, că n-aveți-se abia o născut?

Rudy duse mîna spre pățol, dar Lauren îl opuse de braț.

– Nu, Rudy, gopi ea, căci îl văzuse pe Duncan întîlnind mîna spre locul unde își jînea pupă.

Observă bucurarea că „vaqueros” auziseră de vizita acestor indivizi și mulți dintre ei veniseră, practic înconjurîndu-l.

Fata își ascuțise pînea lung și alb și rîse, sigură că Rudy nu avea să tragă în țărîtoare ei.

– Spune-i lui Jared că am înnebuit de el. Mă ar pînea să-l văd cînd se-nîtorce, zise ea uitîndu-se la Lauren și pînă la bășcoarilor.

Duncan întorse capul și își arăta agale din rîs.

„Vaqueros” și Rudy îl urmăriră cu privirea pînă cînd nu se mai văzură, după care Rudy trimise doi

cameri să se ocupe că se întorceau în tabără.

Cînd reveni înăuntru, o găsi pe Lauren privind juriți făcînd-le din cămin. Se duse spre ea și, lîndu-i mîna redi într-ale sale, se lăsă pe vine lângă ea.

— Lauren, Jared n-a avut nimic de-a face cu jecarea aia.

Lauren zîmbi.

— Știi. Nu rușinezi nici un fel de alegere pentru mine, mîntuială ea cu tristețe, dar alții conștient că și-ar alege amantele cu mai multă grijă.

Marta și Gloria se apropiaseră de ei, ascultînd curioase discuția.

— Ceea ce mă îngrijorează, continuă Lauren, este ce a spus Duncan despre faptul că Vandiver și samente lui s-ar afla în Pueblo.

— Da, și pe mine mă întîrîmă asta, dar nu la fel de mult ca faptul că gîle absolut tot ce se petrece în casa asta. E periculos. În primăria asta n-am nîd o înțelegî. Eten l-ar fi împușcat fără nîd o arțase dacă l-ar fi văzut aici și s-ar putea să regret că n-am făcut-o. De unde te cunoștesc?

Lauren le povestî stund cîm, în ziua cînd fusese cu Jared la Pecan Creek, trecuseră prin tabăra artoților de cărbune la înșoșare.

— Rudy, m-a frîc, spuse Gloria.

Ei se înșepî și își lîu pe după umeri soția care se ridicase din pat abia de o zi.

— Sînt sigur că dose ne înșeardă autoritatea aour, că Eten nu mai e. Nu trebuie să vă faceți gîji. Jared și eu mîme o să discutăm și o să hotărîm ce trebuie făcut în primăria lor. Nu-mi place deloc să-l văd pe nenorocîji apă la Keypoint.

Plăuile din jurul gîuî erau acîm și ei rămase pe

Focusuri recente

Înghi casele tot restul zilei, după încercări să nu permită agitat. Lauren observă că, în umilțosele clipe ale zilei, trei sau patru „visqueses” erau postați în jurul casei. În aceste asigurații lor, Fluffy era înadă îngrijorat în legătură cu Waf Duncan.

Confirmând bănuțelele, vremea neobișnuit de caldă din ianuarie făcuse loc furunilor cumpănit de noaptea în februarie. Nici peia se puteau face multe la fermă pe o astfel de vreme și lui Lauren îi era milă de acei „visqueses” cărora le venea rădă să strălucească înțina proprietate pentru a o supraveghea. Încercăuina lui laua multe prozodii, interzicându-l să-și petreacă zile îndelungi într-una din călușele construite în acest scop.

Cei din casă își făceau de lucru îngrijind copiii, costind și făcând de război pentru familie și conștientizând din bancă.

Într-o seară, când se ducea la bancă să ducă rădă pătărită de semănător, Lauren la alocăță de Thers. Coșul lui era plin cu bucurie de călce „visqueses” și se localizase stăbilită în grabă curtea pentru a se întoarce în casă, când comanșul îi apără în țigă din întuneric.

Fluffy să-și îndușe un jupit de spărită duală din mla la pară.

Fără nici un preambul sau vocă, el apucă:

– Doamnă Lockart, azi-dimineață am găsit asta la poartă.

El nu știa cum s-ar fi așteptat să-i spună vocă, dar această era joasă și profundă, aproape cultă. Privi înălmunță marea implecabilă a țigă lui, după care

se uită la pachetului pe care îl întindea.

Era înfășurat în hârtie maron și legat cu o sfoară.
Pe hârtie erau înșegălate cuvintele „Doamna Lockett”.

– Ce...? spusese ea uitându-se din nou la Thom.

– Presupun că e ceva ce vă aștepta.

Ea deslănușise și dăduse conștientă. Știa că
cine îl bandajase pe Gray Jack fu cel pe-aci să-l fie
amutat din mână de vântul rece. Examinând-o, observă
că fusese spălată și împăturită. Oricum unii de singe
disprețușe. Bucole ei se făcuse un câmbat slab. Cine
găsește înochiput că bătrânul pustiu avea să-i spore
ogăria cu alfa melancolicitate? Să îl risca să fie viciat
pentru a-l-o aduce înapoi? Trebuia să o fi făcut.

Lauren își dădu seama decedată că Thom o privea
stăruitor.

– Probabil că... am pierdut-o pe undeva, îngâmă
ea. Presupun că cineva a găsit-o și... mi-a înșegălat-o.
Îți mulțumesc.

Când înțelesese că nu oștise și ea singă că pite mai
mult decât lăsa să i se cesească pe chip. Nu mai vorbi,
dar răspunsul mulțumirii ei prilezi o mișcare bruscă a
capului. Lauren nu își dădu seama că el se depărțase
decât când simea îl fu înghițată de înșurătorul care se
lăsa.

Într-o țesă săpămintă din țărâșoara, oțnu pime
crescătoare. Îl amănășe de voce săpămintă pînă-un
vînt aprig dinapre nord aducînd ploaia, o burniță rece
și destulă lapovîșă că să acopere pămîntul.

Cînd vîntul se întorși după lăsașea serii, Rudy,

FAVORITUL

Gloria, Maria și Lauren se agățară în jurul câminului, bucurându-se de liniștea datorată faptului că toți copiii cei mari se duceau. Gloria o alina pe mătușă Lauren și îi dăduse țigări ei. Lauren jurea țigăre la pipă, mângâindu-i câșganul cu blândețe. În timp ce Gloria potolea pofta de mîncare a lui Benjamin sub privirea plină de dragoste ale lui Rudy și ale Mariei.

Toți treceau apoi dintr-o dată repte pași apăsați pe verandă. Încă nervos din cauza arărilor de cărbune, Rudy se repede spre torul pistolului, care stăna deasupra poștei, scoase Goli-ul și aproape că ajunse la apă când aceasta fu deschisă brusc. Mătrăcă pînă în vînt și de fulgi de zăpadă.

Capitolul 21

Silveta aceea masivă intră, închizând ușa repede, după care se întoarce și Lauren rămase cu gura căscată dintr-un recunoscător soț al toate aceste fapte grele. El încă scotea lucruri din crănci în lumina focului, cu pînău călînduri liber pe arse și pe spate, prind copilul la piept. Fîrmasa înfrînt.

— Dumnezeu mare, Jared, ești plin de surprize! exclamă Rudy bîlbîndu-și fraiele pe spate. Eia să te împușcă, te-ai prind pe apă. De ce ți-ai pus în gînd să vii laolalt în seara dintr-o primă ninsură?

Jared scuipă din cap parolă pentru a se dezmold.

— Nu... n-am știut că o să te aflu de tîrziu după ce pînău scurte jurnale de duș.

— Mă bucurare să ai apune te-ai, spune Maria

Focuri ascunse

prindului cu dragoste și el îl dinuă.

— Cred că a fost o nebunie, dar nuă bucur să te revăd, oare, oare Gloria ducându-se spre el cu brațele întinse.

Era încă supărată pe el pentru că o pălărise pe Lauren, dar dragostea făcise de el fu mai puternică pe moment.

— El, la te uită, sursoare, și el respinge starea. Mai bine te întorci pe repede pînă nu te uimă Rudy din nou.

O strîns în brațe cu putere în ciuda protestelor ei.

— Văd să vezi ce-am făcut, spune ea desprînzîndu-se din îmbrîșcare.

Îi apăsase pe Benjamin în unul din cele două leagăne de lângă foc unde dormeau bebelușii în timpul zilei cînd erau încă de frați și de surorii lor. Jared se aplecă desupra leagănelui și mîngie pînă la obsoul copilului.

— Cine e? zise el.

— El e Benjamin, spune Maria mîndră.

— Iar ea e Lauren, spune Gloria întorcîndu-l pe Jared spre fată din brațele soțului.

Lauren nu putuse nici să se miște, nici să vorbească, prezența lui în încăperea reducănd-o la tăcere. Nu se aștara prindului și fu bucuroasă că avusese timp să o facă în vreme ce colajii îl așteptau. El își deslușea eșarfă care îi ținea pînăla și își trecu degetele prin pînă lung și uned încă din cauza rinșori, după care își scoase coșorul în timp ce se îndrepta spre leagănelul în care se afla Benjamin. Pînăla tras la față și obsoit. Era neres de cel puțin douăzeci și patru de ore.

Dar era Jared. Și era acolo.

Se lăsa pe vînt în fața totului ei. Îi lăsa pînă la urmă să deschipsă gura și să zică, O comemorare mai expresivă decât cuvintele sau loc în care ei în clipa aceea.

— Lauren a așteptat pe lume, așa că l-am dat numele mîtușii ei, spune Maria.

— Tu ai așteptat pe lume? Întrebă el încet, nesigur să creadă.

Lauren învîrtește și înțirase fața spre el. Jared îi lăsa pînă la urmă în minte lui și zicea că în fața ei pînă la urmă se și supt.

O privea pe Lauren înăuntru o dată înainte de a se ridica. Îi arăta o privire teribilă față de el, după care deslușea brațele larg, dîndu-și ochii peste cap și zicea:

— Care nu ești? Întrebă? Găsești?

După aceea zîmbi larg și îi bătu pe spate, făcîndu-l.

— Asta mă îndepărtează să beau ceva?

— Absolut. Nici măcar n-am sărbătorit evenimentul cum se cuvine. Așteptam să vi și în.

— Ți-e foame, Jared? Îl întrebă Maria.

— Da, dar ține-mă să mă mai înfrîng puțin. E atât de frig, închid și înghesă și... e foarte frig afară, zice el în cămășă și ține ține ține ține ține.

El și Rudy băuă din pahare de whisky în timp ce discutau tot felul de lucruri legate de familie.

Gloria și Lauren duseră copil în dormitorul pe care îl împărțeau cu părinții lor decedată. Maria îl alina pe Rudy și pe Jared și se retrase în camera.

Peste puțin timp, Gloria spuse:

— Jared, te rog să mă așezi, dar n-am idee cînd

Foruri ascunse

obosiții pot să fie niște gemeni. Ne vedem dimineața și atunci e să-mi povestești absolut tot ce mai e nou pe lângă Austin.

Se aplecă și îl sărută pe obraz, iar el îi dăruie o palmă răsunătoare peste șold.

– Jared Lockett, soțul meu e chiar acolo, spune ea înălegnat.

– Dai Hai să facem ceva care să-i stimuleze gâtul cu adevărat.

– Ești înconșibil.

– Da, dar mă iubesci, spune el zâmbind fermecător.

– Puja, recunosc că abținându-se să nu rîdă. Vi, Rudy?

– Imediat, zise el ignorându-i observarea cănd își din îndopare.

– Mă e foarte, Lauren. Poți să-mi aduci ceva de mâncare?

Întreba lui Jared era tăcută, iar Lauren era senzoșă că era îndepărtată și, pentru a nu face o scenă în fața lui Rudy, înșurubă seut și se duse la buclărie.

Încăzi supe care se afla încă pe mașina de gătit, tăie câteva felii groase din pînăa tăuți după-amiază, umplu o ceașcă de cafea și, perică aducîndu-și aminte, scîlăgă o bucată mare din plăcinta cu mere pe care o tăcuse ea.

Cînd se întorcea, îl găsi pe bărbat vorbind încet și cu capetele apropiate, dar tăcurea brusc cînd o vizuări, schimbînd priviri pline de subînțelesuri. Ea începu să azeau să și continue conversația altă dată.

– Rudy!

Vocile aceia pîngăreau se auz dinșpe dormitor.

— Vino la culcare, te rog. Mă țig.

Rudy se ridică și aruncă trabucul în foc, înclinându-se și câșcând esagerat.

— Copii au atâtea trei săptămâni și deja femeia asta nu-ți poate lua mîinile de pe mine, apuse ai ridicînd din umed a neputință și oîă. Dar ce poate să facă un băbău?

Îi țica cu ochiul lui Jared și porni spre camera lui.

Jared rise ușor și își îndreptă atenția asupra tîrîi. Lauren o trîșia practic pe mîșupa din țepa totului de lângă foc. Dacă el sesizase zgomotul, nu o arătă. Cu oîăvea înghîțuri din suptă țartăre, țignănd-o complet. Înțînăli de acea înclînareji calculată, ea se întoarse și porni spre țot.

— Lauren.

Îi era foarte greu să-i privească în țeță, dar se arătă și-și țolțupa țula și se întoarse.

— Da?

El o țrîi un moment apa cum stîțea avînd țotul întunecat în spate. Îra țregărită de atîc, dar atîcîndu-se ei agresivă era contradiță de vulnerabilitatea pe care o țemana în capatul atî din țîă și în țepet. Jared nu țlăzise țid un țîțboinic care să atîă un țăr cu o cîșcăli de țude și onduțuri.

— Cum țra țot?

Ea își încrucișă țețele și rise.

— Nu țreț că țotul țrîit țreo țlîț țe ține, dar o atî-ți țlăpund țolțicoa. Măa țot țîra, dar țr?

El își ridică o țpîțoșă arîțîndu-și țurțica țeță de țotul ei.

— Bîna, dar te rog să te atîți să țrei țlîțpîț în

Feceri ascuțe

local meu. Mi-am găsit la... la tine.

– Alina, pot să întreb ce toate mesajele și scrisorile tale au fost deviate.

– Îți dăpăcu sarcasmul din propria ei voce, dar era ferocă, avea tot dreptul, iar el o merita.

– Presupun că afecțiile au mers bine la Aurie.

– El își coborî repede privirea.

– O parte, da, spuse el scurt.

Nici furtă lui nu mai avea mult până să land la supralăgă.

– Fără îndoială că ești îndrăgostit. Căci că acum o să mă duc la culcare. Am scos copiii afară la zăpădi asfăit și sînt extrem de obosiți.

– Dina, da-le. O să stîng eu aici cînd o să termin.

– Sînt sigur că Daria o să apăsare gata. Naapte bună.

El nu o pîrî cînd normă un răspuns. Pînea deprimat, la scobiturile din obraj și ridurile din jurul ochilor și gurii erau accentuate de lumina tăcîrilor. Lauren se forță să nu se ducă spre el, și, în schimb, pîrî pe hol, spre dormitor.

Toată înclina un loc în apăsare cînd auzi ușa dormitorului deschisă se. Jared land și înclina ușa în urma lui.

El se ridică lăte în capul caselor și își trase pîrîre pîrî sub bărbie.

– Ce crezi că faci?

El rîrî nu e pîrî cînd se așază pe tăbureț și începu să-și accată dămăle.

– Căci nu mă-mpot, lăte e dormitorul meu din casa mea. Alina e foarte sig și n-am nici un chef să caut un

atunci unde să dorm. Dacă te descurci să dormi cu mine – subliniez, să dormi! – atunci îți sugerez să-ți faci tu alt pat. Întindeți spațiile mele.

Îți scoatesc ciorapii, cămășa și partea de sus a lenjeriei de corp și îți deschies cămășana. Lumina tocului aruncă ținte aurii pe pământ de pe pieptul tău.

Lauren se ține la loc pe perne și se ghemuie aproape de marginea patului, cu spatele la ei. Îi auz peștelor călind pe podea și apoi aparocul tăcut de lenjerie de corp. Nu fu putea să doarmă astăzi într-o noapte atât de rece? Îi auzi purtând mai multe ținte pe loc, după care se duse la dușul de la picioarele patului și scoase ceva. Se na îndrăgii să se uite. Auzii lucrul respectiv pe pat.

– Thom a tăiat asta pentru mine. O să ne țină foarte cald.

Se întindea ochii și văzu că era un fel de pătură din blană. Închise ochii repede când ei ridică păturile pentru a se uita în spatele ei.

– Noapte bună, Lauren, zise ei, dar ea rămase perfect nemiscată și nu răspunse.

Ei zise și îi întoarse spatele, culcându-se în partea lui de pat. Fetele erau rinite, se lăsa respirația regulată. Sănu treacă multă vreme.

La un moment dat, în timpul nopții, se întoarseră cu fața una spre celălalt. Fu să o lăsa pentru căldură, se pentru altceva ce nu voia să numească,

Facuri ascunse

Lauren se trăsese înapoi de pieptul lui Jared, înrădăcîndu-se de brațul lui gros și nu pînă la înfruntarea cu el.

Între ei năvăliseră, savurîndu-și apropierea trupului. Pînă la pieptul lui îl ghicea nasul cînd respira, îi simțea răsuflarea în creștet, dar totuși înmîni îi rămăsese în urechi.

Trîntindu-se să se miște ca să nu-i înconsoasă, își lăsa privirea să alunece din nou departe pînă la fața lui. Jared se așezase, dar un lucru rău se aprinsese și lumina licări puștin. Lauren văzu pieptul lui Jared sub capul ei, pînă la gât, chiar de sub gît și întinzându-se ca un fir de mătase pe abdomen.

Existînd numai o clipă, ridică mîna și începuse să și-o pîrîie ușor pe pînă de pe piept, apoi peste brațul pleat, pînă cînd îi atingi deasupra și asupra pe abdomen. Își opri mîna pe acea suprafață strălucitoare, nelăcomnic să exploreze mai departe. Abia atunci își dădu seama că respirația lui nu mai era regulată și că totuși înmîni se întîlneau la urechile ei. Își ridică privirea brusc și îi înfrîmă ochii de culoarea ambrei scîlpînd în lumina slabă a focului.

— Ah, Lauren, Lauren.

Numele ei era pe jumătate cîntec, pe jumătate gîmă și imediat gura lui se unise cu a ei. O sîmbure laconic și silăbesc, în timp ce mîna îi călcau gîndurile cîntecului de noapte pe care îl-o ridică mai sus de mijloc, apoi peste sîni nemuritori, peste cap și, în cele din urmă o apăsă undeva mai departe.

Ridicîndu-și capul, o privi adînc în ochi și îi lăsa mîna, sărindu-și palma arătată, gîmînd cu limba. Fără să-și desprindă privirea de la ochii ei, îi strecură

ritm sub pături și i-a apăsă pe tălăzile lui. Îi studie soacșii, lăsmându-se să nu fie deapănate. Îi urmări cu gelozia vitală a unei copilări în două bucurii după ce le umedea cuprinsă de nevoia sa.

Nu te teme să-ți iubești, îi spusese Maria. Nu te teme. Degetele ei subțiri îi cuprinseseră sexual peste care pielea se întindea sâmbetată. Înstrăbunat, degetele ei începuseră să se joace, degete curioase și mirate, încetate de ceea ce descoperneau.

Jared își arăta spatele în mod reflex și își dădu capul pe spate cuprins de o plăcere extraordinară. Apoi o prisi din nou. Căci lui arăta straturile de eroare.

– Atinge-mă, Lauren. Atinge-mă până mor de plăcere. Conștientă în întregime.

Vocă îi era tulburată.

Acea răgănită plină de pasture sfidului cunaj. Îi mîngia plină când descoperi capătul nădăd unei de poeziei nectar al dorinței lui.

– Oh, Doamna, gema ei sărutînd-o.

Mîinile îi gălău săli și începuseră săli trănșire în ritmul mîngîierilor ei. Îi strînse ușor, în timp ce degetele mari îi treceau sfidate tari.

Pentru Lauren, orice umă de șovăială, îndoielă și nelămurire sfidău pe mîinuri ce curioșia mîinilor trupului copului ei. Înstrăbunat o învăța cum să-și arate adrețarea în cel mai bun mod și se sfidău cu poezie de laudă și încurajare. Mîinile îi sfidău pește mușchii tari ai feselor, peste pulpele încordate și peste spatele lui. Îi atîngea fără teamă, înstrăbunat, îi sfidău cu pasture, folosindu-și gura și limba pentru a le explorea pe ale lui în profunzime.

Gura și degetele lui erau riște stimulenți bînzii care o chinaua fără milă. Îi luncetă încoace pe gît, pe piept, pe umeri și bură pînă cînd ea începu să scoată riște scîncete care pe el îl surprinseră la fel de mult cum o șocară pe ea.

— Ia-mă de gît, o înșură el, ridicîndu-se deasupra ei și degetele îi descoperiră pragul temperaturii ureei, marelui și temperaturii.

Ea se strîns sub degetele lui ca riște petale uscate. El se retrase numai foarte puțin, mîngîind-o ușor, dar și așa simțîndu-se o filă să tresară violent.

Filă ochii mari de umbră și începu să se zădărească încoercitabil.

— Jared... poți ea.

El înșură degetele cu senul înșură. Condus de mîna lui, scoate se înșură de ea, de acel punct magic, pînă cînd ea se impusă să nu mai suportă atîta plăcere. Se strîngi înșurădu-se apăs, deschizîndu-se, murînd morți scurte de dorința de a-i cunoaște splendoarea pe deplin.

Jared, care pînă atunci se lăudase cu talentele lui senzate, atîta de la temele acestea care se mișca în perfectă armonie cu el că, de fapt, nu plăuse nimic în legătură cu degetele. Abia cînd îi văzu chipul scîncet de bucurie în clipa în care strînsă căutarea înșurării sub îndrumarea lui își dădu seama de înșurarea senșioasă a căutării. Apoi o umbră complet căutîndu-se în temă, năvălînd loc frustrării și temei care se strînseseră între ei.

Ea se agită de el cu putere, alăturîndu-se înșurării lui, simțînd că se dovedeau și mai profunde în

Sandra Brown

Împ se se afluând în ea. Timp de o clipă zguditoare se înfășură într-un punct unde bucuria înlocuia amărăciunea, încrederea reducea neîncrederea la încredințare, unitatea cuțera singurătatea, iar nehotărârea devenea angajament.

După acei termuți, se jucau stria în țesut, înăi repulșiv să prindă toate amezi puternice care îl strâpneau. Jared îl privea clipul și îl dădea spre spate puștele ca să-l scutur de pe ție. Sădităcut, își lăsa trupul să lăture în jos, sărindul său pe din, trecându-și limba peste alburile tandalei, unitate și între clipă ceea ce făcuseră noem.

- Frumoață, frumoață femeie, spune el ofind, după care își pune capul pe pernă.

Era aproape adormit, amezi de parfumul pielii ei, când îl auzi voca venind de undeva de departe și gâfâind:

- Te iubesc, Jared.

A doua zi continuă să ringă pînă la pînă. Cîntecul de răpăci era mai înalt cu cincisprezece centimetri decît ar fi fost normal pentru acea zonă a Texas-ului. Lunea, din alta vedea cel de la ferma Keypoint, pînă să se acoperă cu o pălărie înăisă, albă, curată, pură și moale.

Domitorul ocupat de Lauren și de Jared era întins colorat și ocupat și al casei. Când cel doi nu venită la micul dejun și cîntec observă că țara lui Jared se

Focusuri sexuale

afie tot în culcul de lângă ușă – semn că nu dormise în cameră – la început de bucurare. La intervale ale lui Rudy, că și copilul, să se apropie de dormitor. Pe Rudy îl amuza atitudinea ei protestatară, dar, în același timp, se bucura că fratele lui dormise, în sfârșit, cu frumusețe și îngrijire la soție. Avea să-i lăchăneze mai târziu, când nu-l putea auzi Gloria.

Cei doi din dormitor nu se gândeau dator la același din casă, alt erau de vîrșii unui de călășat. După ce dormiri puțin, discutări îndelung despre ei îngrij. Lauren îl povestea despre copilăria ei alturi de un tată depărtat și închis în sine. La rîndul său, Jared îl apuse de braț și de prietenul lui uită, Alex.

În toate lunile acestea de cînd se cunoșteau, nu discutaseră niciodată lucruri personale, cu excepția scurtei conversații din biblioteca din Coronada. Acum vorbeau tot aceluși de mîrînșuri – profesorii, antipații și terori, zile de naștere – dezvoltînd buclăre din ei îngrij care li făceau să fie ceea ce erau.

După-amiază devreme, se auzi o bătăie ușoară în ușă. Cei doi se mișcă ușor, regăsind că asta li făcea să se depărteze unul de altul cu mai mult de cîțiva centimetri. Jared mormăia cînd se dădu jos din pat și se duse la ușă. Nu se rușina cu golirea lui și Lauren se distorsa cu fîcșul lui cu un interes la fel de lipsit de rușine.

– Ce este? Întrebă el prin ușă.

Nu primi, însă, nici un răspuns. Deschise ușa puțin și aruncă o privire afară. Nu era nimeni. Apoi începu să râdă.

Lauren se ridică în capul oaselor, lîrșită de amu-

comentul lui. El se aplecă și ridică o țevă înlocuită cu mîncare și băuturi. Închise ușa cu piciorul înainte de a se întoarce înapoi pe pat.

Lauren vizuă un pistol cu două jumări, putoase, totuși groase de punci, biscuiți și tortile de pe care plouă uleiul, o catetă și oțet și o cană cu whisky alături de țuturi, penele, tacinuri și pahare.

— Adunai aminte să-l mușamasei Clotel mai fridu, spuse Jared mîșcîndu-se dintr-o țevă.

Mîncară pe stîmure, după care el îndepărtă țevă. Întai doarme trăseseră draperiile pentru a se bucura de privilegiul desfurilor acoperite de alpații. Acum se duse la fereastră și se nase la loc, lăcînd puțin înăuntru. După aceea se întinse ca un motan lenș și cîmă.

— Te pînasea? întrebă Lauren cu neașteptare în glas rîducîndu-și o buclă pe deget și dîndu-i drumul apoi foarte aproape de un alio obiect.

Fașul lui, lăpt din cauza țigutului, înorări dînd se apropie de pat. Își propăi un garanchi pe saltea, o privi provocator și spuse:

— S-ar putea. Ce ai de gînd să faci în privința asta?

Chîpă întăpărit al lui Lauren dădă malțos cînd îi răspunde:

— Măci!

După care se rețese în partea îndepărtată a patului, oferindu-i privilegiul unui spațiu delicat care se îngusta înainte de a se pierde în unduirea pînurilor.

El rîse și se trîni înapoi, apucînd-o de pînă, pe care îl stădă în jurul gîmnelor, pînă cînd o forță să se întoarcă spre el. Fără să-și dea timp seama, se se

Facut, socote

trece pe pleptul lui, încleștindu-l.

– Jarezi! exclamă ea atunci, încercând să se desprindă din brațele care o strângeau, dar eforturile ei îi făceau să simtă și mai tare.

Fiică să-și ia o mintă de pe apetele ei pentru să cuprindă capul și să tragă lașe în jos pentru să pămă sântul plăcitor.

În cele din urmă, ea reuși să se desprindă de el și să se îndreptă. El era uluit de simț acelu care erau suspendați să de ademenitor în lașe lui. Îi trecu degetul sălătur peste sficurile lui, încercându-l lenes, după care încopu să se trece. Îi pări reacție imediată înrăgă și fermecut.

– Jarezi, eu... ah... ce fac... te rog...

– Fă orice simți că vrei, îi spuse el, după care îndrăi capul și îi trecu limba peste sficurile ei roșcate.

– Ea...

– Orici simți că vrei. Lauren, poartă el și mîntă îi alunecară peste coaste aprindu-se pe pînă.

Degetele mari i se întinse în dreptul potecului întunecat din centrul abdomenului încercînd să țesea sen-cuial aplicată și hipnotic. Ea îi simți asul tare, imposibil de ignorat. Mîntă lui îi răngăia pupete, lui ea se apăsă în genunchi, aplicată desupra lui și se întinse în forța lui.

– Continuă, zise el printră dinți încleștăți și îi tăuă capul pe pînă cînd într-o parte, cînd în alta.

Ea se rotise desupra, mișcîndu-se în sus și în jos, încercînd de senzație pe care își credea că îi plătea degetele prin pînă lui de pe plept, încleștînd sficurile celelalte și fieri. Cînd obosi, se întinse pe pleptul lui și îi tăuă cu bucate pînăle sensibile ale lașei și gîtului.

Sandra Brown

mucind uxor și mângâindu-le cu sărutări delicate.

Măile lui îl cuprinseseră pulpa și degetele îl mângâiau umedele dintre ele. Nici unul din ei nu mai putea îndura și exploria se declanșă. El o umple cu lava pînăscului său, care pînu să-l înunde verole și să-l privescă înecare capăt de nerv.

După aceea, se înghenachea lângă ei, îndepărtînd urmele actului lor de iubire de pe trupul lui cu un prosop ud și cald.

El stătea din nou și se făcise prosopul să cadă pe podea. Rînd, își trece buzele peste ale lui și îi întreabă:

– Iar ogii plăceti?

– Nu, mine sarin, mîntuiri ei dîntînd. Vine înecare.

O trece sub pîluri și se culcă lângă ea. Pînu de pe pieptul lui îl găsea spatate, iar beșul lui îl atîna greu peste mijloc. Ea se dădu și mai aproape de el, iar el îl sînuia umbrul înalte ca amîndoi să slăbească într-un sarin tăci vise. Acetee înecaseră să mai se necesea.

Jarod se făcise pe vine în fața cîmînului făcînd tăcîndu-l să se respîrce și adăugînd ierare mici pînă cînd tăcîndu-l reînvia. Se îndăpuse în pîtura de blîndă ca să nu înghețe de frig. Lăsa să vină nici o tăcînd de lumîni stăruindu-se pe lingă draperii. Era seară.

Își pune cămășă de noaptea și se culcă jos din pat. Cînd atîna pe deasupra rece cu pîlăscile gale se duce repede spre cîmîn și se ghetea lângă Jarod.

FOCURI ÎNCHINATE

– Hai, o să-îngheți. De ce nu ai stat în pac? o întrebă el închindui înepete pentru a o înfocid.

– Pentru că nu erai acolo, spuse ea cu sinceritate, iar în ochi se reflecta lumina flăcărilor.

Dintr-un impetu, îl sărută pe buze.

El o luă pe după urechi și o trase jos pe covor în fața cîmășii. Hic unul din ei nu vorbi, privind fix flăcările. Îi atingea părul lung privind absent și apăsîndu-și bărbia de creștetul capului ei.

– Jare?

– Hm?

– Hic nu poți să-ți închipui că de mult m-ai îngrozit dînd te-ai văzut prima oară.

El își trase capul înapoi.

– Te-ai îngrozit? o întrebă el prefăcîndu-se zădărnîc, dar în ochi îi juca o scîltîre de neașteptare.

– Cui întreă fără curiozitate în căruți. Niciodată nu mai fusese atît de aproape de un bărbat atît de... sîr... de periculos... nu știu. Totuși, m-ai înțigat. Și în dus ale dînd te-ai furișat în camera mea, m-ai fost teamă să nu leșin.

El rîse ușor.

– Și tu m-ai înțigat pe mine, deși pînă atunci nu te vizitaseră. Pepe m-a spus mai tîrziu cum m-am prîbușit peste tine.

Rîse și o strînsă în brațe.

– Voiam să te pun în defensivă, și tu erai periculoasă pentru mine.

– Eu? Periculoasă? Cum? întrebă ea privind-l răstăcit.

Jareci se duse la mînuța pe care poartă toate

obiectele din bucurare cu o seară în urmă și lui un traseu. Scălpără un băg de chibrit pe pietrele căminului și îl aprinde, după care ține adânc și scutit furul pe deasupra capetelor lor.

Acum era momentul. Trebuia să aște.

— Nu puteam să te sufl, Lauren. Nu reușisem pe timp, ci pe orice femeie care ar fi fost analiză în viața mea din-odată așa cum ai fost tu. În seara aceea tu fise, ne-am certat curpă. Când că, la început, s-a avut intenția să-mi spună de planurile lui de căminare. A început să-mi jindă președ, amintindu-mi de responsabilitățile mele și amintindu-mă că purtarea mea contribuia o să-mi dă de hac la un moment dat. „Căi tăbărit în noaptea fără de-acum, Jared. Ar fi timpul să te așezi și tu și să începi să te porți ca un adult, nu ca un adolescent hotărât să te distrugi și pe tine și tot ce o să-ți las moștenire.”

Trase din nou din țigăru și scuțuă sonorul în tot. Lauren nu spusese nimic. Voia să știe ce se întâmplase în seara aceea, de ce o ura Jared atât timp.

— Mai mult de tute, îi contraziceam fiecare argument, până când, în cele din urmă, și-a pierdut curpă și m-a atăcat cu toată forța. Măsură mea, cea pe care trebuia s-o așez în gura din Austin, era femeia care fusese alături să-mi fie soție. Din moment ce eu nu aveam nici o intenție s-o fac, mi-a plăcut și o soție. A subliniat faptul că tu nu știai nimic despre asta când eu am spus că arai o oportunitate și am mai îngrăit dintr-o epistolă deosebită plăcută la adresa ta.

Își luă privirea de la dăruș tăcării și se uită la ea cu atenție. Îi cuprinsese cădea, mângâinduri mândru

cu degetul mare.

– Vrei tu, Lauren, totă viața, de când mă știu, părinți mei m-au folosit drept un pion pentru a-și lăsa rău unul altuia. Dacă făceam ceva pe placul unuia, îl înjuram pe celălalt. Dacă veneam la Raypoint, lucru care mi plăcea foarte mult, mama făcea oțăr de toate săptămâni întregi după ce mă întorceam în Colorado. Copilaria și adolescența mea au fost o luptă continuă pentru a vedea care din ei avea mai multă influență asupra mea. Când am mai crescut, nu mi-a mai plăcut. Căutam să mă distanț și să mă dist tina, fără să-mi poze de nimeni. Nu mi-a plăcut faptul că mi se aștepta o soție, cu alii mai mult cu alii nu știam sigur ce fel de relație avusesse ea cu tatăl meu.

Lauren simțea numai dispreț și mîla pentru acel bălăst complex care era soțul ei. Nu era de mirare că o privea cu ură și antipatie.

– Cred că-mi dai seama că de deosebit trebuie să fi fost de scurta mea aici, spuse ea și, după aceea, adăugă încoț: Vrei să ști de ce l-am umal pe Ben înocare. Asta vrei?

El nu răspuns, dar, din tăcerea lui, ea deduse că aceea era scurta problema.

Otă și își privi minilo care plau lanta capotului.

– Jared, m-a fost absolut nimic reproabil întru mine și tatăl tău. Te înpeți amario dacă-ți închipui așa ceva. M-am simțit oricând feli de ei pentru că era nansăporenali și înterosari. Pentru cineva crescut într-o casă parohială, alături de un cuplu de oameni cumsecade, dar nali, pe care îl înteresa doar lumea lor limitată, ei plăcea un personaj colorat dintr-una din

Sandra Brown

cărje mele. Dintr-o dată că nici nu mă gândeam să-l accept invitația de a veni în Texas și nu-și făcuse niciodată dacă nu s-ar fi îndrăgostit oare în câteva zile după plecarea lui Ben.

Șușele îi trezusese ușor călăi lui amici de atunci lui William. Continuă repede și cu nervozitate:

– Te rog să mă crezi... motivele plecării mele au fost din se poate de întinse.

El îi cuprinsese bărbia în mână și o întreabă:

– Ce s-a îndrăgostit de tine făcând să vezi să pleci?

Ea încercă să-i ferească privirea, dar el era tenărit. Nu-i dădu drumul bărbiei și o forță să-i privească în ochi.

– Nu... nu... Continuă săl de mult? întreabă ea pe un ton plângăreț.

– Da.

Din nou încercă să-i coboare privirea și din nou el nu-i dădu voie.

– Te rog, oprește-te și el îi dădu drumul încoace.

Auunci ea îi lăncese spatele și îi spări privirea asupra băieților.

– Era un băiat, zise ea, de nume William Keller. El... zisei Fraher considerea că ar fi trebuit să ne căsătorim. De neamănitate ori le-am spus că nu-l puteam suferi, dar...

Stăud i se înșe și ea trase adine car în plept. Avea să alibă cunajul săl spună tot? Nu avea săl înțelegă spatele desputat și să o condamnă, așa cum făcuse și tatonl săl?

– Continuă, spune el din spate.

Auunci ea îi povestí totul despre stăudul lui William.

Facuri ascunse

despre minciunile pe care le spunea acesta soților Priester și despre neputința ei de a-și convinge tuteii că preotul minșea.

– După asta am fost nevoită să plec, încheie ea cu o voce răgușită.

Timp de cel puțin un minut o sloare apăsătoare pluti deasupra lor. Ea își ridicase genunchii și își rezemase burta de ei. Nu voia să gâie ce gândea Jared. Totuși trebuise să-i spună adevărul.

Măcar ea fu sălt de bucurie, înclină capul înainte, îl strânși înăuntrul în piept, întorsim capul înainte, îl vîră înapoi și pînă la urmă și purindu-și-o pe cap, după care, sub privirea ei uimită, înapoi centura de pistol, legîndu-și-o în jurul șoldurilor.

– Jared? Ce... ce faci? Îngîmă ea.

Ei ajunseser deja la ușă și puteau mira pe deplin. Când Jared se întoarse să-i arunce o privire peste umăr, ea îl auzi rîndindu-se pe cin. Cîntă la de cîntarea ambelor scîlpău.

– Mă duc să-l omor pe ticălosul ăla.

În ciuda seriozității cuvintelor lui, Lauren zîmbi mai larg și apoi izbucni într-un hohot de râs.

– Așa? Întrebă ea și ochii îi erau plini de dragoste.

Îi pîsa, deci? Nu era furios pe ea, ci pe William.

Îndăjurnă de alături de rîsul ei pentru a se descurta, Jared își dădu seama deodată că de cîmpănie trebuia să perie. Centura era singurul lucru pe care îl avea pe el. Îi pîsa de sub brațul pînii.

– Crezi că tipul ăsta merită să mă duc după el și să-l pupă pe gît?

Ochii ei încă mai străluciră vesel, dar îi răspunse cu

Sandra Brown

seriozitate:

- Nu merită să te duci după el niciodată.

El își scoase centura și părăsi și, pînă să-și dea Lauren seama, fu lângă ea, strîngînd-o în brațe.

- O să amor pe oricine o să te mai atingă vreodată. Dar, spusă el înțes în urechea ei, ținîndu-i capul lipit de pieptul său.

După aceea își coborî gura și sîntul străful pe care i-l dădu o floare să înțelegă că îi aparținea. Curte îl se urcă tîrziu. Urmasii îi se căutară, se gîlău, iară, călăuă.

Lauren își încurcă degetele în pînul lui ciufălit și își desprinsă gura de a lui.

- Jared, trebuie să mă crezi că atracția mea față de el n-a fost casuală. Pentru mine, el a fost totuși pe care nu l-am avut niciodată. Încă din ziua cînd te-am văzut în pragul uși, știind precum căl mai crezi bătăi care a existat vreodată în Texas, mi-ai dominat gîndurile. Pînă cînd m-ai sîntat în tînu în dimineața cînd Olivia a spus că trebuie să ne călăuărim, habar n-am avut de trebuie să sîntă o femeie față de un bărbat.

El îi luă capul în mîinile sale puternice, străcurindu-și degetele pe sub pînul ei și o trase spre el. Sîntul fu tendru și delicat, iar buzele ei se deslăcuă imediat. Dar, așa cum flăcăuă toate sîntă, toate lor în acele ceasuri de înfîmătă, tandheja se transformă în pasiune, iar sînt ei a brînce pe pînă de blănd de pe podea, ea era mai mult decât gata să cedase. Pînul i se răsfilă ca un material negu sub cap.

El își străcură mîinile în decolteul capetului și îi deslăuă, decelîndu-i sînt, îi cuprinsă în mîinile cu

Focuri ascunde

bîndu-și, dar pozează. Gura lui le dăruie stogol pe care el considera că îi merita. Întîi, buzele lui cuprîndu-și fiecare alina și apoi limba le atîna omagiu pînă cînd ajunseră să acționeze umede în lumina focului.

Lauren scose un gemut de extaz în timp ce își pîmba mîinile pe umeri și pe spatelui lui.

Buzele lui coborîră totuși peste rîni, mai jos peste coaste, apoi peste tîrta și spre abdoamen. Îi sîruiă buricul, apoi și mai jos pînă...

– Jaaa!... spuse ea acoperind cu mîna peteul întunecat la care toarnă ajutoarele buzele lui.

El își ridică prima înșopățită de peșteră și îi vîtu ochii mîrșii de spaimă.

– Lauren, îi spuse el cu un glas răgușit, trebuie să ști că nici în ruptul capului nu ți-am făcut vreun rău. Crede-mă.

Cum ea continuă să tacă și să-i privească terifițoasă, el repetă:

– Crede-mă.

Ea înșurubîră înșur și nu se împotrivi cînd el se aplecă și îi sîruiă mîna acolo unde se afla. Buzele lui erau totuși. Călduroase de plăcere. În clute rășnă, își simți mînașii cedînd la tîpa dispoziției guri lui.

Fără grabă, el îi ridică mîna și îi sîruiă prima, după care sîruiă locul unde se aflau pînă atunci, pe triunghiul întunecat. O căldură extraordinară o înveliă decodată și un fjet de buzele îi lîpî din gît. Gura lui îi producea o plăcere altă de înmărit, totuși nu putea să se mai gîndească decît la buzele și la limba lui care coborîu din ce în ce mai mult pentru a explora, a cîntări și a provoca plăcere.

Sandra Brown

Furtivă creștea și soldea în intensitate după cum ei tachina și cerea. Tensiunea ei ilustrează dovezi din ce în ce mai mare, iar din ora cu nu mai înduri, îi restă numele pe un ton rugător și tu bucură că din trupul lui îi acoperă pe al ei spărlind-o de asaltul emoțiilor și simțurilor. Totuși, nu te mulțumești decât în clipa în care îi simți în ea, adina, țara, născându-i pînă la urmă cu esența sa.

Îi înțepă degetele în gâtul lui în momentul când pasiunea lui ajunge să nu mai cunoască limite. Îi encorse țipa în gât ei și pînă ei îi simți stăruirea rapidă și uradă în timp ce ei îi roștea numele.

Nu o părăsi. Nu putea renunța încrederea la parodie. Căutată în trupul ei, se sprijini în coate și o privi. Îi sărută cu tandrețe fiecare înălțurii a lui.

- Să fie, care, poartă? Într-o seară încoace, reînnoindu-se la acea furtivă încredere.

- Da, da, muremuri ei cu buzele lipite de ale ei.

Îi înțepă capul și o privi din nou. Sigur că lui era greu de defrî, dar pînă să aducă a dragoste.

Capitolul 22

A doua zi dimineață, toată lumea păru surprinsă când Jared și Lauren apărură la micul dejun (într-o seară de tîrziu). Lauren roși stîrșenită sub privirile lor curioase, dar Jared adoptă un aer de nonșalanță și întrebă de ce nu se putuseră tocmai și tîrziu în dreptul lor. Gloria clădu imediat fuga la bucătărie.

Jared îi pru scuturul șaptei sale, iar Rudy îl învîrti:

– Hei, băiețule, de ce ai rămas să vii încoace pe vîscot, cînd ți-ai petrecut tot timpul închis în dormitor?

El luă tîrșura din mîna Gloriei și și-o umplu, după care răspunse:

– Păi, am fost plecat multă vreme, iar cînd am ajuns în Coronado și am văzut că Lau... AAA... m-am ghidat că ar fi bine să vin încoace să văd cum stau lucrurile. Eram îngrijorat în legătură cu Keypoint.

Sandra Brown

– Ingrijorarea ta e emoționantă, îi tachină Rudy. Nu cred că s-ar putea să îl fi fost... încă... neîntorcător să o vad pe Lauren?

– Rudy! O faci pe Lauren să se simtă vinovată, îi mustră Gloria.

Jared își ține lacușii în țărână.

– Ții ceva? Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Apoi o ține pe Lauren și o apăsă peste brațul lui atât de lung, încât ea nici nu are timp să protesteze și o strânge cu o pasiune exagerată. Copiii încep să râdă în hohote și, în cușină, îi se așternă și părinții lor care, la început, tăcuseră uchiți, și Maria, care zâmbea cu câlcușii.

Înăuntrul țării suferă, Jared îi dădu drumul lui Lauren și începură să râdă și ei. În cele din urmă, Gloria reuși să îl potolească pe copii și toată lumea începu să mîrînce.

Peste câteva minute, Jared îi surprinse privirea lui Lauren, îi Mău cu câlcușii și îi strînsă garsoniul pe sub mână.

Zăpada se topi repede sub călă de un albitu precum cîntăci al Texas-ului. Cei doi frați se duceau către în țărână și în diverse puncte ale țării pentru a vedea cum stăteau lucrurile. Zăpada fusese grasă și urdă, iar cîntăci garzi se strînseseră. „Vaqueron”, neîntorcători să abia o ocupa, au fost înșirați să se repere și să caute animalele care nu supraviețuiesc viscolului.

Lauren îi înșiră într-o după-amiază, se aflau cam la

Pocuri ascunse

o miă distanță de casă, cînd ațără peste sîrui unele din cele mai frumoase vie ale familiei Lockett. Aceasta fusese mîlărită. Cleve buclig de carne fusese scobită, iar restul fusese lăsat să putrezească în aerul care începuse să se încălzească din ce în ce mai mult.

— La naibii exclamă Jared, Cîne a putut să facă una de asta?

— Nu se poate să fi fost Crazy Jack. El nu începe nicî o bucată de schelat, spuse Rudy.

— Na, domnule Turner n-ai fi făcut așa ceva, zise Lauren însoit.

Dăreții o privire suprinși și atunci se le povestiră cu modestie despre întâlnirea cu purmicii și despre felul cum îi eliberase piciorul din capcană.

— Din fericiire I-am dus și oile ceva de mîncare înainte ca vremea să se strice de tot. Dar n-ai fi fost în stare să faci așa ceva nici dacă ar fi avut intenția.

— Vrei să spui că l-ai văzut? Că ai și vorbit cu el? o întrebă Rudy uimit, căci el nu îl văzuse niciodată pe bătrîn, ci numai urmele lăuate de el.

— Da.

— Am observat că nevastă-mea are un talent extraordinar de a intra pe sub ploaie camerelor, întrebă o color disperată și nepuțincoasă, spuse Jared, dar în sechela lui se află respect.

În timpul scurtelor vizite pe care o făcuse în Coronado, Otis îl împusese răgul cu ceea ce făcuse Lauren în Puerta. Habar nu avea că, astfel, făcuse ca fiului ei să-l fie și mai dor de soția lui. Fusese gînat și dezamăgit cînd aflase că Lauren se dăduse la Keypoint. Privise, l-a înțeles acum cînd se uită la ea.

Sandra Brown

– Dacă există cineva care îți poate face loc în viața lui Jack Turner, acea persoană e Lauren, spune el.

– Asta tot nu ne spune cine a făcut porcăria asta, zise Rudy glăștitor.

– O fi fost vecinul din banda lui Duncan, spune Jared cu amărăciune. Numai el ar putea să facă o astfel de treabă.

– Ți-a spus Lauren de vîrta pe care ne-au făcut-o cu ova timp în urmă? Întrebă Rudy povăitor.

– Poftim?! Explodă Jared.

Rudy îi relatează discuția pe care o auzisese cu Duncan, iar Lauren răsuflă ușurată cînd el omise să-i spună pe care le făcuseră la adresa ei June și fratele acestora. Se temea că nu murise Jared și se dusese imediat la Duncan. Nu fusese gata să plece gol pînă din dormitor ca să-l împușcă pe William Keller? Zîmbi cînd își aduse aminte, dar vocea lui puternică și furioasă o readuse la realitate.

– De ce nu m-ai spus pînă acum? Întrebă el.

– Pentru că știu că o să reacționezi exact așa, spune Rudy calm. Cînd că ar trebui să fim prudenți și să-i ținem sub observație, dar nu vreau să-l provocăm ca să fie și mai cruz.

– Bine, zise Jared încruntat. Dar, pînă la sfîșitul verii, vreau să dispară de pe proprietatea noastră. Cînd o să se termine de construit casa noastră, „vacanșă” n-or să mai trebuiască să mîne vîrta pînă la Austin, așa că or să se poată ocupa mai mult de fermă, iar una din ocupațiile lor va fi să trînture cecii. N-o să mai avem nevoie de toatășii ăia.

Mai aruncă o privire plină de deoșt stîrbuț și îl alina pînă la Charger, pornind în galop.

Epocii ascuise

Cind Wat Duncan levă din nou o flacără, sigur și mortal. Pentru a nu spune mai mult, le-a arde atenția familiilor Lockett și Mander, arătându-le ce deșameni puternici aveau în ei și cantele lui.

Lauren și Maria stabiliseră de cu seară să se întâlnească în grajd a doua zi dimineață pentru plimbarea câinilor din zori. Se obligaseră să câlărească împreună la aceea oră.

Lauren traversă curtea, îndreptându-se spre grajd. Purta un costum de călărie din piele de căprioară neagră. Cămășile și cămășile erau dintr-o piele foarte moale de așezări cunoscute. Costumul era datat de Crăciun din partea lui Jared pe care accepta H. H. House cu înfuriere. Își pusese pe cap un șarpe lung din lână lăsat cu înșurub de la Gălești și, bineînțeles, la gât avea șarpe albastru de mătase. Pălăria îi leșea sub forța de albur în zona dintr-o parte rece. Ușa grajdului era închisă.

Ciudat, îi spusese ea. Poate era alt de timp, încă Maria închisese ușa ca să nu pătrundă vântul. Dar nu bătă vântul, îi spusese Lauren.

Ușa era grea și trebuia să tragă de câțiva ori până o deschise. Înaintea era întunec și linie în stăruie de aglomerare specifică calilor.

— Maria?

Un fior rece, care nu avea nici o legătură cu vremea de afară, îi călărea pielea spinii și decolteu. Îi fu frică să intre. Aruncând o privire peste umăr, îi călărea seama că nimeni nu se mai mișca prin casă. Îi

Sandra Brown

Morse pe Jared dormind. Clara însă nu venise cu Carice pentru a-i însoți treburile dinică.

— Mama? strigă ea din nou, rugându-se să îl audă glasul cald.

Înghetând un roșu de spaimă, intră în grați. Numai că nu trebuia să întrerogă prea mult.

Trupul Mariei era întins pe jos în fața ei. Chiar și în întunecul noii, Lauren putea să vadă bătă de sânge care se forma sub ea.

Tipăritul ei aștia erau dintr-unul. În înțeleptă pareri pe lângă trup și apoi îl duse la gură, dar nu reuși să înțeleagă țipetele de groază care se succedau. În dăru seara vag de înțelesurile și normălele fără sens care însoțeau desăvârșirea unei ființe din „re-queston” leșită înțeleșindu-se și cu ochii clișei de sticlă. Nipe guri se auză alungind în curte.

Țipetele ei se transformă în adâncă stăbe când auzi pe cineva spunând:

— Mama de Dumnezeu!

Rudy o dădu la o parte și se apropiă cu precauție de mama lui, năvărindu-i să-i ceară ochilor. Nipe trage puternice o apucare de umed.

— Nu te uita, Lauren, îi spusese Jared la ureche când Rudy îngenuncha și o înclină pe Maria cu fața în sus.

Cuvintele lui Jared veniseră, însă, prea târziu, când Lauren apucă să vadă cum ținea sângele din locul unde gura Mariei fusese tăiat. Țipăt din nou, dar surditul la abstracții de pieptul gol al lui Jared care o ținea să nu se prăbușească. O scosese din grați că să nu asiste la durerea lui Rudy. Îi auză urinat sfârșitor că de față. Lauren suspira fără înțeles în timp ce trecea pe lângă „re-queston” care stăteau cu ochii plecați, gândind instinctiv că se întreprăse.

FOCURI ÎNCENDIE

Gloria și ceilalți saramboși stăteau nemipsoși pe verandă. Buzele Gloriei erau albe și ochii încremeniți.

– Măda, spuse Jared încordat.

Gloria închise ochii stînga, înghețînd imediat cînd auzi sunetele zguduitoare ale soarelui al.

– Veniți înăuntru, copii, spuse ea apoi, după care i se adresă lui Jared: Mă dău să fac niște cafea.

Ei doi înconvingă și o conduseră pe Lauren în casă. Această rămase multă chîră înghițită, în timp ce ei se dădă în dormitor să-și pună pantalonii și o cămașă. Cînd se întinse, se lăsa pe vine în topea căminului, respirîndu-și focul.

Lauren fu cucerit de surprinsă cînd Rudy spălu în pragul ușii care fusese înaltă deschisă.

Pe chipul lui nu se vedea nici o lacrimă, în schimb ochii îi erau stîrți și roșii, țipînd de orice ampre în stăruie de o uimă cumplită. Auzindu-l, oare pe jos și Lauren se făcî în-afăcîndu, privind spre acel lucru îngrozitor. Jared se uită și el. Nu exista nici o încoisă cu privire la pătările urate și mîndrele a lui Wat Duncan.

– Vă cu mine? își întrebă Rudy fratele.

– Vin, dăe Jared învîr.

Fără să-și mai spună nimic, porni fiecare spre dormitorul lui. Gloria veni de la bucatăria atîndînd călețarea și trei ceapă de țară. Cînd ochi pătăria, pune țava pe masa din sufragerie și se dăde la răscolul de amos.

Sub privirea sfîrșită a lui Lauren, lui puștile metodelor, le verifică, le încîlcă și le apăsă deoparte.

După ce se întîrînd, Jared și Rudy venîr înșopri

În suferințele și, assemeni unor soldați bine antrenaj, pregătindu-se de luptă, nu vorbire prea mult.

Cind totul a fost gata, Rudy a întors pe Gloria cu putere.

— Unul din „supraviețuitori” a s-o adusă după ce plecam noi. Ai grijă de ea.

Își sărută soția repede pe buze și lei.

Lauren se întorsese brusc și Jared o sărută apăsător, aproape cu forță, după care își urcă tatete. Ea alungă după el.

„Vaqueros” formaseră un semicerc în curte. Thorn, ale căui trăsură cu de golen înspăș teamă, privea tăcut celor doi cai. Charger lăsa neînțelegeri din coapse pe pământul înghețat. Rudy și Jared înălțaseră în același timp. Ignorând soarta propriei țări, comențeau săl pe cai. Rudy făcu un semn ușor din cap micilor sale amete și apoi trase cu putere de hățul încredințându-l și lăsând pe poartă în galop, aruncându-l de o parte și de alta pe Thorn și pe Jared și, în spate, pe carerul lui.

Lauren se întorsese spre Gloria, care o urmărea pe vorandă.

— Oare nu-i lei săl...

— E ceva ce trebuie să faci, Lauren, spune ea cu un glas hotărât și tăcut. Vine, și noi avem treabă.

Căsurile începură cu o încredință îngrușitoare. Pentru Lauren, faptul că o văzuse pe Maria răsind în propriul sânge fusese minimizat de gândul că Jared ar fi putut să nu se mai întoarcă. Cei doi frați plezaseră să se sfârșească și ea plecă cu luptă avea să se sfârșească. Na, Doamne, nu, se rugă ea făcând necazuri ceea ce o rugase Gloria.

Trăpui Mariei fusese adus în casă de unul din

Pecari ascensi

angajați mai în vîrstă și fusese așezat în patul pe care îl împărțisea cu Ben. Gloria o pregătise pentru încredințare. Lauren spere că nu avea să mai fie revoltă că o scutise, dar simți că ar fi jignită pe Gloria dacă n-ar fi însoțit copiii celor veniseră să-i aducă ultimul omagiu bunicii lor.

Lauren fu pocăită. Nu gîlea cum de scuipase Gloria, dar sara Mariei nu se vedea deasupra sub gulerul înalt al rochiei. Părinții îi fusese strîni în obșnuitul coc. Copul îi era nerăbdător, iar buzele relaxate scîlțau un fel de zîmbet. Mîinile ei frumuse și blînde îi se odîhnau pe pleoapi cu rezarcul înpletit prînde degetele subțiri.

Acostați cowboy care o aduseseră înăuntru, tînu și stîrnic. Lauren scosesse copiii din cameră dînd omul veri săi o apucase pe Maria în curtea scosă din lemn.

Tot restul după-amiezii, Lauren și Gloria, care veniseră imediat ce aflase de tragedia, încercau să-i facă pe copii să stea liniștiți. În timp ce Gloria se ocupă de gemeri. Chiar și după ce toți copiii se culcaseră și gemerul dormeau liniștiți în leagănele lor, femeile rămăseră treaze, așteptîndu-și încoace bărbajii.

În cele din urmă, mult timp după apusul soarelui, auziră țipăt de copite și dădură fuga pe verandă. Struștele erau prea mici pentru a se putea distinge în lumina slabă, dar fiecare din ele răsună ușurată dînd își vîrzu soful prînde col care se întorceau.

Rudy și Jared intrară în curte și descălecarăi obosiți, dînd trînte cowboy-ului care avea să se ocupe de cai.

Pînă să suneu nîmă, Gloria coborî treptele și își întoarse soful. El o jînu stîlce, parcă vînd să-i asculte toată toața. Cînd ea își ridică prînde încredințare, el zise:

- Nici o urmă. Nîmic.

Întors cu toți în casă și bărbaii se prîlăcuiră la masă. Gloria și Lauren dădură fuga să aducă mîncarea, care fusese pusă în cuptor. Elena arăta o grîdă să lase o crăpătură cu înțipitură pentru obosiți „vechere”, la masa, înainte să plece împreună cu Carlos.

După ce își goliseră, Rudy se pomeni la gară cu un șervet și își dădu stăutul în spate. Jared o trase pe Lauren în brațe și își sprijini capul pe pieptul ei, cînd Rudy începuse să vorbească:

- Ne-am dus înălă la tabără. Pustiu. Nici un semn în stăc de mîntuire pe care au lăsat-o în urmă. Am colindat pe dealuri toată ziua, călufind în fiecare coșșor, dar n-am văcut nici urmă de el, spusese ei și făcu o pauză pentru a lua o înghitură de whisky. Am dat peste un fermier bătrîn și pe jumătate nebun care ne-a spus că îl văzuse pe Duncan împreună cu alți cîțiva oameni de-al lui îngrădîră aproape de Fredericksburg Road. Altfel, din cîte își aducese ei aminte, Duncan stîlcea de vorbă cu un „art elegant”.

- Văduse? Întrebă Gloria și Lauren se îngroziră.

- Probabil, spusese Jared.

Tăcuseră cu toții, fiecare fiind furat de propriile gânduri. Rudy rugă Moșea:

- O să-l găsească, spusese el. Cîntărea nenorocit. O să-l găsească.

Vozes lui căntă oară înspăimîntătoare. Își ridică privirea spre Gloria.

- Unde e?

- În camera ei.

El învîrte și privi înăuntrul încăperii cu gaz de pe masă.

- Unul din oameni s-a oprit să se ducă pînă în

Fiarei Argum

Puștia mîne dimineață să aducă un precot. Atunci o s-o îngroșăm.

Făcui o paucă, după care adlogic:

– Mă gîndeam sîntei că niciodată nu ți-a revenit cîmpul după moartea lui Ben. De cînd s-a dat el, nu a fost naterisă. Poate că... poate că a fost... O să te fericiți acum...

Clara i se fîrse și Clara veni repede înghă ei. Rudy se ridică de la masă susținut de ea și amîndoi ieșiră din încăpere.

– Sîna, Janed, dar e imposibil! Chiar dacă ai nupși apa cîva, și dai seama cîte vieți s-ar putea pierde? Cîte case ai putea fi distruse? Cîte poji să sugerezi un... pînă alii de neburat?

– Ce altceva poi să faci? Încercă să împliești chestia asta din punctul meu de vedere.

Lauren auzi vocile ridicate de pe verandă. Lăsați sîna și cei doi trap leșiseră. Clara se ocupă de pensii. Lauren citea în fața focului din living-room cînd auzi cuvîntele aspre ale lui Rudy.

Trecuse o săptămîină de cînd o lăcomnitasă pe Maria, înghă un pîn de pînă caraderă din apropiere de Rio Caballo. În fiecare dimineață, Rudy și Janed plecau împreună cu cîmerii lor în călătoria lui Walt Duncan și în fiecare seară se întorceau dezamîgiți că nu văzuseră nici urmă de acesta. Moartea Mariei îi alertase pe toți, incluzînd pe Janed. Dar, cîtar dîuante, din seara cînd soase în timpul vîscului, nu mai era acel individ sarcasic și furios care era în Coronado.

Sandra Brown

Bărbatul cu care se culina în fiecare seară Mica dragonie cu ea cu țânțari și pasture în patul soale mare care era al lui încă din copilărie. Îi vorbi de planurile sale de a-și construi o casă la Pecan Creek. Îi povesti despre moartea prietenului său, Alex, în Cuba, și se aplecă de ea, chinat de amintirea acelor atrocități. Ea ajunseser să-l iubească pe Jared într-un alt mod. Îl iubea pasional și protector. Credea că îl iubit de viată, de încălțat și de mândru, ea tot îl sesizase o umbră de vulnerabilitate. Acest lucru îl plăcea cel mai mult la el.

Lauren ar fi vrut tare mult să-i împărtășească secolul ei veștile bune pe care le primise din Pueblo. Cei doi din oraș îi permitau mamei, Pape venea și îl aducea regeți despre proiectele pe care le înfăptuie. Totul mergea foarte bine. O clinică se deschidea de două ori pe săptămână. Repararea stărilor putătoare era în plină desfășurare și alte construcții erau planificate pentru primăvară. Haine groase erau distribuite celor care aveau mai multă nevoie de ele. Pape pleca de fiecare dată cu o listă detaliată de instrucțiuni pentru președintele comitatului și cu un bilet personal de mulțumire și recunoștință din partea lui Lauren.

Ar fi vrut să-i poată vorbi lui Jared despre toate acestea, dar Mica. Nu voia să fiică sau să spună ceva care să-i amintească de evenimentele care aveau loc la Austin și în Colorado. Aceasta fusese motivul pentru care nu adusesse vorba de căsătoria tatălui și Vandiver, dar se părea că Rudy o făcuse.

— Ți-au că simț că trebuie să o fac, dar trebuie să existe și altă soluție, spuse el.

— Nu vâd nici o altă soluție. Am judecat absolut

Pocuri secrete

Secore aspect și, dacă nu pun în aplicare planul ăsta, o să se aleagă prețul de tot.

– O să se aleagă prețul de tot dacă e faci. În acestăntul sens al cuvîntului, rise Rudy.

Tănuie un timp. Lauren nu se dîrî. Deci Jared tot continuă să pună la cale o revoltă în Pueblo. Se vindea înăntărie-ilor și mamei lui pentru caea țară.

– Măcar promite-ai un lucru, apuse Rudy mai încoet. Nu face nimic fără să mă avertizezi. Vreau să văd dacă nu se poate face ceva, totuși.

– Bine, îți promit. Dar nu știu cît o să-i mai pot jure pe loc. Cînt gata să promesești. Dar să ști ai atunci cînd o să-o faci, va trebui să fi acolo. Împiege-mă.

Rudy arăta doar o clipă.

– Da, apuse el încoet.

Lauren era distrusă. Cum putea? Poate nu avea n-o faci. Poate avea să-i convingă să nu distrugă comunitatea. Îi auti apropiindu-se de uși și se forță să simtească pentru ca ei să nu-i vadă tristețea.

Jared se aple în fața ei și apuse încoet:

– Lauren, măna dîmărești trebuie să plece spre Colorado. O să stăi aici pînă cînt o să pot să vin să te iau.

– Nu. Vreau să fiu cu tine, apuse ea înemăritor, dar nu dădu trîu liber lacrimilor pe care le simțea strîngîndu-se în ochi.

– Tu... o să fiu foarte ocupat cu caea țară și te ai pleceai în oraș. Ai să ai pe Gloria și pe copii.

Privea ei căută sprijin la Rudy, dar acesta totmai își apropierea un trîduc și nu se uita la ea. Se întoarse din nou spre Jared.

– Mă întorc cu tine, Jared. Nu-ai poartă cît de ocupat ești. Dacă nu mă lei cu tine, o să vin singură.

Își înălță bărbia puțin și ei îi văzu hotărîrea în ochi

de un cunoscut alibiului.

— La naibii spuse ai izbînd cu pumnul în palmă și se întorcea spre înțele lui, călufind paroli un aliat. Dar Rudy devenise și mai fascinat de frumusețea sa. Bine, morții Jared. Fă-ți bagajii în seara asta.

Lauren nu era bucurasă să mai vadă pe atîtine în casa din Coronado în afara de Rose, Pepe și pianul ei. Era una din cele mai frumoase case în care călătorese vreodată, dar seara ei casa o strălucire a fost de sumbră, în ciuda faptului că putea fi considerată nicodan un adăpost sigur.

Olivia o înfrînase politicosă, deci nu cu căldură. Carson o ținea pe Lauren pentru subțire simțitoare din obagi. Lauren înfrînă ochii verzi ai Oliviei pentru umbră lui din o înfrînă și se înfrînă deci aceasta și ea care era motivul pentru care călătorese aici. Căldură. Căldură. După prima noapte petrecută cu Jared, Olivia prosoapea aici din cauza călătoresei cu despărțirea lor.

Lauren trebuia să admită subtilitatea cu care Olivia se strecurase între ea și soțul ei. Era capabilă de orice pentru a-și înfrînă planurile. Era în stare chiar să pună în pericol frumusețea lui ei. Poate că îl iubea. Dar era o dragoste periculoasă și egoistă. Olivia Lockett trebuia să dețină controlul. Nu acesta era motivul pentru care călătoreea ei cu Ben fusese atât de distructivă? Ben nu era parolă de bărbat care să se

Peșteri ascunse

leaze condus. Olivia descoperea că nici Jared nu era ușor de manevrat. Nu așa cum era Carson Wells.

— Îți mulțumesc, Carson. Întodeauna pot fi sigură că mă faci să mă simt înmormantă, chiar dacă sînt pînă de peat, spuse Lauren rînd și întotdeauna din nou.

Îi înșepa mîla și ea nu putea să-și dea seama de ce.

Urmasoarele olive săptămîni trecuți în linie, toate de experimente. Olivia se ducea la bancă în fiecare zi. Jared își vedea de treburile lui, uneori dușindu-se cîndare să vadă cum mai mergeau lucrurile la casa ferată. Acestea se apleca din ce în ce mai mult de Coronado. Dacă nu avea să plouă prea mult în primăvara aceea, avea să fie terminată probabil pe la începutul toamnei.

Lauren își petrecea ore întregi la pian.

Îi era dor de Elena mai mult decît pînă îi înșepa. Nu era nici un copil care să ridice pentru a slunga simțirea înălțată din casă. Nu cădeau întîmpîn care să-i facă pe țop să ridice în nohote. Nu era prezența serină a Mariei... Maria, prietena ei, iubirea lui Ben. Poate că Rudy avea dreptate. Poate că reparația ei îl făcea să fie din nou înșepant.

Nu se mai discută nimic despre revelația din Pueblo. Lauren ajunsese aproape să-și închipuie că visase tot acel episod teribil. Să se fi răzgîndit Olivia?

Într-o după-amiază la începutul lui martie, Lauren stătea la o mîsușă în biroul lui Ben compunînd o scrisoare de mulțumire pentru organizația Ladies of Texas Freedom care donase cu alfa generozitate

Sandra Brown

cindaci de live de flină de porumb pentru locuitorii
necolaj ai oraşului Pueblo.

Auşi pînă la Jared strîngîndu-l pe parşetul
din hol cu oţave secunde înainte să apasă în prag. Ce
teare dată cînd îl vedea, înima îi lăsa mai tare.
Nimeni nu iubea vreo dată alt de mult ca ea. De acolo
lucru era conştient.

El purta hainele de cowboy şi stăta aproape exact
ce stătea cînd îl văzuse prima dată. Ea însă stătea pe
şi dădu să se ridice pentru a se duce la el.

– Nu, stîm acolo.

Uită de curiozitatea lui, ea se aşază la loc şi îl privi
sunt înţelese şi locale uşa.

– Jared? Întrubă ea ridicînd puţin nervoză.

Expresia lui era arde de concentrată, înalt era
aproape înepăimîntătoare.

– Ce faci?

– Ştii de cîte ori mi te-am imaginat arătînd exact
asta? Aşteaptă că mă înfruntă cu fruntea asta severă,
cu ochelarii pe nas, cu spatele drept, făcînd un lucru
sau altul. A devenit o ambiţie de-a mea să-ţi clădesc
penala.

Înainte, aşteptu-se doar pentru a-şi aşeză pălăria
pe un scaun. Avenea hotărît spre fereastră şi trase de
cordoanel care frisa drapelul, clădind camera în
umbră.

Pentru umărindu-şi pasta, veri spre fotoliul ei cu
peşi ridicaţi şi o ridică. Se aşază în locul ei şi o trase
în braţe, cu spatele la el.

– Pot să-ţi clădesc penala, doară! Lockett?
Voiam să fac asta încă din ziua cînd m-am furat în
camera ta şi te-am spionat.

Îşi lăsa buzele de creta ei şi o sărută pînă la totul

Peștii ascunși

urechi, mângîindu-l cu o limbă capricioasă.

– Și asta.

Ceasul ei începuse să se scutur de o mîină care o înșurubase și se ține de pieptul ei, mîinile lui alunecară peste sîni și se întinseră în tate unde începuse să-i tragă bluze strîse din umeri.

– Pe urmă voiam să fac asta, spuse ei și își plimbă mîinile încet pe spatelui ei, începînd să-i deschile nasturii.

Nici nu apucase să deschile jumătate din ei, că își strînsese mîna sub bluze ei. Trînd peste sîni domol și tremurînd, deslegă funduța cîrăpă. Apoi, deschise rînduraya, trăgînd în jos axei artici de întăritorînde dinții cu o încredință încredințare pînă cînd sîni i se scuturau în mîni.

Lauren nu spusese nimic, dar se retrăsese de pieptul lui tare și toarse de plicare cînd degetele lui o mîngiau, întîrîndu-i sfîrșurile prin nișoarele de notație ale degetelor mari.

– Spune-mi cînd îți pierd controlul, poftă ei țipător și răsunarea îi deveni înșurubă.

Durule care îi mușcaseră ușor ceasta deveniră și mai pascorale și lente, mai îndrăznești.

Și rîndele înșurubiră să mai lucrînoase, devenind reglatoarele.

– Ești alt de superbi, Lauren, spuse ei răgușit, mîngîind-o. Mîinase... nu, satin. Rece, cald, Dumnezeu, nu po, gînu și răsunîndu-i sfîrșurile tendinței în degete.

Își strînsese mîna reîncredințată pe sub fusta și jupănoale ei, peste ciorapul de mîinase și jafurile din dantă, ajungînd la pulpa întărită în-o pînă subțire. Putea da deosebit tremura cînd degetele lui se pînătară în sîn și în jos, pînă cînd, altă și prin material, ei

descoperi că era pregătită pentru iubirea lui.

– Ohi, Doamne, gata! ei.

Cu o mîină îi deschise restul nasturilor de la spate și buzei și i-a trase peste urechi. După aceea îi scoase scutele din păr și acesta îi acoperi fața revîlîindu-se în valul și al îi înapoi portarul de levănțică.

Întorcînd-o însoț ca fața spre el, o aprijini cu unînt de pieptul lui și o prîi.

– Exact cum mi-am închipuit. Ești termostoare, popă și răgușit.

Se lîi cîndu seama că îi privea prin lentilele ochelarilor și ridică mîna pentru săi scoate, dar el o opri.

– Irit. Fac parte din via.

Degetele lui îi pipăiră stăpîna și apoi cîtuorîl peste pieptul ei, adîncindu-i sfîrcuile, chinînd-o cînd nu așinea ceea ce înțea ea să fie altă. Își arcul spatele și, în același timp, își împlîi degetele în părul lui, mîgîindu-i capul spre ea.

El îi cuprînea unul din sîni, îi ridică puje spre fața lui care se lîsă în jos și îl așinea cu nasul și cu labîlele năseă înaintea sa buzele să i se închidă în jurul sfîrcului și să-i trasea limba spre postă ei. Cînd o auzi gemînd în gîul lui, înălță capul și zîmbi cu o satisfacție diabolică, după care buzele îi se contopîră într-un sîrut pîpăitor.

Se trase în spate puțin cînd îi sîrî degetele sub-pri deschîndu-i nasturi cîlnîgă. Mîna buze juckupe și o limbă cîtuorîtoare îi tortură sfîrcuile pînă se înălțiră. Apoi își cîtorîi gura pe pieptul lui și oțiar mai jos, spre abdomen. Se lîsă să așurea pînă cînd ajunse să așea în genunchi între pulpele lui. Ridîndu-și privea spre el cu înălțorvță, își scoase cîlnîgă.

Focuri ascunse

develindu-și stări complicate. Părua ei ca abanosul și levitul pulpei din ea își țipi obrazul de via.

– Și eu mi-am înșelapuit tot felul de lucruri, domnule Lockett, după ea deschisese-i pantalonii cu degete îndeminate.

Mai spusese ceva când mîna îi cuprinsese sexul umflat, dar ei nu o auzi din cauza bălăilor înrîni. Iar când simți pe capătul urechii al sexului atîngerea ușoară a limbii ei, respinse să înțeleasă scopul celei alt surse.

Mulț mai frîu, stăteau înfrîngi pe covor în fața căminului, când Jared scîlbele un băg de chibrit pe lămpile stăruite deja acolo. Sălăsa pe spate, cu mîinile sub cap, cu un trabuc între dinți, neglăsător țigări de golcînea sa.

Lauren se aplea ghemuită lângă ei, privind la Mădăle și surprîndu-și obrazul în rîsuri împreunate. El o scoperise cu cîineja pe care și-o scosese de mult împreună cu restul hainelor.

– Ești foarte tăcută, Lauren. S-a întîmplat ceva?

Ea se bucură că ei dădea atenție stării ei de spirit, dar nu voia să vorbească despre ceea ce o bântuia. Îi simți întorcîndu-se pe o parte cu feța spre ea, îi simți privirea așternînd asupra ei, dar nu se uită la el.

– Ce e? Spune-mi.

Vorbiști de înserat, încă ei aștepta o auzi.

– Îmi place... ceea ce facem, Jared. E... e minunat, dar...

Tăcu și închise ochii așternînd, după care continuă:

– Nu cred că doamnelor ar trebui să... participe. Mă tem că o să mă crezi o destinată dacă fac... dacă...

Sandra Brown

Răul lui îi răsundă în urechi când o întorcă cu fața.
Printre hainele îi ascopri fața cu sânul ei ușor, iar
când se mai potolă, scurse cu îndrăje:

– Lăsați, tu întotdeauna o să fi o doamnă. Nu
poți fi nimic altceva. Și, indiferent cât de des facem
dragoste, sau cum facem dragostea, o să-ți plăsească
sura de inocență care m-a atras din prima clipă. Te-a
făcut să te desosești de toate țesăturile pe care le-am
cunoscut până acum.

Îi mângie obrazul cu un deget bălă.

– Desfrământă? Mă mir că gâți ce înseamnă cuvântul
ăsta, zice el și râde din nou înainte să o sărate.

Gârlul fu profund și expresiv, iar buzele lui
rămăseră unite cu ale ei când spuse:

– Totuși...

Cămașa fu îndepărtată. Degetul lui arătător își
însepu drumul de la baza gâtului, în jos, de-a lungul
torului, printre sâni și pînă, pe pielea nădădă a burții,
disparînd între pape.

– Din moment ce tot vei vorbi de desfrîntare...

O atinse cu pîlcăpene și pînă răspunsul imediat.
Ea oîă prefăcîndu-se exasperată.

– Nu sînt mai bună decît o prostiută.

Ei dăse chiar cînd o sără.

– Da ești. Mult mai bună.

Ea ar fi vrut să-l certe pentru nerăbdare, dar
sîrului lui pozele o făcă să se gî.

Capitolul 23

legată din birou (întinde-se de braț). Pe hol se întinde cu Olivia. Când le văzu hainele gălăvite și părul deslățit, își dădu seama ce se întâmplase.

– Am auzit că ai venit de vremea aștelor, Jared.

– Așa e, mamă. S-ar putea spune că m-am lăsat liber după-amiază.

Ca pretenție să-i ignore tonul ironic și faptul că o prinsese pe Lauren stîrșită pe după mijloc. Simțea că își pierde controlul asupra lui și acest lucru o înfrunța și o îngrozea.

– Ai primit o scrisoare, Lauren, spuse ea cu sfidare.

Lauren o privi întrebătoare și își plouă altă pe care ea îi întinse. Ioni apăru dintr-o adreșă expeditorului.

– De la familia Prather, spuse ea. Tutoi mei, îi explică apoi lui Jared, care se uita peste umărul ei la

scrisoare.

Ea își ridică privirea spre el. Jared știa totul în legătură cu plecarea ei din Carolina de Nord, știa de ce era atât de surprinsă primind scrisoarea aceea.

– Deschide-o, îi spuse el cu blândețe.

Ea deschise plicul și scoase două foi de hârtie. Lauren citise destule scrisori de-ale lui Abel pentru să-și recunoască scribă îngrijit și atent. Percuise scrisoarea curioasă.

– N-au aflat de plecarea lui Ron. Îi transmit salutări, spuse ea citind cu atenție și privind pe lângă. Cui costă să îți dăde mine la gură, William Keller a murit!

– Foarte bine. Cum? Întrebă Jared cu asprime.

Ea îi explică cînd:

– Un scandal... A fost ucid... L-a împușcat soțul unei femei... ea a mărturisit că este amantă.

Se opri pentru a mai citi câteva rânduri. Cuvințele dădeau naștere din cauza lacrimilor care îi înuntau privirea.

– Le... le pare rău că nu m-au cunoscut.

Împături scrisoarea și se uită la Jared.

– Mă rog să-ți iei și sari că pot sta la ei dacă mă hotărăsc vreodată să mă întorc.

Jared se uită la ea, dar se gândea la soarta lui William Keller și nu la sentimentele celor doi care o condamnaseră pe Lauren.

– Totuși! Aș vrea să-ți cunosc eu.

– Cînd din totulul lui Lauren? Întrebă Olivia, care urmărea toată scena cu un interes din ce în ce mai mare. Dar tu ignori.

Lauren îi trase ușor de mîncă.

– Nu spune asta, te rog.

La sfîrșitul și la sfîrșul cuvîntelor ei, el se calmă și privirea i se înălță cînd se uită la ea.

Faceri ascuțe

— Într-un fel, cred că domnul Keller ar trebui să-și mulțumească, nu?

Că ziceai, înseamnă că vrei să spui,

— Da, dar că și eu la fel, murmură ea cu tristățe.

Lauren avea să-și amintescă de acei după-amiezi și seară în săptămânile care urmasă. Propria soare căsătorii petrecute cu Jared în bătaia deasurii, din ziua aceea, totul se schimbase.

Sease urmăreau la prima dată când oamenii se-rităi acasă. Jared plăcuse foarte devreme în diminea-ța aceea și nu se întorsese decât după ce Olivia și Lauren mîncașesă într-o stăruitoare încoșată.

Jared era potomoc și grosolan. Mîncă foarte puțin, dar făcuse încoșău. Când oamenii începă să sosească, Olivia sugeră că Lauren s-ar fi simțit poate mai bine așa, în camera ei. Lauren înțelese. Aruncă o privire spre Jared, așopîndu-se ca el să intervină, dar acesta stătea cu spatele la ea, urpîndu-și un alt pahar cu vinisay.

Ea pîrl de la fereștea dormitorului cum veneau din ce în ce mai mulți. Și făceau spațiu în grupuri de cîte doi sau trei, dar toți aveau același caracteristic. Pîrnea rîi, joacă și provocare de neocut. Aceștia erau meșterii angajați pentru a crea probleme în Puștia, probleme pentru care avea să se dea vînt pe locuștii comunități.

Discuții și rîsete aglomerate se auzeau de jos. Lauren îl văzu pe Parker și pe Kurt Vandiver cînd soseă și oameni îi înțepău cu dințe și urle la

intrarea în salon.

Aceea a fost singura dată când au vorbit cu țigă. După aceea, doar Olive venea la ușă aproape în fiecare seară întrebând de Jared. Aceasta pleca împreună cu el, iar Lauren îl auzea întorcându-se în camera lui în zori. Uneori pleca singur cântare seara fiu și treceau ore întregi până când ea îl auzea pe Charger întind în grajdul din spatele casei. Care fuseseră întotdeauna pentru puterea la care a atinsut?

Pentru a-și mai petoli neînțeles și a-și alunga glo-ti-fica, Lauren își asumă un rol mai vâlb în cadrul proiectelor de ajutorare a copilului Pueblo. Drumurile ei duse în comunitate le umpleau de zăi pe toate celelalte momente ale existenței. Locuitorii orașului se obișnuiseră în curând să îl vadă pe Pope aducându-l pe sticlele prăfuite într-o trăsură. Olive dintre cei mai puțin rugăciți îl dădeau chiar daruri confecționate de mână, iar ea le accepta polifonice și cu o recunoștință mult prea mare față de valoarea lor. Dacă Olive sau Jared știau sau le păsa de munca ei în cadrul acestei comunități mediere, nu spuneau absolut nimic.

În zori unei zile, Lauren se trezi auzind cloante grele ale lui Jared pe hol. Emoția deosebită adevărată de puterilor în clipa în care își dădu seama că pașii se opținaseră în fața ușii ei. Se ridică în capul oaselor ap-tăpând. Trecură câteva clipe îndelungate. Chiar era imposibil să vede cloante răpitoare se ușor. Dar în schimb de decorațiunile când Jared se retrăsese spre camera lui.

Dind pălărie la o parte, sări din pat, își anunță un capot pe ea și fugi la ușă.

— Jared, spune ea cu un glas alina.

Situația lui răvășită se opri brusc. Depăsirea și obosirea erau împlinite în toată ființa lui. Se întoarse

Fără înșelărie

apoi se încoț.

– Într-o parte sau ce te-am trezit, Lauren. Du-te înapoi la culcare.

Ca se grise de focul ugi.

– V... volai, așezi năvoile de ceva?

Disprețul apei ton rugător, dar fijeș după asea apăsătoare de care se bucurasem ast de puțin timp.

– Nu, spune ei cu asprime. Du-te la culcare, adăugă ei făcând încoț un pas spre camera lui.

– Jared, spune ea cu mai multă forță. Spune-mi ce faci, unde te duci mareu. Spune-mi că n-ai nici o legătură cu...

– Lauren, strigă ei furios și vocea îi răsună în toată casa.

Nervos, își scoase pălăria și se lăsa cu ea peste pulpi, așându-se în podoa. În cele din urmă înșipă capul și vorbi pe un ton mai înșipit, aproape ca și cum și-ar fi cerut scuze.

– Ești nevastă mea, dar nu te aștepta să-ți dau scotocăleă pentru absolut tot ce faci. Unele lucruri ori va trebui să le faci cu vederea, ori... să le accepți cu încredere. Înțelegi?

Încredere? Putea să aibă încredere în el, care? Ar fi vrut. Măsurată nu gura îi înșipă că Jared ar fi fost de acord cu planul Olivet. Într-o mai vată să creadă că acest lucru nu se înșipia.

– Da, spune ea încet. Înțeleg.

În gîndul ei îi înșipă: „Vino la mine.”

– Alina să nu mai discutăm despre treaba asta niciodată, zise ei întind în cameră.

De atunci, Jared o ocoli pe Lauren complet. Dacă se înșipia să se înșinască, o întreba politicos ce mai face, dar asta era tot. Nu venea niciodată în

cariera ei. Ea nu se dădea niciodată în-a lui. Ca și cum intențiile dinne ei existau doar în imaginația ei. Îi era foarte greu să-l accepte indiferența și nu pricepea cum era motivul acestui.

Olivia radia în aceea perioadă. Obșuși ei răsăli erau îmbujoraji, iar ochii îi scâneau de emoție. Părea mult mai fătăș decât era în realitate. Chipul i se relaxase. Era în elementul ei.

Carson era mereu prezent în casă și era extrem de nervos.

Cel mai greu de suportat pentru Lauren era prezența "vândurilor". De trei ori pe săptămână sau chiar mai mult erau cina împreună cu familia Lockett și cu Carson. Pentru Lauren, mesele acestea erau o adăscăță teribilă. Jared răpăsea doar din mâncare, bea prea mult, mîria în casă în care Kurt vorbea cu ea și răspundea tuturor în așa fel, încît să i se vorbească monosilabic.

Kurt, pentru simțind nervozitatea lui Jared, îi provoca tot timpul. Era exagerat de curtenitor cu Lauren. De fiecare dată cînd o lua de cot pentru a o conduce într-o altă încăpăre sau a o ajuta să ia loc pe scaun, ea avea nevoie de toată atenția de sine pentru a nu-și trage brațul. O mai îngrijora faptul că, poate, într-o bună zi, Jared avea să-și pună în practică amenințarea de a-l ucidă. Nici Kurt nu uitase pericolul lui Jared vînt cîntăcătului.

Cu tot aerul lui curajos, Lauren știa că lui Kurt îi era frică de Jared. Furtivă înmăscase ale secului ei oare prea amenințătoare pentru a fi înțeleasă cu vederea.

Într-o seară, Jared fu chemat la una din "jocurile secrete", așa cum le numea Lauren în sine ei. Olivia totuși propusese ca toată lumea să își lase seculul

Facuri scurte

În salon, Lauren privea atenta căre Jared își făcuse să-i facă mișcar un semn din cap, în loc să-i urmeze pe ceilalți, ea se așază și se duse în bibliotecă. Îi plăcea foarte mult încălzirea acasă și adesea își căuta refugiu acolo, când nimănui altcuiva nu o folosea prea mult.

Căsa într-un totuși de vreo douăzeci de minute când aud apă deschidându-se și închidându-se înalt. Se întoarse și îl văzu pe Kurt înăuntru, chiar lângă ușă. Trăgul lui gres îl provoacă nepuștile, la fel ca și expresia înșurubată de pe chipul lui.

- Lauren, lini pare foarte rău că n-ai mai dinat la plan în seara asta. Ne-ai lipsit de compania ta. De ce? Tatăl meu și cu mine stătem astăzi de îngustor?

Ea știa că o înțelesese înțelesul, dar refuză să-i facă jocul.

- Dintr-o dată că nu, domnule Wandiver. Am fost doar puțin cam obosită și știam că nu voi fi o companie prea plăcută.

- Lini pare rău că nu te simți bine, așa ei și se așază pe un fotoliu de lângă ea, gândindu-se afurisit că doar la câțiva centimetri de el ei. Lauren se desprinde brusc și mișcarea nu-i scapă lui Kurt, care nu fu deloc tulburat. Ea dădea plină să-i placă sârjenala ei. Ea simți din nou că în acel om exista o cruzime cumpănită.

- Știu că nu-ți place să te neglijeze astăzi. Ești mult prea înțelegătoare ca să te lăsați singură atât timp.

- Jared e să se întoarcă în curând, spera ea repede, furcă pe sine pentru că își trăde nervozitatea față de el.

Kurt trăsură în ea.

- Că înțelegare știu că va fi și mai multă noaptea, Lauren, așa ei fiind-e nu o privea simțind că o făcuse să se ducă din totuși.

– Mă rog să mă scuzați, domnule Wandiver, dar...
Aproape că fugi pe lângă ei, dar izbui să o auzi
de lângă și o râsui, trăgând-o lângă ei.

– Nu ești deloc prietenoasă, Lauren, cu personalul
de afaceri al soțului tău. N-ai invitat nimic de la
soacra ta? Iia înțelegem că a fost drăguț cu Carson,
partenerul lui Ben.

Alina orbită. Lauren își dăduse seama de fel de
relație exotică între Carson și Olivia. Numai un prost
n-ar fi observat. Cuvințele mândre ale lui Kurt la
adresa lui Ben o făcuseră să dorească enorm de mult
să-i tragă o palmă, dar el îi făcea înțepile cu putere
chiar deasupra ochilor.

– Simțeam, Ben o avea pe Maria Mendez. E
celăl ce i s-a întâmplat, nu? Într-unul ei cu o voce care
îl făcea să se gândească, totuși, nimic orbit.

Lauren înșușea să se mai răstăie și rămasă cu gura
deschisă privind în colțul acela albastru și roșu.

– C... ce ști despre Maria? De unde ști...

– Îmi place să știu absolut totul în legătură cu
familia Lockett. N-ai invitat nimic din moartea Mariei?
Hm? Vrei să se întâmple cu lucruri care se vînd la
primul venit?

– Că-ai dreptul, spune că pînă la urmă și îți rămîni
sfaturile de a se alina.

– Fi drăguț cu mine, doamnă Lockett, și eu o să
am grijă de tine. N-o să aștept ca tifa să măsoare.

Burta lui grăsea se alina la oțet conținos de
ale ei și se luă cu pe-ed să jpe cînd vocea lui Parker
se auzi răsunînd pe hol.

– Kurt! Hai să mergem. Sînt obosit și vreau să mă
cîm doarmă.

Kurt înjună încoace și îl mînea și mai tare înțepile lui

Facun, jucune

Lauren.

– Îți promit că o să vină și plus când n-o să mai fiu înșurpat nici de cowboy-ai de bărbatu-tău, nici de rimari răsăvea, Lauren. N-o să fiu decășigat din nou.

– Kurt

– Imediat, strigă el și apoi, coborîndu-și vocea, poartă limba țipa ec. Și nici tu n-o să fi decășigată, pentru că n-ai văzut niciodată unul mai mare ca mine. O să te strîngung ca un barbaș. Și când o să terminăm, o să mai ieri.

Pentru a-și sublinia promisiunea sugărit, se lăpăde ea.

– Kurt țineți vocea de pe hol.

Împreună lift, Kurt îi dădu dinuși și lepi. Lauren se sprijini epușată de spătarul unuia din fotoli. Capul îi vâta, gârâncă îi tremurau, gata-gata să nu o mai susțină.

Când auzi ușa de la intrare închizându-se după ce Ollie și Carson își lăsară la revizuire de la Van-diveri, ea se furișă în camera ei și îi fu foarte rău.

Stătea cu capul aplecat dinăpune lăptășului din baie și vărsa urcat, din moment ce stomacul i se golise cu o asară în urmă. Mușchii gâtului se contractă și îndemneau ceva să iasă și să o scape de greața aceea înșurpată. Când spăsmele se potoliră, în sfârșit, se întorse văgășă în pat.

Credea că ritul din seara precedentă se deformată incidentului cu Kurt și că greața pe care o mai simțea încă, și acum, de dimineață, trebuia să însemne că avea ceva la stomac. De fapt, de câteva zile nu se

simțea prea bine, își dădu seama acum.

În fiecare dimineață, un fel de amorțală neobișnuită o însoțea când se dădea jos din pat. Îi levitau capul și se întindea în tot trupul. Numai faptul de a se da jos din pat și de a se întorcea pînă ceva estere de altfel. După ce își petea pînat, înșepa în câteva clipe pe lângă trup. Când se spăla pe dinți în fiecare dimineață, avea o senzație de vomă, iar mîncatul micului dejun nu mai era deloc apetisant. Doi mîncă foarte puțin, se simțea plină și balonată, chiar și atunci cînd îi era foame.

Sutatul îi era totuși din cauza raporturilor dintre ea și Jared. Cîndul că, în noaptea, pînă la crăciun al Cîinilor, ajută de Parker Vandiver, avea să se pună în practică viața îngrozitor și ea presupuse că tulburările fizio erau probabil urmările celor psihice.

Rosa o privi îngrijorată.

— Săvea nu se simte bine? Întrebă ea cîndu-i la o parte de pe obrazul palid câteva șuvițe de păr.

— Nu, nu mă simt prea bine. Mă gîtu de-i cu mine. Măm rău un pic de putere, mișcarea îmi face scîrbă, chiar și numai cînd mă gîtuiesc la ea. Mă simt așa umflată și...

Tăcu, nemaiavînd putere să continue.

Rosa o privi gînditoare.

— Cînd ai avut ultima dată dîu? o întrebă ea încet.

Liazen togi puternic, dar încercă să-și amintească.

— Nu... nu mai știu. Eram încă la Keypoint. Pe la sfîrșitul lui Ianuaria. Îmi aduc amînde asta pentru că Gloria tocmai născuse și...

— Săvea, nu telegești? o întrerupse Rosa încercînd. Cînd două luni de atunci. O să avei un copil.

Cuîntele acționa cîndu-i ca niște pietre în urechile

Pareri ascunse

ei, se rostogolea spre stomac și aproape că îl făcuse să se revorte din nou. Un copil fără înșurubări. Încercă să se ridice în capul oaselor să și care ar fi vrut să-și roze să...înțarea, să ignore simptomele, să cârmă toate.

– Nu, Rosa, nu se poate să fu îndărănată. Dă siguranță că e vorba de altceva.

Uitându-se la prietena ei parcă pentru a primi o confirmare vizuă doar un zâmbet încet și bucuria descoperirii. Totuși, sing o tristețe inexplicabilă, căci știa că, într-o secundă, trebuia să-i părăsească pe Jardi. Spre conștientizarea Rosei, izbucni în lacrimi și își acoperă feța la plăcut înșurubări și buclăreșet, plângând în hohote.

Totu mult timp până se liniști și atunci Lauren se simți atârșată.

– Iată-mă, Rosa. N-am putut să mă abțin.

– E înad un simptom al tenetelor în starea dur-nămintă, sechela. Laurența să fac să se liniști mai bine. Doar? puje ceva?

– Da, ar fi excelent, mamusă Lauren atârșată, dându-se jos din pat și ducându-se la fereastră.

Rosa dădu să iasă din cameră pentru a-i aduce ceaiul, dar Lauren o strigă. Nu se încurcă și vocea îi era câtămi dintr spusă:

– Rosa, nu spune nimăruit despre... copil... nu înod. Te rog.

– Înșurub, sechela Lauren, dar Rosa și închise ușa în urma ei.

Lauren își părăsi sechela, doar tare mult se și vrut să stas de vorbă cu Gloria. Făcea pînăbăla îndelungi

Sarina Jones

prin grădini, cântă și atunci când nu avea cânt, dar cântul îi rămânea pald. Umbre întinse se îl încercuiau ochii. Dacă Jared îi observă apăsă sau lipsa poftii de mișcare în puține momente în care o vedea, nu spusese nimic. Olivia se purta ca și cum ea nici n-ar fi existat.

Când Lauren îl văzu pe Jared prima oară după ce aflase de sarcină, își simți inima plină de dragoste timp de câteva clipe înainte ca înțepătura să o învâlie din nou. Se gândise foarte puțin la „aranjamentul” lor de când căsătoria începuse să se consume. Acum era forțată să o facă.

Jared spusese că lucrurile aveau să se termine pe la sfârșitul secol sau începutul toamnei, iar copilul avea să vină, dacă ea cedase acest, pe la începutul lui noiembrie. Nu își putea aminti sarcina până când nu aveau să se termine lucrurile la care Jared și apoi să plece, așa cum se înțeleseseră. Ce a-ar fi închipuit cu copilul? Îi va lua cu ea, bineînțeles, dar avea să-i fie foarte greu să-și găsească de lucru. Putea trăi Olivia astăzi cu cei douăzeci de mii pe care îi promisese Olivia dacă făcea economia, dar după aceea?

Soții Fraher o îndemneau în scrisori să se întorcă la el. Nu le dispunuse scriindu-le despre moartea lui Ben, despre căsătoria ei cu Jared — scrișese detalii — familia și prietenii de la Keyport. Fiecarele ei fusese plină de căldură și de dragoste, dar ea nu se putea întoarce la viața monotonică și înalță pe care o duceau ei. Unde putea trăi cu copilul?

Când ea nu-i dădea știri era aceluși că nu se reuși să-și ia copilul. S-ar fi putut să ofere un viitor prosper familiei Lockett. Oricât ar fi încercat, nu își putea da seama ce părinte aveau să aibă Jared și Olivia în legătură cu copilul. De un singur lucru era

Foturi ascuțe

sigară – nimeni și nimic nu avea să o despartă de copilul ei. Îl iubea deja, îl proteja și avea să se prefacă singura parte din Jared care avea să-i rămână după ce nu le va mai fi de folos.

O mică izbire de speranță roșea să se stingă în mintea ei. Chiar dacă Jared nu vorbea niciodată de dragoste, ea îl citise îndrăgostit în ochi, văzuse alinașul în ei ori de câte ori o privea. Cu siguranță că iubea la ea. Nu era cine știe ce, dar știu asta.

Când îl vedea, însă, chipul înmăscat de fetele dintr-un se înfăneau pentru puține momente, speranța aceea începea să se stingă.

Tensiunea din casă deveni din ce în ce mai mare. La fel și distanța dintre Jared și sora lui, Pheobe la mizeria răzbi devenită un adversar răst. Mișcări teje lui, mișcările nervoase ale ochilor, înclăștarea permanentă a pumnilor indicau o violență reținută care trebuia să erupă în curând, altfel îl distrugea din interior. Abținerea lui este față de Lauren o înșelăciune săi abominabilă. Îi ceruse să alăie încrederea în ei. Acum, la lumina zilei, rugămintea aceea părea înșelă. Furtașa lui cu siguranță nu înșelase încrederea.

În-o dimineață se duse în grăji și fu găsită când stău înalți cu arme și muniții lângă geamă. Fără un arsenal de proporți uriașe. Intră încetu săi bată cu putere. Până atunci se lămurise pentru alți oameni că ar fi putut fi rănit, dar acum își dădu seama că exista o posibilitate că se poate de rănit ca propriul ei sora să fie rănit sau ucid. Se rugă încredințată să se întâmple

ceva care să împiedice acel fațon.

— Dar nimic nu se întâmplă.

Hopu! Să-și mai suporte pasivitatea, Lauren hotărî că, dacă nu putea împiedica tragedia, măcar putea să ridice obstacole în calea ticăloșilor. În-o seară rădă, după plecarea lui Jared, se țurea în graji, unde Pepe repară un tiru la lumina unei lămpi.

— Soțona Lockett, spuse el surprins când o văzu înclinată repede apa în urma ei.

— Pepe, gîi ce e în ițele aștea? Postru ce strî?

El își umedi buzele nervos și își feri privirea.

— Sî, dar seîtor Jared nî-a spus să nu spun.

— Eh, nî-o să Maîmî să se întîrpe apa care, Pepe. Tu și cu mine o să facem ceva care săî împiedice.

— Dar, seîtor Lockett, ei...

— Cum poîi face o armă să nu funcționeze, Pepe? Întrebă ea, ignorîndu-i teama.

— Soțona, amelo...

— Ai dreptate. Nî-o să putem să ne ocupăm de toate lucrî ca ei să observe. Ce putem face? se întîr ea frîgîndu-și mîinile.

Desdădă, ochii i se luminau când văzu oulile cu gloanje.

— Gloanje! Asta e. Fîrî-gloanje o armă e inutilă, nu? Vorbea repede și agitat.

— O să te secundezi, frîmîntele, o-ar putea să te aducă pe ale lor în seara cu prîmîa, dar cel puțin n-or să te aîdă pe-astea.

— Vrei să secundeî gloanjele! exclamă Pepe prîmînd-o uluit.

Făcuse ochii mari și gura îi rămînuse alcăată.

Ea îi atîrse brațul întîrîtor.

— Nu îi face grijă, Pepe. O să-ri seamă întîrpea

Peacii necater

responsabilitate în caz că Jared sau altcineva te să aște.

Apoi, torul ei blând devine sârt.

- Dacă, unde sînt carmalele? O să îngropăm oulile acolo, spune ea arătînd spre spatele grădului. Grădărește-te, tîrîc. În orice clipă mi se poate observa absența.

- Seftare...

- Te rog, Pepe, spune ea neîncredincioasă. Nu te teme de umblă. Nu vei să-ți ajuți temerii?

El îi încearcă spatele mormînd în spatele și clătîrind din cap, dar flou nu i se spunea. Cînd termină de cîntat cutile-grele în spatele grădului, de săpat gropile și de îngropat, Lauren era muncă, absoartă și spunea o dură îngroșitor.

- Dacă o să pot, o să încerc să te anuț cînd o să aibă loc război. O să-ți pot anuț pe cel din Pueblo?

- O, spune ei cu aerul ouă care era gata să fie de acord cu orice.

- Dacă nu pot să te anuț, fi-o singur. Dă-te în Pueblo și așteaptă cîți mai mulți oameni. Spune-le să se adăpostescă. Să facă orice ca să se spere.

- Așa o să fac, seftare Lockert.

- Îți mulțumesc, Pepe. Mi ai fost de mare ajutor. O să fi un eroe al poporului tău.

Îi zîmbi înainte de a își da grăd, după care se tușă înapoi în camera ei, unde își apăsă nozul de pe mîini și de pe haine. Cînd căzu în pat, își simți membrele la fel de grele ca și sufletul.

Șine că floueră treaba cu o saară în umblă, căci, după aceea, timp de câteva zile, plouă încetînuu.

Imense cantități de apă cădeau răcoare din cer. Aerul era închis și sufocant, făcând-o pe Lauren să se simtă și mai rău.

Fără nevoie să stea în casă, se plimbat de colo-colo în camera ei între pat și toaletă, repetând să citească, să coasă sau să se concentreze dect asupra sfârșitului ei și al copilului.

Apoi, ploaia se opri. Fără nemi plătise foarte jos și aerul era încă umed, dar ploaia încetă.

Într-o seară, la zece, mercenarii își făcuseră apariția.

Lauren auzi primul trășit de canoă în timp ce se afla la masă cu Orla, Janet, Cameron și cei doi Vanders. De joacă cu mâncarea, din când în când înghitind câte o bucată și rugându-se ca starea ei să nu o dea afară.

Auare îi era îngroșător de trist de Kurt Vandiver. De când îi făcuse acolo alături obșcen, i se făcuse rău când îl vedea și mormăia de spaimă.

Când acei pași grei se auziră pe verandă, toată lumea de la masă tresări, uitându-se unul la altul înordăp. Kurt se ridică și se duse repede la ușă chiar înainte ca doborâtura să răsună în îngrădita curte.

Lauren auzi căva voci vorbind încoace, Kurt închise ușa și își reluă locul la masă.

- Le-am spus să aștepte în grăd. Ce să se adune acolo și... or să se propăștescă.

Parker învârti mâna. Ochii lui albaștri străluciră de mândrie. Privirea lui somnă cu stocul a unei plăși de praf. Lauren se cutremură la cluda cântării.

Își priu sorpi, incapabilă să mai simtăre că mâncă. Era înținat de un „jaquero”. Eșafu roșu pe care o purtase când o sărăse în adăpostul format de stâlpi era legată neptent la gât. De obicei, când lua

Foruri ascunse

cine în Colorado era îmbălsămat elegant, dar ea fusese prea furată de gânduri pentru a observa acest reapărare. Știa că-l simte privirea așternută asupra lui, dar totuși îl lăsa să treacă.

Lui Carson îi plănușea pofta de minere și doar își sorbea vinul. Oțeta minca liniștită, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Kurt se lăsa pe spate cu îndolență, privind-o fix pe Lauren. Nu părea deloc afectat de încrederea din jur.

— Că... că o să treacă până o să aflăm ceva, Jared? Că o să ducem, adică? Întrebă Carson nerăbdător.

Jared scutur din umeri și făc o înghițitură de vin.

— Te așteaptă o recepție groasă, Jared. În toată lumea ai lăsa o mai mare ca în trecut, zise Parker.

Jared îl făc cu privirea, după care clăca din nou paharul la buze. Parker se făcă roșu de furie.

— Trimite-ne vorbă când o să se înceapă. Carson și cu mine o să fim nerăbdători să aflăm ce se întâmplă, zise Oțeta rădind.

Parec ar fi vorba despre un fel de Lăsată Secuiei. Dorința aceea de a distruge i se părea obsesivă lui Lauren.

— Ei, nu lăsa niciodată pe nimeni să poată face acel sau cum așa ceva, spuse Kurt nepăsător, ridicându-se de la masă și dându-se la treburile. Se pare că au venit toți. Sine că nu trebuie în centrul orașului, Lockhart. Lauren s-ar întreba ce naiba se întâmplă.

Parker, Oțeta și Carson se ridicară și pormiră spre apă. În afară de Lauren, Jared fu ultimul care se ridică. O flou încof, fără să se grăbească. Cof-ul, în tot, îl așina peste poftă. O cură de plină legată în jurul pulpei îl ținea fix. Acum nu mai era vorba de o încredere inocentă. Anna lui era înlocuită și pregătită.

pentru a ucide.

Lauren se ridică de pe scaun într-o clipă, uitând de apellă. Se apucă între Jared și apă, apucându-l de brațe cu degetele ei subțiri.

- Jared, te implor, nu las partea la apa caldă, spune-mi cu siguranța asta, dar cu hotărâre. Te rog.

Chipul lui era roșu, implacabil și ochii de neplăcut. Vădând că nu spune nimic, ea continuă:

- Gîndesc-te, Jared! Gîndesc-te la Rudy și la alții.

- Rudy e un prosc, zice el. Vrea să rezolve lucrurile pe cale pașnică. Crede că tot ce s-a spus ieri e așezat în piatră, dar eu am aflat că Ben putea să și propună. S-a înțeles în legătură cu tine și cu mine și cu această „mare iubire” dintre noi.

Lozura își strînsă pînă și ea rămase înșelămîntă, conștientă de faptul că toți ceilalți se ascundeau deochea. Îi strînsă cu și mai multă putere.

- Eu cred în tine, Jared. Odată, acum cîndva săpătîm, m-ai rugat să am încredere în tine...

- Ai auzit doar ce-ai vrut. Ți-am dat de înțeles, de asemenea, că trebuie să accepți lucrurile așa cum sînt și să-ți și pentru tine opinile despre morală. Se pare că nu prea pricepi asta. Puțin îmi pare dacă ai încredere în mine sau dacă ești de acord cu ce fac. Fac absolut ce-mi place.

Ei îi venea să țipe din cauza neputinței.

- Îți dai seama că asta ți-ar putea pune în pericol viitorul... viitorul nostru?

Ei le aruncă o privire mîrtoșilor curioși din spațiile ei și apoi se uită din nou la ea.

- Viitorul nostru? Imită ei ironic. Noi n-avem nici un viitor, Lauren. Ți-ai fost timp care e viitorul tău alături de noi. După ce-ți vei fi îndeplinit rolul, vei

Ficari acum

piece. Mult mai bogată, dar voi piece. Regnezi murta
câ-te-ai vîndut prea ieftin? Ce vro? Mai muși bani?

Lauren leghîș nodul care i se pusese în gît și
lecără și vorbească.

- Lă... la Keyport, în... noi... a fost... a fost,

El izbucni în rîs și feța i se urî deodată disperșului.

- Ceoi că țapui că m-am culcat cu tine schimbî
noia țoa nă? Că m-am „atîșat” de țea? Imită și
puținînd batocornit. Ai fost o amantă foarte bună
după ce-ai învățat ce să faci. Și ai fost la îndemînă.
Ce-ai fi vrut să faci fără singurul trup cald disponibil
pe timp de vară? Dacă dai prea multă importanță
țapului că m-am culcat cu tine, atunci ești mai
proastă decît m-am învățat.

Derâmbînea și se transformă mai înli în duse și
apoi în fute.

- Nu dăruia de proastă, înli să nu vîd cum ești
cu adevîrat. Am crezut mult prea mult în tine, Jared
Lockett. Credeam că te maturasei, că devii lui pe
care țea fi meritat țea țea, țapui pe care mî țea fi
dăruia eu, țea se și țea o pașă pentru o țea țea
sufletul. Acum țea țea țea că ești la țea de țea și
de țea ca ei, Jared, eu...

Ai fi vrut să-i spună căi țeașea, săi țeașea să nu
țeașea țeașea. În schîm, spune:

- Te blestem dacă țeașea.

- Atunci săi fi țeașea o-o țeașea țeașea, spune ei țeașea
din nou, după care o țeașea la o țeașea și le țeașea lui
Kurt și lui Parker: Să țeașea.

Cuțeașea lui țeașea ca țeașea țeașea țeașea. Ațeașea
că țeașea țeașea țeașea. Ațeașea țeașea și țeașea de
țeașea cînd țeașea țeașea și țeașea. Ca țeașea
țeașea țeașea țeașea țeașea decît de țeașea țeașea

Sandra Brown

din dreptul inimii.

Careon veni în spatele ei și îi atîna umărul ușor.

– Jared a cam înecadut, Lauren. Spune lucruri pe care nu le gîndește cu adevărat.

Burătărea lui stăpînuse odată protector de năso se înconjurase. Era durul, dar nu se simțea nici umilită, nici sfîrșită de faptul că auziseră toți ce îi spusese Jared. Fără să se auză prea adînc pentru a fi afectată de năgă zgîrbitul superficial.

Nu simțea decît un gîl deocultat. Tăbăcîră începînd oare năcșinat și protulul acelor momente se afla în plîncul ei. Își atîna burta ca pentru a se convinga că vorbele lui nu îi smulseseră din trupul ei. Lacrimi fortinji îi gîrîră pe obraji și fu cuprinsă de disperare.

Trecînd pe lângă Olivia în drum spre camera ei, Lauren îi lăsa prînea înfumată și înmîndătoare. Se năc de urea aceea care o făcea să-i distragă pe cei pe care se presupunea că îi iubesc. Maria spusese odată că Olivia era o femeie trișă și singură. Lauren se gîndi că poate avea dreptate. În ciuda avertisurii ei, cunoscu un moment de năc pentru Olivia. Femeia aceea era incapabilă de iubire adevărată. Egoismul ei distragă nu îi permitea să cunoscă acel sentiment.

Probabil că Olivia îi ghid gîndurile, odată ochii ei ca smaraldul se îngustară și se umplură de dispreț. Lauren știu atunci că învinseseră o mică victorie împotriva acestei femei trișice. Cîntăc apăsă o făcu să capete înălțime și să treacă pe lângă ea, distragă apăsă apăsă.

Focuri sacrate

Căsurile înceură cu o încredințată îngrijitorie. După ce fusesc termeni de strîns masă, o tăcere apăsătoare se instaură asupra casei. Carson și Ollie stăteau în birou, ea pe fotoliu, el pe un scaun alăturat. Vorbeau puțin.

Care Jared simțese absența gloriei? Cu siguranță. Dar acei locuri nu-l opreau. Care neplăcute Pope să-l avertizase pe oameni la timp? Într-adevăr o avertisse pe Lauren dintr-un întineric gol care nu-i dădea nici un răspuns.

Se întinea în pat înălbănită-se cum avea să supra-aleagă acelui coșmar. Imaginea lui Jared rînd și plin de așteptări o alunga pe cea a dîmbeiului său ironic, a ochilor reci și duri care semănau cu ai mamei lui. Foarte vag îl văzu tandru și iubitor. Numaî foarte vag.

Tropetul copitelor se auzi de departe, alți de îngrate era în casă. Lauren își jelu riscularea dintr-un auzi un singur cal înțeles în curte. Auzind țâșnile rapide din uși, se clădu repede jos din pat și fu în capătul scării de unde îl văzu pe Carson deschidînd ușa. Kurt Vandiver clădu buona în hol.

— Jared a fost împușcat!

Capitolul 24

— Arată-mi, îi spuse Kari lui Carson care rămăsese înmărmurit. Unde e Lauren?

Chiar în clipa aceea o zări în capătul scării, atingând batista de albi de țesut, înalt lechetașurile degolilor erau la fel de albe ca zăpezii.

El se apropie repede de picioarele scării, ridicându-și privirea spre ea.

— Poți să-ți dai rădăcina haine de călătorie? Te cheamă.

Ea nădărnici nu-i răspunse, ci se întoarse și o rupse la fugă spre dormitor.

Olivia stătea lângă Carson când Kari se întoarse din nou spre ei.

— Tăcătoși nu așteptau. Nu se gîlea cum să fie

preveniri. Au fost o mulțime de împușcături. Nici unul din incendii pe care le-am pus la cale n-a izbucnit cum trebuia din cauza vremii umede. Apoi ploaie.

– Rădă la Jared din grave, Kurt? Întrebă Carson reticent.

Kurt se uită la Olivia, după care spuse încet:

– E greu de spus decidenții, Carson. Mi-am gândit că soția lui ar trebui să se aște îngheț ei.

Olivia rămase liniștită. Nu puse nici o întrebare inutilă. Carson îl respectase întotdeauna stolidul în fața necazurilor. O lăsa pe lângă înghețor.

Lauren coborî în fugă. Își pusese una din tutele despicate de călărie și cîmole, dar lăsase pe ea talia tăiată cu dantelă. Trecuse prin baie și umpluse o găsită mică de pînză cu diverse lucruri necesare acțiunii primului ajutor.

– Din gata, spuse ea lășind repede, fără să le arunce nici o privire cotolăș.

Kurt o privi fugitiv pe Olivia, după care o urmă pe Lauren.

– I-am spus omului de la grazi să împănase în cal. Mă duc să-l aduc, îl strigă ei.

Orbălu repede curtea. Începîndu-se spre grazi. Lauren nu tăgă de seamă ploaia care cădea ușor în jurul ei. Văzuse fulgerul luminînd cerul spre Keypoint, dar erau depărtate. Își împreună mințile rugîndu-se în gînd pentru stăpînă soarelui ei. Să nu moară. Te rog, Dumnezeu, să nu moară.

Își schimbase hainele cu celelalte tencuieli, zguduită profund la auzul vocii aduse de Kurt. Judd aduse calul și se oferă să o ajute să înțelece. Ea scîlbi

dear e clipă. Căse nu avea să-i lăsa nici un rău copilului? Dar trebuia să ajungă la Jared. Închise ochii repede.

– Unde e Jared? Unde l-aș duce?

– A fost rănit foarte grav, înțigă el pentru a scoate zgomotul copilului. L-am dus într-o pășuni de case gine unui din camera noștri. Ood că încerca să aducă un doctor. La ea loca să-i răi mîp. Sîngera toate sîu.

Lauren strînsă hîrțile și închise ochii pe moment. Împușcat gata. Ce însemna, sare? Sîngera. Oh, Doamne!

Pe Carson nu încreta să li nire calul Olivel. Aceasta stătea cu ochii închiși și cu capul scutit de apăsarea foliozului. Trecuse o oă de dînd Kurt le adusese vestea despre stînea lui Jared și despre îngrozitoarea înmărmură pe care o lăsase lucrurile în Pueblo. La puțin timp după aceea, scrisse Parker, dînd buna luios în bîpu.

– E-a dus totu nălbii. Se ascundeau ca niște animale în călduri unde nici rui vedeau ca să-i împușcăm. Ne-au eliminat camera unu din veul. Știau că venim. Știau!

– Parker, liniștește-te, te rog. Nu putem face nimic acum; spune Olivia calmă. Într-un fel, putem folosi treaba asta în avantajul nostru. Putem spune că incidentul din Pueblo au început să tragă din-e dată

Focuri ascuțe

și au împușcat alții cowboyi care intraseră în oraș după moartea întinerului. Căsim noi ceva.

– Ar fi bine să fie ceva bun. Am început să mă satur de toți ăștia ăia.

Trăsurile lui teutonice erau echivoce.

– O s-o rezolvăm noi, Parker, dar Carson nu mai are nicio siguranță decât singea.

– Ați face foarte bine. Ați putea să anulați totul înediat, spune el primind din degetate să aștepte dimăncii, după care își pleacă.

Chiar și după discuția aceea, Onda își păstrează calmul. Carson măsoară șorțul din țesătura de pară și îl ține hipnotizat de desen.

Decidă să-și pună pași grăbiți și zăgăzirea unor pînouri pe verandă și apoi în casă.

– Poate e singura cu vești despre Jared, spune Carson plin de speranță, dînd fuga în hol, dar simțind înăuntru.

Jared se îndrepta hotărît spre birou. Nu era deloc rănit. De fapt, Carson nu îl văzuse altă dată. În spatele lui se afla Rusty Menard, al cărui dinți albi contrastau puternic cu chipul închis la culoare. Carson fu la fel de găsit să întindăușă de asemenea dintr-un. Thom, taciturnul comar, care era prietenul din copilărie al băieților și al tatălui lor, rămăsese în prag.

– Ce... Începu Carson, dar Jared îl întrerupse.

– Carson, așteți de pară și îl văd o țanșoră, spune el rece. Presupun că-l cunoști pe fratele meu și pe Thom.

Jared trece pe lângă ei și se duce lângă birou.

înfrângându-și mama.

- Nu mersi, mamă. Prietenii tăi din Austin au plecat-o cu coasta între picioare. S-a terminat.

Olivia rămăsese cu privirea așezată asupra lui Rudy și părtesii considerabil.

- Ce cauză ai în casa mea? întrebă ea, ultimele două cuvinte vorbindu-le pe un ton mai ridicat, la-și pe bucatăria de la din fața mea.

- Rudy e fratele meu, spuse Jared calm. Și va rămâne în casa mea atât timp cât o să vreau eu, spuse el fără să-și ia ochii de la ea.

A atunci, Olivia îl privi cu atenție, dându-și seama ce se întâmplase, de fapt.

- Tu ai fost, nu-i așa? Tu ai fost trădătorul. Tu nu-ai datus toate planurile.

- Nu, mamă, n-am datus nimic. Sper că am ajutat la salvarea multor vieți și cămin.

- Pentru ai fi tatăl-tău, spuse ea cu dispreț. Întotdeauna plin de bune intenții și noblețe. Ai fost împotriva mea tot timpul. Și dai seama că s-ar putea să pierdă ani de zile din cauza purității tale?

Jared scutură din cap.

- Nu, n-o să pierdă. O să avem casa noastră, dar nu prin exploatare și violență. Și fără ajutorul lui Vanover și al oamenilor lui.

Se întoarse spre Damon, care rămăsese alut în spatele lui.

- Tu îți dai seama de ce a trebuit să fu împotriva voastră, nu? Eram manevrat. A trebuit să iau totul în mână mea. Cred că am făcut ce-ar fi trebuit și Ben.

Damon părea încurcat, obosit și lăsat. Zâmbi cu

Focuri ascușe

cădușii tinerilor din țipa lui. Ilnu arăndei groazei. Gierăji. Puternici. Fii lui Ben. Era mândru de ei în locul tatălui lor care fusese cel mai bun prieten.

– Da, Jared, cred că ei procedat bine, spuse el bălăndu-l pe umăr.

Se priură îndelung. În cele din urmă, Jared se întoarse ruginat. Era un sentiment complet nou.

– Pusty, așteaptă aici puțin. Iată cum să-i dau vocea lui Lauren și pe urmă o să vi instalăm pe tine și pe Thom. Știu că știți deja epuloși.

Se îndreptă deja spre apă, când Olivia îl ținu să se oprească brusc cu ovințele ei calme.

– Lauren nu-i aici, Jared.

Tonul și modul calm în care vorbea declanșară un șerarat de alarmă în capul lui. O sunetă prezențe îi sporea pieptul.

– Se întoarse înăut și își privi mama.

– Nu-i aici? Dar unde e?

Vocea lui era scârbită. Mofală.

– E cu Karl Vandiver. Au plecat odată acum vreo oră.

– N-ai pleca nicăieri cu Vandiver. Ce naiba tot spui? Interese ei din ce în ce mai furios.

Olivia îl dăbă cu dulceață.

– Jared, ai uitat de primele tale impresii în legătură cu domnișoare Lauren Holbrook? Credeai că e o stăcără, o aventurieră. Presupun că tăbăcile tale erau întinsele.

– Olivia, spune-i bălăndu-l de ce-a plecat, interviu Carson indignat. Spune-i

O privi uluit pe femeia pe care o venera de mai

mult de durabilul de ani, de peocă atunci ar fi văzut-o prima dată.

– Nu e treaba ta, Carson, spusese ea cu asprime.

Jared se întorsese spre Carson, cu tot trupul încordat.

– Uede o? întrebă el răgușit.

– Nu știu, Jared, spusese Carson cu sinceritate, uitînd de aceea întotdeauna. Nici n-a dat buzele nici oarecînd vreun cuvînt și a zis că ai fost rănit grav și că Lauren trebuie să-l însoțească imediat, astfel putea să nu te mai vadă în viață.

Se dusesse spre Olivia, care stătea cu mîinile împreunate pe birou.

– Știai că Jared nu e rănit.

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

Jared îl alina în o parte și își propti mîinile pe birou, apăsîndu-se pînă ajunse cu chipul la cîrpa cîntăreții de al mamei lui.

– De ce-ai lăsat-o să plece cu ticălosul ăla? De ce, etichetă să fi?

Furcă cu palmele în suprafața biroului, zgomet care semăna cu o împușcătură în stîncărea care era deja înlocuită.

Ea răspunsese pe același ton calm pe care îl folosea înainte.

– Lauren nu e fost de folos. Trebuia neapărat să fie victima acestei serii. Așa, nimeni n-ar fi putut să dea vina pe noi în caz că nu mergea bine ceva. Ceea ce s-a și întîmplat.

Îi prii cu răutate pe Rudy.

– Cine ar putea să ne condamnă dacă cineva

Episodul 15

darbii noi a fost săpă și... rînit în urma tuburilor?

Jared încerca din răgăsură să-și păstreze cumpătul.

– Unde a dus-o? Întreabă el printr-o dinți îndreptați.

– Nu știa.

– Unde? urle el.

– Nu știa sărghi ea.

Rudy nu scoase nici un sunet de când intrase în casă. Acum, însă, îl apucă de mină să pe Jared.

– Haide. Plădare timp pejos astăzi. Trebuie la post la una, dar eu am ceva de o oră și două. Ar trebui să ne grăbim.

Jared continuă să-și privească mama, gîndindu-se la tot scîl de insulte pe care să i le arunce în față. Dar nici nu merita. Era întîrît și ea o știa foarte bine. O dezamăgire amară provocată de gîndul că femeia aceea care îi dăduse viața nu putuse să-i dăruiească dragostea și unguș pîmîntului, subînchidă-l. Număratele momente din viața lui dintr-o dată fusesse rînit și respins de ea i se perindară prin fața ochilor mîrși. Toate eforturile lui de a încerca să-i facă pe plac fuseseră luate în ris. Niciodată nu izbutise să se ridice la înălțimea așteptărilor ei. Respingerea aceea stîlucă la fața întoși. A disprețului și a furiei lui față de lume. Dacă nu era iubit, atunci nu avea să iubească pe nimeni!

Dar nu reușea. Îi iubea pe Ben. Da. Recunoștea acori lucru acori. Îi iubea însă și fusese devastat de moartea lui. Și, în ciuda faptului că știa de boala lui Ben, Jared era încă obsedat de dispoziția care îi provocase otre fată. Îi iubea pe Ben. Îi iubea pe

Rudy și pe Gloria, pe Maria, și o iubea pe Lauren.

Lauren nu trecuseră decât câteva secunde de când aceste gânduri înepurabile săi treacă prin minte. Mîna lui Rudy se mai afla încă pe brațul lui. Îi aruncă mamei lui o ultimă privire plină de regret, după care își repede.

- Thor, avem nevoie să îl urmeze doi cai care au plecat de aci două zile oră. Văditul meu rășit soția.

Scîrbi aceste lucruri în timp ce toți trei ieșiră în curte și îndreptară.

- Va trebui să ne grăbim. Urma poate fi plecată în curînd, spuse Thor liniștit, după care parcuru lîndu-se după urmele blănde de copite în noroi.

Lauren se jinea de obicei cu degetele înghețate și rigide, încercînd să dirijaze calul pe panta noroioasă și alunecoasă. Ploaie înepurată ca o buclă ușoară și acută ajungese să fie torcîndă. Nu mai stătuse să-și pună pîlăria după ce le spusese Karl de stîrcea lui Jared și noi nu-și fusese o jăhărită sau altceva cu care să se scopere. Poluările de ploaie cădeau ca niște tîle de plumb în creștetul ei. Pîlă, înghețat din cauza apei, se desfăcuse și îi atîrna pe spate, făcînd-o să a doară gîul. Era udită pînă la piele și tremura de frig.

Fulgurele puternice le sperietoră caii de câteva ori, iar tunetele se reseteau peste dinții și dinții

Peștii ucigăci

acemeri unor țipe uriașe de peșce care se lăbeau de un zid de piatră.

Indiferent că de înghețată, apă și rețetă era, un singur gând îi răsună în minte ca un tunet: Te rog, Doamne, să trăiești Jared!

I se părea că durează etern de mult până să ajungă la destinație. Porniseră în direcția opusă celui al lui Pueblo și călătoreau de vreo două ore după pârcoșii ei. Dar nu era nimic. Timpul se oprea în loc pentru ea în clipa în care auzea că viața soțului ei era în primejție.

Când călătoria se lărgise destul de mult încât să poată călători alături, îl însoțise pe Kurt despre starea lui Jared.

– Unde l-au dus, Kurt? Eliberat la câteva mii de distanță de Pueblo și mi-ai spus că le era frică să-l răpă.

El îi scut prietena.

– Pă, unul din oameni ȝia de peșce asta. Au vrut să-l ducă pe Jared cît mai departe de oraș pentru mai multă siguranță, așa că peștele era locul cel mai bun. Nu prea multă lume ȝia de ea.

Ea nu prea înțelegea să voia să spună, dar nu mai continuă discuția. Nu voia decât să ajungă la Jared cît mai repede cu putința.

De câteva minute auzea un zgomot puternic, iar cînd zgomotul fu întrerupt de un fulger, văzu căl călugăr la o distanță de vreo cincisprezece metri în fața lor. Rio Caballo, care, de obicei, era albi de înțepit chiar și atunci cînd trecea cu repede peste pietre, țărbe și vult, aproape depășind mările.

Kurt se duse spre el și înjură din vibra care era situația.

– Va trebui să-l traversezi, Lauren, îi strigă el pentru a accesa mureșul râului și butucul tunetelor.

La lumina zilei, acest peisaj ar fi părut groznic, dar pe întuneric, în ploaie care le făcea să se simtă, părea curată strălucire.

– Nu ești atât cald?

El duse gâtul din cauza efortului de a se face audibil.

– Căi nu pot să însoțesc în apa asta. Ți, chiar dacă ar putea, uita-te la toate lucrurile acestea.

Capaci întregi, butoaie, roți de căruță, chesonete și tot felul de alte obiecte erau purtate de apele repezi și agitate. Lauren nu credea că ar fi putut ajunge pe partea cealaltă fără să se rănească serios și sau căi.

– Vrei să ajungi la Janet sau nu? o întrebă Kurt întarist de prudența ei.

– Nu se poate să-l fi trecut râul în starea în care era, spusă ea.

– Au trecut dinvece ori de când trebuie să fi trecut pe aici. Sînt convins că apa nu s-a umplut decât când a început să plouă din nou.

Avem dreptate și ea gîta acest lucru. După ploaia din ultimele zile exista posibilitatea unor inundații, iar când ploaia a răncosput, pămîntul îmbibat de apă din cîrîl dealului a refuzat să mai suporte, surpîndu-se. Nu trebuia să treacă mult pentru ca nivelul apei să crească alt.

Ea învîrteja atunci și se prînea și mai tare de obîlc.

Feceri ascunse

- Ia-o înainte, eu te ținac, îi atâgă el. Dacă amănărul nu poate să încete, încercă să mergi spre molul celălalt. Da?

Ea scutură din nou, amorțită, iar inima îi bătea cu putere din îndemnul celui. Aceasta se împotrivi, scutură din cap și, pentru o clipă, Lauren crezi că avea să refuze să înainteze. Obediența învinsă, totuși, și animalul păși în apă. Imediat ce tu cu toate cele patru picioare în alui învolbură, tu fii de curent.

Lauren se jinea cu putere, gândindu-se desigur că, dacă ea murea, avea să moară și copilul lui Jared. De ce nu-i spusese că era însărcinată? se certă ea. Își începuse geranții, strângând calul. Fără să arunce o privire în spate și îl zări pe Kari îndemnându-și calul să treacă în apă.

Întinerul și pisca îl înconjură, dar atunci fugetă din nou și văzu un copac purtat de apă cu o senzațiune împlinitorie. Oh, Doamne, nu poți în gind și te pregăti pentru impact.

Trunchiul alunecă prin țepa ei, dar probabil că o creangă de dincolo de suprafață lovi calul peste picioarele din față, căci se pătura desigur și Lauren tu că pe-aci să te aruncă din ea. Se prinde și mai tare de obice, dar degetele îi alunecau pe gura ulei și rămasese. Calul uita de dureri și Lauren știu că trebuia să i se fi rupt picioarele. Copacul nu alunecase mai departe, ci se rotea amănitor, clătină parcă o direcție. În agonia lui, calul se întorcea și, de data aceasta, Lauren nu se mai putu ține.

Fu acolită în apa întinată și curentul o ridică doar atât cât să tragă puțin aer în piept înainte să fie

Împinsă la fund, se chină să se ridice la suprafață. Simțea cum trupul îi devine mai ușor, gândind că suprafața și originea lui sunt oare aproape, dar în clipa aceea, se lovește cu capul de ceva de deasupra ei și o durere oribilă îi străbate tot corpul. Gătu din mâini apăsătoare, simți punga de medicamente despindându-se de încheietura mâinii și începu să se scutunde în uitare și inconștiență.

În clipa următoare simți mișcarea de înălțare în cap, fiind trasă de păr la suprafață. Îngrijorată stătea din gură și începu să tragă prețiosul aer în piept. Kurt o ținea de sub bărbie în timp ce ea se agăța de ea, încercând cu disperare să nu o scape sau să-și piardă cunoștința.

În momentul acela, când lui Kurt reuși să ajungă pe malul celălalt. O apăcă ușor pe pământ, unde ea își găsi și sculpă câteva minute. Kurt descolăcă și o ridică în picioare, sprijinindu-i trupul moale de al. O scutură ușor, întrebându-o:

- Ești trează?

Înnebunită câteva clipe pentru a-și recăpăta puterea înăspură pentru a-i răspunde:

- Da. Oare că da.

- Hai să mergem, nu mai e mult de aici. În vînt deșertului.

O ridică pe ea și ea se arăta cînd deodată el n-are în încheietura imediat surprins-o cu brațele lui grele.

Probabil că și-a pierdut cunoștința după aceea, căci își reveni cînd se oprirea și Kurt o trăgea de pe ea. După aceea o îndreptă spre casa ce părea a fi un zid de stîncă. Cînd se apropiară, ea văzu o mică

PACUR ÎNCEPE

deschiderea practic ascunsă de neptu lui. Kurt le dădu la o parte și o împinse înapoi. Trebu să se aplice pentru a putea intra. Mersu în acea poartă, îngroșată de stâlpii neobișnuiți care existau în jur.

În cale din urmă zări o lumină în față și, gând că, în curând, avea să-l vadă pe Jared, își puseu. Lumină provenea de la o lampă mică agățată pe peretele pereții. Ea se întoarse, dar încercând să-l privească direct în ochii de reptă ai lui Wat Duncan!

În spatele acestuia se afla Juno, al cărui păr alb semăna cu o aură în jurul capului. Lauren își aruncă privirea în toate unghiurile, dar nu îl văzu pe Jared niciunul.

Mii de gânduri curbe îi luau mintea cu ea, uitându-se la ea, înțelegând că nu le putea identifica. Îi simți pe Kurt în spatele ei.

- Ei, la te-ai uitat, doamna Lockert. Văd că ai reușit să ajungi la poartă noastră. Totuși nu-l o scări pe potrivă pentru înțelegere, spuse Duncan râzând indolent, în timp ce o măsura din cap până-n picioare.

Lauren se întoarse brusc spre Kurt.

- Unde e soțul meu? Ai spus că mă așteai la soțul meu!

Își înțelegea puneri și îi ține în piept. Apăsându-l de încheieturi, el o ținu la distanță.

- Trebuie să-ți spun ceva ce să te așezi puțin aici. Și a reșea.

- Dar de ce? Trebuie să-ți spun. Ce de ai put la cele toate acestea? De ce?

Era prea șocată pentru a se speria. Fiica avea să-și piardă mai mult. Acum era fărâșită și umită.

- Nu cred că trebuie să-ți spun de ce, Lauren. Cu siguranță că-ți dai seama care a fost motivul.

El își coborî privirea asupra pieptului ei și apoi de-a lungul trupului, alăturându-seare amănunt. Lauren se cutremură, dar nu de frig. De uită la hainele ude care i se molau pe corp, descoperându-i fiecare secret al trupului.

- Am făcut exact ce m-ai rugat, domnule Vandiver. Am adus țigara și mîncare. Totul e pregătit.

Tonul lui Duncan era îngușitor și Lauren își dădu seama că probabil i se promisesea bani pentru serviciile lui.

- Totul e în regulă, dar ea se scută avert înțelegă Kurt arătînd spre June, care încă nu scosese nici un cuvînt.

- June și cu mine avem foarte multe în comun și unul din interesele noastre comune e să-l fermîm pe Jared Locke.

La auzul numelui, Lauren tresări și June o privi de sus.

- M-a îngrozit a-o lasa cu mine. Și în plus, îi care place de dumneavoastră, domnule Vandiver. Volea să vă mai spun.

Kurt simți seducțiile și se uită printre gene la fata care stătea cu picioarele depărtate, cu mîinile în gînduri, arătîndu-și trupul cu nerăpinare în rochia subțire și decoltată. Lauren își țese privirea deșurată din June și trecu linba înost peste buze de jos, aruncîndu-i promisiuni lui Kurt din pîlîm.

- Nu ai-ți datos rău, domnișor June, spuse Kurt apropiindu-se de ea. Absolut datos. Dar putea să mă

PACIÎN ÎNCĂLĂC

ocup de tine mai bine.

Apoi se întoarse spre Lauren.

– După ce o satisfac pe doamna Lockert.

Jane îl asuză lui Lauren o privire plină de ură, dar Lauren nu o văzu. Jane nu repetă nimeni un periclit în comparație cu Kurt Vindiver.

– De ce ai făcut-o, Olivia? Nu era nevoie. Ce se ai put în periclit viața ta?

Carson nu își revenise complet de pe urma realizării faptului că Olivia își trădase propriul fiu. Încă nu-i venise să creadă că putea fi capabilă de așa ceva.

Jared și sora sa, însoți de Thom, pleasară de câteva minute doar. Carson spera să o găsească pe Lauren înainte ca Vindiver să-i facă vreun rău. Dăduse în păsoare în urmă femeia pe care o iutise zece ani și îi privea plinul negru. Șuvițele argintii îi brăzda, lăsa-i deosebită trunchia amănunțită. Întodeauna considerase că avea un păr superb.

Olivia nu părea deloc tulburată nici de evenimente, nici de ceea ce se întâmplase mai devreme sau de privescienții a lui Carson.

– Te rog, răspunde-mi, Olivia. De ce ai făcut asta?

Voca lui era ridicată și conținea mai multă tensiune decât suferă de vreodată din partea lui.

– Carson, rău apă, consider că această conștință de care dai dovadă deodată e surprinzătoare și

oboseală. Ar trebui să găsiți că, uneori, în afaceri, trebuie să facem lucruri care nu sînt întotdeauna plăcute.

– Și eu am făcut destule pentru a manipula oamenii, e adevărat, dar, din cele știu, m-am sacrificat niciodată o ființă nevinovată, care nu mi-a făcut nimic. Unui individ altă de crut se vîndea.

– Nevinovată? Hm! Voi, bărbagi, așteptăm toți la fel, epuse ca acuzator, și nu cred că intenționați pe Jared împotriva noastră n-a făcut „nimic”. Aș spune că e chiar ceva senzațional.

– Lauren nu e răspundătoare de convingerile lui Jared și tu găsiți foarte bine. Întreb de la început ei n-a avut încredere în vîndător. Gînjea că încrederea lui de la un om ar fi încrederea de accepta. A jurează cum e trăsut de ouăle. Cred că Lauren a fost o influență bună pentru ei. L-a făcut să se privească foarte atent.

– Ovia ține cu pătrule în bloc, exact cum făcea Jared mai devreme.

– Nu vreau să mai aud nimic despre Lauren și călătoria ei. M-am saturat plîd peste cap de toate laudele la adresa ei.

– Cărean e priet cu aștept. Către ei vînd amareu tulgere, iar nările îi tremurau din cauza agitației. Atunci înțeleg.

– Ești geloasă pe ea, nu? S-a stăcutat între tine și Jared. Eu l-am căutat atît de mult pentru ei. Da...

– Ești egoistă.

– Da. Dar! Mă umplu așteptărilor cu frica mea a lui. Cămerii rîdeau în spatele meu pentru că se așteptau

Prozei asurase

prefera o fiță meșteșugă. I-a iubit fiii la fel de mult ca pe ei înșiși. Legătura lui cu ea era o conexiune înăută adâncită în timp, o legătură care se întindea spre sine. Francușca din New Orleans. Mă, care venisem dintr-una din cele mai respectate, mai înstărite și mai influente familii din istoria orașului. M-a adus în regiunea asta barbară și uitată de Dumnezeu apăsându-se să trăiască ca una din servitoarele lui meșteșugăre.

Lacrimile îi gâzeau pe obraji. De când o cunoșteam, Carson nu o văzuse niciodată pe Olivia plângând.

– Și nu m-a iubit, adăugă ea nerăbdătoare, demnă de milă. Nu m-a iubit.

Stătu nemiguită o clipă, după care își scutură tăbăla privindul cu răcoare.

– Dar n-aveam de gând să stau cu rețineră în din și să-l las să-o aducă și pe frățușa asta în casa mea. Să luăm răstănit!

– Olivia, știu că Ben a adus-o în speranța că Lauren și Jared...

Ea îl întrerupse.

– Așa a spus el. Dar ei sunt cum vorbea despre ea: că Lauren e altă de Dumnezeu, altă de toată, de inocentă, de dulce, de cinstită.

Își ascurse fața în mână, sprijinindu-și costele pe braț.

– Ce te nu m-a iubit? De ce?

Verbele ei îi așteptau înimă lui Carson. Nu voia să înțeleagă, dar o făcea, totuși:

– L-ai iubit pe Ben în tot acest timp, nu?

– Nu! strigă ea. L-am urât. L-am urât odată ca

Sandra Brown

bătând cu pumnii în suprafața bledului.

— Nu, dese ai fi fost. Lăsați-l.

Clivia își ridică privirea spre el decodată, ca și cum și-ar fi amintit că era înrobă acolo. Ochii îi scâlpau din cauza lacrimilor, iar gesele îi erau subțiri și negre.

— Nu-ți poți căuta al fost folosit pentru a-l face rău lui Dean? spuse ea disprețuitor. În toți ani ăștia am înțelesut o relație rănitoare cu cel mai bun prieten al lui și partener de afaceri ca să mă răsturn pentru toate umbrările la care m-a supus, dăse ca și dăse cu amărăciune. Dar el s-a profilat că nu vede și m-a forțat să te tolerez în toți acești ani. Asta așteptam dăse să se termine călăia terată. Văndiver să se mușure și eu să te pot alunga din casa mea, din viața mea și să nu mai fi nevoită să te văd nicodată. Nu te-ai înnebun nicodată de ce să vezi o femeie un bărbat gras. Înțeles și cel care făcea dragoste cu un adolescent amărât când ea era măritată cu un bărbat vîl ca Ben Lockett? Ești un prost.

Cuvintele acestea nu aveau nici un sens pentru Carson. Fusesse deja destul de șocat când aflase că își călăiea cea mai bună parte a vieții unei femei egoiste și superficiale. Renunțase la ideea de a avea o soție și copii, renunțase la respectul celui mai bun prieten al său pentru o femeie, o iluzie. Ba, mai rău, își sacrificase și respectul de sine. Se gândi la sine acou și descoperi că nu mai avea substanță. Era doar un învelg. Vorbele Clivei nu îl duraseră. Era prea gol ca să mai poată fi lovit.

Clivia privea drept înainte și ochii îi scâlpau. Nu l-a văzut pe Carson scodrii pînă la din buzunarii dă

Focuri ascușe

În piept. Apropie amia de capul ei și dintr-un colț din umăr, îi arzi cu coada ochiului, îți sfidă privirea și risu.

Gura îi era larg deschisă, ochii plini de lacrimi și capul îi zvârlit pe spate în clipa în care ei apăsă pe telecomandă. Între ei trătăjea cum capul îi cădea apoi cu zgomet pe linia. Era atât de frumoasă, atât de frumoasă.

Continuă să o privească, își îndreptă pistola spre înălț.

Capitolul 25

Ploaie toarnă fără nicio oprire. Dacă n-ar fi fost talentul înlocuit al lui Thorin, Jared ar fi fost și mai disperat decât era acum. Thorin îi înșirase pe ei și pe Rudy în căpătura să ia o urină, dar, cu toate că fuseseră elevi alinașiori, n-ar fi reușit să o facă în aceste condiții. Într-unul și ploaie oribiloasă. Măcar să urina să fie aproape imposibil de deslușit.

Mergeau de o oră și jumătate când în sfârșit se opri.

– Se întrerupe spre de.

Jared îi susținea bubuitul unui tunet.

– Bine, atunci hai să mergem mai repede.

Era uluit de cotăreala lui Thorin.

– Jared, poți cum e Rio Caballo acum? Îi înșiră

THE FUTURE

Rudy, inginerul de furtoase. Nu cred că m-au putut traversa și, chiar dacă au făcut-o, m-o să le putem da de urmă decât mâine dimineață. Nici îi bine să ne ducem la Kaysport și să așteptăm să treacă furtuna? Putem sorați din nou în viață.

— La dracu', nu! urîi Jasei la fel de tare ca tunetul. Dacă nu veniți cu mine, mă duc singur. Nici nu vreau să-l văd închipuit că e în mîna testatorului lui, iar el e frică de el. Său arie.

Amica mea prietă hotărâtă pe care o măturase de la două persoane puternice. Rudy și Thom schimbări priet. A lui Rudy era masperată. A lui Thom, complet inapăsărit, ca și cum l-ar fi fost înclinat să umbra pe corleau în totu noggii în timpul unei pui toringale de primăvară. Fără să vorbească, își înlocuiea căuă spre du și se concentră asupra umelor de copile care se răstărau rapid.

– Nu știu cum o să traversez striații late de rășină o să spargem acolo, din flut și tu surprinzi din Jared răspuns, gândindu-se că nu se putea să-l fi scutit din cauza furului.

– Noi nu ne gîta, dar trebuie s-o facem. Trebuie s-o gîtesc. O să ne lăim după planul lui Thorin – e singura calea să o salvăm.

Case level full factorials were derived by taking

* Zvonilele din capul lui Lauren devin dintr-o dată îngrozitoare. Părușii să aștepte o altă surpriză de la Jodie.

supraie și se lovine de creanga copacului, se ridică mai rău decât își închipuise la început. Îi venea să verse, dar ținea elonuri supășonenești să se abțină. Nu voia să le streșă atenția asupra ei. Cel mai bun dintr-o sticlă de whisky. Se avea astfel timp să se gîndească.

Principala preocupare a lui Lauren era copilul pe care îl purta. Încă nu știa prea multe despre sarcină, dar era sigură că un drum lung către, căldura într-un rău învelit și țineva serios în cap nu erau bune pentru embrioul care se dezvoltă în pînteul ei. Se rușă dispera să nu îi piară nimic.

Ce avea să se întâmple cu ea din moment ce căzuse în mâinile lui Kurt și ale lui Hal Duncan? Dacă nu ar fi fost durerea aceea cumplită, s-ar fi ferit mai mult. Așa, îi accepta cu neamănătoare acorta. Nu îi se putea împotri. Îi lipseau forța și abilitatea necesare. Nu putea scăpa. Unde s-ar fi putut duce în toată nopți pe timp de furtună fără sărindă care să o îndrume? Numai să nu-i facă rău copilului meu, era singurul ei gând bun. Acela și vega speranță că Jared avea să vină să o salveze.

Kurt nu spusese nimic de ei și ei îl era încă să întrebă. Nu fusese rănit. Cel puțin nu fusese adus acolo, așa cum îi spusese Kurt. Ar fi putut fi rănit sau... mort. Nu voia să se gîndească la acel lucru. Poate – doar poate – trăie și o căluta. Probabil că nu datorită vreunei mari pasiuni pentru ea, ci din milă. Nu avea să-i lase pe Kurt Vandiver să ia ceva care îi aparținea. Lauren se agăța de acel gând.

Pea multe întrebări și supoziții îi provocaseră o

Facut, iacare

durea de cap și mai groaznică, așa că pătrâș acel gând și și-i tot repeta că și cum i-ar fi putut face să se transforme în realitate.

Wet Duncan și Kurt Vandiver se certau și, dînd la azuă glisurile idilice, Lauren se uită spre ei din locul unde stătea pe o pătură mocha. Îi era greu să și focalizeze privirea asupra lor, oricît de mult ar fi încercat.

– Și spun eu o-o să fie de rău, domnule Vandiver, spuse Duncan, care se afla la cîțiva centimetri de Kurt, privind-l eficient. June și cu mine așteptăm de reușită vreme să-l distrugem pe Jared Lockhart. Și ne ogi dator pentru că te-ai ajutat săprănzirile astea. N-ai făcut tot ce ne-ai cerut? Nu și-a plăcut ce i-am făcut femeii ăsteia?

– Puțin înăl pasă de fud după ce-ai terminat cu treaba, dar acum n-o să te atingi de ea. Acum gîstește-o de-aici. Cînd o să mai am nevoie de voi, o să vă anunț.

Azul de supetornate și de neopălarji a fost o greșală. Le-a subestimat înșirările animalelor.

La un mic semn al lui Wet, June își strîngi breșele de gîful lui Kurt și i înfrî la pînă. El căzu cu fața în pînă și se înclină al pesteri. June fiind înfrîsă pe spatele lui și întinindu-i cu o putere surprinzătoare.

Duncan rîbe.

– Așa că să te-ncepi mînd să înșeli un Duncan, domnule Vandiver, spuse el cu dispreț. June, și-a-i bine, în timp ce eu mă ocup de doamna Lockhart. Vandiver, îi alor. S-ar putea să mai înșezi cite ceva.

June fîc seducător în urechea lui Kurt și își își

șuturile de țesut lui. Kurt stătea perfect nemșopt, fadon că la permisiunea acelor năncoroci să-i lătingă.

– Acum, domnișă, o să-ți arăt cum e un bărbat adevărat.

Lauren se uita îngroșită la Wat Duncan care se apropia de ea. Buzele îi schișau un zâmbet obosor, dăruindu-i dinți strâși. Călii lui negri o mănencu din cap până-n picioare și ea se ghencu lîngă penele uinate. El își unaci buzele dintr-o dată pe vine în țepa ei și începuse să-i deschole blaza.

Lauren înșenă să-i înțepărtaze mîinile, dar mîșcările ei erau zadarnice. El fu cuprins de o frenetică și mai mare și îi alșpe cîmăpușă dăruindu-i din, mai pînă acum datorită sîndei.

– Ia uite, Juney, apuce ai trulerind. Ai văzut șpocare mai frumoase ca acesta? Cum ținem, o să poș să te joș și tu cu ele dacă veș.

Lauren nu avușese de gînd să o facă, dar deschise gura și scoase un șopt înfrîntor.

June înșenă țîră să vese și Kurt se totaci de acce trășune de secundu pentru a se rostogoli de sub ea și a-și scoate piciorul din toc. Nu își putea explica de ce Duncan și sora lui nu îi văzuseră. Țîti direct spre apotele lui Duncan și apșă pe trîșari. Lauren alșgă impactul în cîșpa în care glonșul cămencu în trupul lui Duncan. Dacă nu a-ar fi șopt într-un ea, ar fi intrat într-al ei.

Se grîșuși greu peie ea, acind o apșerie de nedumerite pe cîșpu său celot. Șingelo îi gîsi din gușă. Lauren șpă din roa, cîmencu-se să-i des

Pocuri ascunse

trupul la o parte, blăul să iasă de sub ei și simți că legini elud li vîlcu singele înaltărită se în fînăre ei.

Jane se aita că o nebună la cadăvru fată ei și la singele care se scurgea pe pămînt. Scoțînd un sural sălbatic se răpuse asupra lui Kurt, care era încă întins pe jos. Se rostogolea, trăgîndu-și pumel și toarnă se cu mîntă și pămînt. Pupa ei lui Jane pînău foarte alba în lumina lămpi în timp ce se dăruia să pună mîna pe pistolul lui Kurt. Apoi, o altă înpușcătură răsună în peșteră. Lauren pîrî cu rîsu-fărăa lăsată cum cei doi rămăseră încremenți doborîți.

În cîte din urmă, Kurt se mișcă, desprindîndu-se din înclotarea lui Jane. Îl dădu la o parte brațele ei, își trase picioarele dintre ale ei și se rîi, practic, pînă la previcile pe care le adăsesse Dunsan, lăsată a sticlă de whisky, o destupă și bău din ea, în tot acest timp pînău o pe Lauren.

Elu zăhevîn, după care puse sticlă jos și se plecă la gură cu dosul palmei. Chea zgîrîtură singe-rîndă îl trîntău cîrăji. Jane blăuise să-l provoace după înalta să moară.

Lauren căluse într-un fel de stupor, pînău cu apete atrocități care se petreceau în fața ei. Capul îi căluse să de țesă încă o asuror. Peneji peșterii se aplecau într-o parte, apoi în cealaltă, iar ochii ei roluau să vadă ceva împede.

- Ar fi bine să mîrji toate arde, spusă Kurt zgîrîdu-se în fața ei.

Ea încerca să-și focalizeze pînău, dar stărua lui

se legăna amelor. Se întorse spre ea și lui Lauren i se pără că năvălește o clipătoră direcționare îngrozitoare. O apăsă de umăr apoi și o trase brusc în picior. Ea închise ochii când o durere ascutită îi sugrăv prin cap și, amețită, încercă să se prind pe picior.

- De când apleci din cap asta, spune-mi.

Nu pără să aibă vreo călăuză și era înghețată și că, dacă n-ar fi jucat-o el, s-ar fi prăbușit. Cu o mișcă și acoperi un din deget și îi strânse sfârșit cu brutalitate, în timp ce cu cealaltă își deschise pantalonii.

Lauren se înclină și, pentru prima oară, începu să se zburdă.

- Aha, Lauren, iată-te puțin. Nu vreau să fi oțăr doamnă.

Ea zări atunci o mișcare cu coada ochilor și, în secunda următoare, un pai de pușcă izbii capul lui Kurt. Acesta își dădu ochii peste cap și se prăbuși greu la pământ. Din moment ce nu mai era susținut, Lauren alină și ea.

- Doamnă Lockett? Dumnezeuată sărăcă? Într-o clipă Gray Jack apăsându-se lângă ea cu prudență.

Ea își concentră privirea asupra aceluși chip hidos, dar nici unul nu i se pără vreodată mai frumos.

- Ce naiba se petrece aici? Unde e soțul dumneavoastră?

Lui Lauren îi veni să râdă. Dintr-o dată furios, întorsese ea se gândea să o întrebă:

- Domnule Turner, șopti ea cu greu. Ajută-mă.

Focuri ascușe

Unde simțiri?

– Mă aștept în spatele casei mele. Credeam că simțiți nu mai gâie de intrarea din apă în peștera mea. Am auzit șipetale și am venit prin tunel ca să văd ce naiba se întâmplă.

Se uită la trupurile întinse pe jos.

– Cine l-a împușcat p-ăsta doi ar trebui decorați, spune el fără nici un fel de emoție.

Lauren își dădea seama că aceea trebuia să fie o altă intrare a casei lui Gray Jack care ieșea din altăcă deasupra râului. Chipul mutilat a privi cu bunăvoință în ceruri. Apoi se uită în altă parte sfârșit, în timp ce ea încerca zadarnic să se acopere cu ceea ce mai rămăsese din cămărușă. Încercă să vorbească, dar cuvintele nu voiau să vină. Credeau li plăcea înșelăciunii să formeze un gând coerent. El simțea acest lucru și se agită să știe ea.

– Haideți să plecăm de aici înainte ca...

Tăbă trase și respirația îi lezi cu putere în clipa în care piciorul lui Kurt îl lovi în stomac. Gray Jack clăca pe apă și se rostogoli pe o parte, întinzându-se spre punga pe care o ținea jos când îngenunchesese lângă Lauren. Kurt observă imediat mișcarea, ridică pistolul și trase. Tipul lui Lauren fu înțeles de spaimă când trupul lui Jack zbură sub impactul glonțului. Se uită la trupul acesteia întins. Singurele îi mergea dintr-o gaură din pământ.

– Dumnezeu! gema ea.

Când avea să se sfârșească acest coșmar?

Kurt trase ușor picior în talpa dornel lui Jack.

– Dumnezeu mare! Ai văzut ceva mai rău?

Audiam de puștinul dela bătrîn și nebun, dar credeam că e numai o poveste de adormit copii. Cu siguranță, draga mea, că nu prefet compania lui, nu? Într-o zi el văd că scrie și se depărtează de el. Văd...

- Dacă te așezi de ea, ești mort.

Cuîntele așeză se auză din umbră din partea ceaștii a peșterii, înghetare.

Lauren recunoscă imediat vocea lui Jared. El vorbea, dar ea era la fel de derutată ca și Kurt, care se întoarse imediat și rămase încremînt, înăpămintat.

Două siluete atîtău umbră înghetare. Arîndul erau interogați în fața de „vaqueros”, cu pîlărită trase pe ochi. Arîndul așezăse pîlărită din loc și țevile scrieau în lumina băgii. Arbele erau îndreptate spre pieptul lui Kurt.

Dar mai ciudat era faptul că pîlărită identici. Epa-tile le așezăse țevile pe jumătate. Aveau aceeași înălțime și construcție, dar în semnificativ, pîlărită lor pîlărită să atîtă aceeași culoare neagră. Culoarea ochilor nu se putea distinge din cauza umbrelor aruncate de lumina slabă pe țevile lor.

Între lui Kurt bătrîn cu pîlărită și se uită la el de pacă ar fi fost un rol al țevii, care dista orice imagine. Între lui și țevii se distinge și la dista senza că erau Jared și țevii lui. Dar semnificativ de bine, încă nu li putea distinge.

- Depărtează-te de ea înțel, altfel pe cîntă că te omor, Vandiver.

Chiar în timp ce Jared vorbea, era imposibil de

Focuri asculte

spus a cui era vocea. Era atât de controlată, încât apartenența nu se mișcă.

— Nu jurei mai nimic decât mi-ai gloriș, dacă nu cumva ai mai folosit unul de care noi nu știm, ceea ce te-ar pune într-o poziție și mai proastă. Noi avem în total douăzeci și șase. Indiferent cum faci socoteala, tot mori. Dă-te la o parte de lângă Lauren.

Vocea aceea căutând pînă la oțel.

Lui Lauren îi era destul de greu să-și focalizeze pînă la acum vedea patru de Jared în loc de doi. Vocea îi pînă deplîntată și nedreptățită, dar undeva în conștiința ei știa că era acolo. Indiferent ce spusese sau făcuse în trecut, venise să o salveze din mâinile lui Kurt Vandiver. Cînd Jared îi readă numele, ea tresări ușor, strîngîndu-și atenția la Kurt. Cu o viteză surprinzătoare, aceasta întoarce pistolul spre făptura ghemuită la picioarele lui.

— N-o să împușc pe nimeni, Lockett, doar dacă nu vei să-ți mușci și soția. Chiar dacă mă împușci, o omor înainte să-mi dau dușul. În nici un caz nu pot să dau greș. Acum propune ca tu și bastardul de frate-tău să lăsați armele jos și să înotați cu joasă lăsa.

Peze dintr-o altă perspectivă se cu coada ochului.

— Acum strîngi ei.

Cei doi lăsară jos pistoalele fără tragere de inimă. Kurt se apropie cu puterghi de ei, dar nici de la o distanță de cîțeva pași nu îi putea distinge. La întinse pistoalele cu piciorul și se dădu repede înapoi. Ar fi vrut să le arunce afară de pe țeapă, dar nu avea chiar altă alegere. Altfelwise amenințarea și un

complicită din ochii lor erau identice.

— Care din voi, domnule, e Jared?

Mai unul din ei nu clipea.

Încerca să-și păstreze fața neutră, dar faptul că era cu nervii la pământ. Cel doi păreau niște statui.

— Atunci bănuiesc că va trebui să vă opor pe amândoi. Nu pot s-o violoz pe femeia asta dacă unul din voi mă suflă în căsă, nu? Și nu căm gâtesc s-o fac.

Tău oțeva clipe, sperând că amănunțosea aceea avea să-l facă pe soțul lui Lauren să se des în vîleag, dar amîndoi stăteau nemișcați, știind bine care îl era intenția. Mai gîau și că Thom aștepta...

Kurt Vanderwer profită de faptul că îl avea pe puternicii li ai lui Ben Lockett în bătaia aerei. Dacă lui avea să-i cîncere, măcar să se distreze înli.

— Mă-nrîta dacă e la fel de bună ca blîndes. Femei o clipea bună ar fi putut să mulțumească un bărbat ca Ben aștia ani. Presupun că Duncan plănuia să gusta și el puțin, dar Lauren a legi prea curînd din casă. Tăntura ale era chiar așli de frumoasă cum se blînda aș?

Un fîchid scîrboș îl umplu gura lui Lauren făcînd-o să se înce. Cel doi păreau netăbunîi de cîvîntes lui Kurt.

— Bine, atunci, apuse el. V-am dat o șansă să vă purtați ca niște bălîci.

Înli cu atenția spre unul din ei, Lauren își fru respirația. Credea că gîmbea. Nu ar fi fost în stare să uolă un Lockett pentru că iar fi fost triol de umili. Era un lag.

Facut: ascunde

Contrazicându-i bănușile, împușcătura răsună între pereți goșari. Se uită la armetul, dăcându-și minte la purt pentru a-și lăsa în jos spălm. Oțelul albe n-ai unu nu se mișcă, apoi, alina o pată întinsească începând să se întindă pe câmpul unuia din ei, acesta se prăbușește la pământ.

Sopul sau cunoscătorul ei tocmai fusese ucis. Era mult prea mult. Capul îi zăcea, iar înălțarea aceea se învârtă, dăcându-l nărușește în țepa ei. Nu se putea să fie Jared cel care singura acolo, nemăcar și fără nărușește... mori.

Casa îi atina genunchiul și ea se feli. Nu voia să se uite, nu voia să-i fie întrerupta durerea și nărușește, țepa de casa, ce tocmai văzuse. Până la urmă se țepa să-și desprindă privirea de trupul acela mori și să se uite în jos. Era țepa unui pupi.

Mircea ei începea să nu își putea închipui cum se putea mișca arma singură. Făcu un efort să-și focalizeze privirea și, uitându-se de-a lungul țepii, văzu minte clocotitoare ale lui Jack Turner, fiind peșul pupi, nărușește-o doar altă altă să-i atină genunchiul și să-i atină atârșă.

Cazy Jack nu murise! O privea cu răpe oțel pînă de durere, înocind să-i transență un mesaj. Ea se uită la trupul gras al lui Kurt, care cădea cu spatele la ea și stinca tot felul de remarci lui Rudy sau lui Jared, aceluia dintre ei care cîndăse în viață.

Lauren știa ce îi cerea Jack, dar mai știa și că nu putea să o facă. Tot ce fusese înălțată, kate principale ei, întărească gestul pe care o îndemna Jack să-l facă. Chiar dacă ar fi avut țepa țepii necesari și puterea

pehnică de care avea nevoie, știa că nu o putea face. Nu era timp, Nimie nu justifica acel gest. Nimie.

Jared? Copilul e? În acel moment răul se transformă în bine?

De ce nu înceta să se mai înfuriască încălzirea aceea întunecoasă, umedă și caldă? Capul îi zvâcnea. Nu putea să înghită. Stomacul i se revolta. Singura i se închiega pe piele.

Care copilul meu a supraviețuit acestei înfuriări? Da, te rog, Doamna, imploră ea. Și copilul meu? Ei zice acolo învingeră? Nu! Jared strigă ea, dar nu auzise nici un sunet. Era uluită, amețită, stăpânită.

Se auzi un zgomot metalic dintr-un anumit punct din nou.

Doamna, te rog, spune-mi care una ră este, imploră ea. Dacă nu-l simțesc pe Kurt și rănesc, în schimb, pe cineva drag? Nu știu să trag cu arma. Doamna, te rog să existe altă cale.

Era prea târziu. Kurt jetaea cu grijă. Din proprie inițiativă, rănile ei se înmăsură spre pușcă. Ameteala și cea de pe ochi dispărură ca prin farmec. Cu o nemăpomenită dăltă, îndepărtă jetea spre apăsarea aceluiași și apăsa pe înțepaci chiar în clipa în care auzi explozia pistolului lui Kurt.

Petul puștii îi împuse pieptul cu o forță incredibilă. Eșecul puștii se combină cu acela al pistolului și răsună între pereții de piatră, făcând un zgomot asurzitor.

Apoi urmi o altă explozie. De data aceasta în capul lui Lauren. Era mai puternică și mai înepăimântătoare decât cele de dinainte și se repetă la născut în

Incursiune

mărea ei, blocând orice gând conștient. Năse făcuse
gașone strălucitoare i se aprindeau în ochi în ritmul
bătăilor inimii. După aceea totul deveni negru și se
cadă în țipa binefăcătoare a uitării.

Capitolul 26

Pace. Linişta. Serenitate. Numai lucruri plăcute.
Via.

Salonul soţilor Prather. Lauren citea la pian, după
ce se auzea nimic. Rochia ei era dăşăiată şi albă,
uluitoare în stilul ei ei.

Maria citise singă Ben care citise. Acesta era
mai solid decât îi amintea ea. Se uită la Maria şi o
bătu pe braţ cu dragoste. Carson Wells mai era
acolo, zimbându-i lui Lauren în felul lui blând şi trist. Ce
căuta carsonii acolo în salonul soţilor Prather?

Ea se uită după un alt chip, uitând de notele pe
care încerca să le cite. Căută în suflet un chip
întrecut printre ceilalţi. Pe cine căuta? Nu îi aducea
aminte. Nu ştia decât că voia să vadă acel chip mai
mult decât orice altceva. Era important pentru ea, dar

Pecuri ascunse

de ce? De ce? Imaginea se transformă într-o nebuloasă în jurul ei și dănașe singură din nou.

Mai târziu, alege pe un condor lung, înălțat pe ambele părți de așli. Păru ei era lung, albi de lung. Înci, dacă alege printre așli, se înălțura în jurul lor asemănând unei panglici fine. Se înălțura pe mla înțegi în spatele ei cind continua să alege pe condor, printre coloane. La capătul holului văzu o siluetă înfricoșă în rochie de mireasă. Ochipul încadrat de văl din dentată sarena cu al ei, dar nu era al ei. Ci al mamei ei.

Mamă! strigă ea în ghid. Mamă, vine! Se apropie din ce în ce mai mult de victorie și se uită la fețe aceea frumoasă care era aproape transparentă și, totuși, reală. Niște ochi exact ca al lui Lauren o priveau cu o dragoste sfântă și ea se simți cuprinsă de o mare bucurie. Buzele acelea minunate dăbă și se mișcău pentru a vorbi. Ochi nu se aucea ridi un sunet, Lauren înțelega ce spusese mama ei.

- Lauren, sînt sînt de mîncîră de femeia care ai devenit. Te-am iubit foarte mult cind erai micuță. Veneam în camera ta noaptea, în timp ce dormea și te priveam, te sărutam și te înșingam, mîsurîndu-mă de delicatesa ta și răgnîndu-mă să ai un viitor superb. Eai un copil albi de bun. Nu mi-ai făcut niciodată seacăuri. Ieri pare rău că a trebuit să te pînțesc. Ap te urut să te sîl cîștînd, dar sîdneam sînt de mult, Lauren. Te rog să înțelegi de ce am plecat atunci.

- Mamă, mamă, te-am iubit. Ți-am spus vrodată că te iubeam? Ți- am spus?

- Sînalțales, draga mea. De nenunțîrte ori. Știam că mă iubeai.

- Ți pot cerea desușea învii, mamă. În fiecare

Sandra Brown

zi. Și mă uit la fotografia de nuntă în care ești alături de tata.

Vorbesc repede, încercând să acoperez ani întregi în câteva clipe. Chiar în timp, mama ei începea să se depărteze, iar ea ar fi vrut să o țină și să nu o mai lase să plece niciodată.

– Mamă, nu mă părăsi, te rog. Am nevoie de tine.

– Nu, Lauren, acum ai pe alți cineva care să aibă grijă de tine. O să ai timp de vorbă peste multă vreme. O să te aștept, dar acum trebuie să plec.

Imaginea femeii se depărta din ce în ce mai mult. Nu o putea lăsa să plece. Așteptase atât de mult să o vadă, să-i vorbească.

Întinde brațele spre mama ei, dar ceva i le trăgea în jos. Se forță, dar nu putea să scape de ceea ce i le ținuse pe loc.

– Mamă! strigă ea către femeia aceea frumoseală dispărută.

Încearcă să deschidă ochii, dar durerea o împiedică. Auzea glasuri înăbușite, dar nu știa ce spuneau. I era greu să se concentreze.

Cineva îi ținuse mâna între degetele sale. Niște buze reci îi atinseseră fruntea umedă. Un deget îi mângâie palma. Nimeni din toate acestea nu era răspunsul, dar încă nu voia să gândească de ele. Alunecă înapoi în lumea viselor.

Nu mai călăusea acum nu mai erau pălăute, îi erau nemișcătoare pe Jared, deși era ciudat și transformat. Stătea într-o țară străină, iar trupul îi era scut și sculptat. Era gol în afară de o pereche de sandale ale căror gâturi din piele i se înfășurau pe gambă până la genunchi. Pura o spădă și un scut mic și rotund. Arăta ca un războinic saxon. Chirul îi era dur, paroh sculptat în piatră. Sexul îi stătea drept și

Foturi sacrate

care, fiind singura parte din trupul lui care putea de viață. El stătea nemipos. Ea se apropie timidă, aproape speriată de senul lui sever.

Ea ațîr de flumea, întinse mîna să-l atingă, dar se nase trupul îngreșit. Nu era real, nu era om. Era construit din piatră, o splendidă sculptură care reflecta lumina din jurul lui.

În spatele ei răsună un hohot de rîs sinistru care îi făcu pînă de pe coastă să se ridice. Se întoarse și o văzu pe Olivia, ai cărei păr semăna cu șerpi Meduzei. Capul îi era ucl și pîn de oușine. Lauren își, dar Olivia des și mai tare, deschidînd gura larg.

Lauren își iar și iar, din mîini într-un elot excoțodîr de a scîrpe de cele care se întîndeau spre ea. Încuase capul dintr într-o parte, dintr într-alta, încercînd să nu se uite la mîinșul din țap ei.

Apoi, din nou, uitarea cea neagră.

Unușul era dîcl, dar odată ce îl înșepu, nu se mai putu scut. Acolo, de coastă parte a ucl, era vîșpe pe care o lăsa pe pînșitul pagurii. Acum își amintea totul. Nu trebuia dect să deschidă ușa și să lînște tot ceea ce ar fi vrut să uite. Nu se putea. Încă nu era deșul de puterich. Dar tot trebuia să se lînșură odată și odată. Acum. Deschise ușa.

În țap odată îl apînă lînșul cîmșei lui Jared de la Keypoint. Cîmșocuta lînșătră era acolo, dar draperile erau lînșe pentru a ascunde lumina puterichă a școșolii pe care o vedea stocufîndu-se pe margini. Dupăul cel mare de pe pînșile din țap. Încuase

Sandra Brown

capul încoace, înfrâna pe totdeauna lângă pat se afla Jared.

Nu murisea Tobi, îi venise să strige de durată. Singur, însă, un puternic sentiment de vinovăție, gînd că Rudy trebuia să îi fi fost cel împușcat în peșteră. Gloria! Copiii!

Dar nu putea să nu se uite stăută și cu dragoste la bărbatul cu care era mîndră. Domnea, iar mîndria îi stăneau peste brațele întinsele. Lauren își aminti că văzuse una din mîinile acestea atîrnînd pe lăscăra trîntită care îi ducea la înscărmîntarea tatălui său. Aștarea la lei, nepăsătoare, neglijentă și, totuși, tălădătoare. Trebuia să fie de atare. Se uită la chipul lui și se sperie imediat. Era extrem de cîmbor. Ochișii îi erau roșii, cute adînc îi brădeau fruntea și colțurile purtău sîcîșul. Gîurile i se odîrnău pe nîșe umbre întunecate de sub ochi. Nu se rîdeau de cineva altă, iar hainele îi erau pîfonate și murdare. Ce se întîmplase cu el? Ai fi vrut să-i dai la o parte de pe frunte buclele cu pîșpe blonde.

Ușa se deschise încoace și Gloria apără cu o țară pe care se afla un casnic. Închise ușa în urma ei și se opri brusc scoțînd un strigăt ușor cînd o văzu pe Lauren cu ochii deschiși.

— Gheata e deschisă! Lauren, te-ai trezit.

Jared își pîrî din fotoliu, încercînd să se domoalească după ce fusese trezit dintr-un somn proccat de o atîtă cîmbor. Se duse spre pat îngîmășindu-se și căzu în gerunchi lângă ei, călătînd pe chipul lui Lauren vreun semn de durere sau dăre.

— Jared? goști ea.

— Scumpă mea.

Îi pîră ambele mîini stîrne, paroc revădă să le mai dea drumul.

Facuri încete

- Cum te simți?

Scumpa mea? Îi spusese „scumpa mea”? Poate că încă mai așa.

- Cum crezi că se simte? Întrebă Gloria amuzată, încercând să atenueze tensiunea pe care o simțea spărtând în carneală. E ciudată, îi e teamă și probabil că încă o mai doare capul.

Lauren se uită cînd la unul, cînd la celălalt.

- Rudy? Întrebă ea cu niște buze tremurătoare și o lacrimă începuse să-i alunece pe obrazul palid.

- Nu e un băiețel la fel de curîntat ca tine, zise Gloria veselă. Nu doareae tot timpul ca tine. În schimb, se plînge în permanență și încearcă să se des joce din pat.

- Trăiește? Întrebă Lauren derutată.

EA ÎI VOIA Îndeplinite din păcate? Capul o durse îngrozitor.

Jared îi răspunde încet, îndeplîndu-i puțino de pînă de pe obraz.

- Da, trăiește. E sperie de ceva mai mult decît o naștere unde că să-l ucidă.

- Dar l-am văzut murind, spuse ea și începu să plîngă amintindu-și tot ce se îndeplinsese.

Jared o lua în brațe și o linișea.

- E în regulă acum, Lauren. S-a terminat totul. Nu plînge. Gîndim bine cu toții. Știi.

Ea se lăsa de pieptul lui puternic, absorbîndu-l forța. Apoi un gînd îngrozitor îi apăsă în minte. Copilul se desprinsese de ei și îi pîrî în ochi.

- Copilul meu? E totuși?

Jared păru simț, dar apoi zisea bînd și stădilor.

- Dragă mea, ai doborât zăe întregi și ai avut tot felul

Sandra Brown

de vise ciudate. Așa probabil că e unul din ele.

– Na a, spune Gloria umblând scena cu ochii înălținați. Doctorul Graham mi-a spus că e înalecinată după ce a consultat-o. Mare... m-am gândit că aveai destule griji, Jared, așa că nu ți-am mai spus. Lauren, copilul e testat.

Jared își privea murmurata proastă, după care se întorcea din nou spre Lauren.

– O să ai un copil? Un copil? Întrebă și neaștinându-i să creadă. De ce nu mi-ai spus?

Buzele lui Lauren începură să tremure la fel de emoție și lacrimile îi căsară pe obraz când își aminti de ultimele clipe stăpânirii de durată a soției sale fatale. Și în clipa aceea mai auzea vocea aspră a lui Jared și îl vedea chipul roșu când o domănea în fața Călei și Vandiverilor.

Când îi cădea durerea pe chip, ei stătea puțin să-și rețină lacrimile. Îi lăsa feța în urmă și pofti:

– De ce?

Îi plasea lacrimile cu degetele mari și privea în adâncul acelor ochi cerșitori atât de plini de dezamăgire.

– O să poți să mă lași să trecă pentru copilul prin care te-am făcut să treci? O să poți, Lauren?

Vocea i se trînea de emoție. Rugămintea lui era disperată. Gloria nu aștepta să audă mai mult, ci își înclină din cap, lăsându-i singuri pe cei doi care aveau afuris de discutat.

Jared își lăsa din dormitor după vreo oră. Aruncă încă o privire peste umăr, până pentru a se asigura că

Facuri ascunde

Lauren era înclă scolio, chiar dacă ei pleca. Nu mai era în peșteri, dar ei nu voia să riște.

O găsi pe Gloria în dormitor, lângă acoperiș ei, încercând să-i facă să mai stea în pat încă o zi. Umbră lui Rudy era bătăieș, dar pleca să se vîndea înafara țării. Iși retrăse privirea dintr-o înălțime Jared.

- A sfârșit din nou, înșiră, răspunse el întrebării pe care le-o dă în priveli. Dumnezeu, ce obicei sînt!

Se prăbuși în cel mai apropiat totolău și își ascurse fața în mâini, înăstruș și volă cu pedulele palmeilor.

- A trecut prin multe, Jared. Înclă nu știu ce l-a înălțat înainte să ajungem noi. Ea e singura care ne poate da informațiile, dar nu o putem presa. Via dura foarte mult pînă se va vîndea peșteră.

Rudy știa că tatăl lui tuleră îngrăditor înclă de cînd o scosese pe Lauren din peșteră.

Rudy își recăpătase cunoștința la timp pentru să-l vedea pe Kurt Vandiver prăbușindu-se în urma împușcături. Auroi începutu facu. Jared dădu fuja lângă Lauren, apăsîndu-se deasupra ei și strîngînd-o cu un glas sugrumat. Thoru apînu la fel de impenetrabil ca întodeauna. Apa cum stabilise, așteptase în tinerul care stătea spre țepes. Fusese ideea lui că fuji să arate identic. Stăgole lui de indian purta mare bază pe criza peșteră a dușmanului. Ceia l-a lăsat pe inamic era considerat o armă. El trebuia să aștepte afară și să-i uita pe Kurt în caz că Rudy sau Jared pîșeau ceva. Înțelega și nu se mira de stăpîna.

Sandra Brown

lui Jared de a se rădona.

Thorn intrase în peșteră și își dăduse repede seama de situație. Se aplecă asupra lui Rudy examinându-l în grabă. Din furtună era o rană superficială. Acurse faptul că, dacă se mai fi pătura cu doi centimetri mai adânc, glonțul ar fi străpuns pânzei peritoneului său. Apoi se ridică și se duse spre trupuțe lui Bill și Jane. Căcior, căcior nu le arăta decât o prerie scurtă. Îngrunchind înghiți Crazy Jack și dându-și seama că bătrânul trăie încă, Thorn începu să-i dea primul ajutor imediat, căci rana lui era mai gravă decât a lui Rudy.

Jared oță și închise ochii dintr-începu să vorbească.

— I-am povestit ce s-a întâmplat. Cum am plecat din peșteră, ea și cu mine pe Charger și Crazy Jack cu Thorn. M-a găsit foarte amuzant faptul că ai regizat și că era să oai de pe noi în timp ce traversam râul.

Un zâmbet îi lumina chipul storsit, iar Rudy se învârtă.

— Da, bine, aplecându-mă să mă înălțâcșesc și o să vezi ce amuzant o să îți se pară.

Rudy spă că toate lui îi tachina doar și se priviră cu dispoziție.

— Lauren e îngrijorată de faptul că Thorn nu scoate glonțul din pieptul lui Jack, continuă Jared. Dar i-am spus că e prea adânc și prea aproape de organele vitale.

— Crezi că o să fie bine, zise Otis. Mai ales că

Focuri ascuise

Thom îl îngrijiea rău.

— Astea i-am spus și eu lui Lauren, zise Jared. E bucurasă că i-am lăsat la Elena.

Acum îl lăsa pe bătrîn sub aripă ca o mamă iubitoare. Cu ochii negri scîlpind și cu coatele cîtlîlîndu-se cînd cădea din cap, spunea:

— Nu să se mai întorcă niciodată în peștera aia. Dar pe moartea tatălui marelui

Lauren dăa cînd Jared îl reîntîlnea cuirtele Elmal.

Nu îi spusese nimic despre propria lui suferință. După ce îl aduseseră trupul moale la Raypoint, el nu mai pluse de aia.

Hainele ei rupte și sîngole de pe piept și de pe fețe nu puteau decât să-l facă să bănuie că toate otrăvile prin care trecuse. Nu avea nici o rană exterioră, dar văzuse chiar și cînd nu era conștientă. Doctorul Graham seal abia la prînz. Le spusese că avea o contuzie și le arătase umflătura din cap, de sub părul ei ce atîna. Mai descoperise și faptul că doamna era însărcinată, dar apoi lucru îl spusese doar Gioriei, după ce anunță o privire chipului obosit al lui Jared. În plus, vestea în legătură cu mama lui avea să fie foarte dureroasă. Doctorul își făcuse griji pentru sănătatea mamei a lui Jared.

Dar acesta îl surprinsese pe toți primind vestea morții mamei lui cu rezonanță. Șocul vedei lui Lauren alfi de aproape de moarte îl învîlău alfi de mult, înfi îndrăgii toate celelalte lucruri.

Doctorul Graham îl urnă pe Jared înapoi la Raypoint după scurta și restrînsă înmormîntare a Olliei și a lui Carson în Colorado. Îl tulbură faptul că Lauren nu își recapătase cunoștința, dar spusese că făcuse tot ce-i stătea în putere.

– Va trebui să ieși din inconștiență singură și când va crede de cuviință. Sper doar că... e bine, mai ales că s-a lovit zdravăn la cap.

Plecă după ce restul aceluia surinse. Acest lucru se întâmplase cu cinci zile în urmă. Jared nu-i mai plăsesse camera de atunci, măsurând-o în lung și-n lat ca un animal în cușcă și stăindu-se la ordine îi sugera să se caltrească.

Acum, când îl văzuse stînd cu capul plecat, Gloria și lui Rudy îi se făcu mîla de ei. Fusese atât de aproape s-o pîndă pe femeia pe care abia de puțin timp își dăduse seama că o iubea.

– Și-a amintit că l-a împușcat pe Kurt și a fost oribil pentru ea, apuse ei înțeles. Se simte îngrozitor de vinovată.

Mă i putea pîni.

– A da că nu... nu l-a fișuit nimic... decît a sîna-o. Și Duncan... Dumnezeule! Care o să mai fie normală vreodată?

Își dădu capul pe spate și strîbse din dinți, gîndindu-se îndurerat la ceea ce suferea Lauren. Din partea lui.

– Iei spate de Olivia și de Carson? Întrebă Gloria, iar ei căută să-lno.

– Da. Am vrut să-l dau amănunte, dar nu m-a lăsat.

Era înecă uitat de faptul că, deși era chinată de durerea înecă, îi conștase în privința morții mamei lui. Întinse-se departe subțiri și palide și îi acoperise buzele când ei îi spusese despre privilegiul orbiilor care se aștepta celorltoși în birou.

– Și ce-a spus? Întrebă ei retorice. Că mama era domniș de pîna. Cum poate să fie atât de generoasă.

Feceri necreșter

după tot ce i-a spus și i-a tăiat mama? Ose ei cântând din osp. Consideră că mama m-a lăsat în singurul mod în care a putut, adăugă ei cu un glas supărat, că nu era în firea ei să lăbească fără egoism.

Gloria fu răpăsată de dorința lui de a crede acest lucru.

– Dar putea să Lauren să albe dreptate, Jared, spuse ea.

– Da, ah, zise ei dregându-și glasul, după care se îndreptă, încercând să-și controleze emoțiile care se afluu alt de aproape de suprafață. A fost posibil când a surit că Parker a plecat Austin-ul după ce-a albat de reșterea lui Kurt. Pe urmă i-am explicat toate alaceriile necreșter pe care le făcea ei cu oțiva din anicii lui din cometa elilor fosta. Ca n-a știut că toate lunile sale eu i-am evitat pe Vandiver și pe lingăii lui și că m-am dus personal la directorii de la Trans Păstru Aschouri cu care am încheiat propriile mele acorduri. Vandiver n-a apucat să treacă în Oklahoma că a fost prins. M-am terminat cu ei încă.

– Și ceia fosta? întrebă Gloria.

– Ah, o s-o avere. Și la termen chiar, spuse ei zâmbind. I-am spus lui Lauren că banca l va subvenționa pe Kendrick și-l va ajuta să-și extindă contractele electrice fără să fie nevoie să lăpsm pe cineva de apă. I-am promis chiar că o să înțep mai multe asigurări de îmbunătățire a orașului Pueblo.

Rise.

– Am servația că ap face parte din Armata Calorii.

– Jared, scilicet ce apă. De ce-ai lăsat-o să creadă

că oraș de parca lui Vandiver? Îi întreră Rudy extrem de deosebit de lipsa de sinceritate a lui Jared față de soția lui.

- Pentru că, dacă deveneam prea apropiați, mamei și tatălui ei ar fi fost bănuțos. După ce...

- Flegi, ceea ce nu îi plăcea deloc în fine.

- După ce m-am îndrăgostit de Lauren a trebuit să-l întorc spatele, altfel ei g-ar fi dat seama că nu eram de partea lor și n-ar fi avut cum să-i înțeleg. Ea a avut discuția pe care am avut-o în seara din vineri și și-a închipuit că vorbeam despre planul lor de a stăca Pucio.

- N-a știut că plănuia să-l o-arnă de „va-queer” și de fermier ca să stădă broul lui Vandiver din Austin. Să-lă Domnului că te-are știut că te în-ghințea!

- A crezut că atunci când plecam în totu nopți mă duceam la înfăin cu scollorți angajați de Vandiver și nu cu oamenii pe care îi adunaserăm cu pertru a stăca acea bandă în drum spre Pucio, spusu ei zimbând ușor. Ea chiar i-a făcut pe bietul Pape să îngroape ilale cu gloanțe, orolind că erau pentru muncenari. Pape, bătrânelul că n-a spus nimic despre intențiile mele de apărare a comunității din Pucio. După ce-a înțat ea în casă, a trebuit să desgroape gloanțele.

Alte ușor și apoi privi în podea, clătărind din cap.

- Sper doar că o să putem să trecem peste tot ce s-a întâmplat.

- Lauren e puternică, Jared. A dat dovadă de multă înfă suporolindula alia timp, cee Gloria înțelșigolindul și curmăul. Acum du-te și fă o baie, te rog. Și

Focuri ascuse

odărnegă-te. O să te înțeleg mai bine.

Ei se uită la ea și apoi la fratele lui care stătea rășemat de parca în pat. Zâmii copilărește și înnebni:

- Rudy gâie de copii?

Fratele lui îl făcu cu ochiul.

- Da, I-am spus, zise Gloria tălându-l pe spate înainte de a ieși din cameră.

Gloria se fău de cuvânt și îl trase pe Jared după ce se ocupă de Lauren. Dar până când Jared se întorcase și ieși în dormitor, ea admise din nou. Nu seu înima să o treacă, așa că se apucă pe totfel de lingi pei și o privi.

A doua zi dimineață, Lauren se trezi simțindu-se mai bine. Creșutul nu îi era amețit, chiar dacă acum realiza adevărata greutate a evenimentelor. Se simțea mai încredințată și avea mai multă poftă de mîncare.

- Eh, asta nu-i de mirare, spuse Gloria dintr-o suu. De aproape o săptămîină tălăpîi numai cu ceai.

Rudy îl făcu o vizită. Era altă de bucurie să-l vadă în viață, că ochii îi se umplură de lacrimi. Simțea de emoția ei, ei lui în glumă rana, revînd să-i arătească de eroile din gheara lui Crazy Jack.

În curtea răi, toată lumea veni la ea în stare de Jared. Mîndria o împiedica să înainte de ei. Știa că n-ar fi trebuit să se aplece la prezența lui. Totdeauna o pîrîrea. Ar fi trebuit să se odihnească deja.

Gloria era supărată pe cumnatul ei care plecase în dimineața aceea înainte de a se treacă ei. Încercă să

Sandra Brown

ignora durerea din ochii lui Lauren.

Totuși, ceva absolut neașteptat o înveseli. Apeștările parului ei erau ușor de recunoscut, chiar dacă tenetele erau decolorate, datorită faptului că pe clipe apăsau copii.

- Parul meu! exclamă ea.

- Da, spuse Gloria. Jared a contat să fie adus aici. A închis casa din Coronado pentru o vreme. Știa că ai vrea să-ți faci. Rose e cu Elena, o ajută să-l îngrijească pe Jack. Oapșurile se află acum sub supravegherea lui Pope. Jared mai are o surpriză pentru tine, dar o să-l las pe el să-ți spună.

Lauren închise ochii și Gloria o lăsa să învârtă:

- Cum te simți, de fapt?

- Bine. Sincer. Dar simt îngrijorări pentru copii.

- Ți-am spus de o mie de ori, doctorul mi-a zis că n-am absolut nimic. Vrea să te vadă peste vreo două săptămâni ca să fie sigur că totuși ai se descurcă, dar nu-l ai plecat. Te rog să mă cesei. Nu te-aj nimic.

Lauren îi luă mâna.

- Știu că nu-l las-o. Doar că mi-ea alii de tare! Cu această mână stîrnea ușor pătura.

- Copilul ar putea să fie singurul lucru care ți-a rămas, murmură ea.

Jared se întorse înapoi. Îi duse pe Charger în grajd, lăsându-l în grija lui Pope, după care se duse la barcă, unde se spălă și se schimbă. Cățările toate ruse și se simțea rădău.

Cind își termină toaleta, intră în casă. După ce îi

Peceul ascuns

salată pe Rudy și pe Gloria care stăteau în living-
room înconjuși de copii, se duse direct în dormitor.

Încăperea era întunecată; doar o lampă era
aprinsă. O vânu pe Lauren întinsă în aplecându-l preș-
pă schimbat de Gloria.

Păul îi fusese potol și stălucea că pondea unui
corb. Pura o cămășii de noapte albă. Pelea, puchă
cu talc după o baie cu buretele, avea tenta unei perde.

Jared închise ușa însoț în urma lui și se apropie
de pat, creștând că dormea. Dar când așezase lângă ea,
vânu că avea ochii deschiși și că îi privea.

– Bună, Jared, poți să cupriniți de emoție.

– Lauren.

Îi cere permisiunea de a se așeza print-o ridicare
a sprâncelor, dar ea îi lăsa loc înăuntrul se ap-
mănușul patului. El se așază și îi studie trupul. Lauren
nu mai văzuse niciodată alta țărâșe pe fața lui. Nici
chiar în momentele de pasiune, nu zărise alta... dre-
goale... în ochii lui.

– Astăzi am fost la Pecan Creek și am examinat
locul unde ai vrea să construiești casa. După modul
în care se înmușăgea țărâța lui Rudy, cred că, peste
puțin timp, or să ne dai știri, spune el lăundu-i mâna.
Nu sînt sigur că vom avea casa pînă la nașterea
copilului, dar vom putea să-l cîntăm fiului nostru – sau
fetei – un acoperiș. Am luat notaul pentru ultima
cameră, așa că putem începe construcția imediat.

Ca pătu sînt de surprinsă, înclă el spune repede:

– Dacă-ți place locul, bineînțeles.

– Știu... pău o-o sînti placă, bligu ea, dar ești
sigur că vei să stîrni?

– Dacă sînt sigur că vreau să rămîi? Întrebă el do-o
dreptul uită. Ce naiba tot spur?

Sandra Brown

- Păi, niciodată... înșelărea pentru căsătorie și...

- Lauren, socrul meu, când eram gândit că eu putea să te pierd, am furat. Nu ți-am spus niciodată că de mult te iubesc. Dacă ai fi murit fără să ști că înseamnă în viața mea, aș fi...

Radică din unghi napustnic. Mângâind-i obrazul ușor, spune simțind.

- Simțind, ești mai săracă cu doizeci de ani de doi ani decât ai fi putut fi. Măști?

- Mă aștept. Dar a-ar putea să am nevoie de vreo petrecere sau doizeci de ani ca să mă hotărâsc.

Ei a stăpânit ușor de lobul urechi.

- Cred că am început să te iubesc din clipa în care ai fost atât de răbdătoare din coșul purtător aceluiașor de călărie ridicol.

Rise și se gândind-se la acea perioadă.

- Dar mă așteptai chiar dinainte. Fără înțelegere că, dacă mama n-ar fi găsit peștele, m-aș fi înscut ca fiică normală ca să te aduc în patul meu. Exact cum a-a acceptat Ben. Mă cunoștea foarte bine, spune ai simțind.

- Atunci, înseamnă că m-ai iubit doar pentru trupul meu.

- Ei bine, era un început, spune ei, iar în ochi îi apărea o strălucire de neașteptare.

O simțită cu dulceață și blândețe.

- Te mulțumesc că m-ai adus până aici, spune ea înțelegându-i sprâncenele cu degetul.

- Cu plăcere.

- Care e celălalt cadou al meu? întrebă ea.

Ei îi arată o sprâncenă.

- Văd că Gloria se pricepe foarte bine să țină un secret, zise ei și Lauren des. Ce-ai spune de o lapă

Peșteri ascense

numai a tat? E de culoarea mării și are coama și coada albe. Cefă mare, cârpă. Charger e înălțatost lăsat, adăugă el dădând ușor. Cu toate că, dacă aiu să mă gîlesc mai bine, nu știu dacă ar trebui să-ți dau alt cal.

Lauren fu gîscă.

- Ah, Jared...

Tălmășirea ei era atât de evidentă, încît el regretă imediat acea lipsă de tact.

- Te-ai născut doct. Crede-mă. Accidentele nu s-au întîmplat din vina ta.

Îi mișcă venele de pe dosul minii cu degetul.

- În legătură cu Flana, aș...

- Nu-i nevoie, spune de așteptării gura cu degetele. Acum înțeleg.

- Am simțit că n-oi în seara asta cînd te-am lovit. A fost un accident. N-am...

- Știu toate acestea, Jared.

Se prinsă în tăcere, făcuse fiind gata să obănuască în locuri.

- Ești atât de frumoasă, numeul ei și îi trase ușor cămășa de noaptea în jos, dăruindu-i stîl.

Obănu transformarea acestora provocată de sarcină și se mișcă privind-o. Mijocul ei era încă subțire. H înconjură cu minile, degetele mari mișcîndu-i burta. Apoi își lăsă capul în jos și și pînă pe burta ei. Pînă la o gîtă, dar nu se mișcă. Își trece degetele prin părul lui rebel.

- Copilul meu, gîpă ei, sărindu-i abdomenul cu o amorie mai intensă decît peșterea.

- Te iubesc, Jared, spune ea.

El își ridică privirea și îi zîmbi cu tristețe.

- Mă-ai spus asta acum cîndă furi și eu te-am

Sandra Brown

Ignorai, zise el posomorât. Acum te ascult.

- Atunci vino la mine.

❑ pârșu surprins.

- Ești sigur? Ouncan și viandiver în poștoacă...

- A fost cu totul altceva. Te vreau.

❑ se ridică și se deobăcă în repede. După ce se strecură în apărnat, o țese spre el și o sărută cu pasiune. Mâinile lui îl mângiau trupul, reînviindu-se cu formele și cu senzația tactilă a ceea ce ducă dând de altă timp.

Că mai era în stare să gândească lucid, Lauren îl puse mâna pe piept și îl întreruși:

- Jared, n-o să-l faci rău copilului? N-ai trebui să accepți...

- Nici vorbă, zise el, încercând să-l captureze din nou buzele.

- Jared, spuse ea cu mai multă fermitate.

❑ își înălță capul ridicându și oță.

- Nu ți-am spus că nu ți-am face nici un rău? Te-am mâng în legătură cu ceva atât de important ca propriul meu copil?

Că zâmbi pizant.

- Iată-mă dacă sînt de părere că, în clipa asta, s-ar putea să nu mai joci cum trebuie.

Îi lău de gît dînd gurile îi se contopiră. Capetele ei îi se plimbau pe spate și înșpură să-l mîngie umeri dînd el se lău în jos să-l sărute din.

- Ai un gust atât de bun, murmură el plimbîndu-și limba peste sfîșurile ei țes. Capul nostru o să te cel mai pros.

Mărește înghiți din el și îl spuse că de singur se simțea în ultimile câteva săptămîni.

- Te doram atât de mult, Lauren, dar trebuia să

Focul ascuns

stau departe de tine ca să nu te pun în pericol.

Îți dădă prinsa și ea îl văzu sinceritatea din ochi.

- Spune-mi că ți s-a.

În loc de răspuns, ea îl cuprinsă în mână, conducându-l spre poarta ferinității ei. Atingându-i vârful care putea de umărul ei, îl conduse și mai departe în adămii primitor ai trupului.

El se lăsa, acoperind-o complet.

- Ține-mă strâns, Jared, Ți-ai ea.

- Ține-mă, Lauren. Începeam-mă.

Vârful puternic al lui îl purta departe, dînd, doctă, ea auzi strigătul răsunător care îi se părea a fi cel mai profund.

- Lauren, îți mulțumesc că mă iubești.

scrie